

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JOHN SANDFORD

#1 *NEW*
YORK TIMES
BESTSELLING
AUTHOR

A LUCAS DAVENPORT NOVEL

MORTAL PREY

"Masterfully
paced, absorbing."
—*People*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ÖLÜMCÜL AV

JOHN SANDFORD TARAFINDAN DA

Avın Kuralları

Gölge Av Avın

Gözleri Sessiz

Av Kış Avı Gece

Avı

Zihin Avı Ani

Av

Gece Mürettebatı

Gizli Avı

Belirli Avlar Kolay

Avlar

Seçilmiş Av

KIDD ROMANLARI

Aptalın Koşusu

İmparatoriçe

Dosyası Şeytanın

Şifresi

ÖLÜMCÜL AV

JOHN SANDFORD

**G. P. PUTNAM'S SONS NEW
YORK**

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusaldır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

G. P. Putnam's Sons

1838'den Beri Yayıncılar
bir üyesi

Penguin Putnam Inc.

375 Hudson Street

New York, NY 10014

Telif Hakkı© 2002 John Sandford

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya bölümleri izinsiz olarak herhangi bir biçimde çoğaltılamaz. Yayımlanmış Kanada'da eş zamanlı olarak

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data Sandford,
John, tarih.

Ölümcül av / yazar John Sandford.

s. cm.

ISBN : 978-0-7865-6788-1

1. Davenport, Lucas (Hayali karakter)-Kurgu.
2. Özel dedektifler-Minnesota-Minneapolis-Kurgu.
3. Minneapolis (Minn.)-Kurgu. I. Başlık

PS3569.A516 M67 2002 2002019051

813'.54-dc21

Bizi World Wide Web'de ziyaret edin:

<http://www.SimonSays.com>

Neil Nyren için

ÖLÜMCÜL AV

İçindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Hastane yatağındaki yumuşak yıkanmış sararmış çarşaflarda yatarken **kafasında** bir **düşünce** belirdi. Düşünce, gaz sancıları ve kas spazmları arasında, alkollü bezlerin keskin kokusu arasında belirdi ve eğer bu düşünceyi bir kitapta okusaydı, ona gülümseyebilirdi.

Artık hiçbir şeye gülümsemiyordu.

Serum torbasının yanından beyaz badanalı alçıya baktı. ve acılar geldiğinde, biteceğini bilerek inlememeye çalıştı; sert gözlü Meksikalıya bakmamaya çalıştı. Yatağın ucunda, eli sandalyesinin kolundaki gazetenin altında duran tabancadan hiç ayrılmıyordu. Paulo'yu düşünmemeye çalıştı.

Hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordu ama bazen aklına bir şeyler geliyordu: Uzun boylu, sıırım gibi Paulo, fırfırlı smokin gömleği içinde, ceketi üzerinde sandalyede, bir elinde kırmızı şarap kadehi, diğer elini yumruk yapmış, kalçasının üzerinde, masanın üzerindeki boy aynasından kendisine bakıyor.

yatak odasının kapısının arkasında matador taklidi yapıyor. Paulo, *Noel Baba* adlı çocuk kitabıyla, mutfak masasında bir bardak süt ve süt bıyığıyla çıplak oturuyor, huysuz *Noel Baba*'dan çok hoşlanıyordu. Paulo onun yanında uyuyor, yüzü solgun ve Günün ilk ışığına, güneş doğmadan hemen önce körfezin üzerinden gelen yumuşak ışığa güvenmek.

Ancak bir kitapta olsaydı onu gülümsetebilecek düşünce şuydu: *Godfather'daki gibi.*

BÖYLE: Gino's adında **bir** İtalyan restoranı, tam bir İtalyan klişesi sahne dekoru - kına turuncu duvarlar, hasır ambalajlı Chianti şişeleri, kırmızı-beyaz kareli masa örtüleri, sıcak

Oturur oturmaz kabuklu ekmek, şeker ve buğday, zeytin ve biber ve siyah yağlı kahve kokan oda. Dışarıdaki birkaç cılız masa Plaza de Arboles'e ve yolun karşısındaki ellili yıllardan kalma turistlerin koordine ettiği siva kiliseye, San Fernando de

Ya da başka bir şey. Kilisenin çan kulesinde bir hoparlör vardı ve bu hoparlör aşağı yukarı öğle vakti, sıranın kimde olduğuna bağlı olarak, Şarkı Söyleyen Rahibe'nin "Dominique" şarkısının tam, yavaş çan versiyonunu çalıyordu.

İğneyi eskiyen vinil plağa batırdım.

Paulo onu neredeyse her gün öğle yemeğine götürüyor, muhasebeci olarak çalıştığı otelden alıyordu. Bir gün Meksika yemeği, ertesi gün Kaliforniya ya da Fransız yemeği, haftada iki kez de İtalyan yemeği yiyorlardı. Onu öğlen saatlerinde alırdı, bu yüzden çoğu gün San Fernando'nun kaydedilmiş çan seslerini yakından ya da uzaktan duyabilirdi.

Gino's en çok tercih edilen yerdi. Klişe İtalyan sahne dekoruna rağmen, Gino's'ta yemek pişiren gerçek bir Gino vardı ve yemekler müthişti. Paulo onu siyah bir BMW 740iL ile alırdı.

iş arabası, güler yüzlü iş şoförü ile. Arkadaşlarıyla buluşurlar, uzun bir Karayip yemeği yerler, gülerler, tartışırlar ve Politika, arabalar, tekneler ve seks hakkında konuşurlar ve saat iki gibi hepsi işlerinin başına dönerlerdi.

Bir model: dakikası dakikasına tahmin edilebilir değil, ama yeterince tahmin edilebilir.

İSRAİL COEN kilisenin arka tarafındaki koro çatı katında **oturuyordu.**

.30-06 dürbünlü Remington Model 700 tüfeğiyle. Kasabanın batısındaki toprak yolda nişan almış, tam altmış metreye sıfırlamıştı, Plaza de Arboles'in karşısındaki mesafeye ateş edecekti. Atışı yapmakta bir sorun yoktu. Tek istediğiniz Izzy Coen'in dürbünlü Remington 700 ile altmış metreden atış yapmasıysa, kurşunun hangi gömlek düğmesini delip geçmesini istediğinizi belirtebilirdiniz.

Her şey mükemmel olduğundan değil. Silahı satın alan moron, görünüşe göre daha büyük olanın daha iyi olduğunu düşünmüştü, bu yüzden Izzy

Altmış metreden sekiz güçlü bir dürbünle ateş ediyordu ve görebildiği tek şey bir gömlek düğmesiydi. Hiç görmemeyi tercih ederdi.

Ya da ona nişangâhın etrafında biraz yer açmak için iki ila altı güç arasında ayarlanabilir bir dürbün. Ama buna sahip değildi ve idare etmek zorundaydı.

Dürbünle ilgili sorun, çatı katındaki nem nedeniyle daha da kötüleşti. Sadece sıcaklık 120'lerde değildi.

ama nem oranı yüzde 95 olmalıydı. Gömleğinin koltuk altları ve göğsü boyunca terlemişti ve yanaklarında, alnında ve kollarında boncuk boncuk ter vardı. Tüfeği yanağına dayadığında, dürbün birkaç saniye içinde buğulandı. Yanında bir şişe kaynak suyu vardı ve bu, vücudunu işlevini yerine getirebilecek kadar serin tutmaya yardımcı oluyordu, ama ter konusunda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Buğulu göz merceği. Atış hızlı olmalıydı.

Önemli değildi. Üç gün boyunca oyunu gözlemlemişti, koşulların ne olacağını biliyordu ve hazırды, tüfeğiyle yüksekteydi, sarı vinil mutfak eldivenleri istemeden

Parmak izi, kot pantolon ve ince uzun kollu gömlek DNA izlerine karşı koruma sağlıyordu. Izzy iyiydi.

Köşede 740iL'i rahatça gördüğünde bir saat on dakikadır çatı katındaydı. İki tane aynı Motorola ayaklarının dibinde oturuyordu. Izzy yedekliliğe inanırdı. İlk telsizi aldı, verici düğmesine bastı ve

"Beni duyuyor

musun?" diye

sordu. "Evet."

"Şimdi gel." "Bir

dakika."

ONU birden Gino's'un arka tarafında oturuyorlardı, konuşmalar azalıyordu, bir arkadaş ayrılıyordu, sonra bir başkası, onay için getirilen yeni kız arkadaşıyla birlikte. Sonra Paulo saatine baktı ve Rinker'a, "Geri dönsek iyi olacak," dedi.

"Bir dakika," dedi. "Bu tarafa dön." Çenesini avucunun içinde çevirdi, bir bardak suya peçete batırdı ve ıslak

Alt dudağındaki neredeyse görünmez kırmızı sos lekesini silmek için bir bez kullandı. "Onu daha sonrası için saklıyordum," diye itiraz etti.

"Seni o şekilde geri gönderemezdim," dedi. "Annen beni öldürür."
"Annem," dedi siyah gözlerini devirerek.

İtalyan restoranından **çıktılar** -tıpkı lanet olası Godfather gibi- ve siyah BMW, restoranın verandasını Plaza'dan ayıran korkulukların ötesinde durdu. Hawai gömleği ve geniş kenarlı şapkasıyla yuvarlak bir masada oturmuş, bir rehber kitaba bakan bir Amerikalının yanından geçtiler - tüm detaylar gayet açıktı

ve üç gün sonra, hastanede, o an olarak keskin
Şoför inmeye başladı ve Paulo, "Tuttum, tuttum" diye seslendi ve Rinker kapının koluna uzandı, ama Paulo ondan önce davrandı, hayatın o son çeyrek saniyesinde onun önüne geçti....

Silah sesi havai fişek gibi geliyordu ama sürücü öyle olmadığını biliyordu.

Rinker aniden kendini kötü hissederken şoför cebindeydi.

Henüz acı çekmiyordu ama sadece hastaydı ve açıklanamayan bir nedenle yere düşmüştü, Paulo da onun üstündeydi. Kükreyen, yırtılan bir ses onu sararken bile anlamadı, yuvarlandı ve Paulo ona baktı ama gözleri çoktan kontrolden çıkmıştı ve ağzını açtı ve kanı yüzüne ve ağzına fışkırdı. Kükreme sesi yeniden başladığında çığlık atmaya başladı.

Paulo'yu yuvarlayıp kaldırım taşlarının üzerine itti ve kendi kanında boğulmasını önlemek için başını çevirdi ve başladı
Şoföre bağıırıyordu, "Paulo, Paulo, Paulo..."

Sürücü ona baktı, her şey yavaş hareket ediyordu. Elindeki kutu gibi siyah çelik silahı gördü, daha önce hiç görmediği bir silahtı.

Daha önce. Adamın bir şeyler bağıırırken ağzının açıldığını gördü.

önce arabaya, sonra da Paulo'ya baktı. Sonra başlarında durdu ve Paulo'yu kaldırıp arabanın üzerine koydu.

Arka koltuğa oturttu, onu kaldırdı ve yolcu koltuğuna oturttu ve saniyeler içinde Plaza'nın karşısına uçuyorlardı, hastane üç dakika uzaklıktaydı, daha fazla değil.

Koltuğun üzerinden Paulo'nun açık gözlerine baktı; ama Paulo artık orada değildi.

Paulo gitmişti. Ağzında onun kanının tadını alabiliyordu, dişlerinin etrafında kabuk bağlamıştı ama Paulo binayı terk etmişti.

IZZY COHEN, "Lanet olsun," dedi ve gittiğinden emin değildi.

Doğru. Dürbün çok fazla engellemişti ve sürgüyü çalıştırdı ve ikinci bir atış için tüfeği kaldırdı, cesetler tam oradaydı ve Izzy tüfeği kaldırdığında, sürücü tüfeği ateşledi ve kilisenin ön tarafı pudralandı ve Izzy, "*Tanrım...*" diye düşündü.

Bir Uzi ya da onun gibi bir silah diye düşündü. Cam içeri doğru patlarken Izzy pencereden yuvarlanarak uzaklaştı ve iki walkietalkie'yi aldı,

ve çatı katının uzak köşesine ve çelik sarmal merdivene doğru tırmandı, kurşunlar etrafında arılar gibi uçuşuyordu. Merdivenden aşağı atladı ve sarı bir Volkswagen Beetle'in motoru çalışır halde beklediği arka kapıdan içeri daldı. Izzy silahı arkaya attı, arabaya tırmandı ve kapıyı çarptı.

Sürücü hızla uzaklaştı.

kilisenin arka kapısından girip bağırdı, "O da neydi? O silah da neydi?"

"Biliyorsam ne olayım," dedi Izzy. Lateks eldivenlerini çıkarıyor, saçındaki camları silkeliyordu. Elindeki kanı yanağına sürdü: sadece bir sıyrık. "Uzi olabilir."

"Uzi mi? Bu Uzi de ne?"

"İsrail silahı, bu bir makineli tüfek..."

"Uzi'nin ne olduğunu biliyorum," diye bağırdı şoför. "*NEDEN* bu lanet olası Uzi? Neden bu?"

"Bilmiyorum," dedi Izzy. "Sadece bizi uçağa geri götür ve belki öğrenebiliriz."

HAVA YOLU, şehrin yirmi kilometre batısındaki çalılık bir ormandan kesilmiş tek şeritli toprak bir patikaydı. Yol üzerinde

Sürücü cep telefonuna sarıldı ve Volkswagen'in gürültüsü arasında İspanyolca bağırarak bir arama yaptı.

"Bir şey bulabildin mi?" Telefon kapandığında Izzy sordu.

"Şimdi arıyorum, belki sonra bir şeyler öğrenirim," dedi şoför. Düz pembe kısa kollu bir elbise gömleği, haki pantolon ve kahverengi sandaletler giyen ufak tefek bir adamdı. İngilizcesi genellikle mükemmeldi, ancak stres altında kötüleşti.

Uçak pistinin birkaç kilometre doğusunda durdular ve şoför ağaçların arasından geçerek yerdeki su dolu bir çukura doğru ilerledi. Izzy Remington'ı silip çukura attı ve fişek kutusunu da arkasından fırlattı. "Umarım kurumaz," dedi siyah suyun üzerindeki dalgalanmalara bakarak.

Şoför başını salladı. "Dibi yok," dedi. "Delik cehenneme kadar gidiyor." Arabaya dönerken telefon çaldı ve şoför açtı, bir dakika konuştu ve sonra Izzy'ye gergin bir yan bakış atarak telefonu kapattı.

"Ne?"

"İki ölü," dedi şoför. "Tek kurşun mu?"

"Tek atış," dedi Izzy memnuniyetle. "Neydi o makineli tüfek?"

Şoför omuz silkti. "Koruma, belki. Kimse bilmiyor."

HAVA TRENİ TERMİNALİ teneke çatılı, beton bloklardan oluşan, etrafı yırtık palmettolarla çevrili ve tepesinde horoz şeklinde bir rüzgar gülü bulunan bir binaydı. Ne olabilirdi binanın yanındaki bir direğe asılmış daha profesyonel bir rüzgar gülüydü, ancak rüzgar gülünün şekli bir metre boyunda uzun turuncu alabalık ve "West Yellowstone, Montana." Binanın arkasındaki kilitli çelik kutuda Honda marka bir jeneratör yanık benzinin ince kokusunu yayarak çalışıyordu. Parmak büyüklüğündeki kertenkeleler duvarlara, direklere ve ağaç gövdelerine tırmanırdı, böcek arıyordu, ki çok böcek vardı. Etraftaki her şey rüzgar gülü kadar yorgun görünüyordu. Ağaçlar bile. Kertenkeleler bile.

Yolculuk sırasında, Izzy jeneratörün eski bir havayı çalıştırdığını biliyordu.

şartlandırıcı ve daha da eski, tozlu kırmızı bir Coca-Cola soğutucusunun bulunduğu binanın içinde, sahibi bir yığın *Playboy* dergisi, bir radyo ve ısırın sinekler için bir kutu Raid ile oturuyordu.

"Tekrar arayacağım," dedi şoför. "Sen uçağı kontrol et."

Izzy içeri girdiğinde, artık Amerikalı kadar terlemiş olan sürücü, Volkswagen'in ön koltuğunun altından bir tabanca çıkardı, silindiri çıkarıp kontrol etti ve kapağını kapattı.

Silindir ve silahı kemerinin altına, sırtının küçük kısmına yerleştirdi.

Izzy ve şoför birbirlerini birkaç yıldır tanıyorlardı ve şoförün adının bir yerlerde bir listede olması ihtimali vardı; birileri Israel Coen'i Cancún'da kimin gezdirdiğini biliyordu. Ama şoför bundan şüpheliydi. Kimse Israel Coen'in

Izzy böyle bir şeyin ayrıntılarını kimsenin bilmesini istemezdi.

Şoförün ve Izzy'nin yüzünü aynı yerde sadece iki kişi görmüştü: Izzy'nin kendisi ve havaalanı müdürü.

Şoför havaalanı binasına girdi ve kapıyı kapattı. Binanın dört penceresi vardı ve hepsi de aynı yöne, piste bakıyordu. İçerisi de serindi. Izzy, elinde Coca-Cola ile klimanın hemen önündeki metal masada oturan havaalanı müdürüyle konuşuyordu.

"Geliyor mu?" diye sordu şoför.

Izzy, "Yirmi dakika uzaklıkta," dedi ve havaalanı müdürü başıyla onayladı.

Şoför esnedi. Yirmi dakikası vardı. Fazla zamanı yoktu.

"İyi yolculuklar," dedi Izzy'ye. Sanki özel olarak konuşmak istiyormuş gibi başını kapıya doğru eğdi. "Umarım işiniz iyi gitmiştir."

"Çantamı alayım," dedi Izzy. Kapıya doğru bir adım attı ve şoför sol eliyle kapıyı çekip açtı. Izzy dışarı çıktı, şoför hemen arkasındaydı, sağ eli tabancayla birlikte havaya kalktı. Izzy'nin kafasının bir santim arkasındayken tetiği çekti ve Izzy'nin yüzü kanlar içinde kaldı ve yere yığıldı. O sırada

Şoför bir an için cesede baktı, ne olduğuna tam olarak inanamadı. sonra tekrar içeri girdi. Havaalanı müdürü sandalyesinden yarı kalkmış, vücudu eğilmişti ve şoför ona başını salladı.

"Çok kötü," dedi gerçek bir pişmanlıkla.
Havalimanı müdürü, "Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz," dedi.
"Özür dilerim."
"Neden... Bir dua edeyim."
"Vakit yok," dedi şoför. "Bugün Raul Mejia'nın küçük oğlunu öldürdük."

Havaalanı müdürünü kalbinden ve emin olmak için tekrar kafasından vurdu. Dışarıda, Izzy'yi iki kez daha vurdu, atışlar Sanki bir tepenin ardından geliyormuş gibi kulaklarına uzak geliyordu. Cesedi havaalanı binasının içine sürükledi ve havaalanı müdürünün odasının yanına attı. Izzy'nin cüzdanını ve tüm parasını aldı. nakit para, üzerinde büyük kırmızı bir taş ve "Connecticut Üniversitesi, 1986" yazan altın bir yüzük ve bulabildiği her kağıt parçasını onu. Ayrıca müdürün masasında kapının asma kilidini ve müdürün cebinde de jeneratör kutusunun anahtarını bulmuştur. Dışarı çıktı, kapıyı arkadan kilitledi ve jeneratörü öldürdü. Izzy'nin kafasının olduğu yerde siyah bir kanlı toprak parçası vardı. indi. Üzerine biraz daha toprak attı, Volkswagen'ine geri bindi ve uzaklaştı.

Raul Mejia'nın bebeği.

Eğer hatırlayabilseydi, şoför kendisi için dua ederdi.

RINKER oyuncuların isimlerini bilmiyordu. Uyandığında hastanenin yoğun bakım ünitesindeydi, izleme ekipmanlarının bulunduğu üç boş yatak ve kendi yatağı vardı. Anthony ve Dominic, Paulo'nun kardeşleri yatağın ayak ucunda oturuyordu. O yapamadı. Anthony ayağa kalkıp yaklaşıp kadar yüzlerini seçemiyordu. Ağız tuzlu kraker kadar kuruydu: "Paulo?"

Anthony başını salladı. Rinker yüzünü çevirdi, ağlamak için ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı ve Anthony onun elini tuttu.

"O... Buraya geldiklerinde ölmüştü.... Ameliyata alındınız. Bilmemiz gereken, sizi vuran adamı gördünüz mü?"

Rinker başını zayıfça salladı. "Ben hiçbir şey görmedim. Yere düştüm, vurulduğumu bilmiyordum. Paulo üzerime düştü. kafasını çevirin, kanaması vardı..."

Daha fazla gözyaşı ve Dominic hasır şapkasını elinde çeviriyor, parmaklarının arasından dairesel hareketlerle siperliği çekiyordu, sanki bir adam metrelerce kumaş ölçüyormuş gibi.

Anthony, "Bunu kimin yaptığını bulmaya çalışıyoruz, polis de yardım ediyor," dedi. "Biz... Sen iyi olacaksın. Kurşun Paulo'yu delip geçti ve parçalandı, çekirdek ise sana, karnına saplandı.

İki saat boyunca ameliyat ettiler ve iyileşeceksin."

Başını salladı ama eli karnına doğru seğirdi.

"Sanırım ben, ben olabilirdim, sanırım..." diye başladı, önce Anthony'ye sonra da kardeşinin yanına gelen Dominic'e baktı.

Dominic şimdi başını sallıyordu. "Bebeği kaybettiniz." "Oh, Tanrım."

Dominic uzandı ve onun örtülü bacağına dokundu. Bir bilye kadar sertti ama gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Onları bulacağız. Bu geçmeyecek."

Başını başka yöne çevirdi ve sürüklendi. Geri döndüğünde gitmişlerdi.

Bir hafta boyunca hastanede **kaldı**: Paulo'nun cenazesini kaçırdı, Paulo'nun babasının ziyareti sırasında uyudu. Dördüncü gün onu ayağa kaldırdılar ve yürüttüler, ancak sağlam bir bağırsak hareketi yapana kadar gitmesine izin vermediler. Bu acı verici deneyimden sonra tekerlekli sandalyeyle ailenin siyah BMW'lerinden birine götürüldü ve Mérida'daki Mejia ailesinin yerleşkesine götürüldü. Paulo'nun babası, tekerlekli sandalyesini karanlık, kiremitli koridorlarda yuvarlayarak, bir koluyla onu karşıladı

omzuna doladı ve yanağına bir öpücük kondurdu.

"Ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır, henüz anlamıyorum. Her yere sorduk ama hiçbir haber yok. Teorik olarak yıllar öncesinden bize kızmak için sebepleri olabilecek bazı insanlar, bu olayla ilgileri olmadığının bilinmesine izin verdiler ve

olanları bulmaya yardım etmeyi teklif etti."

"Onlara inanabiliyor musun?" diye sordu.

"Belki de. Bakmaya devam ediyoruz.... Garip bir şey vardı Paulo'nun öldürüldüğü gün." Kafası karışmış gibi duraksadı, sonra devam etti. "Buradan çok uzak olmayan bir uçak pistinde iki adam öldürüldü. Vurularak öldürülmüşler. Biri pist müdürü, diğeri de bir Amerikalıydı. Öldürüldüklerine dair hiçbir belirti yoktu. Paulo'nun suikastına karışmış. Bu şeritte her zaman izinsiz inişler söz konusudur" - uyuşturucu kaçakçılığını kastediyordu -Ama yine de garip bir tesadüf. Amerikalı'nın kimliği parmak izlerinden tespit edildi. Ticaretle uğraşmıyordu," -parmaklarıyla havada sekiz rakamı yaptı, *uyuşturucu anlamına geliyordu*- "ama Hapiste yatmış ve Amerikan organize suç örgütüyle, mafyayla bağlantılı olduğu düşünülmüştür. Önemsiz bir kişiydi. önemli. Polisimize daha fazla soru soruyoruz ve Polis Amerikalılarla konuşuyor. Er ya da geç daha fazlasını öğreneceğiz."

"Onları bulduğunuzda," dedi Rinker dişlerinin arasından, soğuk gözleri yaşlı adamın kilerden sadece birkaç santim uzaktaydı, "onları bulduğunuzda öldürün onları."

Gözleri bir an için onunkileri tuttu ve bir değerlendirme yaptı. Cassie McLain olarak tanıdığı kadın. Birbirlerini çok iyi tanımıyorlardı ama yaşlı adam Paulo'nun Cassie'yle ilişkisinin daha fazla olduğunu biliyordu. kendi çocuklarından birine hamile olduğunu biliyordu. torun, mükemmel İspanyolcası olan bu düzenli sarışın Amerikalı. Bir süre sonra başını salladı. "Bir şeyler yapılacaktır," dedi.

"Uçak pistindeki bu ölü Amerikalı," dedi dinleyicilerin sonunda. "Nereli olduğunu biliyor musunuz?"

"Bunu biliyoruz," dedi. Bir dakikalığına gözlerini kapattı ve kafasındaki bilgileri ayırttı. Hafif sarımsak kokuyordu ve bulanık kulaklar, nazik bir Yoda gibi. İlk yıllarında bir muhbiri ayak bileklerinden baş aşağı astırıldığına dair bir efsane vardı.

sonra da kafasının altında bir ateş yakmış. Efsaneye göre, muhbir ancak kafatası patladığında çılgınlık atmayı bırakmış. Mejia gözlerini açtı ve şöyle dedi: "Missouri'de Normandy Lake adında bir kasabada yaşıyordu. Orada yaşayan bir kadın Missouri polisine Cancún'a tatile gitmiş. Ceset için geleceğini söyledi ama gelmedi. Polis eve geri döndüğünde gitmişti. Tüm kişisel eşyalarını toplamış ve gitmişti."

"Bu delilik," dedi Rinker başını sallayarak. Ama beyni şimdi hareket ediyordu, vurulduğu andan beri onu tutan yapıştırıcıyı kesip atıyordu ve soğuk bir korku dili ona dokundu. Bir süre sonra

"Eve gitmek istemiyorum. Biraz korkuyorum. Eğer sorun olmazsa, yürüyene kadar çiftliğe gitmek istiyorum. Sonra da sanırım Amerika'ya geri döneceğim."

"İstedığınız kadar kalabilirsiniz," dedi yaşlı adam. Ona gülümsedi. "İstersen sonsuza kadar kalabilirsin. Bebeğimin arkadaşı."

O da gülümsedi. "Teşekkür ederim baba, ama Cancún..." Havada onun yaptığı gibi sekiz rakamı yaptı. "Cancún Paulo'dur. Sanırım iyileştiğimde gitmem daha iyi olur."

Yaşlı adamın korumalarından biri onu BMW'ye geri götürdü ve araba uzaklaşırken sürücünün omuzlarına ve başının arkasına baktı ve artık Gino'da olanlar hakkında yaşlı adamın bildiğinden daha fazla şey bildiğini fark etti.

Kurşunun Paulo'yu değil, kendisini hedef aldığını biliyordu.

Eğer yaşlı adam küçük oğlunun Rinker yüzünden öldürüldüğünü ve Rinker'ın onlara bu olaydan hiç bahsetmediğini öğrenirse Tehlike -bunu beklemiyordu, bunun olabileceğine inanmıyordu- o zaman belki de yaşlı adamın öfkesi ona yönelecekti.

Bu düşünceyle ürperdi ama çok fazla değil, çünkü Rinker da yaşlı adam kadar soğuktu. Endişelenmek yerine Planlama. Gücünü geri kazanana kadar hiçbir şey yapamazdı,

Bu da biraz zaman alabilir. Mejia ailesi ve Meksika polisi tarafından öldürüldüğüne dair yayınlanan rapordan yararlanmıştı Paul ile birlikte- o zamanlar bunu sadece, tetikçiyi gördüğü ortaya çıkarsa onu olası bir temizleme girişiminden korumak için yapmışlardı.

Hikâye işine yarayabilirdi. Bildiği kadarıyla St. Louis goombahları Meksika'da bir şey yapmıyordu ve edinebilecekleri tek bilgi gazetelerden gelirdi.

Öte yandan, yaşlı adam uyuşturucu dünyasını zorlarken er ya da geç gerçek ortaya çıkacaktı. O zamana kadar hamlesini yapmış olmalıydı.

Yaşlı adamla konuşmadan önce yapacak hiçbir şeyi yoktu; şimdi ise meşgul olacaktı. Cassie McLain olarak emekli olmuştu ve yatırımları için. Clara Rinker olarak para taşımak, belgeleri almak ve sınırın öte yanındaki eski tanıdıklarıyla konuşmak zorundaydı.

Tüm bunları yapabilmesi için sağlıklı olması gerekiyordu.

RINKER yaşlı adamın çiftliğinde bir **ay geçirdi**, ana evdeki bir yatak odasında yaşadı ve silahlı bir gözcü onu takip etti. Ortanca kardeş Dominic her üç günde bir ziyarete geliyor, saat gibi düzenli bir şekilde öğlen vakti geliyor ve ona ailenin soruşturması.

Çiftlikte geçirdiği onca zaman boyunca Paulo'yla ilgili imgesinin kaybolmasını bekledi. Hiç olmadı. Kaldığı sürenin sonuna kadar onun kokusunu alabildi, tenindeki tuzun tadını alabildi, hâlâ onu görmeyi bekliyordu

Mutfakta durmuş, ucuz bir radyodan *futbol* dinliyordu, beyaz sırtışı, siyah dağınık saçları ve hafta sonu içtiği Amerikan tarzı Corona...

Çiftlikteki İKİNCİ haftasında, sıkılmış ama hala zayıf, hareket etmek için giderek daha fazla baskı hissederken, sağlamlaşana kadar hareket etmemeye kararlı bir şekilde, gözetmeniyle konuşmaya başladı. Onun

Adı Jaime'ydi; kısa boylu, sert bir adamdı, yüzü yanıktı ve bıyıkları fırçalıydı. Yeterince iyi huyluydu ve her yerde cebinde bir tabanca ve kamyonetinin arkasında bir M-16 ile.

Rinker, "Bana M-16'yı göster." dedi.

Biraz konuştuktan ve Jaime'nin göstermelik protestolarından sonra, iki sandalyeyi yakındaki bir dereye taşıdı, bir hedef alanı kurdu ve ona M-16'yı nasıl ateşleyeceğini gösterdi. Jaime silahı çok iyi kullanıyordu. ilgilendi - o bir silahşördü, mesleğinin aletleriyle derinden ilgiliydi - ve diğer silahları getirdi. Dürbünlü, bolt action bir Weatherby spor tüfeği, bir pompalı .22, bir manivelalı treinta- treinta ve bir av tüfeği.

Günde iki ya da üç saatlerini atış yaparak geçiriyorlardı: sabit hedefler, zıplayan lastikler ve .22'likle kil güvercinlere ateş ediyorlardı hemen fırlattı. Kili vurmak neredeyse imkansızdı - sonunda, atışlarını hedefin yayının tepesine göre zamanlamayı öğrenerek on atıştan birini ya da ikisini vurabilirdi.

Onlar atış yaparken, Jaime tüfek mermileri ve yükleri, rüzgarın sürüklemesi ve ısı serapları, yokuş yukarı ve yokuş aşağı atışlar, kendin yap

Doğru. Onunla çalışmayı seviyordu çünkü bu konuda ciddiydi ve çekiciydi. Bir atlet olduğunu düşündü.

Cancún'da tanıdığı bazı spor salonu kraliçeleri gibi çalışıyordu - ince, akıllı ve sarışın bir gringo tarzında güzel.

Ve erkekleri tanıyordu. Ona elini sürmüş olabilir, Raul Mejia'nın oğlu için yas tutuyor olmasaydı, kendisi de yas tutardı. O her zaman profesyonel olarak kaldı.

"Kendini korumak için uzun bir silah taşımanın ya da bulundurmanın hiçbir yolu yok," dedi ona. "Bir tabanca ile, adından da anlaşılacağı gibi, her zaman elinizin altında olur. Bir tüfekte, ki elinizdeyse çok iyidir, yatak odasında olacak ve sizi almaya geldiklerinde mutfakta olacaksınız. Ya da tuvalette pantolonunuz ayak bileklerinizde ve elinizde bir *Playboy* ile oturuyor olacaksınız - belki siz değil, ama ben, her neyse - ve tüfek eğilmiş olacak

ve işte o zaman gelecekler. Yani bu silah" -M-16'nın yan tarafına vurdu- "bu silah sen ama kendinizi korumak için tabanca kullanmayı öğrenmelisiniz."

İtiraz etti. Uzun namlulu silahları öğrenmek istediğini söyledi. Tüfekler ve bir av tüfeği. Çift namlulu bir kuş tüfeği ya da sevimli bir şey değil, güdük, şişman namlulu bir savaş pompalısı. Lanet olası kuşları nasıl vuracağını öğrenmek istemiyordu: ona bir av tüfeği ve beş metre ötede hareketli bir hedef verin...

Başını salladı ve iyi huylu bir şekilde gülümsedi ve ona uzun silahları gösterdi, iki haftalık birinci sınıf eğitim, ama tabancaya geri dönmeye devam etti. "Sadece dene," derdi. "Silah kullanmakta çok doğalsın. Gördüğüm en iyi kadınsın."

"Atış yapmak roket bilimi sayılmaz," demişti ama bu cümle İspanyolcaya pek iyi tercüme edilememişti. İngilizler.

Çiftlikteki **ikinci** iki haftasında, yarım düzine kez şehre, dairesine gitti ve taşınmak için ihtiyacı olan şeyleri topladı. Ayrıca evi de temizledi: Biri onu aramaya gelirse parmak izi olmayacaktı. Sonra bir çarşamba günü Bir aydır çiftlikte olan Dominic dışarı çıktı ve şöyle dedi: "Bazı insanların vurulma olayının şoförü olabileceğini söylediği bir adam hakkında bilgi aldık. Nerede olduğunu bilmiyoruz ama ailesinin nerede olduğunu, yani onu bulabiliriz. O zaman bir şeyler öğrenebiliriz."

"Ne zaman?" diye sordu.

"Umarım hafta sonuna kadar," dedi Dominic. "Bunun nereden geldiğini öğrenmeliyiz ki işimize geri dönebilelim. Ve tabii Paulo için de."

● gün çarşambaydı. Hala yüz yaşında değildi. yüzde, ama kaçmak için yeterince iyiydi. Telefonla halledebileceği her şeyi halletmişti, ulaşabileceği belgeler vardı, taşınması gereken parayı taşımıştı. Perşembe öğleden sonra yola çıkacaktı.

Bunu çoktan çözmüştü: Pazartesi ve Perşembe günleri olmak üzere her hafta iki doktor randevusu vardı. Şoför her zaman kliniğin lobisinde. Doktorun muayenehanesinden çıktığında, sağ yerine sola dönerse, Cancún sokaklarında en azından bir an için özgür olacaktı ve yoğun bir taksi durağından on metre uzakta olmayacaktı.

Sürücü meraklanmadan önce yarım saati olmalıydı. İki dakikası bile olsa, gitmiş olacaktı. Bunu daha önce de yapmıştı.

RINKER VE JAIME Perşembe sabahı pompalı tüfekte son bir atış seansına gittiler. Jaime'nin altı tane katı kauçuk vardı, John Deere marka bir yük arabasıyla taşıyabileceği on dört inçlik römork lastikleri. Dereye gittiler ve Jaime lastikleri teker teker kayalık yamaçtan aşağı yuvarladı. Lastikler kayalardan çılgınca sekerken, Rinker da on iki inçlik römork lastiğiyle onları tahmin etmeye çalıştı.

pompalı tüfek. On metreden vurduğunda, onları dümdüz ederdi, ama iyi bir günde, pompalı tüfekte yarısını vurmakta zorlanırdı.

İlk atış. Tüfegin yakın mesafeden bile kesin bir şey olmadığını öğrendi.

Tüfegi boşalttığında, lastikleri toplayıp Jaime onlara ateş ederken Rinker onları yokuşun tepesine götürür ve aşağı yuvarlardı. Sırayla. Jaime de ondan daha iyi değildi. Her ne kadar ikisi de öyleymiş gibi davransa da. O gün, daha sonra neredeyse bir hata olduğunu düşündüğü bir şey yaptı.

Jaime belindeki şarjörden Beretta'yı çıkardı ve "Tabancayla sadece bir kez, ha? Beni mutlu et."

"Jaime..." Sertlikle.

"Hayır, hayır, hayır..." Parmağını ona doğru salladı. "İsrar ediyorum. Doktordan önce vaktimiz var ve bunu öğrenmelisin."

"Jaime, lanet olsun..."

Onu görmezden geldi. John Deere'in arkasında yarım düzine boş kola kutusu duruyordu ve bunlardan üçünü dereden aşağı attı. "Sen bunu yapabilir. Tüfek ya da av tüfeğinden çok daha zor olduğunu göreceksiniz."

"Silahı bana ver Jaime," dedi, neredeyse hata yapacaktı. Adam cümlelerin ortasında durdu, ona baktı ve silahı uzattı Beretta. Dokuzlu atış yaparken bu silahı hep sevmiştir: Eline tam oturuyor gibiydi.

Jaime'den hoşlanıyordu ve bu son öğleden sonra onu biraz etkilemek istemiş olabilirdi. Emniyeti çevirdi ve aşağı çekti teneke kutulardan birinin üzerine oturttu ve üç saniye içinde altı el ateş ettikten sonra, artık yırtık pırtık olan kışını bir kayanın arkasına atmayı başardı.

Birkaç saniye sıcak, tozlu, barut kokulu bir sessizlik içinde durdular, sonra Rinker emniyeti taktı ve silahı Jaime'ye geri verdi.

Jaime önce silaha, sonra ona baktı ve bir süre sonra, "Anlıyorum," dedi.

Aslında bilmiyordu. Muhtemelen yakında öğrenecekti. O öğleden sonra koştu.

LUCAS DAVENPORT sokağa **park etti**.

Paslı bir çöp konteyneri, zaten siyah-tan rengi bir çamur bataklığına dönüşmüş olan araba yolunu kapatmıştı, bu yüzden sokağa park etti, tırmandı

Porsche'den çıktı ve yarı bitmiş eve baktı. Ev

Evin çerçevesi çizilip kapatılmış, taş duvarlar örülmüştü ama ikinci katta ve birinci katın bazı bölümlerinde hâlâ ham kontrplaklar görünüyordu, gerçi bunların çoğu siyah bir hava yalıtım malzemesiyle kaplanmıştı. Lucas'la ev arasındaki çimenlik, kötü zamanlanmış bir yaz yağmurundan sonra inşaat kamyonlarının manevraları sonucu harabeye dönmüştü.

Tulum giymiş iki adam çatının tepesinde oturuyordu, Lucas'ın yeşil şişelerden Perrier suyu olduğunu umduğu bir şey içiyor ve düz beyaz bir kutudan pizza yiyorlardı. Onlar göz önüne alındığında Çatı ustalarının kendisini gördüklerinde şişeleri bacaklarının arkasına indirip gözden kaybettiklerini görünce, şişelerin içinde su olmadığından şüphelenmiştir. İçlerinden biri boştaki elini salladı ve Lucas da el salladı ve çukurlu çimenlikten geçerek ön verandaya doğru ilerlemeye başladı.

Çukurları ve yağmur birikintilerini yeterince zarif bir şekilde geçti. İri yarı, atletik bir adamdı, lacivert takım elbisesi ve püskülsüz siyah mokasen ayakkabılar, boğazına kadar açık beyaz bir elbise gömleği. Yüzü ve

Boynu İtalyan takım elbisesinin rahat şıklığıyla tezat oluşturuyordu; eski yara izleri onun bela arayan biri olduğunu gösteriyordu; özellikle bir yara izi kaşının üzerinden aşağıya, bronzlaşmış yanağına doğru iniyordu. Nazik buz mavisi gözleri ve siyah saçları vardı, eski Fransız-Kanada genleri Amerikan etnik karışımında canını dişine takmıştı.

Ev onundu ya da eskiden onundu ve yine onun olacaktı. Şimdi ise darmadağındı. Bir elektrikçi yeni ön verandada bir merdivenin üzerinde durmuş, baş üstü kablo tesisatı üzerinde çalışıyordu. Bir çift çivi tabancası

İçeriden gelen sesler, çizgi filmlerdeki tükürük balonlarına benziyordu - pitoo, *pitoo* - ve o verandaya doğru yürürken, bir masa testeresi çalışmaya başladı

sızlanıyordu. Talaş kokusunu alabiliyordu ya da alabildiğini hayal ediyordu.

Tüm bu kargaşayı dinlerken, "*Tamam*" diye düşündü. Çatıda iki adam, verandada bir elektrikçi, içeride en az iki çivi tabancası.

ve bir masa testeresi. Bu en az altı adam demekti ve eğer evde altı adam çalışsaydı, müteahhide bağırarak zorunda kalmazdı. Yedi ya da sekiz kişi daha iyi olurdu. On

mükemmel olurdu. Ama ev şu anda programın sadece bir hafta gerisindeydi, bu yüzden altı kabul edilebilirdi. Neredeyse.

Verandanın basamaklarını tırmanırken, birisinin açık tavandaki dörde dörtlük bir kirişi sabitledi.

Yakında bir gün, iki kişi için yeterince büyük bir meşe salıncağı destekleyecekti.

Yetişkinler ve bir çocuk. Elektrikçi onun geldiğini gördü, başını eğip merdivenden aşağı baktı ve "Hey, Lucas," dedi.

"Jim. Nasıl gidiyor?"

Elektrikçi, sundurma lambasını besleyecek olan çıplak kablo çiftlerine kanarya sarısı ekleme somunlarını vidalıyordu. "Tamam, ben Yaklaşıyoruz. Ama birinin telefon ve kablo tesisatını döşemesi gerekiyor, yoksa teftişte takılacağız. Müfettiş salı günü gelecek, ve eğer yeniden planlamamız gerekirse, bu işleri geciktirebilir.

bir hafta boyunca kapalı kalacak ve genel giderleri kapatamayacaklar." "Bu konuyu Jack'le konuşacağım," dedi Lucas. "Bu hafta içinde Epp'teki adam."

Elektrikçi sesini alçaltarak, "Adamın merdivenden düşüp ayağını kırdığını duydum, ben de öyle duydum," dedi. "Jack'e bundan bahsettiğimi söyleme."

"Yapmayacağım. Buraya birini getireceğim," dedi Lucas.

Lanet olsun. Şimdi yine bağırma moduna geri dönmüştü. Yeni bir ev inşa ederken karşılaşılan sorunların çoğu, inşaat adımlarının ve gerekli tüm denetimlerin düzgün bir akış içinde sıralanmasıydı. Bir hata, telefon ve kablo gibi küçük bir şey bile olsa-

Bir günden fazla sürmemesi gereken televizyon kabloları, ilerlemeyi bir hafta boyunca durdurabilirdi ve ayıracak fazla zamanları yoktu.

Ayrıca, Weather Karkinnen'in evinde yaşamak onu çıldırtıyordu. *Hiçbir eşyası* yoktu. Her şey depodaydı.

Weather televizyon kumandasını bile kaybetmişti ve bunu hiç fark etmemiști çünkü televizyonu sadece başkanlar suikasta uğradığında izliyordu. Geçtiğimiz iki ay boyunca, her seferinde kalkıp inmek zorunda kalmıști.

kanal değiştirmek istedi, ve o da kanal değiştirmek istedi dakikada yaklaşık kırk kez. Kanal düğmesine basmak için televizyonun yanına çömelmeye başlamıști. Weather onun zavallı olduğunu söyledi ve o da ona inandı.

Yeni evin kabuğunun **içinde** her şey nemli ahşap ve talaş kokuyordu, diye düşündü. Yeni evler inşa etmek bağımlılık yaratabilirdi. Herkes yeni ev üzerinde çalışıyordu.

İkinci kata çıktı ve alt katta hızlı bir tur attı -arka verandaya dört yeni kutu yığılmıști; tuvalet tabureleri- ve sonra

ikinci kata çıkan merkezi merdivenleri kullandı. Bir çivi tabancacısı ve masa testerecisi ana yatak odasında çalışıyorlardı ve akçaağaç tavanın oluklarını yerleştiriyorlardı. Diğer çivi tabancacısı ise ana banyoda çalışıyordu.

dolap. Hepsi ona baktı ve testeredeki adam "Günaydın" dedi ve işine geri döndü.

"Jack buralarda mı?"

Testereci adam başını salladı. "Hayır. Çalışıyordum. Harold da biraz aylaklık ediyordu."

"Rick..." Marangoz şakası için zaman yok. "*Jack* buralarda mı?" "Onu son gördüğümde bodrumdaydı."

Lucas en üst katta hızlı bir tur attı, yatak odasının penceresinden Mississippi'ye bakmak için durdu -aslında yolun diğer tarafındaki dik vadinin çok aşağısındaki suyu görebilecek kadar yüksekteydi- ve sonra aşağıya indi. Yolun yarısındayken cep telefonu çaldı ve çıkarıp elektriğe bastı

düğme: "Evet?"

"Hey." Marcy Sherrill, ofisini ve hayatının bir bölümünü yöneten bir dedektif-çavuştu. "Şu FBI'daki Mallard denen adam seni arıyor. Mümkün olduğunca çabuk ona geri dönmeni istiyor."

"Ne istediğini söyledi mi?"

"Hayır, ama acil olduğunu söyledi. Cep telefonu numaranızı istedi ama ona kapalı tuttuğunuzu söyledim. Bana geri aramam için bir numara verdi."

"Ver onu bana." Ceketinin cebinden bir tükenmez kalem çıkardı ve kadın ona okurken avucunun içine numarayı karaladı.

"Evde misin?" diye sordu.

"Evet. Tuvaletleri yerleştirmeye hazırlar. Yüksek debili Amerikan Standart bebeklerden dört tane aldık. Beyaz."

Uykuya daldığını hissedebiliyordu ama kadın, "Yaklaşıyor," dedi.

"İki ay diyorlar. Bilmiyorum. Gördüğüm zaman inanacağım."

"Mallard'ı ara."

Jack Vrbecek bodrumda tavana bakıyor ve bir panoya notlar alıyordu. "Hey, Lucas. Bugün yedi adam var."

"Evet, bu iyi. Çok iyi. Görünüşe göre işler yolunda gidiyor. Ne yapıyorsun?"

"Kablo tesisatındaki şemaları kontrol ediyorum. Her bir parçanın nerede olduğunu bilmek isteyeceksin, eğer ona ulaşman gerekirse diye."

Lucas tavana bakmak için başını geriye eğdi. "Belki de pleksiglas bir tavan yapmalıyız. her şeyi gör."

Vrbecek, "Tabii testereyi her çalıştırdığınızda atölyeden pirinç bant fabrikasının içi gibi bir ses çıkması dışında," dedi. "Bu iyi olacak. Size eksiksiz bir yerleşim planı sunacağız ve akustik asma tavanla erişiminiz iyi olacak ve kendi düşüncelerinizi duyabileceksiniz."

Lucas başıyla onayladı. "Dinle, kablo ve telefon işlerini yapacak birini bulmalıyız ve bugün bir yerde duydum, aşağıda Belediye, sanırım Epp'teki adamın ayağını kırdığını söyledi. Salı günü gelecek müfettişle birlikte onu da alamazsak..."

"Evet, evet. Devam ediyoruz." Panosuna bir not yazdı.

"Ve çatıdaki adamlardan biri Perrier suyu olabilecek ama olmayabilecek bir şey içiyor ve eğer düşüp boynunu kırarsa, dava edilen ben olmayacağım."

"Lanet olsun. On iki aşamalı bir programda olmaları gerekiyor ve eğer bu lanet olası bir işse biraysa..." Onlar için başladı

bodrum merdivenleri. Başka bir zaman olsa Lucas çatı ustalarını ispiyonladığı için kendini suçlu hissedebilirdi. Ama burası o *evdi*.

İKİ AY ÖNCE Lucas, bir zamanlar eski evinin bulunduğu çukurun kenarında durmuş, içine bakıyordu.

Korku ve pişmanlığın birleşimi. Hem o hem de Weather mahallede kalmak istiyorlardı ve bunu bilecek yaşıydılar.

Bir evde tam olarak ne istediklerini ve eski bir yer satın alarak bunu elde edemeyeceklerini biliyorlardı. Cevap inşa etmektir: yıkmak eski evi yıkıp yenisini yapıyorlar.

Ancak deliğe baktığında, uzun bir bağılıksızlık hayatından sonra ne kadar bağılandığını fark etti. Eski ev gitmişti ve Weather Karkinnen, ilan ettiği gibi, Çocukluydu. Ayrıntıları halletmek için zamanları olduğunda evlenecekler ve Büyük Yeni Ev'de sonsuza dek mutlu yaşayacaklardı.

Deliğin kenarında dururken, alçaktan yayılan Vakıf ardıçları merhamet dilenircesine ayak bileklerine yapışmışlardı - yeni bir ev inşa etmenin pratikliği düşünüldüğünde çok az şey alabilirlerdi- uzun bir süre bu pişmanlıkla yaşamayı umuyordu.

Burayı nispeten gençken, davaları çözme konusunda ün yapmış bir dedektif çavuşken satın almıştı. Sürekli çalışıyor, geceleri şehirde dolaşıyor, bir bağlantı ağı kuruyordu ve Sabahın beşine kadar çizim tahtasının ve IBM Selectric'in başında rol yapma oyunları yazıyordu.

Oyunlardan birkaçı tuttu ve mütevazı miktarlarda para kazandırdı. Paranın bir kısmını emeklilik planına harcadıktan ve daha da fazlasını ayık, uzun vadeli yatırımların çukuruna attıktan sonra, sonunda aklı başına gelmiş ve kalan parayı bir Porsche'ye harcamıştı ve North Woods'da bir göl kulübesi. Son birkaç bin dolar evin peşinatını ödedi.

Eski bodrumun kenarında dururken, eski yeri özleyeceğini düşünmüştü.

Şimdiye kadar yapmamıştı.

DELİK genişletilmiş, yeni temel içeri girmişti, Ve kısa süre içinde yeni evin iskeleti yükselmiş ve etrafı çevrilmişti. Bu süreci büyüleyici buluyordu. Hoşuna gitmişti. tasarım aşamasından, mimarla çalışmaktan. İnşaat sürecinden, planların dikkatli bir şekilde bir araya getirilmesinden ve değişiklikler ve malzemeler hakkındaki kaçınılmaz tartışmalardan daha da fazla keyif aldım. Tartışmalardan bile keyif alıyordu. Bir tür strateji oyunu yazmak gibi, diye düşündü.

Eski ev rahat olsa da sorunları vardı. İçinde tek başına yaşarken bile zaman zaman kendini sıkışık hissediyordu. Ve eğer Weather'la çocukları olsaydı, çocuklar koridorun sonundaki yatak odasında, onların üstünde yaşıyor olacaktı. Büyük Yeni Ev'de Versailles büyüklüğünde bir banyosu ve Lucas'ın içinde yüzebileceği kadar büyük bir küveti olan büyük bir ebeveyn yatak odası süiti olacaktı -küçük bir kadın olan Weather'ın

yüzebilecekti. Çocuk koridorun diğer ucunda olacaktı, kendine ait bir banyosu olacaktı ve hem kendisi hem de Weather için bir kütüphane ve çalışma odaları, güzel bir aile odası ve Weather'ın piyanosu için bir yer olacaktı. Yeni ev onun düşündüğü gibi bir yerdi. mutlu bir şekilde yaşayıp ölebilirdi. Doksan üç yaşında öleceğini umuyordu. Şansı yaver giderse, çocuk ölmeden önce bitmiş olacaktı. geldi....

Şu anda ayrılmak istemiyordu. Çatıdaki çıgıllıklara rağmen. Etrafta dolaşıp ustabaşı ve diğer adamlarla konuşmak istiyordu ama sadece onların zamanını çalacağını biliyordu. Birinci katta bir kez daha dolaştı, şömine için seçtiği taşa uyacak renk şemalarını düşündü. Oraya vardıktan yirmi dakika sonra kendini arabaya sürükledi.

VE MALLARD'I HATIRLADI. Cebinden cep telefonunu çıkardı ve Porsche'ye yaslanarak avucunun içinde yazılı olan numarayı tuşladı. Bisikletiyle yaşlı bir kadın geçti, gidonunun arasında hasır bir sepet vardı. Kadın el salladı, adam da el salladı. Ford Parkway'in tepesindeki süpermarkete her gün giden bir komşu.

"Mallard."

"Ördek gibi mi telaffuz ediliyor?" Lucas sordu.

Bir an sessizlik oldu, sonra Mallard ne olduğunu anladı. "Davenport. Havaalanından ne kadar uzaktasınız?"

"On dakika, ama hiçbir yere uçmuyorum."

"Evet, öyle. Northwest uçağıyla iki saat sekiz dakika içinde Houston'a, oradan da Cancún, Meksika. Elektronik biletler zaten sizin adınıza. Her şey patronunuzla halledildi ve federal vergi dolarlarınız hesap. Seninle altı saat sonra IAH'de buluşuruz, orada birkaç kıyafet alabilirsin."

"Vay, vay. Uçmaktan nefret ediyorum."

"Bazen bir erkeğin yapması gereken..."

"Neler oluyor?"

"Altı hafta önce birisi Cancún'da bir restoranın önünde Meksikalı bir adamı vurarak öldürdü ve kız arkadaşını yaraladı. Vurulan adam Öldürülen kişi Meksikalı bir uyuşturucu baronunun en küçük oğluydu ya da uyuşturucu baronu olduğu varsayılan bir adamdı ya da belki de eski bir uyuşturucu baronuydu... gibi bir şey. Bu. Meksikalılar etrafı koklamaya başladılar ve haber DEA elemanına sızdı. Tetikçi uyuşturucu baronunun oğlunu hedef almamıştı. Bu bir hataydı."

"Bu gerçekten büyüleyici Louis, ama Cancún Minneapolis şehir sınırlarının dışında."

"Ateş eden kişi kıza doğru gidiyordu. Yaralıydı ve polisler neler olduğunu öğrenene kadar öldüğünü söylediler. Kız hastaneden çıktıktan sonra

Mérida'nın dışındaki uyuşturucu baronunun çiftliğine gitti.

Orada bir ay boyunca iyileşti. Sonra ortadan kayboldu. Bir duman gibi.

Herkes onu arıyordu ve sonunda Meksika Ulusal Polisi'nden çiftlikte aldıkları parmak izleriyle ilgili bir talep aldık. Elimizde bir parmak izi vardı.

Eşleşti. Bir kalıp sabundan çıktı." Lucas

sonunda yetişti. "Bu o mu?" "Clara

Rinker," dedi Mallard.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"İlk iş Houston'a git. Narkotik bizi Ulusal Polis'e bağladı ve onu orada tanıyan bazı kişilerle konuşacağız. Onun hakkında daha iyi bir fikrin var. herhangi biri. Bunu duymanızı istiyorum."

Lucas bir an için düşündü, başını kaldırıp yarı tamamlanmış bir ev. "Birkaç günlüğüne yapabilirim," dedi. "Ama burada işlerim var Louis, yani ciddi işlerim. Nişanlım çok kızacak. Düğün planlarının ortasında, şu anda bana gerçekten ihtiyacı var ve ben kaçıyorum-"

"Sadece birkaç gün," dedi Mallard. "Söz veriyorum. Dinle, gitmem gerek. Şu anda National'a yaklaşıyorum ve arabadan inmeden önce birkaç telefon görüşmesi daha yapmam gerekiyor."

"Malone geliyor mu?"

"Evet, o geliyor ama sen nişanlısın."

"Sadece soruyordum Louis. Onunla bir ilişkin mi var?" "Hayır, yok. Ama onun var. Bir şeyler yap. Takılmam lazım. kalk. Houston'da görüşürüz."

HAVA KIZACAK, diye düşündü Lucas inşaat projesine dönüp bakarken. Evin sadece yarısı tamamlanmıştı ve sürekli gözetim gerekiyordu. Düğün planlaması tamamen

Dağınıktı ve her şeyin başında duracak birine ihtiyacı vardı. Son olarak, belediye başkanlığı için Demokratların ön seçiminde yarım düzine adayın yarıştığı Belediye Binası'nda siyasi bir pasta kavgası yaşanıyordu. Bu kavganın siyasi sonuçları çok ağırdı; şef çoktan ölmüş, işi elinden alınmıştı. Lucas, siyasi bir şef yardımcısı olarak, şefle birlikte yola çıkmıştı. Ama biraz dikkatle manevra yaparak, departmanı arkadaşlarının ellerine bırakabilirler.

Yine de politikayı bırakabilirdi - şef bu konuda ondan çok daha iyiydi. Asıl sorun hava durumuydu. Hava bir Hennepin General'da çene cerrahı. O ve Lucas yıllarca birbirlerinin etrafında dönüp durmuşlar, bir evlilikleri suya düşmüştü. Lucas onu çok seviyordu ama ilişkilerinin

hala kırılgan olabilir. Onu şimdi terk etmek, hamileliğin beşinci ayında.

Weather'ın sekreteri Hennepin General'den cevap verdi. "Lucas? Az önce bir hasta geldi."

"Onu yakala, olur mu? Onunla hemen konuşmam gerek," dedi Lucas. "Durum oldukça ciddi."

Hava bir saniye sonra biraz stresli görünerek geldi. "İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim. Neden?"

Carol sinirlenmişti. "Lucas, böyle aradığında, bunun önemli olduğunu ve hemen benimle konuşman gerektiğini söylediğinde Carol'a 'Yaralı değilim ama bu önemli' de. Bu beni erken kalkmaktan alıkoyar.

Koroner. Tamam mı?"

Lucas içini çekti. "Evet, tabii."

"Peki neler oluyor?" diye sordu. Saatine bakıyordu, diye düşündü Lucas.

"Mallard...." Hikayeyi otuz saniyede anlattı, sonra dört saniyelik ölüm sessizliğini dinledi ve "Eee?" demek ya da özür dilemek için ağzını açtı, ama tam olarak oraya varamadı.

"Tanrıya şükür," diye ağzından kaçırdı. "Beni delirtiyorsun. Tüm inşaat şirketini delirtiyorsun. Eğer bu işi bırakırsan Bu ülkede birkaç günlüğüne düğün planlarını bitirebilirim ve belki inşaatçılar da biraz iş yapabilir."

"Hey..." Adam kırılmıştı ama kadın aldırmadı. Dedi ki, "Cancún'a git. Tanrı seni korusun. Beni her gece ara. Unutma: Uçmak seyahat etmenin en güvenli yoludur. Birkaç martini iç. Ya da daha iyisi, ecza dolabımda biraz Valium var. Onlardan birkaç tane al."

"İstemediğine emin misin?"

"Eminim. Git hadi."

"Emin misin?"

"Git. *Git*."

HOUSTON YOLCULUĞU her zamanki **gibi** bir kâbustu; Lucas business class koltuğunda iki büküm oturmuş, çarpışma anında ayaklarını ön bölmeye dayamaya hazırdı. Bu onu kurtarmayacaktı. Zihninin gözünde jilet gibi keskin uçağı net bir şekilde görebiliyordu. havacılık alüminyumu kabini kesip parçalayarak Yoluna çıkan herkesi ve her şeyi. Sonra yangın, sürünmeye çalışıyor, bacaları kayıp, çıkışa doğru...

Bu konuda bir psikiyatristle konuşmuştu. Eski bir asker olan psikiyatrist üç martini ya da birkaç sakinleştirici içmesini ya da uçmamasını önermişti. Lucas'ın kontrol sorunları olduğunu ekledi ve Lucas sorduğunda, "Kontrol sorunları mı? Yani uçakta ölmek istemediğimi mi söylüyorsun?

Kaza mı?" diye sorduğunda, kendisi de üç martini içmiş olan psikiyatrist, "Yani, insanlara ayakkabılarını nasıl bağlayacaklarını söylemek istiyorsunuz, çünkü nasıl yapılacağını daha iyi biliyorsunuz ve bu da bir başkasının sizi uçakla uçurmasını istemediğiniz anlamına geliyor," dedi.

"O zaman nasıl oluyor da helikopterlerden korkmuyorum?" Psikiyatrist omuz silkti. "Çünkü sen delisin."

Her halükârda, Valium işe yaramamıştı. Weather'ın evine gidip birkaç kıyafet ve tıraş takımını koyacak kadar vakti olmuştu.

küçük bir tüp uyuşturucuyla birlikte Tahoe'yla havaalanına dönecekti.

Porsche'yi arabada bırakmak istemedi.

Çünkü çalınabilirdi ve çalınmasa bile bir daha bulamayabilirdi. Porsche'yi kaybetmektense Chevy'yi kaybetmeyi tercih ederdi.

Uçak ne Houston'a giderken ne de Houston'da düşmedi.

İniş - gerçekten beklediği zaman, güvenliğe çok yakinken - ya da hatta kapıya doğru taksi yaparken ve

Mallard'la konuştuktan beş saat sonra Lucas geçit törenini yöneterek terminale girdi.

Adını "Louie" olarak telaffuz eden Louis Mallard, altın çerçeveli profesör gözlükleri ve koyu renk profesör takım elbisesi giyen tıknaz, profesör gibi bir adamdı. Bir güreşçinin boynuna sahipti ve bazen omuz kılıfında 40 kalibrelik otomatik bir silah taşıyordu. Beklerken Açık mavi profesör kıyafeti giymiş ve siyah bir evrak çantası taşıyan Malone adında, sırık gibi gri saçlı bir kadındı. Lucas Malone'u en son gördüğünde, ondan biraz daha fazlasını görmüştü.

"Louis," dedi Lucas diğer adamın elini sıkarak. Malone bir yanağını çevirdi ve Lucas onu gagalayarak, "Louis bana senin bir hatta."

Mallard'a baktı, o da aceleyle, "Tam olarak şöyle demedim *Bu.*"

"Mmmm," dedi Malone. Lucas'a: "Bu biraz doğru."

"Muhafazakar biri, hükümette iyi bir yere sahip," Lucas önerdi. "Belki kendine ait biraz parası vardır." Malone dört kez kaybeden, sanatçılardan ve kas gücüyle çalışanlardan hoşlanan biriydi.

"Hayır," dedi. "O bir Sheetrocker."

"Bir Sheetrocker." Bir gülümseme bekledi ve alamayınca Bunun yerine savunmacı bir kaş çatma aldı ve "Bu iyi. Dışarıda her zaman iyi bir sac ustası için iş vardır."

Lucas tamamen gözden kaybolmadan önce Mallard araya girdi. "O aynı zamanda bir yazar. Romanını neredeyse bitirdi."

"Tamam, güzel," dedi Lucas.

"Kıyafet mi alacaksın?" Mallard, Sheetrocker karşıtı momentumu devam ettirmeye çalışarak sordu. "Bir yer var..."

"Yok, ben iyiyim. Eve dönmek için zamanım vardı." Etrafına bakındı. "Peki nereye gidiyoruz? Buradan ayrılıyor muyuz?"

Mallard, "Başka bir terminale giden bir araca bineceğiz," dedi. "Araç dışarıda."

Mallard'ın hiç tanıştırmadığı bir adamın kullandığı koyu mavi bir makam arabasıyla bir sonraki terminale doğru **yola çıktılar**. Kıdemsiz bir ajan

Houston ofisinden, diye düşündü Lucas, biraz ekşi görünüyordu. Şoförlük görevleriyle ilgili. Malone ajanla birlikte önde giderken, Lucas ve Mallard arkaya bindiler.

Arabaya doğru yürürken ve iki dakikalık yolculuk sırasında Mallard, Rinker'ın vurulan kadın olarak teşhis edilmesine ve Meksikalı polislerin St. Louis'li bir tetikçi olduğuna inanmalarına yol açan bir dizi durumu sessizce taslak haline getirdi.

dahil oldu. Tetikçi artık ölmüştü, muhtemelen hâlâ kaçmakta olan Meksikalı bir adam tarafından öldürülmüştü. "Hamileydi," dedi Malone. "Sevgilisini öldürdüler ve yaralandığında bebeğini kaybetti."

Lucas yüzünü buruşturdu ve Weather'ın yüzü gözünün önüne geldi. "Sence buraya geri mi dönüyor? Sınırın ötesine mi?"

Mallard başını salladı. "Bilmiyoruz. Her yere çizimlerini koyduk. Her giriş kapısında. Sorun şu ki, o çok özel görünüyorsun. Otuzlu yaşlarda, orta boylu, atletik, güzel, Hepsi bu kadar. Diğer bir şey ise, Rinker hastaneden yeni çıktı, bu yüzden biraz kilo kaybetmiş olabilir ve Eskiden öyleydi."

Malone döndü ve koltuğun üzerinden şöyle dedi: "Sadece kaçıyor olması, Mayorka'da ya da başka bir yerde olması da mümkün. Meksika polisi, iyileşmekte olduğu bu çiftlikten yaptığı telefon görüşmelerinin izini sürüyordu - Missouri'ye kadar altı arama vardı ve ikisi Meksika'daki bankalara gitti. Bankalara ulaştık.

Ancak her iki arama da genel numaraya yapılmış, dolayısıyla kiminle konuştuğunu ya da ne yaptığını bilmiyoruz. Burada Aradığı günlerde büyük miktarlarda paranın hareket ettiğine dair herhangi bir kayıt yok. Büyük hesaplar kapanmamış ya da hesaplanamayacak şekilde değişti. Hem Meksikalı polislerin hem de Mejia denen çete elemanının bu işle ilgilenmesiyle, bankaların bize doğruyu söylediğinden oldukça eminiz."

Lucas, "Belki de kiralık kasalar," diye önerdi.

"Bunu azaltmaya çalışıyoruz. Belki kayıt dışı bir kutu olabilir diye düşündük. Şimdiye kadar bir şey çıkmadı," dedi Malone.

"O iyi," dedi Lucas. "Ama bunu biliyorduk. Peki ya Missouri aramaları?"

"Altı adam da bağlantılı - altı adam da kadının aradığını kabul ediyor ve altısı da kadının John Ross hakkında soru sorduğunu söylüyor. ana işvereni," dedi Mallard. "Altısı da ona hiçbir şey söylemediklerini, ona söyleyecek bir şeyleri olmadığını söylüyor."

Malone, "Ross, St. Louis'deki nehir çevresinde, limanda, kamyonlarda ve Doğu St. Louis'deki bazı uyuşturucu bağlantılarında iş yapıyor," diye ekledi. "İçki distribütörlüğü var. Wooden Head'i Wichita?"

"Evet."

"Tahta Kafa Ross için çalışıyordu."

"Altı adama inanıyor musun? Söyleyecek bir şeyleri olmadığına mı?"

"Dördüyle yaklaşık beş dakika, diğer ikisiyle de yaklaşık iki dakika konuştu. Ne konuşulduğunu bilmiyoruz ama görünüşe göre çok fazla bir şey konuşulmamış."

"Beş dakika içinde çok şey söyleyebilirsin," dedi Lucas. "Ross'un altı ismi var mı?"

Mallard, "Bildiğimiz kadarıyla hayır - henüz onunla konuşmadık," dedi.

"Tamam. Clara'nın erkek arkadaşı öldürülüyor, Clara yaralanıyor ve bebeğini kaybediyor, tetikçinin St. Louis'den olduğunu düşünüyorlar ve Clara St. Louis'i arayıp Ross denen adamı soruyor ama bildiğiniz kadarıyla Ross'un kendisini aramıyor. Yani. Tetikçiyi Ross'un gönderdiğini mi düşünüyorsunuz? İntikam peşinde olduğunu mu? Bir kamikaze anlaşması mı?"

Mallard tekrar başını salladı. "Bilmiyorum. Öyle olduğunu tahmin ediyoruz. Her neyse, Rinker artık kaçtı, açığa çıktı. Ben *gerçekten* Onu istiyorum. *Gerçekten* istiyor. Puanını otuz beş kişiye kadar yükseltti: Bu kadın şeytanın ta kendisi."

Malone, "Belki de bundan daha fazla etkilenmiştir," diye itiraz etti. için Lucas: "Şu anda onun hakkında iyi bir biyografimiz var. Cancún'a giderken okuyabilirsin. Oldukça küçük bir taşrası vardı. çocukluk."

BAĞLANTILARI SIKIYDI: Lucas'ın ölümünden bir saat sonra Northwest uçağı Houston'a indi, Continental uçağı Cancún havalandı. Mallard ve Malone birlikte oturdular, Lucas arkalarındaydı, sesi öldüren Bose kulaklıklarını Sony discman'ine takan yaşlı bir kadının yanında, ona bir kez baktı ve Şüpheli olabilecek bir şey yaptı ve gözlerine uyku maskesi çekti. Yerden kalktıklarında Malone çantasından ciltlenmiş bir rapor çıkardı ve Lucas'a geri verdi.
"Rinker," dedi.

LUCAS HIÇ BİR ZAMAN uçaklarda okuyamamıştı: Clara Rinker dosyası bir ilkti. Malone dosyayı ona verdiğiinde ağırlığına şaşırılmış ve son sayfaya, 308. sayfaya dönmüştü. O çevirdi ve yoğun, tek aralıklı bir anlatı buldu. Sıradan bir polis raporu değil. İlk sayfa şöyle başlıyordu: "Clara Rinker'ın bilinen sadece dört fotoğrafı var; üçü ehliyetlerden, biri de bir fotoğraf albümünden. Wichita Eyalet Üniversitesi tarafından verilen kimlik kartı. Rinker'ı tanıyanlardan hiçbir, Büro tarafından hazırlanan benzer fotoğraflardan onun fotoğrafını hemen seçemedi - dört fotoğrafın her birinde, Rinker yüzünü gizlemişti gözlüklü ve özenli saç düzenlemeli bir görünüm. Bu, Clara Rinker hakkında bildiklerimizin tipik bir örneğidir: Başkalarıyla olan ilişkilerinde takıntılı derecede temkinli ve görünüşe göre kariyerinin başında kendini koşturmayaya hazırladı."

Raporun yazarı -Lucas'ın adını duymadığı Lanny Brown- gerçek bir suç kitabında işe yarayabilecek hoş bir üsluba sahipti. Rinker neredeyse on beş yıldır insanları öldürüyordu. Lucas'ın İlk raporlar, hem küçük hem de büyük çeşitli organize suç figürlerinin, alamet-i farikası aşırı yakın mesafeden ateş etmek olan ve çoğu .22 kalibrelik susturuculu tabancalarla ateş eden bir katil tarafından ortadan kaldırıldığına dairdi.

Her iki kurban da erkek olmasına rağmen, silahlı saldırılardan ikisi kadınlar tuvaletinde gerçekleştiği için, Büro saldırganın bir kadın olduğundan şüphelenmeye başladı

Kurbanlarını seks vaadiyle özel mekanlara çeken bir kişi. A Shreveport, Louisiana'da bir kurbanın arkadaşı, bir barda Güneyli, güzel ve genç bir kadınla kısa bir süre konuştuğunu söyledi. ve daha sonra genç kadınla kurbanı kulüpten kurbanın Continental'iyle çıkarken görüntülemiştir. Araba ve adam daha sonra bir sevgilinin yolunda bulundu. Evli olan adam

-40 kalibrelik bir Smith ile başından üç kez vurulmuştu.

En az dokuz kişi merdiven boşluklarında ya da otoparklardaki arabaların arasında infaz edilmişti. Büro, infaz yerlerinin seçiminin, tetikçinin dikkatlice

Kurbanların izini süren, arabalarını nereye park ettiklerini bilen ve iyi erişim ve çıkış sağladıkları için park binalarını tercih eden, çok sayıda yabancıyla birbiriyle etkileşime girdiği garip bir

kadın fark edilmeyecekti ve ani bir mahremiyet: Görünüşe göre cesetler bir arabanın altına yuvarlandığında dört saat kadar fark edilmemişti.

Ayrıca bir Mormon olarak poz verdiğine inanılıyordu. misyoner ya da Yehova Şahidi: Chicago banliyösünde sakin bir akşam, komşusunun İncil ya da Mormon Kitabı olduğunu söylediği bir şey taşıyan "düzgün görünümlü" genç bir kadın kapıyı çaldı.

Oak Park, Illinois'de yeni boşanmış bir kaputun kapısını çaldı. Sokağın karşısındaki restore edilmiş Viktorya döneminden kalma verandada salıncakta oturan komşular, kadının kapıyı açan kişiyle konuştuğunu, ardından

arkasını döndü ve gitti.

Üç gün sonra, kötü çocuğa ulaşamayan arkadaşları pencereden baktıklarında onu ön kapının yanında yere yığılmış halde gördüler. İki kurşun kalbine, bir kurşun da kafasına isabet etmişti ve üzerinde çiçekli bir boxer şort ve dar bir pantolonla ölmüştü.

bir kutu Coors Light'a tutunmuş. Ölüm zamanı, Greg Norman'ın ayakkabısını yeni çıkarmış olmasından tahmin ediliyordu.

Golf pantolonu ve diğer arkadaşlarının üç gün önce bir golf sahasında giydiğini söylediği gece mavisi ve beyaz hibiskuslu aloha gömleği.

Büro raporu, Rinker'ın karıştığına inanılan infazları **özetledikten sonra**, Rinker'ın çocukluğuna biraz zaman ayırdı.

Springfield'dan çok da uzak olmayan Tisdale, Missouri'nin dışında yıkık dökük bir çiftlikte büyümüşü. Babası ailesini terk ettiğinde Yedi yaşındaydı ve on iki yıl sonra Kuzey Carolina, Raleigh'de geçirdiği bir trafik kazasında ailesinin haberi olmadan ölmüşü.

Annesi Cammy Rinker, Rinker'ın babasından ayrıldıktan dört yıl sonra ve boşanmanın kesinleşmesinden iki hafta sonra boşanmışı, Carl Paltry adında bir adamla evlendi. Paltry alkolik ve zorba biriydi ve hem Cammy Rinker'ı hem de Rinker'ın ağabeyi Roy'u dövdüğü için tutuklanmışı. Polis Roy'un dövdüğünü bir spor koçunun Roy'un kan işediğini fark etmesi üzerine öğrenmişı.

Rinker'ın teyzesine göre - annesinin kız kardeşi - Paltry aynı zamanda karısı Cammy Rinker'a, Clara'ya ve muhtemelen Clara'nın küçük kardeşi Gene'e de cinsel istismarda bulunmuşı. Taciz, Clara'nın ölümünden birkaç hafta sonra başlamışı.

Rinker on bir yaşındayken evlendi ve on dört yaşındayken evden kaçana kadar da devam etti. On bir yaşına kadar okulda iyi bir sicili vardı, ancak Paltry geldikten sonra bu kötüleşti. Teyzesi ayrıca Rinker'ın ağabeyi Roy'un ona cinsel tacizde bulunduğunu söyledi.

Paltry ve Cammy Rinker on iki yıl evli kalmışlardı, ta ki bir gün Clara on dokuz yaşındayken

bir tetikçi olarak çalışırken ortadan kaybolmuşı. Yerel polislerin söylediğine göre hiçbir yere kaçmamışı; sarhoş olmuş ve Cammy'yi o kadar kötü dövmüşü ki Cammy hastaneye kaldırılmış, Paltry de tutuklanmışı. Paltry tutuklanmışı.

kaybolduğunda kefaletle serbest bırakılmışı. Arabası park halinde bulunmuşı,

Tisdale'de bir Dairy Queen'in arkasında motor çalışıyordu. Çek defteri ve cüzdanı yolcu koltuğundaydı. Bir daha hiç görülmemiş.

Büro, Clara Rinker'ın onu ziyaret etmiş olabileceğine inanıyordu.

Rinker'ın annesinin Büro'ya anlatacak neredeyse hiçbir şeyi yoktu. Clara ile ilgili anıları düzensiz görünüyordu; aile fotoğraflarını almaya gittiğinde, Clara'nın tüm fotoğraflarının kaybolduğunu gördü.

Büro, Roy'un izini bir dizi küçük suç raporuyla sürmüş ve sonunda onu Santa Barbara, Kaliforniya'da bulmuşı, hafif bir fuhuş çetesine karışmış. Roy ve Charles Green adında bir adam ülke çapında genç fahişeler çalıştırıyordu.

kulüpler. Büro raporunda bir kaynağın şu sözlerine yer verildi:

"Ayakkabılarınızı ve topuzunuzu aynı yer ve zamanda cilalatabiliyordunuz. Bu herkes için uygun bir şeydi."

Roy, Rinker'dan iki yaş büyüktü ve ondan iki yıl sonra evi terk etmişti. Onu iki kez, Santa Barbara'ya uğrayıp Kaliforniya'da bir yerlerde olan küçük kardeşleri Gene'i ararken görmüştü. Roy hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyordu,

Rinker'ın iyi görüldüğünü söylemesine rağmen güzel arabalar. Kadının hiçbir fotoğrafı yoktu ve ona cinsel tacizde bulunduğunu inkar etti. Mülakatı yapan kişi yalan söylediğini düşündü.

Rinker'ın küçük kardeşi Gene, Kaliforniya'da üç polis raporunda yer almış, üçü de küçük uyuşturucu suçlarından dolayı. Polis raporlarında "evsiz" olarak listelenmişti ve görünüşe göre Venice ve Santa Monica arasındaki sahillerde yaşıyordu. Büro, Gene'in onu bulamadı. Bu paragrafın yanında bir kadın eli "Lucas: Bana sor-M" yazıyordu.

Lucas öne uzanıp Malone'un koluna dokundu. "Burada sana Gene Rinker hakkında soru sormak için bir not var."

Döndü ve dedi ki, "Evet. Onu dün bulduk. Pacific Palisades-Los Angeles'ta bir havuz temizleme şirketinde çalışıyordu. Onu uyuşturucu suçundan tutuyoruz."

"İyi şarj mı?"

"Marihuana bulunduruyordu." "Ne kadar?"

"Belki bir gram."

"Esrar mı? Tanrım, bu...?"

"Bu kadarı yeter de artar bile. Burada işimiz biter bitmez onunla konuşmak için Los Angeles'a gideceğim. Bakalım Clara hakkında ilginç bir şeyler bulabilecek mi?"

"Tamam." Malone arkasını döndü ve Lucas tekrar raporun içine gömüldü.

RINKER, St. Louis'de bir barda, ardından da içki dağıtıcısı Ross için **çalışmıştı**. Ayrıca ara sıra

Annesinin ailesi Chicago'daki eski Giancana çetesiyle yakından bağlantılı olan Allen Kent adlı bir gangsterin muhasebecisi ve sekreteriydi. Sonunda, Rinker Wichita'da bir bar satın almak için yeterli parayı bir araya getirmişti ve Minneapolis'te bir dizi cinayete karıştıktan sonra kaçana kadar iyi iş çıkarmıştı. Nerede Minneapolis'ten hemen sonra gittiği bilinmiyordu. O Sonunda Cancún'da Passages adlı bir butik otelde muhasebeci olarak kaçak çalıştığı ortaya çıktı.

Lucas bir keresinde kim olduğunu bilmeden onunla Wichita'daki The Rink adlı kulüpte dans etmişti. İyi vakit geçirmişlerdi. O gece. Mallard ve Malone ile bile sohbet etmişti. O Kim olduklarını biliyor olmalıydılar ama onun kim olduğunu bilmiyorlardı. Daha sonra, Lucas'ı kendi bahçesinde öldürmeye çalışmıştı. Lucas'ı neredeyse tamamen şans eseri kaçırmıştı... tıpkı onu kaçırdığı gibi.

Lucas, Rinker'la karşılaşmasını **okurken**, yazarlık sentezinin tuhaflığı karşısında şaşkına döndü. Kendisi de Ama kulağa kendisi gibi gelmiyor, kendisi gibi hissetmiyordu. Kendisini eski bir 8 milimetrelilik filmde izliyormuş gibi hissetti, tam olarak doğru olmayan ama inkar edilemez bir şekilde doğru olan bir şey... ve tüm raporun böyle olup olmadığını merak etti, doğru ama değil özellikle doğru.

Rinker, Mallard'ın onu gördüğü gibi, bir çiftlik sahibinin kızı olarak Şeytan. Aynı zamanda, neredeyse yazarın iradesi dışında, başka bir resim ortaya çıkıyordu, bir tür Annie Oakley eski zaman hikayesi Hayatta kalmak.

Rinker'ın hayatı ve faaliyetleriyle ilgili ayrıntılı incelemeyi **tamamladıktan sonra** rapor, çeşitli patronlarının iş ve suç faaliyetleri hakkında bilinenleri detaylandırmaya devam etti: İsimler belirlendi, bağlantılar kuruldu, olasılıklar araştırıldı. Çok şey spekülattı, ama hepsi de bir tür söylenti kumaşına dayanıyordu.

Lucas çalışma hayatının büyük bölümünü birlikte geçirmişti. Pek bir şey kanıtlanamazdı ama pek çok şey anlaşılabilirdi....

Uçuş görevlisinin bir şeyler söylediğini duyduğunda raporun üçte ikisini bitirmişti ama uçağın tavrı kabinde yankılanan bir gümbürtüyle değişene kadar dikkat etmedi. Dik oturdu, etrafına bakındı ve şunu gördü İnsanlar evrak çantalarını topluyor, bilgisayarları kaldırıyor, eşyaları tekrar başüstüne yerleştiriyorlardı. Saatine baktı: İki saattir havadaydılar ve Cancún'a yaklaşıyorlardı.

Öne doğru eğildi, Malone'un koluna dokundu ve o döndüğünde raporu geri verdi.

"Bitirmek mi?"

"Hayır. Yüz sayfa daha var. Ve hepsini baştan sona okumak isteyeceğim," dedi. "Orada iyi şeyler var. *Etkilenmiş* derken ne demek istediğini anlıyorum. Zor bir hayat."

"Bu da öldürdüğü onca insan için, özellikle de Barbara Allen gibi insanlar için bir mazeret sayılmaz." Allen zengin bir hayırseverdi-ve Minneapolis'teki vakıf sosyetesini. Rinker, müvekkilinin Allen'ın kocasına ulaşabilmesi için onu vurarak öldürmüştü.

"Hayır ama yine de zordu," dedi Lucas.

"Mesele şu ki, sen ondan hoşlandın," dedi Malone. "Tüm o şımarık amigo kızların saçlarını okşayan bar sahibi rolüne büründün."

"Sevilmeyecek ne var?" Lucas sordu. "Kemerini bağlasan iyi olur," dedi ve konuşmadan uzaklaşarak arkasına yaslandı.

Uçak Cancún'a düşmedi ama sıcak ve nem uçaktan iner inmez onları yakaladı. Bavullarını aldılar ve Mallard'ın Blue Palms'ta oda tuttuğu anakaradan Ada'ya giden bir taksiye bindiler. "Hadi gidelim Temizlenin ve yiyecek bir şeyler bulun," dedi. "Otel restoranının iyi olması gerekiyordu."

"Rinker'ın vurulduğu İtalyan mekanına ne dersin?" Lucas sordu. "Raporun oldukça iyi olduğunu söylüyor."

Mallard, "Bunu yarınki öğle yemeğine saklıyorum," dedi.

Otel odası, televizyonu ve mini barı, çok yumuşak bir çift kişilik yatağı ve küveti olmayan bir banyosu olan, boş yüzlü, kirli beyaz bir odacıktı. Burası hafiften böcek ilacı ve tuzlu su kokuyordu.

herhangi bir yerde deniz kenarında bulunmuştu. Lucas giysilerini dolaba asıp yüzünü yıkadıktan sonra dar balkona çıktı ve aşağıya, suya baktı.

Rinker buraya geleli çok olmamıştı. Blue Palms'ın birkaç blok ötesinde çalışmış, muhtemelen

On kat aşağıdaki sahilde. O da dünyanın başka bir yerinde aynı tür bir yerde iş arıyor, yerleşmeye çalışıyor olabilirdi.

Ya da St. Louis'de savaşa gitmeye hazır bir sığınağı olabilir. sevgilisinin katillerine. Eğer sadece kaçsaydı, onu asla bulamazlardı. Ama St. Louis'e gitmiş olsaydı, diye düşündü.

St. Louis'e gitmiş olsaydı, onu yakalarlardı.

BİRLİKTE YEMEK YEDİLER VE AYRI HAYATLARINI YAKALADILAR.

Lucas, Mallard'ın onu uyarma çabalarına rağmen Malone'un Sheetrocker'la olan yeni ilişkisini dürttü. Malone'un arkadaşı hakkında söyleyecek neredeyse hiçbir şeyi yoktu, sadece duvar taşını kaldırmaktan müthiş omuzları olduğunu söylüyordu.

Mallard ofisinin adının değiştirildiğinden bahsetti. Artık Özel Çalışmalar Grubu olarak adlandırılıyordu ve son büyük dava Toronto'da faaliyet gösteren bir banka soygunu çetesinin çökertilmesiyle ilgiliydi, Kanada.

"Kanada'da hiçbir şey yapmadılar," dedi Mallard. "Tamamen yasalara saygılı kamyon şoförleri ve oto yedek parçacıları. Sonra, yaklaşık iki ayda bir, güneşe inip bir bankayı soyuyorlardı."

"Onları nasıl yakaladın?"

"Bilgisayarlar. Her zaman aynı tür bankaları vururlar. Günün aynı saatlerinde, aynı tekniklerle. Bu da bize tek bir çeteye çalıştığımızı gösteriyordu. Böylece bu imzaya sahip tüm soygunları aldık ve coğrafi bilgi sistemi ile çizdik.

Bilgisayar biraz zaman aldı, ama istatistiksel kümelerden biri soygunların hepsi sınır geçişlerinden birkaç saat içinde gerçekleşmiş. Farklı sınır geçişleri.

Her neyse, soygunların tarihlerini

Kimliklerini değiştirip durdukları için bir şey çıkmadı. Ama sonra gelen plakaları araştırdık ve onları bulduk. İki kamyon, her soygundan bir gün önce birbiri ardına geçiyordu. Bunu öğrendikten sonra kim olduklarını bulduk ve hareketlerini izledik.

bankayı boşalttılar, onlar gelmeden yarım saat önce bankayı boşalttılar ve geldiklerinde... işte oradaydık."

Bir süre bunun hakkında konuştular ve sonra Lucas onlara Mallard'ın ofisinin yardım sağladığı bir sanat profesörüyle ilgili bir davanın ayrıntıları. "Marcy Sherrill, verdiğiniz bilgilerin o kadar genel olduğunu ve beynini acıttığını söyledi," dedi.

"Şaka kaldıramıyorsa siktir et onu," dedi Mallard.

"Louis," dedi Lucas, "*dil.*"

VE O AKŞAMDI.

Ertesi sabah Lucas lobiye inmekte birkaç dakika gecikti: Mallard ve Malone erken kalkarlardı ama o kalkmamıştı.

Tıraş oldu, beş dakika duşta durdu, birkaç dakika daha yatağa uzandı, uyukladı, sonra dişlerini fırçalaması gerekti Malone nerede olduğunu sormak için aradığında. Sinirlenmişti: "Git hadi Lucas, bağlantımız çoktan geldi."

Aşağı indiğinde, Mallard ve Malone

Mısır çiçeği mavisi gömleği ve parlatılmış maun rengi oxfordlarıyla muhteşem bir açık kahverengi takım elbise giyen Meksikalı bir adamla lobi yapıyordu. Lucas

Meksikalı'nın elbisesine hayranlıkla bakan Mallard, "Tanrım, Davenport, bu kıyafetleri nereden buluyorsun?" dedi.

Lucas kendine baktı. Gri dökümlü taba rengi pantolon, kırmızı-altın kakadu desenli siyah ipek Hawaii gömleği, orta mavi tropikal ağırlıkta yün örgü ceket ve Meksikalı adamınkilerin gündelik versiyonu olan mokasen ayakkabılar giymişti. Göründüğünü düşünüyordu oldukça iyi. "Sorun nedir?" "Sorun

yok...."

Meksikalı gülümseyerek, "Mükemmel görünüyorsun," dedi.

İngilizcesi hafif aksanlıydı ve Malone, "Bu

Albay Manuel Martin, Meksika Ulusal Polisi. Mejia ailesiyle görüşmeyi o ayarladı."

Lucas ve Martin el sıkıştılar. Meksikalı'nın soyunda İspanyol'dan çok Indio olduğu belliydi.

Mallard ve biraz daha yuvarlak. Yüzünde yorgun bir ifade vardı.

Eğlence. Lucas, "Tanıştığımıza memnun oldum," deyince Martin başını sallayarak, "Anladığım kadarıyla Clara Rinker'la dans etmişsiniz," dedi.

"O iyi bir dansçı," dedi Lucas. Yemek odasına doğru sürükleniyorlardı. "Şu Mejia denen adamın hikâyesi nedir?"

Martin'in kaşları biraz kalktı ve başını yana eğdi.
yan. "Bunu nasıl açıklayacağımı düşünüyordum ve sonunda aklıma şu geldi: O Meksika'nın Joseph Kennedy'si. Senin baban Başkan Kennedy mi? İlk paranın nereden geldiği tam olarak bilinmiyor; artık yasal. Ancak geçmişteki ilişkileri nedeniyle tüm Mejia ailesi çok ama çok dikkatli. Ve daha az itibarlı olanlarla mükemmel bağlantıları var..." Bir kelime için mücadele etti ve
Sonunda "eleman "da karar

kıldı. "Polislerle
konuşacaklar mı?"

Martin omuz silkti. "Tabii ki. Joseph Kennedy polisle konuşur, değil mi? Mejia da öyle. Özellikle de çıkarlarımızın örtüştüğü durumlarda."

KAHVALTI **AMERİKAN** KAHVALTISIYDI **-yumurta**, süt, mısır gevreği, sosis ve kahve- ama Martin meyve, peynirli ekmek ve zeytinle yetindi, zeytinleri sanki ceviz yiyormuş gibi parmak uçlarıyla teker teker patlattı. Kahvaltı sırasında onlara Cancún'un kısa bir tarihçesini anlattı, kağıt peçeteye şematik haritalar çizdi ve Yucatán'ı, Cancún ve Mérida şehirlerini anlatmış ve Clara Rinker'ın Meksika'da kaldığı süre hakkında bilinenleri özetlemiştir.

"Buraya gelmeden önce Mejialar için çalışmıyordu, bundan eminiz. Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Eğer olsaydı bilinseydi, Paul Mejia'nın, bir daha böyle bir şey yapmasına izin verileceği şüphelidir.

ilişkiye devam etmiş. Bir araya getirebildiğimiz kadarıyla, onunla çalıştığı otelde tanışmış - tamamen tesadüfen, kadın muhasebeciymiş ve adam çeşitli sahil otellerindeki otomobil park ücretleriyle ilgili bir iş sorusunu kontrol ediyormuş - ve birbirlerini görmeye başladıktan bir süre sonra oteldeki başka bir kadın ona söyleyene kadar Mejia ailesini bilmiyormuş.

Kadın

Kiralık bir dairede oldukça mütevazı bir şekilde yaşıyordu." "Parmak izleri?" Lucas sordu.

"Hiçbir şey yok. Oda düzenli bir şekilde temizlenmişti. Orada Geride kişisel eşyalar kaldı, ama başka bir şehirde beş dakika içinde satın alamayacağınız hiçbir şey yoktu. Ve tabii ki kimse fotoğraf çekmedi. ondan. Hiç fırsat olmadı." "Nereye gittiğini

söylemenin bir yolu yok mu?"

"Doktor muayenehanesindeki bir randevudan sonra ortadan kayboldu." Martin şöyle dedi. "Vurulma olayından sonra iyileşmişti.... kontrolleri yapılmıştı. Bu doğru mu, tıbbi kontroller?"

"Kontroller," diye önerdi Malone.

"Evet. Tıbbi kontroller rutindi ve daha çok fiziksel rehabilitasyon meselesi haline gelmişti. Vücudunda bazı hasarlar vardı. Mide kaslarının güçlendirilmesi gerekiyordu. Her neyse, doktorun ofisinden çok uzakta olmayan büyük bir taksi durağı var, ama hiçbiri Bulduğumuz taksi şoförleri onu gördüklerini ya da hiçbir yerde. Muhtemelen her yere her türden Amerikalı götürdükleri ve hatırlayamadıkları için ya da Mejia bağlantısı söylentisi olduğu ve kimse onunla bir şey yapmak istemediği içindir."

"Bir taksiye binip gitti."

Martin tekrar omuz silkti ve "Size başka ne söyleyebilirim ki? Elbette gelen ve giden insanlar için belge kontrollerimiz var ve o zamandan beri ne Cassandra ne de Cassie McLain var.

Elbette Clara Rinker Meksika'ya giremez ya da çıkamaz."

MALONE VE MALLARD kahvaltı boyunca Martin'i sorguladılar.

-Tam olarak prova yapmamışlardı, Lucas fark etmişti ama koordineliydiler.

Onları daha yakından izlemeye başladı ve

koordinasyonun profesyonel olmaktan ziyade kişisel olduğundan

şüpheleniyordu. Peki ya Sheetrocker ne olacak diye merak etti?

Sonra, Martin'in Mérida'ya giderken kullandığı GMC Suburban'da Mallard, Malone'la birlikte arkaya geçti ve Lucas yolculuğun büyük bölümünde omuzlarının birbirine değdiğini fark etti ve *Hmmm* diye düşündü. İki FBI ajanı sorularını

Birbirleriyle sıralama oyunu oynar gibi.... daireler çizerek koştukları
apaçık ortadayken bile

Martin tüm bunlar boyunca hiç şaşmayan bir kibarlık gösterdi.
Mérida'ya giden yolun yarısında FBI'nın soruları bitti ve bir süre sessizlik
içinde yol aldılar.

Martin sonunda Lucas'a döndü. "Sorabilir miyim... ceketinizi nereden
aldınız? Çok güzelmiş. Gömleğin de, her ne kadar benim olmasa da
tarzı."

"San Francisco'dan aldım. Eşcinsel erkek butiklerinden birinden.
Nişanlın dükkânı biliyordur," dedi Lucas. Ön yakayı açtı ve okudu. "Bu bir
Gianfranco Ferre. Sıcak havalar için kumaşını sevdim, gerçi içinde
biraz çekme var."

"Hmm." Martin dudaklarını büzerek başını salladı. "Senin gibi iri yarı
insanlar gündelik kıyafetler içinde bile otoriter görünürler. Korkarım
benim vücudum takım elbiseler için yaratılmış."

"Ama bu harika bir takım," dedi Lucas. "Buna benzer bir tane
görmüştüm, sanırım bir arkadaşımda vardı. Ralph Lauren, Purple
Label? Gerçi mavi renkliydi."

Martin memnun bir ifadeyle, kravatının düğümüne ve yakasına
dokunarak, "Aynen öyle," dedi. "Amerika'da bazı insanlar kahverengi
takım elbiseler kötü görünüyor, ama bence kahverengi insanlarla o
kadar da kötü görünmüyorlar." Ve bir dakika sonra: "Hiç Kiton'un bir
takımına baktın mı?"

Lucas, "Bir gösteride görmüştüm..." dedi.

Bir süre takım elbiselerden, sonra da ayakkabılardan konuştular.
Martin, Lucas'a Barkley adında bir İngiliz ayakkabıcıdan aldığı bir çift yarı
özel oxford mokasen için 1100 dolar ödediğini, ancak havaalanındaki
metal dedektöründen her geçtiğinde a y a k k a b ı n ı n çelik saplarının
alarm verdiğini fark ettiğini anlattı. "Bu yüzden Amerika'ya gittiğimde
güzel ayakkabılarım evde kalıyor. Ancak bu şekilde ayakkabılarımın
sağlamlığından emin olabiliyorum.

kutsallığım..." Kelimeyi tekrar aradı, "rektum "u buldu ve omzunun
üzerinden Malone'a parlak bir şekilde gülümsedi.

"Şu vücut boşluğu aramalarını sevmiyorsun, ha?" Lucas sordu.

"Amerikan güvenliği bazen... alışılmadık olabiliyor," dedi Martin.

Mérida'da kamyonlardan indiklerinde Malone, Lucas'ı dirseğinden
tutup parmak ucunda durdu, ağzını kulağına dayadı ve "Moda hakkında
bir dakika daha konuşursan seni vururum," dedi.

"Hey..."

RAUL MEJIA'NIN EVİ kirli beyaz bir sıva duvarla çevriliydi ve basit bir İspanyol **evi** gibi görünen bir yerden geçiliyordu.

ferforje kapı. Geçerken Lucas sürgünün elektronik olduğunu, ferforjenin aslında çelik olduğunu ve kapının tepesindeki, sekiz ya da dokuz metre yukarıdaki siyah sahte ferforje yaprakların aslında bıçak olduğunu fark etti. Eğer biri tırmanacak olursa,

Kevlar yorgan gibi ciddi bir korumaya ihtiyacı olurdu. Bu olmadan, bir dağcının parmakları çok sayıda link sosis gibi kesilebilir.

Duvarın içinde, Kuzey Amerika tarzında çimenlerle kaplı, evin ön kapısına doğru basamaklı taşlarla çıkılan küçük, özenle düzenlenmiş bir avlu vardı. Evin kendisi de önden bakıldığında dış duvar kadar mütevazı görünüyordu; yüksek, tek katlıydı ve aynı kirli beyaz sıvadan yapılmış, uzun, koyu renkli pencerelerle delinmişti.

Martin kapıdan geçip basamaklı taş yoldan yukarı çıktı ve kapının ziline bastı. Bir dakika sonra genç bir adam kapıyı açtı, Gülümsedi ve "İçeri gelin, içeri gelin, ben Dominic Mejia. Babam kütüphanede bekliyor."

Lucas evin dışarıdan görüldüğünden çok daha büyük olduğunu fark etti. Dışarıdan ne kadar geriye uzandığını görmenin bir yolu yoktu ama içeri girdiklerinde Dominic onları halka açık resepsiyon odası, gökyüzüne açık, küçük bir yüzme havuzu bulunan geniş bir iç avludan evin arkasına ve başka bir koridordan bir kütüphaneye. Kütüphane sanki Yüz yıllık olabilir, hepsi koyu renkli ahşaptan ve kitapların yerleştirilebilmesi için farklı yüksekliklere yerleştirilmiş kalın raflardan oluşuyor. En alttaki iki Her duvarın bir metresi dolaplarla kaplıydı. Kitaplar çok çeşitliydi ve birkaç yüz adet basılı kitap ve belki de üç bin adet ciltli kitap içeriyordu. Oda hafif limon kokuyordu.

Kokulu mobilya cilası ve deri sabunu. Güzel kokuyordu.

Yaşlı bir adam tekerlekli sandalyede bir kütüphane masasında oturuyordu, önünde bir kitap vardı. İçeri girdiklerinde gülümsedi, masadan kalktı ve İngilizce olarak, "Albay Martin, her zamanki gibi memnun oldum.

Arkadaşların da. İçeri gelin. Oturun." Odanın arka tarafındaki bir dizi sandalyeyi işaret etti: iki deri okuma koltuğu ve misafirler için getirildiği anlaşılan üç rahat koltuk. Mejia

Kendini çevirdi.

Lucas raflara doğru ilerledi ve, "Burası güzel bir oda. Şimdi içinde kütüphanesi de olan bir ev inşa ediyorum." Evin duvarına bakıyordu.

Kitaplar - hepsi okunmuş gibi görünüyordu. Çoğu tarih, kültür ve ekonomi üzerineydi, bir kısmı da Latin Amerika ve İspanyol romanları; tüm ciltler moderndi. Mejia bir koleksiyoncudan ziyade bir okuyucuydu.

Mallard deri koltuklardan birine yerleşirken, Malone da diğerine oturdu. Mejia raflara daha iyi bakabilmek için döndü, "Bir kütüphane. Bu görevi, bu düşünceyi kısıkanıyorum. Zor olan kütüphaneyi aynı anda hem konforlu hem de seçkin kılmak. Çok düşünülmüş ve iyi bir mimar." Bunu söylerken şakağına vurdu "Çok düşündüm." Mejia iyi İngilizce konuşuyordu ama oğlu kadar değil. Oğluna baktı: "Dominic-katlanır kapıları aç. Ve Anthony'yi bul."

Odanın en ucunda, duvarın ortasına hakim iki büyük, dört panelli katlanır kapı vardı. Dominic onları açtı ve bilgisayar konsolu olan gömme bir masa ve yazılım kutularıyla kaplı bir baş üstü rafı ortaya çıkardı, ardından Anthony'yi bulmaya gitti. O da şuydu. "İnternet," diyordu Raul Mejia. "Yaşlı bir adam için bile harika bir şey. Kitaplarımla oturabileceğim güzel bir kütüphanem var... ve Endülüs'te yapılmış harem ekranlarının arkasında yüksek hızlı bir İnternet bağlantım var."

Mallard, "Hiç arama motoruna 'Clara Rinker' yazdınız mı?" diye sorarken Lucas kumaş sandalyelerden birini aldı.

Mejia, "Şu anda Google'da, sizin Kansas ve Minnesota'daki soruşturmanızdan başlayarak üç bin referans var" dedi. "Burada bir film ya da belki bir televizyon programı tartışması."

"Hepsini gördüğüne şaşırdın mı? Referansları?"

"Ben..." Dominic odaya geri döndü, yanında bir ya da iki yaş büyük olabilecek ama kardeşi olduğu belli olan bir adam vardı. Raul Mejia oğullarına baktı ve "Asombrado?" dedi.

"Şaşırdım. Hayret," dedi Anthony. İngilizcesi en az ağabeyi kadar iyiydi. Sesleri Kaliforniyalı gibi geliyordu.

"Şaşırmaktan da öte," dedi Mejia. İç çekti. "Keşke bebeği doğursaydı. Bu gerçek bir suikast. Oğlumdan bir bebek ve böyle bir kadın. Bu *bir bebek olacak.*"

Malone araya girdi: "Anladığımız kadarıyla, düşmanlarınız varmış. ama bu düşmanların oğlunuza ve Rinker'a saldırdığına dair bir işaret bulamadık. St. Louis bağlantısıyla birlikte, saldırının Rinker'ı hedef aldığı ve oğlunuzun öldürüldüğü anlaşılıyor.

Kazara. Bu Rinker'a karşı *hislerinizi* değiştiriyor mu?"

Yaşlı adam omuz silkti. "Elbette. Ama bu bağlılığı da anlayabiliyorum. Paulo iyi bir çocuktü ama vahşiydi. Bazen deliydi. Bu kadın, Clara Rinker.

Onlar. Onun da içinde bir yerlerde bu çılgınlık olmalı. Onunla konuştuğumda bunu ben de hissedebiliyordum. Bu yüzden. Bunu yapmadığı için kızgınlım.

ama neden söylemediğini anlıyorum. Şimdi... ne yapmalı?" "Onu yakalamamıza yardım edebilirsin," dedi Mallard. "Elinizde ticari Meksika'nın her yerinde bağlantıları var. Paraya ve barınağa ihtiyacı var ve polisin göremeyeceği yerlere gidecek."

"Ayrıca sizden şunu da öğrenmek istiyoruz... Havaalanında öldürülen bu adamın St. Louis'deki suçlularla bağlantısı nedir? O bir mafya mı?"

Mallard, "St. Louis organize suç örgütüyle bağlantıları var," dedi.

Mejia, "St. Louis'den bazı İtalyanların Cancún'a gelip oğlumu vurduğunu düşünüyorsunuz," dedi. "Yanlışlıkla."

Mallard, "Artık çok fazla İtalyan yok ama temelde böyle düşünüyoruz, evet," diye onayladı.

"Bize isimlerini söyleyecek misiniz?"

Mallard şimdi biraz gergin görünüyordu. "Bunu yapamayız. Ama soruşturma ilerledikçe, eminim bazı şeyleri öğreneceksiniz.

Onlar. Soruşturmada herhangi bir aktif rol almanızı istemeyiz."

"Ama belki ailemin ticari bağlantıları sayesinde - Amerika'daki otellerle, motellerle, arkadaşlarla bağlantılarım var... belki sizin için bilgi bulabilirim. Eğer isimler bende olsaydı."

"Gerçekten sivilleri getiremeyiz."

"St. Louis'e silahlı adamlar gönderip isimler," dedi Lucas Mejia'ya. "Rinker'ın yakalanmasına yardımcı olacaksa, bunu yapmalarına aldırmayabilir. Ama sana isimleri söyleyemez, çünkü bu teknik olarak suç teşkil edebilir ve o da temizlendi."

Mallard sinirli bir şekilde, "Bu tam olarak doğru değil," dedi.

"Ayrıca, onun sana söylemesine gerek yok," dedi Lucas, hâlâ Mejia'yla konuşuyordu. "Bilgisayarına dikkat et. FBI deli gibi bilgi sızdırıyor ve isimler ortaya çıkacak. Rinker ateş etmeye başlarsa gazetelerde listeler çıkacak. Arama motoruna 'organize suç', 'St. Louis,' ve 'vuruldu' kelimesi."

"Lanet olsun, Lucas," dedi Mallard.

Mejia beş saniye kadar Lucas'a baktıktan sonra Mallard'a döndü. "Öyleyse benden Clara Rinker için ipuçlarına ihtiyacın var."

Mallard başını salladı. "Evet."

Mejia başıyla onayladı. "Bakacağız. Bize bir telefon numarası vererseniz, bir şey bulduğumuzda sizi ararız."

Mallard cebinden bir kart çıkardı, üzerine bir numara karaladı ve uzattı. Mejia ona bir göz attı ve kardeşi gibi kütüphane masasına yaslanmış olan Anthony'ye uzattı. "Bu güvenli cep telefonum," dedi Mallard. "Onunla uyuyorum. Beni günün yirmi dört saati arayabilirsiniz."

Mejia, "Sen evli değilsin," dedi.

"Artık değil," dedi Mallard. "Bu iş daha ilginçti."

On dakika daha konuştular ama pek bir şey çıkmadı.

Mejia ve oğulları onlara Rinker'la ilgili izlenimlerini anlattılar. O bir mutlu bir kadın olduğunu ve Paulo'yu mutlu ettiğini söylediler. Paulo'dan daha genç olduğunu söylese de, birkaç yaş daha büyük olabileceğini düşünüyorlardı. Evlenirler miydi? Belki de evlenirlerdi.

Mejia'nın suçla ilgili gerçek bir bilgisi yok gibiydi, ki bu şaşırtıcı değildi, çünkü FBI ve Meksika Ulusal Polisi de aynı sorunu yaşıyordu. Ayrılırken Lucas ve Mejia birkaç kez konuştular.

Dakikalarca kütüphane rafları, çirkin sarkmaların nasıl önleneceği ve yaşlı adamın kitapların düzenlenmesi hakkında konuştu.

keyifli ama imkansız bir görevdi. Mérida'dan çıkarken Malone, "İyi yaşlı adam. Bir çete reisine göre."

Martin'in gözleri dikiz aynasında onunkileri yakalamak için parladı ve "Belki de arabanın dışında o kadar çok *gangster* muhabbeti yapmamalıyız. Ve pek çok insanın onun iyi bir yaşlı adam olduğu konusunda hemfikir olacağını sanmıyorum."

"Sence Rinker'ın izini sürmemize yardım eder mi?" Mallard sordu.

"Eğer bunda bir fayda görüyorsa," dedi Martin. "Onun için fayda. Analiz edecek, analiz edecek, analiz edecek ve sonunda faydadan emin olursa yardım edecek. *Realpolitik*."

Lucas bu kelime karşısında gülümsedi. "Gerçekten iyi İngilizce konuşuyorsun, biliyor musun?"

MARTIN'in rehberliğinde Cancún'a döndüler ve Paulo Mejia ile Rinker'in vurulduğu restoranı gezdiler, restoran sahibiyle görüştü ve suikastçının ateş ettiği yeri görmek için kilisenin çatı katına çıktı.

Martin, "Bunu bulmak için yerel yardıma ihtiyacım vardı," dedi Lucas. tetikçinin muhtemelen bir el ateş ettiğini, ardından merdivenlerden inip arka kapıdan çıkarak bekleyen bir arabaya doğru çekildiğini anlattı.

"Bir şoför olması gerekirdi," dedi Martin. "Oraya bir araba park edemezsiniz - tüm caddeyi kapatır ve dikkat."

"Şoförü tanıyor musun?" Mallard sordu.

"Bir adam arıyoruz.... Hesapta olmayan bir şekilde ortalıkta yok. Normalde saklanmak için akrabalarının yanına giderdi ama nerede olduğunu bilmiyorlar. Üç gün önce nerede olduğunu biliyorlardı ama sonra gitti."

"Kaçıyor," diye önerdi Malone. "Belki de geldiğini hissetmiştir."

"Annesinin dediğine göre bir iş toplantısına gitmiş. Geri dönmemiş."

"Mmm."

Çatı katı bir fırın gibi sıcaktı ve yazın orta batıdaki bir ahırın çatı katı gibi saman kokuyordu. Lucas'ın küçük parmağı büyüklüğünde bir yaban arısı

tavan ve duvar boyunca uzanıyordu. Bir dakika daha sıcak sokağa baktılar, sonra hafif bir öğle yemeği için restorana geri döndüler. Servis harikaydı, Martin de bunu hafife alıyor gibiydi. Lucas yine Mallard ve Malone arasındaki vücut dilini fark etti; Mallard'dan bir teklif, Malone'dan bir tereddüt. Kendi kendine gülümsedi ve makarna salatasına geri döndü.

Restorandan çıkıp Rinker'ın muhasebeci olarak çalıştığı otele gittiler. Kayıt dışı, yasadışı çalışıyordu ama kimse bu konuda çekingen davranmıyordu. Hem Mejia ailesi hem de ulusal polisler işin içine girince, otel müdürü basitçe açıldı ve herkese her şeyi anlattı: Onu işe almıştı çünkü Defter tutma becerileri - Excel'i ileri geri biliyordu - ve ihtiyaç duyulduğunda, ihtiyaç duyulduğu kadar uzun veya kısa süre çalışmaya istekliydi ve ödenecek herhangi bir fayda veya vergi yoktu.

"Sadece fazladan bir miktar paraya ihtiyacı olduğunu söyledi. malulen emeklilik maaşını tamamlar," dedi müdür onlara. "Çok iyiydi. Düzenleme herkes için uygun oldu."

"Paulo Mejia ile tanışacağını bildiği için işi kabul etmiş olma ihtimali var mı?" Lucas sordu.

Müdür başını salladı. "Bay Mejia buraya hiç gelmedi, sadece bir kez, yaptığı bir ekspertiz için park yerine bakmak için. Bazı rakamlara ihtiyacı olduğunda onları ben tanıştırdım."

"Tamamen şans eseri."

Başını salladı. "Şans eseri." Mejia'nın o gün geleceğini bilmediğini ve son dakikada geldiğini açıkladı.

Tatil sürelerini uzatmak isteyen bir grup Amerikalı ile ilgili bir para sorunuyla uğraşmak. "Bunu planlamış olamaz."

Ayrıca onu neşeli ve çalışkan olarak nitelendirdi ve çalışma saatlerinin her ay arttığını söyledi. "Yabancı olmasaydı onu tam zamanlı olarak istihdam etmek isterdim," dedi. "Çok iyi çalışıyordu."

Mallard fotoğrafları sordu ve müdür omuz silkti. "Ofisinizdeki insanların fotoğraflarını ne sıklıkla çekiyorsunuz? Biz turistler- biz burada çalışıyoruz."

Otele dönüş **yolunda** dördü de sessizdi,
Lucas Martin'e sorana kadar kendi düşüncelerini düşünüyorlardı: "Neden herkes İngilizce konuşuyor? Gördüğümüz herkes...."

Martin iç çekti. "Gringo emperyalizmi. Cancún'da Amerikalılar ve Kanadalılar iş yapıyor. Ve İngilizler, şimdi de bazı Almanlar. Hep İsrailliler. Cancún *hakkında* bir hikaye var - hikaye değil, siz buna *çizgi* diyebilirsiniz -" dedi Martin. "Cancún tıpkı Miami-Miami'de İspanyolca konuşulması dışında- gibidir."

Martin **otelde** kamyonetten indi, üç Amerikalıyla el sıkıştı ve Lucas'tan ceketi aldığı San Francisco mağazasının adını istedi. Lucas onu bulup arayacağını söyledi.

"Burada pek bir şey yok," dedi Lucas, Martin'in uzaklaşmasını izlerken. Sonra o, Mallard ve Malone otelin serinliğine geçtiler.

Mallard, "Ama yaşlı Mejia ile bir anlaşmamız var, asıl önemli olan da bu," dedi. "Eğer kızın başına ödül koymaya karar verirse, Rinker yeraltından yardım almakta zorlanacak. Haber yayılacaktır."

"Senin benden daha fazla inancın var," dedi Lucas. "Lanet olası yeraltı dünyasının çoğu *TV rehberi* bile okuyamaz."

"Köşedeki pisliklerden bahsetmiyorum," dedi Mallard. "Silah tüccarlarından, para babalarından ve İnsanları belgeleyin. Duyacaklar. Hareket etmekte zorlanacak."

Lucas başını salladı; aynı fikirde değildi. Anlaşmazlık temeldi ve genel olarak her yerdeki tüm polisleri bölüyordu: Bazıları mesajların iletildiği ve insanların gözlerini dört açtığı, patronların hüküm sürdüğü ve düğmecilerin emir almaya hazır olduğu ve bir ağın onları birbirine bağladığı altta yatan sosyal düzene inanıyordu. Ve Bazı polisler, çoğu olayın kaza, tesadüf, aptallık, kapris ve şans yoluyla meydana geldiği sosyal kaosa inanıyordu. iyi ve kötü. Lucas kaos kampına girerken, Mallard ve Malone altta yatan düzene inanıyordu.

Mallard, Meksika yolculuğunu hesaplarken, belli bir verimsizlik için fazladan zaman ayırmıştı; ama Martin o kadar saat ikide işlerini bitirmişlerdi, görev az çok tamamlanmıştı.

"Yüzmek mi?" Malone sordu.

"Çok sıcak," dedi Lucas. "Bardan bir bira alacağım, sonra birkaç gazete okuyacağım ve klimayı açıp odamda uzanacağım. Belki akşam yemeğinden önce yüzerim?"

"Fena değil," dedi Mallard. "Ben bir ya da iki bira alacağım."

"Size katılacağım," dedi Malone. "Ama bir dakikalığına odama çıkmam gerekiyor."

Lucas ve Mallard otelin hediyelik eşya dükkanında durup *Times* ve *Wall Street Journal*'ın kopyalarını aldılar, gazeteleri barın serinliğine taşıdılar, bir kabin buldular ve Dos Equis sipariş ettiler.

"Başyazıları okudun mu?" Mallard sordu.

"Evet ama bunun yanlış olduğunu biliyorum," dedi Lucas. "Faşistleri mi yoksa Komünistleri mi istiyorsun?"

Lucas bir an düşündükten sonra, "Faşistler," dedi ve Mallard *gazeteyi* ona uzattı. İkisi de başyazı sayfalarını açtı, Lucas teklifleri gözden geçirdikten sonra kayıtsızca, "Malone için ne kadar kötü?" diye sordu.

Mallard'ın gazetesi katlanmıştı. Uzun bir süre Lucas'a baktıktan sonra içini çekerek, "O kadar belli mi?" dedi.

"Evet," dedi Lucas.

"Bu lanet kadın beni deli ediyor. Biliyorum çocuklar..." Lucas ve Malone'un bir zamanlar birlikte mutlu bir hafta sonu geçirdiklerini söylememişti. "Bu önemli bir şey değil. Ben sadece... onun peşinde *açlık* çekiyorum. Bunu iyi sakladığımı sanıyordum."

"Ben eğitilmiş bir araştırmacıyım," dedi Lucas. Başyazıdaki şu başlığa baktı: "'Sweatshops' Genellikle Sürdürülebilir Aile Kurar İşletmeler." Mallard'ın bir anlık sessizliğinin ardından ekledi, "FBI'da sahip olabileceğiniz eğitilmiş müfettişler dışında kimsenin bilmediğini sanıyorum. Ve tabii ki Malone."

Mallard'ın kaşları kalktı. "Sence biliyor mudur?"

"Tanrı aşkına Louis, o senden önce biliyordu," dedi Lucas.
"Kadınlar bunu her zaman önce bilir. Ve geri adım atmıyor. Yerinde olsam, bir yerde bir *an* ayarlardım. Birkaç içki içerdim.
Bu gece havuzun etrafında ona birkaç hikâye anlatın, onun da size birkaç hikâye anlatmasına fırsat verin ve merdivenlerden yukarı çıkarken ona *elinizi uzatın*."

"Peki ya alçıpancı? Alçıpancı?" "Alçıpancıyı siktir et.
Sen tenis oynamıyorsun."

"Birkaç içkiden fazlası olmalı," dedi Mallard kasvetle. Ölümüne korkmuş görünüyordu.

"Büyütülecek bir şey değil Louis," dedi Lucas. "İnsanlar bunu her zaman yapar." "Ben değil," dedi Mallard. "Ben senin romantik kahramanın sayılmam." "Evet, öylesin Louis. FBI'da büyük bir çarksın. Sen

Uluslararası entrikalara karışmışsın. Kocaman bir silah taşıyorsunuz. Vergi mükelleflerinin parasını su gibi harcıyorsunuz."

"Biranın parasını bizzat ben ödüyorum."

"Louis, sen neden bahsediyorsun?"

"Evet, evet." Cebindeki telefon çaldı ve çıkarıp açtı, bir süre dinledikten sonra, "Ah, oğlum. Ne zaman? Ön tarafta olacağız." Telefonu kapattı ve "Martin geri geliyor.

Sürücü olabilecek o adamı buldular." "Ölü mü?"

"Henüz değil. Ama çok kötü durumda. Martin işkence gördüğünü söylüyor." "Nerede o?"

"Burası. Cancún. Bir hastaneye bırakılmış. Martin beş dakika içinde burada olacak."

Mallard odasının zilini çalarken **MALONE** asansörden çıktı. Mallard kapıya doğru giderken telefon konuşmasını anlattı. Martin üç dakika sonra kükreyerek içeri girdi ve Volkswagen Beetles'ı koyun sürüsünün içinden geçen bir kurt gibi. "Şu anda hastanede," dedi, arabaya binerlerken.

"Ne kadar kötü?" Lucas sordu.

Martin, "Biz oraya varmadan ölebilir," dedi. Yüzünde Bir timsahinki kadar gaddarlaştı ve kolay cazibesi kaybolmuştu. Onlar

Park alanından çıkıp şeride doğru ilerlerken bir kaldırıma çarptı. Lucas'ın nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. GMC'nin tamponunun üzerindeki flaşörlerle birlikte bir siren de vardı.

Martin kamyonu trafiğe soktu.

Martin, kimliği belirsiz bir kişinin eski bir Toyota Corolla'yı hastanenin acil girişindeki kaldırıma sürdüğünü, motoru çalışır vaziyette ve yolcu kapısını açık bırakarak uzaklaştığını söyledi. Bir polis memuru Acil servisteki polis arabayı fark etmiş, sahibine arabayı çekmesini söylemek için dışarı çıkmış ve işkence görmüş adamı kanlar içindeki bir yolcu koltuğunda otururken bulmuştu. Corolla'nın sürücüsünün nereye gittiğini kimse görmemiş. Kimse neye benzediğini hatırlamıyordu.

Sonra: "İşte burada." Martin bir U dönüşü yaptı ve Hastanenin acil girişine giden eğimli beton rampadan geçtiler. Girişteki bir polis onları uzaklaştırmaya çalıştı ama Martin kamyonu ana kapının giriş rampasına yanaştırdı, dışarı atladı ve polise bir kart gösterdi. Polis geri çekildi ve Mejia şöyle dedi Lucas'ın "Kamyonu park et," anlamına gelebileceğini düşündüğü bir şey söyledi ve hepsi içeri girdi.

Üç doktor koridorda durmuş sigara içiyorlardı. Martin'in geldiğini gördüler, Amerikalılar arkalarından geliyordu ve üçünden en uzun olanı başını sallayarak onlara doğru adım attı.

"Muerto," dedi.

"Kahretsin," dedi Martin. Bir dakika İspanyolca konuştular, sonra Martin Mallard, Malone ve Lucas'a döndü. "O öldü. Öldü. Buraya geldikten beş dakika sonra. Otopsi yapacağız, çünkü doktorlar neden öldüğünden tam olarak emin değiller -muhtemelen şok. Muhtemelen felç. Muhtemelen başka bir şey."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorlar." "Onu görebilir miyiz?"

"Ben yapacağım. İsterseniz yapabilirsiniz ama istemeyebilirsiniz."

Üç Amerikalı birbirlerine baktı ve Malone şöyle dedi, "Hadi gidelim."

Octavio Diaz **adındaki adam** çıplak bir şekilde yüz üstü yatıyordu. paslanmaz çelik tıbbi araba. Yüzü kanla kaplıydı. Gözleri oyulmuştu ve kollarıyla bacakları simsiyahtı. Lucas şöyle bir baktı ve, "Tanrım, ağzına ne olmuş? Ve o siyah..."

Uzun boylu doktor, "Dilini koparmışlar, görünüşe göre bir çift tel makasıyla," dedi. "Gözlerini bıçakla oymuşlar ve görünüşe göre kulaklarını yakacak bir şey yaptı.... Bu yüzden göremiyor, duyamıyor ve konuşamıyordu. Geldiğinde ölmek üzereydi. Çok fazla göremiyorsunuz ama onu arabasından çıkarmaya çalıştığımızda... Bakın." Diaz'ın ayaklarından birini aldı ve arabanın üzerine kaldırdı. Bacak neredeyse mükemmel bir şekilde katener kemeri kalçasına kadar iniyor. "Kemikler titizlikle incelendi Her iki bacağında ve her iki kolunda ezilmiş. Bu biraz zaman almış olmalı ve çok titizdiler. Onu almak, arabadan çıkarmak, bir istiridyeyi almaya çalışmak gibiydi."

Malone bu karşılaştırma karşısında yüzünü ekşitti ve "Neden onu ormana atmadılar ki?" dedi.

"Bir mesaj gönderiyor," dedi Lucas.

Martin başını salladı. "Mejlaların yumuşadığını düşünen herkese. İnsanların bunu görmesini, onu canlı görmesini istiyorlardı. Hemşireler ve doktorlar. Bir saat içinde Cancún'un her yerinde hikayeler olacak."

"Acaba ondan bir şey çıkarabildiler mi?" Mallard cesede bakarak sordu.

"Ne düşünüyorsun?" Malone sordu. Hâlâ yüzü asıktı. "Eğer *bunu* yapıyor olsalardı soruları yanıtlayabileceğini düşünmüyor *musun?*"

"Yani eğer Rinker'ı arıyorlarsa ya da Ateş edersek muhtemelen bizden önce davranırlar," dedi Lucas. Doktora döndü. "Tüm bunların ne zaman olduğunu yaralardan anlayabilir misin? bitti mi?"

"Otopsi iyi bir tahmin verecektir."

"Bugün saat on bir ile öğlen arasında nasıl olur?"

Doktor başıyla onayladı. "Kanın göz çevresindeki kabuklanma şekline, morarma ve renk değişiminin boyutuna bakılırsa... Patolog değilim ama bu makul bir tahmin olabilir."

Lucas, Malone'a, "Bir çete reisi için iyi bir ihtiyar," dedi. Martin'e: "Bize bir mesaj da gönderiyor olabilir. Yani zamanlamayla."

Martin başıyla onayladı. "Bu cinayet hakkında çok fazla merak uyandırmayın yoksa Mejialar masumiyetlerini kanıtlamak zorunda kalacaklar.

iki üst düzey FBI yetkilisi ve bir Amerikalı polis memurunu mazeret olarak gösteriyor. Ve belki de son derece alaycı bir anlaşma olarak tasvir edilebilecek bu olayla ilgili bazı ayrıntılar sunabilir."

"İngilizcen *gerçekten* çok iyi," dedi Lucas.

"Bunu yapmak zorunda değillerdi," dedi Mallard, elini Octavio Diaz'ın kalıntılarına doğru götürerek.

"Cinayet senin için işlenmedi," dedi Martin. "Öldürmenin zamanlaması belki ama bu olayın önemsiz bir yönü. Belki de bu konuda çok fazla şey okuyoruz. Mejia'nın bir adam göndermesi gerekiyordu. bir mesaj. Bunu *biliyordum*. Diaz'ın yürüyen bir ölü olduğunu biliyordum. Ama ölmeden önce onu bulmayı umuyordum." O isteksizce cesede tekrar baktı. "Geç kaldım."

TOM VE MICHELLE LAWTON, kauçuk ağaçlarıyla çevrili, bir tanesi sarkan mandalinalı, sıva bir evde **yaşıyorlardı**.

Los Feliz'deki Atwater Village, Los Angeles'taki herkesin nehir dediği beton bir hendeğin arkasında.

Nehrin aşağısında, eğer içinde su olsaydı ve sen ve yeterince takip ederseniz Long Beach Limanı'na varırdınız - ki burası Lawton'ların gemilerini yanaştırdıkları yerdi. yelkenli. Tekneye, üzerinde sörf tahtası askısı olan 96 model kırmızı bir Jeep Cherokee ile, nehir yerine I-5 ve 710'dan geçerek ulaşılar.

Lawton'lar ışıklar altında biraz ot yetiştirir, kırmızı çizgili birkaç kedi besler ve Michelle gizemli hikayeler okur ve mandalina marmelatı ve bir kitapçı zincirinde yarı zamanlı çalıştı, Tom ise senaryo üzerinde toplantılar yapıyordu. Senaryo, insan kaçakçılarının karanlık dünyasını içeriyordu.

Amerikan kolluk kuvvetlerinin en iyi çabalarına karşı, bir ya da her iki tarafın da oynadığı

Sheen kardeşler, gerçi Tom gerekirse Jean-Claude Van Damme ve Heather adında bir hatunu da alırdı.

Senaryoyu okuyan birkaç kişi yeterince gerçekçi olmadığını öne sürdü. Yeterince şiddet yok dediler. Yeterince vahşet yok. ICM'den bir postacı Tom'a bir bahçede

Bir simitçide sebze sandviç, biraz cinsel ve ırksal şaka kullanabilir. Belki de insan kargoları Çinli seks köleleri olmalı ve ürünü Jackie Chan'e satmaya çalışabilir.

Tom'u kızdıran şey, Michelle'le birlikte insan eti kaçakçısı *olmalarıydı*. İkisi de daha önce silah sahibi olmamıştı.

Her seferinde sadece bir kişi kaçırdıkları için, kanun memurlarıyla en kısa karşılaşmalarında bile

Amerikalılar ve bu kişilerin her zaman kendi getirdikleri ya da Tom'un Pasadena'dan gerçekten iyi Teksas ehliyetleri yapan İranlı bir adam aracılığıyla temin ettiği iyi belgeleri vardı.

Lawton'lar kaçakçı olarak çok meşgul değillerdi ama ücretleri yüksekti ve ayda bir ceset neredeyse karınlarını doyuruyordu.

BU BELİRLİ CESET, Çarşamba akşamı karşılaşılabacak olan bir kadındı. Tom'un Meksika'daki adamı, kadının kendi kimliği olduğunu ve bunun iyi olduğunu söyledi.

Çarşamba günü öğlen, Lawton'lar tekneleri *Star of Omaha*, Long Beach kanalının dışında. Adalar boyunca altı ya da sekiz mil hızla esen bir rüzgâr vardı ve onlar da mazotu kesip yelkenleri açtılar ve acele etmeden güneye yöneldiler. Meksika'ya gitmiyorlardı. San Diego'nun 15 mil açığında bir *noktaya* gidiyorlardı. Sınırı geçmek Meksikalı bağlantılarının işiydi, Juan adında bir adam. Duarte.

Duarte'nin yirmi iki metrelik Boston Whaler Guardian'ı vardı, tıpkı Amerikan Sahil Güvenlik gemisi gibi pus grisi bir gövdesi vardı, ancak Sahil Güvenlik'in pruvaya monte edilmiş elli kalibrelik makineli tüfeği. Standart olan gövde rengi, Romulanların gizlenme cihazına dünya üzerindeki en yakın şeydi - karanlık bir gecede yirmi metreden görünmezdi.

Juan cesedi tekneye koydu, havanın kararmasını bekledi, sonra da Sadece GPS koordinatlarıyla ayırt edilebilen bir noktaya kadar. Lawton'ları yelkenlerini indirmiş, karanlıkta parlayan birkaç sigara kömürüyle sessizce beklerken buldu. *Omaha Yıldızı*'nın gövdesi beyaz olmasına rağmen, neredeyse Whaler kadar görünmezdi.

Duarte uluslararası yelkenli selamlama işaretini kullanarak, "Dostum," diye seslendi.

"Juan, nasılsın?"

Juan yelkenlinin ön güvertesine bir halat attı ve Tom onu kullanarak iki tekneyi birbirine bağladı; Lawton'lar çok sert çarpmalarını önlemek için yan tarafa köpük usturmaçalar atmışlardı. Tekneler

Ceset bir çantayı yelkenliye attı, sonra da tırmanarak yelkenlinin havuzluğuna girdi.

"Seni görmek güzel," dedi Tom, karanlıkta başıyla onu selamlayarak. Ceset de başını salladı; Tom'un üzerinde hoş bir tütün kokusu vardı. Michelle Juan'a küçük bir paket uzattı: "Bu annen için Kudüs'ten gelen zeytin ağacından bir tespih. Calvary Dağı'nın olduğu yerdeki Kutsal Kabir Kilisesi'nde kutsanmıştı. Jimmy geri getirdi," dedi. dedi.

Juan, "Benim için ona teşekkür et," dedi.

"İyi misin?" Tom Juan'a seslendi.

Juan elini kaldırdı, yani parasının ödendiğini ima etti ve şöyle dedi, "Beni oraya at." Tom pruva ipini Whaler'a geri attı ve tekrar birbirlerinden ayrıldılar. "Görüşürüz," diye seslendi Juan. "Belki Önümüzdeki haftadan sonra bir

şey." Tom, "Ara beni," dedi.

Hemen hemen hepsi bu kadardı. Lawton'lar cesede fıstık ezmeli ve mandalinalı-marmelatlı bir sandviç verdiler.

Duarte aracılığıyla önceden sipariş etmişti. Gece boyunca aylak aylak dolaşırken umursamaz bir şekilde konuştular. Vücudunda hoş bir boğukluk vardı.

Tom, eğer kadın konuşmaya devam ederse sadece sesinden bile biraz odun elde edebileceğini düşündü, ama bunu Michelle'e asla söylemedi.

Tom, karakolun birkaç mil kuzeyinde farları yaktı.

buluşma yeri. Teknelerin gelip gittiğini gördüler; hiçbir şey yaklaşmadı.

Sabah olduğunda yine Long Beach açıklarındaydılar ve içeri girerken acele etmediler. Sahil Güvenlik tarafından durdurulma ihtimalleri her zaman vardı ama yolcuların belgeleri iyiydi ve

tekne temizdi. Tom'un cesedin kime ait olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu - gerçekten göze çarpan tek suçlu özelliği, kararlı bir merak eksikliğiydi

kargoları hakkında.

Bir Amerikalının neden ülkeye geri sokulmak istendiğiyle ilgilenmiyordu bile. Gereksiz zaman kaybı olmadan gelip gitmeyi tercih eden çok sayıda insan vardı.

Bürokratik karışıklıklar ve Tom onları gerçekten suçlamıyordu. Biz özgürlerin eviydik, öyle değil mi?

Sabah saat sekizden birkaç dakika sonra, ceset omzunda ucuz bir TWA uçuş çantasıyla rıhtımda yürüyordu. Bu

Lawton'lar hâlâ teknedeydi ve ekipmanları yerleştiriyorlardı. Cesedin geride bıraktığı 3,000 dolar her ihtimale karşı Michelle'in poposuna bantlanmıştı.

Michelle diğer kadını en son gemi mağazasının köşesine doğru yürürken gördü. Bir an sonra tekrar dönüp baktığında, ceset gitmişti.

RINKER LAX'a bir taksi tuttu ve LAX'tan Venedik'e bir taksi daha tuttu ve Venedik'ten sahilde hızlı bir öğle yemeği yedikten sonra

Bir süre kanallarla çevrili dar sokaklarda arkasını kollayarak yürüdükten sonra bir başkasını yakalayıp

Downey. Şoför oraya gitmeyi pek istemiyordu ama Rinker ona bir ellilik gösterince parayı aldı ve onu Jackie Burke'ün dükkânının önüne bıraktı. Burke, Downey'de tam zamanlı bir özel hotrod dükkânı işletiyordu.

Deposunun ön tarafı ve yarı zamanlı bir çalıntı araba arka taraftaki dükkân. Rinker bir keresinde onun için umutsuz bir sorunu çözmüştü.

Burke tıknaz bir adamdı, güçlü, esmer, kel, bir bijon somunu kadar sert; dükkânı sprey boya ve kaynak dumanı kokuyordu. Kasanın yanında duruyordu, terliyordu ve

Genç bir Japon-Amerikalı çocukla, çocuğun Honda'sına bir nitroks tankı koymak hakkında bir sunta tezgahın üzerinden konuşuyordu.

Bir an için Rinker'ı tanıyamadı. Kadınlar pek sık Dükkâna geldi ve başını sallayarak, "Birazdan geliyorum," dedi ve çocuğun yanına döndü ve sonra aniden arkasına baktı. Rinker güneş gözlüklerini kaldırdı ve gülümsedi. Burke, "Vay anasını," dedi ve sonra çocuğa, "Seni adamlarımdan birinin yanına vereyim. Bu bayanla konuşmam lazım."

Parmağını kaldırdı, kafasını arkadaki bir kapıdan içeri soktu ve "Hey Chuck, gelsene" diye bağırdı. Chuck geldi, Burke onu çocuğun yanına koydu, sonra Rinker'ı arka tarafa götürdü ve on metreye yirmi metrelik bir arka taraftaki kontrplak kaplı ofise girdiler. Kapıyı arkalarından kapattı ve tekrar, "Vay anasını. Clara. Umarım, uh..."

"İyi çalışan, iyi evrakları olan temiz bir arabaya ihtiyacım var. Taurus ya da Buick gibi sıkıcı bir şey. Biraz acelem var," dedi.

"Bana yardım edebileceğinizi umuyordum."

Gözleri sanki aniden kırılacakmış gibi kapılara doğru kaydı.

"Polisler...?"

"Hayır." Tekrar gülümsedi. "Polis yok. Ülkeye yeni döndüm ve bir arabaya ihtiyacım var. Eğer bir polisle karşılaşırsan, bunu söylemene gerek yok."

"O konuda bir sorun yok," dedi Burke. Birkaç derece gevşedi. Clara'dan hoşlanıyordu ama birlikte takılmayı tercih edeceği bir kadın değildi. "Sana ikinci el araba satan bir yerden bir şey bulabilirim. Adamın evrakları hazırlaması gerekecek ama yine de tarihi bir süreliğine erteleyebilir."

"Sonsuza kadar değil mi?"

"Hayır, er ya da geç onları geçirmek zorunda kalacak, çünkü banka envanterleri. Eğer sadece bir aylığına ihtiyacınız varsa, o kadarını göstermelik olarak yapabiliirdi. Sonra, biri sorarsa, evraklar satıcıya devredildiğini gösterir, o da size devredildiğini gösterir, ama herhangi bir ruhsat ya da sigorta kontrolü ya da başka bir şey olmaz. Mükemmel durumda olacağını garanti edebilirim."

"Bu işe yarar. Zaten bir aydan fazla ihtiyacım olmayacak," dedi. "İkinci el araba satan adamı nerede bulabilirim?"

"Seni oraya götüreceğim," dedi Burke. "Nakit mi ödüyorsun?" "Sence çek kabul eder mi?" diye sordu.

Burke hafif alaycı soruya cevap verme zahmetine girmeden sıırttı ve "Oldukça iyi görünüyorsun" dedi.

O da gülümsedi ve "Teşekkür ederim. Bir süredir Meksika'daydım. Bronzlaştım."

"Spor yapıyor gibi görünüyorsun. O zamandan beri biraz kilo vermişsin... bilirsin."

"Belki birkaç kilo verebilirim," dedi. "Biraz hasta oldum."

"Montezuma'nın intikamı."

"Aşağı yukarı," dedi; ama gözleri melankolikti ve Burke hastalığın bundan daha ciddi olduğu hissine kapıldı. Sormadı ve bir süre durakladıktan sonra Rinker, "Peki senin ikinci el araba satan adam nerede?" diye sordu.

● öğleden sonra, ayrılırlarken, yeni Rand McNally yol atlasını yolcu koltuğuna fırlattı ve "St. Louis'den biri ararsa, beni hiç görmedin," dedi.

"Seni daha önce hiç görmedim," dedi Burke. "Yanlış anlama ama beni sinirlendiriyorsun."

"Bunun için bir neden yok," dedi. "Bana karşı gelmediğin sürece."

Burke üç saniye boyunca ona baktı ve sonunda şöyle dedi: "Bak ne diyeceğim tatlım. Eğer içinde yeterince para olsaydı St. Louis'deki adamlarla uğraşmak. Ama seninle uğraşacak kadar aptal değilim."

"Güzel," dedi. Bir adım daha yaklaştı, parmak uçlarında durdu ve onu yanağından gagaladı. "Jackie, sana borçluyum. Sana geri döneceğim.

Bir gün seni mutlu edecek bir şey bulacağız." El salladı, 13.200 dolara

aldığı pancar kırmızısı Olds'a bindi,

ve Iowa'lı küçük yaşlı bir kadın gibi dikkatlice otoyol girişine doğru uzaklaştı. Burke dükkânına geri döndü, eski telefon defterlerini karıştırdı, zulasını ve kâğıtlarını aldı,

bir esrar sarmış ve içmek için dışarı çıkmış. Sinirlerini yatıştırmak için.

Clara lanet olası Rinker, diye düşündü Burke. Bir şeye *kızmıştı*. Tanrı birine yardım etsin; ve Tanrı'ya şükür bu o değildi.

RINKER doğuya, St. Louis'e **gidiyordu** ama o dakika değil.

Onun yerine I-5'ten kuzeye doğru gitti, acele etmedi ve hızına dikkat etti. Coalinga'da kötü bir gece geçirdi, büyük boy bir yatakta yuvarlandı, eski arkadaşlarını ve Paulo'yu düşündü ve hâlâ sigara içiyor olmayı diledi. Sabah yorgun, mide yarası ağrıyorken batıya doğru ve San Francisco'ya giden 101 numaralı yola girdik.

Jimmy Cricket, şehir merkezinde Jimmy Cricket's Pro-Line Golf adında dolap büyüklüğünde bir dükkânı olan bir golf profesyoneliydi. Rinker içeri girdiğinde Claiborne golf gömleklerini katlıyordu ve gülümseyerek "Yardımcı olabilir miyim?" dedi. Üzerinde kraliyet mavisi V yakalı bir kazak vardı. gözleriyle uyumlu koyu haki golf pantolonu ve neredeyse gözleriyle uyumlu

Tan. Handikap kartınızı görmek istemeden size delik başına yarım vuruş veren bir adamın fazla dostane tavrına sahipti.

Dükkân Rinker dışında boştu, o yüzden lafı dolandırmaya gerek görmedi. "Birkaç silah almak istiyorum," dedi, sesi rahattı, gözlerini adamın gözlerinden ayırmıyordu. "Yarı otomatik dokuzlular, eğer varsa Onlar. Soğuk olmalı. Varsa bir Ruger 22'lik alırım."

"Affedersiniz?" Jimmy'nin gülümsemesi kayboldu. Şaşırmıştı. Burası bir *golf* dükkânıydı, bir yanlışlık olmalıydı.

"Ben Rose-Anne, Jimmy," dedi Rinker. "Bana o silahı bırakmıştın. Gerald McKinley'i öldürmek için kullandın. Onu Golden Gate Park'ta bir ağaca koymuş ve yirmilikler halinde iki bin dolar almıştın. Bunu hatırlıyorsun."

"Tanrım," dedi Jimmy. Adem elması sallanıyordu. "McKinley." Silahın ne olduğunu, ne için kullanılacağını bilmiyordu. McKinley cinayeti haftalardır gazetelerdeydi, biraz (ama çok değil) yaslı genç karısı ve çok yaslı yaşlı eski karısı gibi.

"Üzücü bir olaydı," dedi Rinker. "Hayatının baharında bir adam bu şekilde öldürüldü."

"Tanrım, Rose-Anne, bilemiyorum."

"Saçmalamayı kes, Jimmy. Size iki ya da üç silah için adam başı iki bin dolar vereceğim."

Jimmy bunu bir dakika boyunca düşündü ve kadın tüm bunların bir pencere camındaki düşünce damlaları gibi beyninden aşağı süzüldüğünü görebiliyordu. Tamam, ona para teklif edilmişti. inkar ediyor. Eğer kadın polis olsaydı, bu tuzak olurdu. Ve eğer kadın polisseydi ve parktaki ağaçtan haberdarsa, adam muhtemelen boku yemişti.

Her neyse. Ve eğer Rose-Anne olsaydı ve ona silahları satmasaydı, o zaman gerçekten ve nihayetinde boku yemiş olabilirdi. Bu yüzden ona silahları satacaktı.

"Ah... belki de arka tarafa geçmelisiniz." Arka taraf yeşil bir kumaş perdenin arkasındaydı, balonlu naylon ve karton kokuyordu ve golf sopası nakliye kutuları ve sopa raflarıyla doluydu. En uçta mengeneli bir çalışma tezgahı vardı. Jimmy birkaç kutuyu kenara itti ve ten rengi bir spor çantası çıkardı, fermuarını açtı ve "İşte elimdekiler bunlar" dedi.

Rinker onun gözlerini izleyerek iyi olduğuna karar verdi, çantayı aldı, geri çekildi ve içine baktı. Üç revolver ve üç Yarı otomatikler. Üç yarı otomatik de askeri tip 9mm Beretta'ydı. Birini çıkardı, şarjörü çıkardı -şarjör boştu- birkaç kez çevirdi, diğer ikisiyle de aynı şeyi yaptı ve "Onları alıyorum" dedi. Tabancalara baktı: Bir tanesi .22, ve onu otomatiklerin yanına koydu. "Hiç uzun namlulu silahın var mı?" "Hayır. Nereden alabileceğinizi biliyorum, eğer Bakersfield'a koşturmak istiyorum."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Kendim alabilirim. Peki ya cephane?" "Dokuzlular için size birkaç kutu Federal hollowpoint verebilirim ama elimde hiç 22'lik yok."

"Dokuzluyu bana ver," dedi. "Susturucu mu?"

"Genelde iki bin dolar alırım. İyilerini bulmak zor." "Çabuk halledebilir misin?"

"Evet."

"Eğer iyiye iki bin daha." "Bu bir Coeur d'Alene."

"Ben alırım."

Başka bir kutuyu karıştırdı ve mor bir kutu buldu. Bir zamanlar içinde bir şişe viski olan kadife çanta. Çantayı ona uzattı ve "Yeterince çabuk mu?" dedi.

Çantayı aldı, susturucuyu çıkardı. Bu bir Coeur d'Alene'di, tamam; kesinlikle kusursuz mavi kaplama

İmza. Bir yerlerde usta bir makinist sanat çalışması yapıyordu.

Susturucuyu dokuzlulardan birine vidaladı ve dengesini test etmek için kol uzunluğuna çevirdi. "Güzel. Hepsini alacağım."

Jimmy başını salladı, "Tamam" dedi, birkaç kutu daha taşıdı, küçük bir tane aldı, içine uzandı ve iki kutu çıkardı dokuz milimetrelik mühimmat. Silahları ona uzattı ve "Uzun süre mi buradasın?" diye sordu.

Ağzı asık değildi ama tam olarak sıcaklık da yaymıyordu. "Ben hiç burada olmadım," dedi.

"Yakaladım," dedi Jimmy Cricket.

RINKER geceyi Sacramento'nun dışındaki bir motelde, sarı bir bloknotun üzerine kareler ve üçgenler çizerek **geçirdi**. Öldürmek zor değildi: Herhangi bir pislik birini öldürebilirdi. Bunu sık sık yapmak ve her seferinde paçayı kurtarmak çok daha zordu. Onu iyi bir katil yapan şey -işten tiksinişinin yanı sıra- plan yapma yeteneğiydi.

Sarı bloknotlarla, kelimeler ve paragraflarla değil, üçgenler ve spirallerle, birkaçının üzerinde isimlerle, bazılarında onları diğer sembollere bağlayan çizgilerle plan yaptı. Bazen haritalar yapardı.

Cinayet dışında Rinker'ın Wichita, Kansas'taki diğer genç ve başarılı iş kadınlarından pek bir farkı yoktu, ta ki dış görünüşü bozulup kaçmak zorunda kalana kadar. Arkadaş canlısı bir

Rink adında, her zaman dans edilen ve hafta sonları canlı müzik yapılan bir country bar. Güzel bir dairesi vardı.

Kendisi de yarı zamanlı olarak Wichita State'e gitmişti ve bir evcil hayvan sahibi olmak isterdi ama bu konuda kendini iyi hissetmek için çok fazla seyahat ediyordu. Tüylü pelüş hayvan oyuncaklarından ya da çikolata kalplerden hoşlanmazdı ama Victoria's Secret vitrinlerinin önünde zaman zaman oyalanırdı. Makyaja ilgi duyuyordu, birkaç kadın dergisi okuyordu ve

dans eder, ayda bir masaj yaptırır ve bir bira ya da bir kadeh şarap içerdi.

Silahları ve onlardan doğan gücü severdi. Biliyordu

Yarı otomatikler hakkında kendi tetik işlerini yapabilecek kadar. Arabalarla pek ilgilenmezdi. Bunun gibi.

Sacramento'daki yatağında uzanırken üzerine dört isim yazdı.

yasal ped: John Ross, Nanny Dichter, Andy Levy, Paul Dallaglio. Hepsi onun yüzünü tanıyordu. Hepsinin onu öldürmek için bir silah gönderecek gücü vardı. Birbirleriyle konuştukları, diğerlerine karşı gelmek istemeyecekleri için muhtemelen hepsi bunu yapmayı kabul etmişti ve Çünkü dördü de onun etrafta başıboş dolaşmasından endişelenmiş olmalı.

Sorun şu ki, Rinker çok fazla şey biliyordu. Cesetlerin nereye gömüldüğünü biliyordu ve bu bir şaka değildi, dört adamın faaliyet gösterdiği birkaç eyalette değil, tüm o iyi eyaletlerde

idam cezasını seçti. Eğer Rinker canlı yakalandıysa ve bir anlaşma yapmaya karar verdiyse.

Rinker yatağa uzandı ve bir taslak hazırladı. Arabayı sürerken içini doldurabilirdi.

SACRAMENTO'DAN St. Louis'e **götmek** tam üç gün sürer.

kullanılmış bir Oldsmobile kullanıyor, dikkat çekmek istemiyor ve onunla kalıyor. Rinker dört gün boyunca bir FM istasyonundan diğerine, hard rock'tan soft jazz'a ve country'ye, aralarında çöl olan iki dağ setinden geçerek Büyük

Ovalar, I-80'den Cheyenne'e, I-25'ten Denver'a, Kansas ve Missouri, I-70 üzerinden St. Louis'e: Red Roof Inn ve Best Western, BP ve Shell, McDonald's ve Burger King ve Taco Bell ve Albay. Dört farklı alışveriş merkezinde durdu. Saçlarını kestirdi, kafasına sıkıca oturacak şekilde, peruk takmak için. Siyah, kırmızı ve omuz hizasında sarı peruklardan satın aldı.

Nordstrom'un makyaj barındaki bir kadınla, yüzünde yanık olan ve yanığı gizlemek için koyu renkli bir makyaj malzemesine ihtiyaç duyan Meksikalı bir arkadaşı hakkında konuştu ve nasıl kullanılacağına dair talimatlar. Makyajıyla oynadı, kendini Meksikalı gibi göstermeye çalıştı ama hiçbir zaman tam olarak işe yaramadı. Kahverengi yerine turuncu ve tuhaf görünüyordu. Sonunda, uzun kollu bluzlar giydiği sürece, siyah peruğun sadece biraz koyu renk kaş kalemiyle iyi görüldüğüne karar verdi.

Biri Nordstrom'dan, diğeri Kmart'tan olmak üzere birkaç kıyafet değişikliğiyle altı farklı görünüme sahip olur. Nordstrom'un şımarık Light Lady'sinin yakın bir arkadaşı bile Kmart'ın korkak Red'ini asla tanıyamaz....

Ve bazı telefon görüşmeleri yaptı, temkinli bir şekilde. Los Angeles'taki ilk gününden başlayarak üç kez aramak zorunda kalmış ve sonunda ulaşmış. "Benim. Beni hatırladınız mı?"

"Aman Tanrım. Neredesin sen?"

"Doğuda. Pennsylvania. Hayat nasıl?"

"Zamanım tükendi. Konuştuğumuz gibi."

"Ne yapacaksın?" "Biliyorsun..."

"Bir fikrim var ama henüz üzerinde çalışmadım. Seni tekrar arayacağım. Ne zaman uygun olur?"

"Saat üç iyi. Şu anki gibi." "Bu sıra mı?"

"Evet... bu da diğerleri kadar iyi. Yine de asla bilemezsiniz." Neyin izlenebileceğini asla bilemezsiniz.

"Sana temiz bir telefon getireceğim," dedi Rinker. "Tekrar arayacağım. Saat üçte."

Hayatının dışına itildiğinde, kaçmak zorunda kaldığında, Rinker uzun süredir insanları öldürüyordu - en azından uzun bir süre gibi geliyordu. Ücretli suikastlarında kasıtlı olarak acımasız değildi.

Ateş etti ve işine bakan bir iş kadını olarak yoluna devam etti. Bir keresinde Minnesota'da kendisine ihanet eden bir adama karşı çok acımasız davranmıştı ama bu

Hayatta kalmak. Hâlâ zaman zaman onu düşünüyordu. Hastalık derecesinde büyülenmiş ya da nevrotik bir şekilde saplantılı değildi, ama bazen uykuya dalarken onun yatağa bağlanmış bedeninin görüntüsü aklına geliyordu.

Gösterdiği korkuyu. Arabayı sürerken bu korkuyu ve ilham verdiği diğer korkuları düşündü.

Onu yönlendiren, silah olarak kullanan kişilerin silahlarından korkmaları için bir neden yoktu, çünkü Rinker tamamen kendisine sadıktı.

Arkadaşlar. Bu insanlar ona hayatından çıkmasına yardım etmişlerdi. beyazların yaşadığı bir gettoya doğru gidiyordu. Bunu takdir ediyordu. Eğer polisler onu alsaydı, tek kelime etmeden gaz odasına ya da ölüm sedyesine ya da her neyse ona gidecekti.

Bu eski arkadaşlar bunu bilmiyordu. Ya da emin olamayacaklarına karar vermişlerdi. Eğer onu basitçe öldürmeye çalışmış ve başarısız olmuş olsalardı, onlara karşılık verirse kendisini riske atacağı gibi mantıklı bir gerekçeyle bu işin peşini bırakabilirdi.

Sadece başarısız olmamışlardı. Sevgilisini öldürmüşlerdi, bebeğini öldürmüşlerdi ve büyük olasılıkla şimdi de onu arıyorlardı, sadece yakalanırsa sonuçlarından korktukları için değil, silahlarından korktukları için. Nereye giderse gitsin, her zaman St. Louis'den bir pislik onu kalabalıktan seçecek ve başka bir silah gönderilecekti.

Cancún'da hayatta kalmasının bir şans meselesi olduğuna şüphe yoktu. Rinker'ın *bir* keresinde işiyle ilgilenen başka bir kadına söylediği gibi, eğer suikastçı yeterince sabırlı olması ve mağdurun belirli bir tehdidin farkında olmaması. Kendisini de bu gerçekçilikten muaf tutmadı. Cancún'da hiçbir şey hissetmemişti. Fark edildiğini bilmiyordu. takip ediliyordu. Hayatta kalmanın tek garantisi tehdidin ortadan kaldırılmasıydı.

Ve işte intikam faktörü.

Çocukken çok az arkadaşı vardı. Bir şekilde aklı yerinde olmayan küçük kardeşine bakmıştı: aptal değildi, ama Bebekken bile sürekli meşguldü, ama gerçekten bir Arkadaş. Çok gençti ve psikolojik olarak çok uzaktaydı. Okuldan hatırlayabildiği iki ya da üç kız vardı, Ama yakın olan tek bir kişi vardı, o kişinin de hâlâ St. Louis'de yaşadığını umuyordu. Üvey babası ve ağabeyi onu iyice istismar etmişti ve istismar duygusu insanları uzak tutmuştu. Şehrin o bölgesinde Ülkede kimse pek konuşmazdı ama insanlar bilir ve uzak dururlardı. Rinker'ın büyümesini izlemek, ağır çekim bir araba kazasını izlemek gibiydi.

St. Louis'deki hayatı da pek farklı olmamıştı. İyi tanıdığı insanlar, üç dört istisna dışında, çoğunlukla ondan korkuyorlardı. Sonra Wichita'ya gitmişti ve Wichita'da iki ya da üç kişi vardı. Yakınlaşabileceği insanlar vardı ama polisler onu kaçırdığında henüz o noktaya gelmemişti.

Sonra kaçmak zorunda kaldı ve neredeyse sihirli bir şekilde her şey değişti. Meksika'da, Paulo'da bir arkadaş bulmuştu. Hem bir sevgili hem de bir

Arkadaş. Birkaç arkadaşlığın başlangıcı, gerçekten, ve
Bir ailenin başlangıcı - Paulo'yu seviyordu ve o da
Kardeşleri ve anne babasıyla birlikte güldü ve kendini güvende hissetti.
Onlar
onu seviyor gibiydi. Paulo ile işleri ciddileşince doğum kontrol hapı almaya
başlamıştı ama birkaç ay sonra
reçeteyi yeniden doldurması gerekiyordu, ama yapmamıştı. Düşünmeye
devam ettim,
Yapmalıydım ama yapmadım.
Âdet görmemesi doğal olabilirdi, yaşam tarzındaki bir değişiklik
olabilirdi... ama o bundan daha iyisini biliyordu. Henüz kıpırdayan bir şey
hissetmemişti,
ama daha ağır, daha ciddi hissettim.
Bir çocuk.
Sonra silah. Paulo gitmişti, çocuk ve aile de.

Gece geç saatlerde yüksek düzlüklerde **araba sürerken**, sonradan bir
öngörü ya da uyanıkken gördüğü bir rüya olduğunu düşündüğü bir şey
yaşadı: Çocuğunu gördü, bir kız çocuğu, Yucatan'da olması gereken bir
yerde bir ağaç salıncağında oynayan siyah saçlı bir çocuk. Paulo da
oradaydı, üzerinde bir çift beyaz
pileli şortuyla, çıplak göğüslü ve yalınayak, onu itiyordu. Arka planda su
vardı, yani kıyıya yakın bir yerde olmalıydı; sonra küçük kız kahkahalarla
çığlık attı ve Paulo onu itmeyi bıraktı ve
salıncağın yolunun etrafında yürürken, Rinker bir elin, kendi elinin
Paulo'ya doğru uzandığını görebiliyordu. Elleri
dokundu, bir kıvılcım çıktı ve o da görüntüyle birlikte gitti.

Günümüze geri döndü ve uzakta, eyaletler arası yolda yaklaşan bir
kamyonun ışıklarını gördü. Ne kadar zamandır
Zihinsel hız sabitleyiciyi bilmiyordu ama orada, farklı bir gelecekte
olduğunu hissediyordu. Şimdi zihninin gözündeki küçük kızı -kendi küçük
kızını-, beş yaş büyük Paulo'yu ve kendi hayatını görebiliyordu ve
direksiyona sıkıca tutunarak otoyolda sallana sallana ilerlerken ağlamaya
başladı.

Louis'deki **insanlar** onun silahlarından korktuysa, haklı sebepleri vardı.

RINKER, Kansas City'de eyaletler arası otoyol sisteminden çıktı ve bir alışveriş merkezinden telefon etti. Bir adam aniden cevap verdi.

"Ne?"

Rinker, değersiz bir Güney Missouri aksanına yaslanarak, "Bu Arveeda mı?" diye sordu.

"Lanet olası Arveeda gibi mi?" Telefon yere düştü ve gülümsedi: T. J. Baker hâlâ ikamet ediyordu ve anlaşıldığı kadarıyla hâlâ bir pislikti. Kansas City'den çıkıp yerel otoyollardan güneye döndü ve Springfield'in on beş mil doğusundaki Tisdale kasabasına yöneldi.

Tisdale'deki en büyük endüstri kümes hayvancılığıydı.

Günde altı bin tavuğu öldürüp yolan ve tüm kasabayı ıslak tavuk boku gibi kokutan işleme fabrikası ve

yanmış tüyler. İnsanın memleketiyle ilgili en çok hatırladığı şeyin kötü kokusu olması ne kötü bir şey, diye düşündü.

Öğleden sonra tekrar durdu ve bir telefon daha etti. Bir adam cevap verdi: "Çavuş, McCallum, mühimmat."

Gülümsedi ve telefonu kapattı. Tekrar aradı, farklı bir numaraydı ve farklı bir adam açtı.

"Evet?"

Ses suratına bir tokat gibi indi ve yüzündeki kalıcı gülümseme kayboldu. Sesi en son duyduğunda, sahibini ölümle tehdit ediyordu. Neredeyse telefonu kapatacaktı ama tereddüt etti.

"Evet? Alo?"

Rinker dedi ki, "Bebeğimi öldürdün. Bunu bilmeni istedim. Hamileydim ve karnıma bir sümüklü böcek parçası isabet etti ve bebeğimi kaybettim."

O da Clara'nın bir an önce irkildiği gibi irkilmişti. Kendini toparladı ve "Clara, bununla ilgili bir şeyler duyduğum ama ben..." dedi.

"Bana yalan söyleme. Seni öldürmeye geliyorum ve aniden ortaya çıkıp seni vurmak yerine bunu düşünmen için sana zaman vermek istedim."

kafana. Ne kaybettiğini düşünmeni istiyorum: Hayatının geri kalanını."

Bir anlık sessizlikten sonra adam kıkırdadı ve "Ah, kahretsin, sana ne diyebilirim ki? Hadi bakalım, Clara. Beni nerede bulacağını biliyorsun. Bak ne diyeceğim, seni yakalamama izin verme. Seni ibret olsun diye c e z a l a n d ı r m a k zorunda kalırım. Şimdi, başka bir şey var mı?"

"Hepsi bu kadar. Benden haber alacaksınız."

Adam güldü ve "Evet, kendine iyi bak tatlım" dedi. "Sen de."

T. J. BAKER dere kenarındaki yıpranmış beyaz bir evde yaşıyordu. Tisdale'in batı şehir sınırının dışında; evin etrafı zincirli bir çitle çevriliydi. İki pitbull avluda dolaşıyor, uzun zincirleri tarafından çok az zaptediliyorlardı. Baker köpeklerle sert davranıyordu, Onları düzenli olarak, öfkeden çılgılık atana kadar geniş bir deri kemerle kırbaçlıyorlardı. Onlar dışarıdayken avluya giren herkesi sert bir şekilde öldürüyorlardı - gerçi böyle bir şey olması pek olası değildi.

Çitin üzerinde "Köpeğe Dikkat" yazan tabelalar vardı ve eğer cahil bir izinsiz giren olursa, köpeklerle bir kez bakması yeterliydi kendileri yeterince uyarıcı olacaktır.

Rinker, Baker'ı Springfield'dan iki kez aradı, bir kez saat altıda, bir kez de akşam yemeğinden sonra, saat yedide, ama cevap alamadı. Baker her zaman tavuk fabrikasındaki ikinci vardiyayı tercih etmişti, çünkü bu ona köpeklerle ya da avlanmak için gün ışığı veriyordu. Ya da en azından öldürmek için. En büyük zevki çöplükteki fareleri avlamaktı.

İKİNCİ aramaya da cevap alamayınca tavuk fabrikasını aradı, Baker'ı ismiyle sordu ve sonunda bir adama bağlandı: "Bekle, onu bulmam lazım. Bir dakika önce buradaydı."

"Ah, sorun değil. Eğer orada değilse, tekrar arayım." "Her neyse."

Olds'a bindi ve Springfield'ın dışına çıktı; büyüdüğü, annesinin hâlâ yaşadığı yerden geçmeyi düşündü ama vazgeçti. Gerçekten görmek istediği bir şey yoktu, konuşmak istediği kimse de yoktu. Bunun yerine Tisdale'e gitti, kasabanın içinden geçti, Dairy Queen'i ve Haber's Drive-In Root Beer'ı geçti, orası da kapalıydı, tahtalarla kaplıydı, bankayı, eczaneyi ve fırını geçti ve batı yakasından çıktı.

Baker'ın evi ilçe yolu üzerindeydi, en yakın komşusu yarım mil ötedeydi. Araba yolu, uzun süredir kuzeybatı rüzgârıyla savrulmuş gibi görünen köhne bir garajda sona eriyordu; eve doğru eğilmişti, kiremitleri soyulmuş, boyası dökülmüştü.

tuğla temeli çevreleyen pastel pembe gülhatmiler.

Rinker burnunu kapıya doğru çekti. Köpekler bahçenin ortasında, kazıklarının yanında, topraktan yapılmış bir çemberin içinde oturuyorlardı. Çimen. Kadın yanaştığında sessizce durup onu izlediler. Kapının mandalını kaldırdığında, siyah-tan leoparlar gibi ona doğru hareket ettiler, hala sessiz, askerler gibi disiplinli, uzun kollarını sürükleyerek Zincirler. Köpeklerin menziline uzak durmaya dikkat ederek kapıyı açtı, arabasına geri bindi ve garaja doğru sürdü.

Şimdi öldürme menziline girmişti ve köpekler arabanın sürücü tarafında. Burnunu çekiyordu, neredeyse hırlamaya benzeyen ama tam da öyle olmayan bir sesi vardı: Gırtlaktan gelen hırıltı aslında daha çok hırıltıdan daha tehditkardı. Sanki *yemek* istiyorlarmış gibi ses çıkarıyorlardı.

Rinker koltuğun altına uzandı ve 22'liği çıkardı. Kansas City'deki Wal-Mart'tan bir kutu standart hızda içi boş mermi almıştı. Neredeyse bilinçsizce kontrol etti, sonra camı indirdi. İki köpekten büyük olanı arka ayakları üzerinde duruyordu, ön ayakları hafifçe kapıya basıyordu. Doğrudan ona bakıyordu ve bir kitapta kömür gibi gözleri olan öldürücü bir köpek hakkında bir şeyler okuduğunu hatırladı. Bu *o köpekti*: Siyah gözleri ona bakıyor, onu arzuluyordu. Bu köpek onu *istiyordu*.

Köpekler söz konusu olduğunda hiç romantik olmayan kadın, tabancayı hayvanın başına doğrulttu ve kömür karası gözlerinin arasından vurdu. Kendisi de romantik olmayan hayvan yere düşüp öldü. Diğer köpek bir adım geri çekilerek ölü arkadaşına baktı. Başka bir şey yapamadan Rinker onu öldürdü.

İki el silah sesi, silah sesinden başka bir şeye benzemiyordu. Eğer yarım mil ötedeki evde biri olsaydı, silah sesleri Patlamış mısır patlıyor. Akşam esintisinde iki hafif patlama sesi, Baker'ın evinden geliyordu. Birinin merak edeceğinden şüpheliydi.

Öte yandan, işi şansa bırakmanın da bir anlamı yoktu. Ölü köpekleri avlunun ortasındaki kazığa sürükledi ve sanki görev başında uyuyorlarmış gibi dik bir şekilde yuvarladı.

Baker'ın arka kapısında başka bir tabela vardı: "Köpeği Unutun, Sahibine Dikkat Edin." Rinker bunu görmezden geldi ve tabancasının kabzasıyla pencerede bir delik açtı. İçeri uzandı, sürgüyü çevirdi ve kendini içeri bıraktı.

Baker'ın bildiği iki silah dolabı vardı, ikisi de bodrumdaki beton zemine vidalanmış. İkisi de tam anlamıyla bir kasa değildi ama içlerine girmek kolay olmayacaktı, Ya da. Rinker kapılarda balta kullanmayı planlıyordu ve eğer bu işe yaramazsa... Baker için kötü şans olacaktı. Onun eve gelmesini bekleyecekti.

Şimdi seslendi: "Evde kimse var mı?"

Sessizlikten başka bir şey yoktu. Bodrum kapısına gitti. ışığı söndürdü ve merdivenlerden aşağı indi. İki silah kasası bodrumun en ucunda duruyordu; biri bir santim açıktı. Boş muydu? Pek olası değil. Baker'ın kendini güvende hissetmeye başlaması daha olası, bunca yıl boyunca hiç hırsızlık olmaması, bahçedeki köpekler, ünü...

Lanet olası Baker, diye düşündü. Kapıyı öylece bırakmak tamamen tembellikti. Kapıyı açmak için uzandı, ama eli sadece bir santim ötede durdu. Kapının orada öylece asılı kalması ne kadar da kolaydı. Rinker hayatın kolay olduğuna inanmıyordu. Bir şeyler ters gidiyordu. Bir adım uzaklaştı, etrafına bakındı. bir köşede duruyordu. Onu aldı, kasadan uzakta durdu ve kapıyı hafifçe araladı.

Tüfek patlaması onu neredeyse öldürüyordu - çelik saçmadan değil, şoktan. Silah arkasındaydı, merdivenlerin altında. Patlama tam yanından geçip silah kasasına girmişti. Sendeleyerek silahtan uzaklaştı, bacakları sızlıyordu, elleri kulaklarındaydı. Sağırdı, başı ağrıyor, gözleri sulanıyordu. Bacakları acıyordu. Aşağı baktı;

Kot pantolonu iyi görünüyordu ama paçalarını kaldırdığında çoraplarının içine doğru küçük kan şeritlerinin aktığını gördü.

Silahlı kasaya bırakıp yukarı çıktı ve mutfağın ışığında pantolonunu çıkardı. Üç saçma isabet etmişti, hepsi de sekmiş ve derisinin hemen altına gömülmüştü. Onları dışarı çıkardı.

Parmak uçlarıyla yaraları sildi, banyoda yara bandı ve bir şişe peroksit buldu, yaraları sildi ve bandajladı.

Lanet olası Baker. Çalıştıkça kulaklarındaki çınlama azaldı ve ayaklarının banyo zemininde hareket ettiğini tekrar duyabildi.

İşi bittiğinde aşağı indi ve artık boş olan çift namlulu tüfeğe baktı. Tüfeğin içine bir

Makaraya bağlı basit bir tel. Kablo kasanın kapısından, kasanın arkasındaki bir delikten duvardaki bir makaraya, tavan kirişlerine, başka bir makaradan merdivenlere, oradan da tüfeğin tetiğine kadar uzanıyordu.

Tetik, şimdiye kadar gördüğü en hafif çekişe sahipti.

bir silah konusunda deneyimliydi. Merdivenleri göstererek silahı geriye doğru yerleştirmek istiyordu ama lanet olsun, burası *onun* eviydi.

Merdivenlerden çıkıp garaja gitti, Baker'ın baltasını aldı, bodruma taşıdı ve ikinci silah kasasının peşine düştü. Metodik bir şekilde çalıştı ve beş dakika sürdü, ön tarafı kesti, sonra balta sapını kullanarak kasada bir boşluk açtı.

metal. Kasada hepsi dürbünlü dokuz tüfek vardı: ikisi .22-250 ve ikisi .223 olmak üzere dört bolt action av tüfeği; daha büyük kalibrelerde üç bolt action, bir Remington 7mm Magnum, bir Steyr .308 ve bir Winchester .243; artı iki yarı otomatik, bir Ruger Ranch Rifle in

.223 ve askeri tarzda bir AR-15, yine .223. Kasaların yanına üç silah çantası yığılmıştı; her biri iki tüfek alabiliyordu. Üç büyük kalibreyi, ayrıca AR-15'i ve iki .223 bolt'u paketledi.

ve onları arabaya taşıdı. Diğer üç tüfeği paketlenmiş silahların üzerine attı ve etraflarına şunları dizdi

On yedi kutu mühimmat, iki atıcı kum torbası, iki paket kağıt hedef ve hedefleri tutmak için kullanılan, alt kısmında kelepçe bulunan bir testere tahtası.

Her şeye ihtiyacı yoktu ama seçici olmayı da göze alamazdı. Silah hırsızları olmazdı ve kimsenin Clara Rinker'ın uzun namlulu silahları olduğu fikrine kapılmamasını tercih ederdi. Ayrılırken şöyle düşündü.

ve evi yakmayı düşündüm.

Aşağı. Ön bahçedeki ölü köpek yığınlarına bakarak buna karşı çıkmaya karar verdi. Oldukça eşit, diye düşündü, kulakları hala çalıyor.

Hava karardıktan bir saat sonra Tisdale'den ayrılıp kuzeydoğuya, St. Louis'e doğru yola çıktı. Karanlıkta bir nehri geçti, durdu ve elindeki üç tüfeği karanlık suya attı. Geceyi eyaletin yarısında, Diffley kasabasındaki bir motelde geçirdi. Orada bir

Diffley'in dışında terk edilmiş bir taş ocağı vardı. Çok fazla insan gitmezdi ve silah kullandığı günlerde, yeni tabancalarla çalışmak için sık sık St. Louis'den gelirdi.

Ertesi sabah McDonald's'tan bir yumurta ve soslu McMuffin aldı, sonra da taş ocağına gitti. Yalnızdı ve tüfekleri nişan almak için bir saat harcadı, AR-15'i en sona bıraktı. AR-15 Jaime'nin M-16'sına çok benziyordu, hatta bir seçme düğmesi bile vardı. Birkaç el ateş etti ve tam da beklediği yere isabet ettirdi. Sonra seçici düğmeyi çevirdi, nişan aldı ve bir patlama oldu.

Vay be. Tam otomatikti. Etrafına bakındı, biraz kendine Bilinçli olarak - eğer biri *bunu* duyduysa, başı belaya girebilirdi.

Beklediği gibi tüm silahlar ateşlenmişti. Otomatik ateş patlamasından sonra şehirden ayrılmasının daha iyi olacağına karar verdi. Silahları hızlı ama dikkatli bir şekilde yeniden paketledi, taş ocağından çıktı ve tanıdık, ev gibi yollardan St.

Burayı **her zaman sevmişt**i. Temiz bir kasaba, yapacak çok şey var. İyi barlar ve o da iyi barların öğrencisiydi. Forest Park boyunca ilerledi, Central West End'de durdu ve bir sandviç aldı, bir kitap aldı ve öğleden sonra etrafta yürüdü, tekrar buranın havasını hissetti. Biraz alışveriş yaptı ve sonra saat dörtte şehrin güneydoğu köşesine, Soulard'a gitti, Mississippi boyunca. Arabada oturdu ve insanların gelişini izlerken sarı bloknotuna daha fazla üçgen ve kare çizdi ve kaldırıma çıktı. Gördüğü rüyayı düşündü.

siyah saçlı kız gözlerini kapattı ve hissin geri gelmesine izin verdi. Ama şimdi sahip olduğu tek şey bir anıydı. Hayal gitmişti.

Arabanın dışında, içinde yeşil bir cam lambaya benzeyen bir şey olan bir ip çanta taşıyan bir kadın yürüdü. İri yarı bir kadındı ve Rinker onun geldiğini görünce doğruldu. Bir dakika sonra *çok yaşlı olduğunu* düşündü.

Aradığı kadın Rinker'dan üç yaş büyüktü. Adı Dorothy Pollock'tu.

CANCÚN'DAN AYRILMADAN ÖNCE, LUCAS Malone'a uçakta taradığı Rinker dosyasının bir kopyasını kendisine ödünç verip veremeyeceğini sordu.

ya da bir kopyasını çıkarıp Minneapolis'te ona gönderecekti. Başını iki yana salladı: "Bunların çoğu spekülasyon. Biz daha sana ilk kez göstermem gerekiyordu." "Yani gizli

fa lan mı?" "Onun gibi bir şey."

"Sanki ortaya çıkarsa Rinker seni dava edebilirmiş gibi?"

"Eğer bu ortaya çıkarsa, bizi dava edebilecek yaklaşık yüz kişi var. Dava açmazlar ama Kongre'deki arkadaşlarını ararlar ve onlar da özel hayatın gizliliği, insan hakları ihlalleri ve bütçemizi nasıl harcadığımız konusunda söylenip dururlar."

"Eğer kopyalayamazsam, bir gecede okuyabilir miyim? Onunla biraz zaman geçirebilir miyim?"

"Elbette." Bunu düşünmeden söylemişti, çünkü aslında onu çok iyi tanımıyordu. "Sabah bana geri ver."

BLUE PALMS'da iş merkezi yoktu ama Hilton'da vardı. Akşam, yemekten sonra Lucas, Mallard'a yürüyüş yapmak istediğini söyledi.

Ağır yemekler fa lan. Hilton'a doğru altı blok yürüdü ve konsiyerjle iş merkezi hakkında konuştu. Los Angeles'tan gelen bir yazardı ve akşam geç saatlerde, yazılarını derlemeyi bitirir bitirmez bir fotokopi makinesine erişmesi gerektiğini söyledi.

Araştırma. Hilton'un makinelerinden birini birkaç saatliğine kiralamak mümkün mü?

Kapıcı, bu nezaketin genellikle otel dışında gösterilmediğini söyledi. Bunu düşünmesi gerekecekti ve düşündükten sonra bunun cömertçe bir davranış olacağına karar verdi ve

Hilton'un seyahat eden işadamları arasındaki imajına yardımcı olacaktı. Sabahın birinde Lucas dosyayla birlikte geri döndü ve kapıcıyla buluştu, ve kiralama ve nezaket ücretlerini halletti. Saat iki buçukta dosyayı kopyalamayı bitirdi ve saat üçte, kopyası gömleğinin içine sokulmuş bir şekilde güvenle yatağına geri döndü.

Ertesi sabah çıkış yapmak için lobide toplandılar ve Lucas Mallard'a bir bakış attı. Mallard arkasını döndü. Malone'la hiç *vakit* geçirmemişlerdi, diye düşündü Lucas. "Tavuk," diye mırıldandı ve Malone, "Ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

Lucas, Houston'a varıp ayrılana kadar Malone'un Rinker dosyasının kopyasını elinde tuttu. "Yapabileceğim bir şey olursa beni arayın," dedi Lucas. Dosyayı ona geri verdi. "Cancún'da daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm. Dosyadan aklıma bir şey gelirse ararım."

"Sen de yardım ettin," dedi Mallard. "Aramızda kalsın, ihtiyar Mejia'ya durumu *daha net* görmesini sağladık. Malone ve benim söyleyemeyeceğimiz şeyler var."

Lucas başını salladı. "Her neyse. Sizi izliyor olacağım. St. Louis'e ne zaman gidiyorsun?"

"Kurulum ekibimizi şimdiden içeri taşıyoruz. Malone ve ben, onun orada olduğuna dair herhangi bir ipucu alır almaz orada olacağız," dedi Mallard.

"Tüm psikolojisini, çocukluğundan itibaren istismara uğramasını, gerçek aşkının vurulmasını ve bebeğini kaybetmesini göz önünde bulundurursak... St. Louis'den daha olası bir yer düşünebiliyor musunuz?"

Lucas başını salladı. "Hayır. Onun yerinde olsaydım orada olurdum."

Malone ona gülümsedi, kötü avukat gülümsemesiyle. "Size sormamızın bir başka nedeni de bu. İkiniz de aynı şekilde düşünüyorsunuz."

LUCAS öğleden sonra Minneapolis'e **dönmüş**tü.

Beklenmedik bir şekilde iki uçuştan da sağ çıktı. İlk önce yeni Evde çalışan altı kişi saydı, ustabaşıyla konuştu ve kablo ve telefon tesisatının ertesi gün yapılacağı söylendi. Tasarımcının kütüphane zemini için önerdiği parke bloklarından bir örnek aldı ve şehir merkezine doğru yola çıktı.

Lucas içeri girdiğinde **MARCY SHERRILL** masasında oturmuş bilgisayar ekranına bakıyordu. "Cancún nasıl?" diye sordu başını kaldırarak.

"Sıcak ve nemli. Yabancılarla dolu," dedi Lucas. Esnedi: zaten uzun bir gündü. "Yeni bir şey var mı?"

"Ummm... Bob Cline dün nalları dikti, onu tanıyor muydun?"

"Evet, belli belirsiz." Cline, kimin ne yaptığına bakmaksızın polis teşkilatına verdiği sarsılmaz destekle tanınan, yaşlanmış bir radyo talk-show sunucusuydu. "Nasıl öldü?"

"Kalp krizi sanırım. Saints maçındaymış ve eve dönerken yolun kenarına çekmiş ve ölmüş. Araba telefonundan 911'i aramış ama tek kelime etmemiş."

"Gitmek için fena bir yol değil.... Başka bir şey var mı?"

"Rose Marie gelmeni istiyor. İki kez aradı. "Rose Marie Cinayet masasındakiler -Sloan, aslında- Otuz Üçüncü Cadde'deki otobüs durağında bir çocuğun adını bulmuşlar. O olduğunu söylüyorlar ama onu bulamıyorlar. Ailesi New York'a gittiğini söylüyor, bu da muhtemelen Los Angeles'a bakmamız gerektiği anlamına geliyor."

"Bu kadar mı?"

"İşte bu kadar."

"Pekâlâ. Gidip Rose Marie ile konuşacağım." Tekrar esnedi. "Ne yapıyorsun?"

Esneyerek geri döndü ve ondan aldı. "Tatil ve izin raporu."

"Tamam." Evrak çantasını açtı, bavulundan çıkardığı FBI raporunun kopyasını kadına uzattı. "Bir kopyasını gizlice aldım - bu yasadışı. Oku ve bana ne düşündüğünü söyle."

"Malone nasıldı?" Soruyu bir *ses tonuyla* sordu.

"Kibar ol," dedi Lucas. "Bir kâğıt askısıyla falan çıkıyor." "Hitler gibi mi demek istiyorsun?"

"Ne?" Onu kaybetmişti.

"Hitler'in duvar kâğıdı gibi bir şey olması gerekiyordu. Diktatör olmadan önce."

"Oh. Şey, tam olarak Hitler gibi olduğunu sanmıyorum. Onu bir daha gördüğümde sorarım.... Dosyayı oku. Mallard ona aşık. Malone'a."

Marcy canlandı. "Bunu sana kim söyledi? Yoksa sen mi algılayabiliyor musun?"

"Mallard bana söyledi. Ona kızın kışını tutmasını söyledim ama yapmadı." "Tanrım, Lucas, kızın kışını mı ellemiş?" Kadın dehşete düşmüştü.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. *Bir hamle* yap."

Sherrill başını sallayarak, "Kışını tut," dedi. "Ona kışını tutmasını söyledi."

"Tam olarak öyle değil..." Sonra açıklamak zorunda kaldı ama artık çok geçti.

Göt kelimesi ağzından çıkar çıkmaz, kadınların tüm duyarsızlık beklentilerini karşılamıştı ve daha fazlası yoktu.

gerekli. Sonunda açıklamaya çalışmaktan vazgeçti ve polis şefi Rose Marie Roux'yu görmeye gitti.

LUCAS BAZEN ŞEFİN KENDİ **KENDİNE** BİR ŞEYLER YAPTIĞINDAN ŞÜPHELENİRDİ

Manik-depresif geçiş, kendisinden istenen duygusal kontrolün panzehiri olarak kendini kasvet veya çılgınlık dönemlerine sokma

Şeflik. Ofisine girdiğinde, onu bir sigara içerken ve bir diğeri de kül tablasında yanarken buldu.

pencere pervazında, onun kendini manik olmaya ittiğini fark etti. "Bir gün sigaradan yakalanacaksın," dedi.

homurdandı, katmanlı dumanın arasında elini salladı. Ofisi yetmişli yılların bowling salonu gibi kokuyordu ve Minneapolis'te kapalı alanda sigara içmek yasaktı.

"Yeniden sigara içmeye başladığımdan beri 15 kilo verdim." dedi. "Yirmi kiloya düştüğümde, kilomu korumak için bir programa başlayacağım ve sonra tekrar bırakacağım. Sadece doğru şekilde bırakmadım. zaman."

"Bu şimdiye kadar söylediğin en aptalca şey," dedi Lucas sinirli bir şekilde. "Bu arada iki sigara içiyorsun."

"Evet, evet." İki izmariti de söndürdü, masasının üzerindeki bir yığın kâğıdı karıştırdı ve "Sherrill en yüksek puanı aldı" dedi.

Lucas gülümseyerek misafir koltuğuna oturdu. "Harika. Öyle olabileceğini düşünmüştüm."

"Bu da demek oluyor ki eğer Pellegrino'nun emekli olmasını sağlayabilirsek, onu geçici bir yedek olarak o pozisyona kaydırabilirim. Bir ay kadar üniforma giymesi gerekecek ama sonra Leman Eylül'de gidecek, ben de onu onun yerine geçiririm, o da hazır olur. Bu düzenli bir teğmenin işi."

"Bu işte iyi olacak," dedi Lucas.

"Sadece bu da değil, bize borçlu olacak," dedi

Rose Marie. "Peki ya Pellegrino?"

"Onunla konuşuyorum. Emekliliği için maksimum yüzdeye ulaştı, bu yüzden burada kalmasının tek nedeni herhangi bir maaş almak. zamlar geliyor. Ancak eyalete geçerse, tamamen farklı bir emeklilik planına dahil olur, böylece çifte kazanç elde eder. Bir de Halkı bilgilendirme ofisinde boş bir yer var ve o bu iş için biçilmiş kaftan."

"Alacak mı?" Lucas sordu.

"Evet. Karısı biraz gergin ama kendine geliyor."

"Peki ya vali? Size açıkça söz vermediği sürece..." "Cuma günü duyuruyu yapacak. Cuma günü duyuruyu yapacak.

1 Kasım'da. Ben 15 Ekim'de buradan ayrılacağım, sen de istediğin zaman ayrılabilirsin. Muhtemelen yeni adam gelene kadar görevden alınmayacaksın ve bu da yılın ilk ayına kadar olmayabilir."

"Sen gittiğinde ben de gideceğim," dedi Lucas. "Ama Tanrım, iki buçuk ay. Marcy'yi Pellegrino'yla takas edeceksek onu bir an önce buradan çıkarmalıyız."

"Gelecek hafta evraklarını teslim edecek."

On dakika daha personel manevraları hakkında konuştular. dakikalar. Belediye başkanı yeniden seçilmek için yarışmıyordu ve önde gelen adaylardan hiçbiri Rose Marie'yi yeniden şef olarak atamayacaktı: Görev süresi boyunca çok fazla bürokratik düşman edinmişti. Yani görevden alınmıştı.

Ancak eski bir eyalet senatörü olarak sağlam siyasi bağlantıları ve bağlılıkları vardı. Vali Elmer Henderson, kamu güvenliği departmanı için yeni bir müdür aramaya başladığında, bir grup siyasi arkadaşı onunla sessiz bir konuşma yapmış ve meshedilmişti.

Anlaşma yapılır yapılmaz, şehir yönetim ekibinin üyelerini korumalı iş alanlarına yerleştirmeye başlamıştı -Marcy Sherrill yeni İstihbarat Başkanı olacaktı- ve eski departman düşmanlarının ölümcül olabilecekleri işlere açığa çıktı. Yeni belediye başkanı Rose Marie'yi üçüncü bir dönem için şef olarak atamak istemeyebilirdi ama hoşuna gitse de gitmese de ekibini alacaktı.

Birkaç istisna dışında.

Lucas tamamen siyasi bir atamaydı, kamu hizmeti yoktu. Hiç koruma yoktu ve onun işi de onunla birlikte sona erecekti. Korumalı bir yer bulmaya çalışmaktansa, onun peşinden eyalete gitmeyi kabul etti ve orada eyaletin yeni özel soruşturma ekibinin başına geçti. Suçluları Yakalama Bürosu.

Del Capslock da Lucas'ın ekibine katılmak üzere aynı anda Minneapolis'ten ayrılacaktı. Lucas eski arkadaşı Sloan'a da sessizce bir iş teklif etmişti ama Sloan şehirde kalmaya karar vermişti: O Politikacı değildi, yaptığı işi seviyordu, iki katına ihtiyacı yoktu ve devlet işinin onu çok fazla şehir dışına çıkaracağından şüpheleniyordu.

Personel konuşmasını bitirdiklerinde Rose Marie sandalyesinde arkasına yaslandı, mavi plastik Bic'iyile bir sigara yaktı ve sordu Rinker?"

"Evet. St. Louis'e gittiğini düşünüyorlar. Birkaç pisliği öldürecek."

Rose Marie omuz silkti ve "Tepegözün bir parçası" dedi.

Lucas da aynı fikirdeydi. Organize suç işine girersen, er ya da geç fatura sana kesilirdi. "Evet. Rinker için de. Onu tuzağa düşürmeye çalışacaklar. Motelleri, otelleri ve barları eski fotoğraflar ve kompozitler ile kaplamaya başladılar bile. Büyük bir özel bir ekip geldi. St. Louis polislerini çoğunlukla devre dışı bıraktılar."

"Aşağı mı iniyorsun?"

"Eğer sorarlarsa, sanırım," dedi Lucas. "Bu ilginç bir durum, üst düzey bir katil tüm özel bilgisiyle kendi adamlarına saldırıyor. Başarılı vuruşlarla dolu siciline bakılırsa, mankafalar oldukça korkmuş olmalı."

Rose Marie tavana bakarak, "Ve ne olursa olsun FBI kazanır," dedi. "Eğer birkaç kişiyi öldürürse geri kalan şerefsizlerle koruma anlaşmaları yapıyor. Eğer onu yakalarlarsa, ölüm cezasına çarptırabilirler."

"Evet ve o da intikam peşinde, yani feeb'ler onu ele geçirirse, bunu başaracaklar. Konuşması için bir neden daha. Pek bir dezavantajı yok."

Rose Marie sigarasından bir nefes çekti, nefesini verdi, gülümsedi ve "Vali Katar'la yaptığımız işi beğendi" dedi. Katar bir yakın zamanda ölmüş bir seri katil. "Biraz daha sıkıştırabilirsek St. Louis'de iyi bir halkla ilişkiler çalışması yapmaya değer. Elmer ailesinin parasıyla seçildi ve herkes onu kalem boyunlu bir inek olarak görüyordu. Kendi kiralık katil ekibine sahip olma fikri hoşuna gidiyor. Testislerini şişiriyor."

Lucas, "Bunun idealizm olduğunu düşünmüştüm," dedi.

Rose Marie homurdandı. "Bir şey olduğunda bana haber ver."

Binadan çıkarken yaşlı bir polis ona doğru yanaştı ve Lucas, "Ah, Tanrım, Hempsted, git buradan," dedi.

"Sana bir iş tüyosu vereceğim," diye itiraz etti polis. "Büyük Pillsbury birleşmesini duydun, değil mi?"

"Onunla ilgili bir şey," diye itiraf etti Lucas.

"Her şey söylendikten ve yapıldıktan sonra, Pillsbury Trojan şirketine borçlu kaldı."

"Ne?"

"Evet. Kendiliğinden yükselen bir prezervatif geliştiriyorlar."

"Benden uzak dur, sik kafalı."

Hempsted arkasından, "Kendi kendine gülüyorsun, Davenport," diye seslendi. "Bunu her zaman anlayabiliyorum."

WEATHER KARKINNEN, Hennepin General'daki ofisinde masasında oturmuş, bilgisayar monitörüne bakıyordu. Lucas onu habersizce yakaladı ve kapı aralığına eğilip yüzünü izledi. Kadın

Hamilelikle birlikte kilo almış, yuvarlaklaşmış ve yumuşamıştı. Her zaman bir denizciydi, ön güvertede yelkenliyi çeken kız, geniş omuzları ve çarpık burnu, güneşten ağarmış saçları ve rüzgârdan yanmış elmacık kemikleri. Yumuşaklığı ve ağırlığı o kadar Farklıydı, onu sabah yataktan yeni kalkmış, ayakta dururken görmüştü. Kapıya monte edilmiş bir aynanın önünde çıplak, kendindeki değişiklikleri ölçüyor.

Kilolarından ve vücudundaki değişikliklerden yakınıyordu. Ama tüm bunlar Lucas'a doğum yapan diğer kadınlardan duyduğu savaş hikayeleri gibi geliyordu; erkeklerin temel eğitim hikayelerine benzeyen ama kadınlara özgü hikayelerdi bunlar. Su ağırlığı, çatlaklar, ultrasonlar ve epizyotomiler hakkında.

"MUHTEŞEM GÖRÜNÜYORSUN," dedi adam ve kadın yerinden sıçradı.

"Tanrım, yapma bunu," dedi gülümseyerek, mavi gözlerinin kenarları kırışarak. Ayağa kalktı, gerindi ve masanın etrafına geldi, kollarını adamın beline doladı ve parmak uçlarında durarak onu öptü.

"Ciddiyim," dedi. Ellerini beline koymuş, başparmaklarını göbeğine, büyüyen kısmına yaklaştırmıştı. "Sana baktığımda kalbimi tuhaf hissettiriyorsun."

"Bu tür konuşmalar seni bir yerlere getirebilir," dedi. "Ne zaman döndün?"

"Sadece birkaç dakika önce," dedi Lucas. "Rose Marie'yle konuştum, komplo geliyor. Ekim ortasında Minneapolis'ten ayrılacak ve 1 Kasım'da eyalete taşınacak."

"Bebekle birlikte yoğun bir sezon olacak."

Lucas başıyla onayladı. "Tam o anda orada olmak zorunda değilim. Düşünüyorum da, o geldiğinde Minneapolis'ten ayrılabilirim ama Aralık ya da Ocak ayına kadar eyalete taşınmam. Evi toparlamak, sen ve çocuğu yerleştirmek için birkaç ay izin alırım."

Onun göğsüne vurdu. "Haftalardır aklına gelen en iyi fikir bu."

"O halde bunu yapacağız," dedi.

"Peki ya Rinker? O muydu? Sen de dahil olacak mısın?" "Belki. Çılgınlar onun St. Louis'e gittiğini düşünüyor. En kısa zamanda Bir şey olursa, ne yapmak istediklerini bana bildirirler."

AMA HIÇBİR ŞEY OLMADI. Bir hafta geçti. Lucas ve Weather bir Pazar gününü Minnetonka Gölü'ndeki bir yarışta yelken açarak geçirdiler ve Lucas iki gününü Wisconsin'deki kulübesinde çalışmaya ayırdı, cep telefonundan hiç uzaklaşmadı.

Sonunda Mallard'ı aradı. "Ne var ne yok?"

"Malone Los Angeles'ta kardeşini sıkıştırıyor. Fazla bir şey alamıyor."

"Eğer o dosya doğruysa, muhtemelen pek bir şey bilmiyordur."

"Bundan biraz daha fazlası.... Akli dengesi sınırda. Tam olarak aptal değil, ama tam olarak doğru değil. Kamu avukatı onu tutmamız konusunda bize zorluk çıkarıyor ama biz yine de tutacağız. Mahkemeye çıkmadan önce onu birkaç ay tutabileceğimizi düşünüyoruz."

"Peki ya Clara?"

"Bir şey yok. O gitti," dedi Mallard. "Hâlâ düşünüyorsun...?"

"Benim ne düşündüğüm önemli değil. Sahip olduğum şey St. Louis ve buna bağlı kalacağım."

DOROTHY POLLOCK, floresan ışıkları altında yaşamaktan solgunlaşmış, beton zeminlerde durmaktan ayakları tutmayan, sondaj pres istasyonunda çalıştığı Ballard-McClain Avionics'in kurbanı olmuş, sert yüzlü, ağırbaşlı bir kadındı.

İşi bu noktaya gelmişti: Nikel büyüklüğünde bir alüminyum Disklerle dolu bir Tupperware tepsisinden disk ve şaftlarla dolu bir tepsiden yaklaşık bir kurşun kalem uzunluğunda ve kalınlığında ekstrüde alüminyum şaft.

Her diskin ortasında bir yaka vardı ve bu yakanın içinde bir delik bulunuyordu.

Bu yüzden küçük bir tekerlek gibi görünüyordu. Pollock bir tekerleğin ucuna

milini delikten geçirir, yaka ve mil boyunca 1/32 inçlik yeni bir delik açın ve ardından deliğe bir alüminyum perçin vurun.

Son olarak, perçinin uçlarını ezmek için bir çift el kısıpacı kullanır ve diski mile sabitlerdi. Bitmiş şaftı bırakırdı, bir radyonun ayar düğmesi olacak, başka bir plastik kutuya. Sonra bir tane daha yapardı.

Her saat başı ustabaşı gelip bitmiş kuyuları götürüyordu. Pollock'tan yüz kuyu bitirmesi bekleniyordu.

her vardiyada. İki tane on beş dakikalık molası vardı, biri sabah

Öğleden sonra bir, öğle yemeği için de yarım saati vardı ve çok sık yapmazsa bu süreyi kırk dakikaya kadar uzatabiliyordu. Saatte 9,48 dolar kazanıyordu ve bir önceki yıl saatte 28 sent zam almıştı,

Bu da yüzde üçten biraz daha fazla bir orana, yani haftada 11,20 dolara denk geliyor.

Zammı kabul etmişti ama bunun için elini kolunu sallayarak gezmiyordu. Fazladan aldığı tüm parayı bir ay boyunca biriktirse, Sosyal Güvenlik, eyalet ve federal bütçeler için yapılan kesintilerden sonra Gelir vergileri ve sendika aidatları, kötü bir saç kesimini ödemek için. O değildi

Clara Rinker gelip ona boş odası için haftada bin dolar ödemeyi teklif ettiğinde o kadar da mutsuz değildi.

Gerçi düşüncek olursa, fazla seçeneği de yoktu. Pollock, on iki yıl önce Memphis'te kocası Roger'ı uykusunda, kafasına altı kez çekiçle vurarak öldürmüştü. Alabama'da saklanırken, çok bilmiş bir gazete okumuştı.

Commercial-Appeal'daki köşe yazısında bir savcının ilk dört darbenin duygusal olabileceğini, ancak son iki darbenin niyetini gösteriyordu: Onu birinci derece cinayetten arıyorlardı.

Polisler onu asla yakalayamadı. Aslında Rinker onu yanına almış, saklamış, Pollock'a yeni bir iş bulmak için özel yeteneklerini kullanmıştı. bir isim, bir daire ve bir iş.

POLLOCK, Anheuser-Busch bira fabrikasının önündeki ekmek kokulu mayalı havada, nemli akşam sıcağından terlemiş bir halde, plastik bir bakkal çuvalı taşıyarak işten eve doğru yürüyordu bir somun beyaz ekmek, vakumla kapatılmış bir çeşit paket dilimlenmiş salam ve altı paket düşük kalorili muhallebi pudingi alırken, Rinker'ın caddeyi geçip ona doğru geldiğini gördü.

Rinker'ı üç yıldır görmemişti. Gazeteler. Durdu ve sevinçle gülümseyerek şöyle dedi: "Clara! Lordum! Nerelerdeydin kızım?"

"Uzun zaman oldu, Patsy," dedi Clara, gülümseyerek ve Pollock'a gerçek adıyla hitap ederek.

Pollock, "Lordum, *iyi* görünüyorsunuz," dedi. Ve düşündüm: *Gerçekten de öyle*. O ve Rinker çocukluklarına geri döndüler, benzer değersiz küçük kasabalarda büyümüşlerdi. İkisi de değişmişti, Pollock daha kötüye, Rinker daha iyiye gitmişti.

Pollock her zaman çok uzun, çok zayıf, elleri ve ayakları kemiklerine göre çok büyüktü. Yıllar geçtikçe 60 kilo almıştı, On beş yaş büyük bir kadın gibi ağır ve yorgun bir şekilde topallıyordu. Rinker'ın üzerinde ise kot pantolon ve beyaz bir bluz giymiş, saçlarını da çok pahalıya kestirmişti.

Otuz dolardan çok daha fazlaydı; ve kendini zengin hanımların yaptığı gibi tutuyordu, dimdik, rahat yürüyüşlü, rahat gözlü. Altına benzeyen küçük halka küpeler.

"Hâlâ bira içiyor musun?" Clara sordu.

"Tabii ki içiyorum. Sende var mı?"

"Bir çuval dolusu Corona ve birkaç limon. Seninle konuşmam gereken bir şey var."

Rinker arabasından bir market poşeti çıkardı ve Pollock ile birlikte eğimli kaldırımında yan yana yürüyorlardı. Pollock'un kırmızı tuğlalı bir evde iki odalı bir dairesi vardı.

Beyazdı ve sanki Mark Twain yanından geçmiş gibi görünüyordu. Ön bahçede bir zamanlar bir karaağaç vardı ama yıllar önce Hollanda karaağaç hastalığı yüzünden ölmüştü. Kütüğü hâlâ oradaydı, komşularının emici akçaağaç dedikleri yaprak yığınıyla birlikte. Ağaç ve çalı arası bir şeydi.

Pollock'un dairesi teknik olarak sadece iki yatak odalıydı.

İkinci yatak odası dolap olarak daha kullanışlı olabilirdi. Pollock buraya bok odası diyordu, çünkü pek kullanmadığı eşyalarını buraya koyuyordu. Burası on iki yıllık fırınlanmış patates, çedar peyniri, nikotin ve insan pisliği kokuyordu. Bir köşede küçük bir kuru akvaryum duruyordu, Japon balıkları çoktan gitmişti. Televizyonun üzerinde İsa'nın bir fotoğrafı asılıydı, ellerini dua etmek için birbirine bastırmıştı.

Gözleri göğe çevrilmiş, kutsal kalbi cübbesinin içinden parlıyordu.

Rinker Pollock'u kapıya kadar takip etti ve etrafına bakındı. "Güzel yer" demedi, çünkü Pollock çok eski bir arkadaştı ve ikisi de buranın nasıl bir yer olduğunu çok iyi biliyordu: Ayda iki yüz elli dolara kiralananabilecek türden bir yerdi, faturalar dahil.

Pollock elindeki poşeti mutfak masasının üzerine bıraktı ve "Biranın içine biraz buz ister misin?" dedi.

"Sakıncası olmaz," dedi Rinker. Çocukken buzlu bira içmişlerdi. Çantasını Pollock'unakinin yanındaki masaya koydu, birkaç şişe çıkardı ve kapaklarını çevirerek kapattı. Pollock bardakları bulup buzla doldurdu, her birine bir dilim limon ve bir tutam tuz koydu. Ön odaya çıktılar ve Pollock onun üzerine çöktü.

Kanepe. Rinker La-Z-Boy'a oturdu, buzun üzerine biraz Corona döktü ve bardağını havaya kaldırdı. "Büyük Şehir," dedi.

Pollock kendininkini kaldırdı: "Büyük Şehir." İkisi de bir yudum aldı ve Pollock "Neler oluyor?" diye sordu.

"Polislerden kaçıyorum," dedi Rinker. "Birkaç hafta kalacak bir yere ihtiyacım var."

Pollock hemen, "Bir tane var," dedi.

"Bundan daha karmaşık, Patsy," dedi Rinker. "Bu ağır bir şey. Dünyadaki herkes beni arıyor olacak. FBI, St. Louis polisleri. Beni burada bulurlarsa, seni içeri alırlarsa ve parmak izini alırsam, kızarırsın."

Pollock başını salladı. "Benim için hiç fark etmez. Senin bir yerin var. Ben kaçarken beni üç ay tuttun. Ayrıca beni hapse attılar, buradan ve işimden daha kötü olamazdı."

"Bir sürü param var," dedi Rinker. "Riski karşılamaz ama sana haftada bin dolar ve sonunda elimde ne kaldıysa onu veririm."

Pollock itiraz etmek için ağzını açtı ama Rinker buyurgan bir parmak. "Bunu duymak istemiyorum. Ben parayı bırakıyorum, sen de alıp aptalca bir şeye harcıyorsun."

"Bunu yapabilirim, buna hiç şüphe yok," dedi Pollock. "Belki bir merdiven tırmanıcısı ya da başka bir şey alırım." Bir buz küpünü emdi, ağzında birkaç kez gezdirdi ve sonra biranın içine geri tükürdü. "Öyleyse bana neyin peşinde olduğunu söyle."

POLLOCK bok odasındaki bokun **çoğunu** dışarı attı ve Rinker bir mağazadan aldığı şişme misafir yatağını yere koydu.

Bir çarşaf ve akrilik bir battaniye ile Target mağazası. Giysileri bavulunda kaldı. Pollock'un ev sahibesinin yandaki garajda fazladan bir yeri vardı ve Pollock evin etrafında dolaşarak burayı ayda otuz dolara kiraladı, böylece Rinker'ın bavulunu koyacak bir yeri olacaktı.

California arabası. O gece Rinker, Pollock'u televizyonunun önünde bıraktı ve öldürmeye geldiği adamları araştırmaya başladı.

NANNY DICHTER, Frontenac'ta bir evi olan grubun en zenginiydi; ön bahçede bir çeşmesi vardı. Sırtında su testisi olan küçük bir kız figüründeki çeşme, Avusturya'dan ithal edilen altın mermerden oyulmuştu. Dichter uyuşturucu satıyordu ve yetişkin hayatının çoğunda da satmıştı. Kokain ithalatını macera yerine iş haline getiren ilk kişilerden biriydi. Evliydi, İki oğlu, dört kızı ve üç ya da dört yatılı hizmetçisi vardı. Estetik özörlülere yerli sanat eserleri satan ve toplu kokain satışları için uygun bir ağ sağlayan, orta batıdaki alışveriş merkezlerinde bulunan bir ithalat mağazaları zincirinin çoğunluk hissesine sahipti.

Paul Dallaglio, Dichter'le birlikte çalışıyor, rekabet sorunlarıyla ilgileniyordu ve Rinker'la da bu şekilde tanışmıştı. Onu dokuz kez kullanmıştı.

ve ona yarım milyon dolardan biraz fazla para ödedi. Dichter'den çok da uzak olmayan Creve Coeur'da, ağaçlık bir arazideki bir evde yaşıyordu. İthalat zincirinin başkan yardımcısı ve ortaklarından biriydi.

Andy Levy bir bankacıydı ve yardımcısı olarak düz bir işte çalışıyordu. Louis'deki First Heartland National'ın geliştirme başkanıydı; Wichita'ya taşınmadan önce Rinker'ınki de dahil olmak üzere St. Louis'deki mafya parasının çoğuyla o ilgileniyordu. West End'in merkezinde kırmızı tuğladan yapılmış büyük bir küp evde yaşıyordu ve sahne sanatlarının hamisiydi.

dansçılarla ve bazen de aktrislerle çıkıyordu. Evlilikleri sallantıya girdiğinde Rinker, Levy'nin karısını ve avukatını öldürmüştü.

Avukat Levy'yi para operasyonunu ifşa etmekle tehdit edecek kadar aptaldı. Levy Forest Park'ta yürümeyi severdi. Bir keresinde aslanlara ortadan kesilmiş domuz pırzolası attığı için hayvanat bahçesine girmesi yasaklanmıştı.

Son olarak, Rinker'ı işe alan ve ona silah ticaretini öğreten John Ross vardı. Ross bir içki dükkanı işletiyordu.

Distribütörlük, otomat ve kamyonculuk işleriyle de ilgilenmiştir. Kokain, spor bahisleri ve tefecilikte paralel gölge işleri vardı. Dadı Dichter'e göre perakendeci idi.

Toptan satış. Ayrıca Rinker'ın temsilcisi olarak hareket etmiş, ona silah satmış.

ve payını paradan ziyade nüfuz olarak alıyordu. Ross, Ladue'de yarı özel bir sokakta, altı dönümlük bir çimenliğin ortasında yaşıyordu. Rinker'ın arkadaşı ve koruyucusu olmuştu.

onu öldürtmeye çalışmıştı. Bunu ona o verdi,

Geçmişleri nedeniyle, ancak o sırada onu bir başka başarısız girişim olursa, onun için geleceği konusunda uyarmıştı.

Dichter ve Ross zeki ve kişisel olarak şiddet yanlısıydılar. Dallaglio aslında uzaktan kumandayla çalışan bir suç yöneticisiydi. Ellerini hiç kana bulamamıştı ama kendini nasıl koruyacağını biliyordu. Levy kendini suçlu olarak görmüyordu, o sadece bir Bazı adamları tanıyan bir adam ve bir grup Rotaryen gibi, hepsi birbirlerine iş atıldılar.

Dört adamdan her biri diğerleri hakkında çok fazla şey biliyordu ve Rinker hakkında da gereğinden fazlasını. İçlerinden herhangi biri Cancún'daki suikastı dört kişi gerçekleştirmiş olabilir, ancak içlerinden herhangi birinin bunu kendi başına yapmış olması pek olası değildir. Onlar Birbirlerinin etrafında dikkatle yürüyorlardı ve bir şeyler ters gittiğinde hiçbiri suçlanmak istemiyordu. Onlar konuştuk.

RINKER üç gün daha Pollock'un odasında **oturdu**, geceleri dışarı çıktı ve şehri tanımaya çalıştı. Dansçı olduğu günlerden ve Ross'la içki deposunda çalıştığı günlerden burayı iyi tanıyordu ama her zaman değişiklikler oluyordu ve burayı daha önce hiç bu kadar yakından incelememişti. bir suikastçının bakış açısı.

Neyin ne zaman açık olduğunu bilmesi gerekiyordu. Başı derde girdiğinde kaçabileceği bir yer. Bir arabayı nereden alabileceğini Acele edin. Hedeflerin işlerini yaptıkları yer. Kasabada dolaşırken, hedeflere yaklaşımıyla ilgili fikirlerini geliştirdi.

Bir gece Pollock'u yirmi dolar ve el büyüklüğünde bir Sony teyp ile bir kır lokantasına bıraktı ve ona Müzik kutusuna olabildiğince yaklaştı, birkaç bira içti ve barı kayda aldı. Pollock bunların hepsini yaptı ve Rinker kaseti eve dönerken yolda dinledi. Kasetin sesi güzeldi ve ona Rinker'ı hatırlatıyordu.

İlk açık hamlesini bir Pazartesi gecesini, nehir üzerindeki LaClede's Landing'de bulunan BluesNote Cafe'ye uğrayarak **yaptı**. BluesNote'un sahibi John Sellos'tu. Kulübün işleri hiç iyi gitmemişti ve çeşitli küçük suç faaliyetleri olmadan - bar sahipleri bir Spor bahisleri işi ve arka oda bir çit için gayri resmi bir ofis ve Ross'un tefecilerinden biri için bir şube oldu - on beş yıl önce kapanmış olurdu. Olduğu gibi, mücadele etti ve Sellos durmadan endişelendi.

Rinker iş için siyah kot pantolon, siyah blazer ceket ve siyah Nike koşu ayakkabıları giymişti. Elinde dokuz milimetrelik tabancalardan birini taşıyordu.

Ceketinin cebinde. Kulübün bir blok ötesine park etti ve bir süre arabada oturup kendini toparlayarak sokağı izledi.

İnsanları korkuttuğunu biliyordu ama bunun sadece bir sınır olduğunu da biliyordu. Fiziksel olarak iyi durumdaydı ama iri bir adam yine de iri bir adamdı. Los Angeles'taki Jackie Burke ya da San Francisco'daki Jimmy Cricket gibi formdan düşmüş bir sigara manyağı bile sinirlendiğinde ya da çaresiz kaldığında onun kollarını koparabilirdi. dakika.

Bu, bir erkekle konuşmak istediğinde, hemen onun üstüne çıkması gerektiği anlamına geliyordu. Silahı göstermesi gerekmiyordu ama en başından itibaren adamın gözünün önünde olmalıydı. Onun gömleğinin içindeki soğuk gözlü katil olmalıydı.

Sarışın bir çift, biraz sallanan bir kadın ve kovboy çizmeli tek bir adam, o izlerken BluesNote'a girdiler ve biri adam gitti. Çıkan adam kapının hemen dışında durdu ve sokağa bir aşağı bir yukarı baktı: bir hareket arıyordu.

kulübün içinde çok şey oluyordu. Rinker Wichita'daki barını işletirken, dışarıda kaldırımda iki tarafa da bakan bir adam görmekten nefret ederdi. Rinker onun için gelmemişti.

On dakika kadar izledikten sonra arabadan indi, çantasını omzuna astı ve kulübe doğru yürüdü. Kapının etrafı önceden preslenmiş ahşapla çevriliydi ve şimdi gerçekten Sıkıntılıydı; kapı tokmağı elinin altında tıkırdadı. Kapıdan içeri adımını attı, durakladı ve gözlerinin karanlığa alışmasına izin verdi. Uzun saçlı bir adam

Genç bir adam ana odanın sonundaki kürsüye oturmuş, bir dizinin üzerinde gitarını tutuyordu. Şöyle diyordu: "...bu şarkıyı yaşlı bir Kızılderili'den öğrendim.

Dakota'da bir adam. Buğday hasadında çalışıyordum, 99 yılıydı..."

Rinker, *Tanrım*, diye düşündü.

Görebildiği zaman, Rinker sol duvar boyunca mutfak kapılarına doğru yürüdü, kapılardan geçti ve merdivenlerden yukarı çıktı. Kadın Burayı içki deposunda çalıştığı yıllardan biliyordu: Hiçbir şey değişmemişti. Üst kattaki kapı kapalıydı, ama ışık alttaki çatlaktan geliyordu. Bir elini cebindeki tabancanın üzerine koydu ve kapıyı itti.

Sellos masasının arkasında oturuyordu. Rinker kapıyı çalmadan içeri girdiğinde sıçradı, onun yüzünü gördü ve yerleşti sandalyesine geri döndü.

"Beni korkuttun," dedi umutla gülümseyerek.

"Güzel," dedi. Elini cebinde tuttu, Sellos'un elini izlediğini fark etti ve "Evet, silahım var" dedi.

"Beni vuracak mısın? Ben sana hiçbir şey yapmadım." Zayıf bir adamdı, büyük bir burnu vardı ve cildinde sarımsı bir renk vardı. Sanki iri yarı biri üzerine nikotin ve katran üflemiş gibi görünüyordu. kahverengi bir fötr şapka takması gerekiyormuş gibi görünüyordu.

"Buraya sizi vurmaya gelmedim," dedi Rinker. "Dört cep telefonunuza ihtiyacım var ve benim için bir arama yapmanızı istiyorum."

"İyi olan her neyse," dedi.

"Eğer bana bulaşırsan, seni tam kalbinden vururum," dedi Rinker. dedi. Elini cebinden çıkarıp onun şişko burunlu silahı görmesine izin verdi. "Benimle dalga geçilmesine tahammülüm yok."

Adem elması bir kez sallandı ve "Burada telefon yok. Birini aramam lazım."

"Ara." Tabancayı telefona doğru salladı.

Telefonu eline aldı, dört numara tuşladı ve önsöz söylemeden, "Carl bana dört telefon getirsin. Barın altındaki poster var ya? Onu da ver, bir adama göstermek istiyorum."

"Carl kim?" Rinker telefonu kapattığında sordu.

"Yaşlı adam. Benim için çalışıyor. Silahı kaldırabilir misin?"

Rinker, "Aşağıda halk müziği var, John," dedi. Bir Suçlama Sellos'u rahatsız etti. Tabancayı kaydırды

ceketinin cebine geri koydu. Bir dakika dinlediler ve şarkıcının cızırtılı sesini duydular: ...*Sioux'lar ve Arikara'lar gittiler, beyaz adamın trenleri tarafından, buğdayın dolar banknotları gibi dalgalandığı ve bazı bankerlerin kasalarını taşırdığı o değerli serbest rüzgarlı ovalara sürüldüler...*

"İpoteği ödemek zorundayım, Clara," dedi. "Adam bana hiçbir şeye mal olmuyor."

"Bar trafiğini nasıl artıracaksın John? Yük trenleri ve buğday hakkında şarkı söyleyen bir pislik mi? Halk müziği hiç yoktan *kötüdür*. Folk şarkıcılarını işe almak onları cesaretlendirmekten başka bir işe yaramaz. Bu, hamamböceklerini evinize almak gibi bir şey."

Sellos, "*Bir şeye* ihtiyacım var ve taşrayı işe alamam," dedi savunmaya geçti. "Taşralı insanlar buraya gelmez. Ve blues öldü, kadife üniversite kalabalığı dışında ve onlar bir bira ve bir tabak bedava fıstıkla bütün bir geceyi geçirebilirler." Koridorda ayak sesleri duydular ve ikisi de başlarını çevirdi: sonra kapı çalındı. Sellos ayağa kalktı, kapıyı açtı, telefonları ve bir kâğıt parçasını aldı, "Teşekkürler Carl," dedi ve kapıyı tekrar kapattı. Bir adım attı

Masasının arkasına döndü, birkaç saniye telefonların arkasına baktı, sonra onları Rinker'ın ulaşabileceği bir yere koydu.

"Ne kadar?" Rinker sordu.

"Ödeme yapmak zorunda değilsiniz," dedi Sellos. "Sadece al şu lanet şeyleri." "Bunlar ne kadar süre için geçerli?"

"En azından birkaç hafta. İkisi ayarlandı, diğer ikisi tatilde."

Ayarlanmış telefonlar, sahibinin ücret karşılığında çaldırmak için ayarladığı telefonlardı. Tatil telefonları, şehir dışında olan kişilerin soygunlarında çalınırdı.

"Pekâlâ. Bu telefonların numaralarını biliyor musun?" Rinker sordu.

"Arkadaki bantta yazıyor."

Telefonlardan birinin arkasına baktı, üzerinde mavi tükenmez kalemle yazılmış bir numara olan beyaz bir yapışkan bant parçası buldu. "Bunu yaz

aşağı," dedi. Numarayı okudu ve Sellos da masasındaki deftere yazdı. "Buradan ayrılır ayrılmaz Dadı Dichter'i özel hattından aramanı ve beni bu numaradan aramasını söylemeni istiyorum. Ben konuşmam.

Bu yüzden güvenli bir yere gelene kadar telefonu açmayacağım. Ama ona beni aramasını söyle, tamam mı?"

"Sen ve Dadı, ah... birbirinizi mi arıyorsunuz?"

"Bunu bilmek istemezsin, John. Dadı'yı ara ve John Ross hakkında konuşmak istediğimi söyle. Saat 11'de, tam şurada."

"Dadı *bana çok* kızacak." Bunu düşünerek üzüntüyle başını salladı.

"Hayır, yapmayacak. Gittiğimde onunla temasa geç ve kafana silah dayadığımı söyle. Ben de ona aynı şeyi söyleyeceğim."

"Bana söz vermelisin," dedi Sello. "Bunu ona söyleyeceğine." "Yemin ederim," dedi Rinker. "Şimdi. Bir ev telefonuna ihtiyacım var."

Andy Levy'nin numarası."

Sello'un kafası karışmıştı. "Andy kim?"

"Levy. Bankadaki adam."

Sello başını salladı "Onu tanımıyorum."

"John..."

"Yemin ederim Clara, onu hiç duymadım. Yahudi falan mı? Neredeyse hiç Yahudi tanımıyorum. Tanrı şahidim olsun."

Rinker bir an için ona en iyi *bakışıyla* baktı ve Sello'un gergin olduğuna ama muhtemelen doğruyu söylediğine karar verdi.

"Pekâlâ. Başka bir yerde bulurum."

"Her şeyi yaparım, Clara...."

Rinker ayağa kalktı. "Yapacağın en iyi şey, John, dadını aramadan önce bana birkaç dakika vermek. Ya da başka birini. Eğer polisler çılgık çılgına sokağa gelirse, geri döner ve önce seni öldürürüm."

"Sorun değil, polisleri aramam. Bunu görmelisin." Kâğıt parçasını masaya doğru itti. Bir arıyor posterine benziyordu ve üzerinde Rinker'ın yüzü vardı.

"Nereden buldun bunu?"

"St. Louis'deki her barda ve motelde var," dedi Sello. "Resim çok iyi değil, herhangi biri olabilir. Ama seni tanıyorsan, sana benziyor."

"Neden bana söylüyorsun?" Rinker sordu.

Omuz silkti. "Senden hep hoşlanmışımdır... depoda çalışırken. Gazetelere çıkana kadar silah olayını bilmiyordum."

Başını salladı, *adam* ondan hoşlanmıştı, diye düşündü. Bunu hatırladı. "Pekâlâ. Bana birkaç dakika verin." Ayağa kalktı ve ofis kapısına doğru bir adım attı ve sonra, "Dinle John, şu lanet olası folk müziğinden kurtulmalısın, tamam mı? Bana söz ver?" İnce bir gülümseme bıraktı. "Yani, eğer yapmazsan seni vurmayacağım, ama bunu sadece... Amerikan medeniyeti için yap?"

NANNY DICHTER, Frontenac'ta yarı özel bir çıkmaz sokak olan Chirac Yolu'nda **yaşıyordu**. Tüm evler sokaktan oldukça gerideydi ve Bu yola giren herhangi bir araba, yol boyunca uzanan evlerin herhangi birinden görülebiliyordu. Öte yandan, şeritten çıkan herhangi bir araba ana cadde olan Nouvelle Yolu'nun yukarısından ve aşağısından görülebiliyordu. Saat onu on geçte Rinker, Chirac'tan üç blok ötedeki Nouvelle Yolu'na park etti. Sokakta on ya da on beş araba sıralanmıştı; bir parti. Chirac'a en yakın sıranın sonuna park etti, ışıkları söndürdü ve direksiyonun arkasına yığıldı, dikiz aynasından Chirac'ı izledi.

Bir sürü çocuk partiye gelmeye devam ediyordu ve birkaçı da ayrıldı. Rinker sokaktaki yerinden onların müziğini duyabiliyor ve şunları görebiliyordu titreyen çok renkli ışıklar. Bir çeşit tekno müziği, diye düşündü. En azından halk müziğinden daha iyiydi. Saat on buçuğu biraz geçte bir çocuk partiden çıktı, partinin ön bahçesinde durdu ve kismaya başladı. Bir dakika devam etti, sonra arabasına yürüdü, bindi, geri çıktı, tekrar kustu, sonra tekrar bindi arabaya bindi ve uzaklaştı.

İyi *yolculuklar*, diye düşündü Rinker.

Saat on buçukta, Dichter'in onu arayıp aramayacağını ya da Sellos onu aradığında evde olup olmadığını merak etmeye başladı - ya ofisindeyse, geç saate kadar çalışıyorsa? Burada oturuyor olacaktı ve hiç haberi olmayacaktı. Evinden ya da ofisinden araması mümkün değildi.

Yine de onun işi. Federaller muhtemelen onu o kadar dinliyordu ki buzdolabını her açışını biliyorlardı.

Saat on kırkta, Chirac Yolu'ndan bir Mercedes çıktı, bir dakika durdu, sonra sağa döndü, ondan uzaklaştı ve sokakta, yavaşça. Dichter her zaman bir Mercedes kullanırdı. Rinker anahtara uzandı, sonra durdu. Benz biraz açıktı, değil mi Sence Clara? Herkes bakabilsin diye böyle yuvarlanıp durmak?

Mercedes üç blok ötedeki bir köşede gözden kaybolurken kıpırdamadan oturdu. *Belki bir hata?* Belki de iki dakika içinde arayacaktı ve

nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yok muydu?

Sonra Chirac'tan başka bir araba çıktı, bir steysin vagon, Volkswagen olduğunu düşündü ve sola, ona doğru döndü. Bu araba caddenin girişinde duraksamadı. Yanından geçerken içeride iki adam gördü; biri elini başına götürmüş, cep telefonuyla konuşuyormuş gibiydi - muhtemelen Benz'in şoförüyle, diye düşündü Rinker. Arabanın Nouvelle'den iki blok aşağı inmesine, bir tümseği aşıp gözden kaybolmasına izin verdikten sonra onu takip etti.

Dichter'in uzağa gideceğini sanmıyordu. Herhangi bir telefon iş görürdü.

Onun olmadığı sürece. Şimdi gerginleşmeye başlamıştı. Adrenalinin, avlanma hormonunun kan dolaşımına aktığını hissetmeye başladı. Bu hissi, stresi her zaman sevmişti.

Ve Paulo'yu düşündü, Cancún'da yerde ölmüştü, kanı her tarafına bulaşmıştı, mavi gözleri boştu. Bebeğini, her şeyin sonsuza dek nasıl olacağını düşündü. Adrenalin tanıdık bir şeydi.

Ama şimdi içine başka bir şey akıyordu; daha önce sadece bir kez, üvey babası hakkında hissettiği bir soğukluk.

Nefret. Damarlarından akan cıva gibi sıvı ve soğuktu. Dadı Dichter, iki blok ötede, Paulo mezarında çürürken hâlâ nefes alıyordu...

Volkswagen'e yaklaşmaya çalışmaması gerektiğini **yeterince**

biliyordu. Geride durdu, ışıklarını bir kez söndürdü, Volkswagen'i Clayton Yolu'nun batısındaki bir köşeden takip etti, endişeliydi.

onu kaybedebilirdi. Clayton Yolu'nda ara sokaklara göre daha fazla trafik vardı ve biraz daha yaklaştı. Volkswagen yoluna devam etti, Clayton'dan kuzeye döndü, sonra tekrar batıya döndü ve sonunda bir Lincoln Inn'e girdi.

Otelin önünden geçip bir blok aşağıya, ikinci bir girişe doğru ilerledi. Arkasına bakarken Volkswagen'in resepsiyona yanaştığını ve Dadı Dichter'e çok benzeyen bir adamın inip içeri girdiğini gördü.

Yan kapıya olabildiğince yakın bir yere park etti, Sony teybi aldı ve açtı. Dixie Chicks rahatsız edici olmayan bir şeyler söylüyordu. Arabadan indi ve otelin yan kapısına doğru yürüdü. Kapı kilitliydi. Bir adım uzaklaştı, Volkswagen'deki ikinci adamı düşünerek ön tarafa baktı ve koridordan yan kapıya doğru gelen genç bir adam gördü, kucağında uykulu, kırmızı gözlü bir çocuk vardı. Adam itti Rinker kapıyı tuttu, gülümsedi ve içeri girdi.

Telefon çaldı. Açtı, koridorda yürürken ses kayıt cihazını yüzüne yaklaştırdı ve cevap verdi. "Alo?"

"Bu benim," dedi Dichter. "Ne istiyorsun?"

"Cancún'a gitmenin kimin fikri olduğunu bilmek istiyorum," dedi. "John muydu? Yoksa hepinizin miydi?"

Dichter, "Federaller bana söyleyene kadar bu konuda hiçbir şey bilmiyordum," dedi. "John'la birlikte oldum..."

"Bekle," dedi Rinker. "Ben dışarı çıkıyorum. Seni zar zor duyabiliyorum."

"Neredesin?"

"Bir barda," dedi ters bir şekilde. Müzik kutusundan uzaklaşır gibi ses kayıt cihazını telefondan uzaklaştırdı ve kapattı. Sonra: "Bekle bir dakika, bir adam geliyor.... İzin ver buraya gel."

Bir adam geliyordu. Göğsünde "Chad" yazan bir otel görevlisi. Elini telefonun ahizesine koydu ve "Ankesörlü telefonlarınızın nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

"Koridordan aşağı inin, lobiye girin, sağa dönün, sonra köşeyi dönün ve işte oradalar."

"Teşekkürler." Koridordan lobiye doğru ilerledi, telefonu kulağına götürdü. Dokuz milimetrelilik tabancanın emniyetini açtı. Lobiye girdi, içeriden geçen birkaç yüze bakmadı.

Sola baktı, görüşü kırık bir ayna kadar keskindi, her şeyi küçük hareket parçaları olarak algıladı - Hintli kadın masanın arkasındaki adam, onunla konuşan bavullu adam, küçük hediyelik eşya dükkanındaki başka bir adam, "Asansörler" yazan bir tabela ve telefonda sürekli olarak "O sik kafalı adamımı ve bebeğimi öldürdü ve onu dışarı çıkaracağım" diyordu. Sesinde haklı bir öfke kabarıyordu, gerçek ve inandırıcıydı. "Sen ister gir, ister çık, nasıl istersen, ama John'la birlikteysen, seni de onunla birlikte götüreceğim."

"Dinle, dinle, dinle..." diyordu Dichter, sesi yükseliyordu.

Köşeyi döndü ve son "dinle" sesini duydu. telefonla ve şahsen: Dichter oradaydı, sırtı ona dönüktü ve ankesörlü telefonla konuşuyordu. Arkasındaki hareketi hissetti ve Döndü, kadının yüzünü ve silahı görünce yüzü gevşedi. alnına doğrulttu. "Hayır" diyecek kadar zamanı vardı ve Rinker onu vurdu.

İlk atış gözlerinin arasına isabet etti. İkinci ve üçüncü duvara yığılırken başının yan tarafına saplandı ve sarı duvar kağıdında kan izleri bıraktı.

Silah sesleri, susturucu takılı olsa bile, dikkat çekecek kadar yüksekti. Rinker silahı ceketinin cebine soktu, çığlık attı ve lobiye koştu. "Adamın silahı var" diye bağırdı. "Adamın silahı var..."

Omzunun üzerinden koridora bakıyordu, o sırada başka biri çığlık attı ve bavullu adam eğildi ama kaçmadı. Dichter'in düştüğü koridora bakıyordu. Geldiği koridordan aşağıya döndü, lobiden görünmüyordu, şimdi koşuyordu, yan çıkışa çarptı, arkasından bağırıışlar duydu, kendini yürümeye zorladı, arabasına gitti, içindeydi, yuvarlanıyordu...

Gitmişti.

Louis'e arabayla gitmenin **kolay** bir **yolu yoktu**.

İkiz Şehirler. En kolayı doğuya Wisconsin'e gitmek, oradan da eyaletler arası otoyolları kullanarak Illinois üzerinden güneye inmekti.

Ancak otoyollar devriye polisleriyle doluydu, bu yüzden Lucas Porsche'yi Iowa'dan güneye doğru sürdü.

Tali otoyollar ve köy yolları, fazladan birkaç saat harcadı ama çok daha iyi vakit geçirdi. Sonunda I-70'i kesti

Louis'in batısına götürdü ve muhteşem, sıcak bir Ağustos akşamında gün batımından hemen sonra şehre vardı.

Dichter bir gece önce vurulmuştu ve Malone gece yarısı aramıştı. Konuştukları sırada Mallard Özel Araştırmalar Grubu'yla birlikte St. Louis'e doğru yola çıkmıştı ve Malone da sabah onu takip edecekti.

"O olduğuna şüphe yok," dedi Malone. Sesinde gece geç saatlere kadar süren kafeinli bir heyecan vardı. "İki kişi ona oldukça iyi baktı ama kimse kim olduğunu bilmiyordu. "İki kişi ona çok iyi baktı ama Ateş başka bir yerden geliyordu -susturucu kullanmış olmalıydı- ve hepsi kafası kesilmiş tavuklar gibi etrafta koşuşturuyordu. Oradan temiz bir şekilde çıktı. Kimse arabasını ya da nereye gittiğini görmemiş."

"Dichter'in otelde olduğunu nereden biliyordu?"

"Çalıntı bir cep telefonu var. Dichter ankesörlü bir telefonda öldürüldü ve aradığı numaranın Clayton'dan bir adama ait olduğunu tespit ettik - St. Louis'in hemen dışında, batıda. Bu telefon

Clayton polisleri adamın dairesine gidip yöneticiyle konuşmuşlar, o da adamın Avrupa'da olduğunu söylemiş. Onlar da daireyi kontrol etmişler. Daireye girdik ve evin kırılmış, yağmalanmış olduğunu gördük. Avrupa'daki adamı aradık ve cep telefonunu sorduk.

evde, yatak odasındaki şifonyerin üzerinde olması gerektiğini söyledi.

Telefon yok. Alınmıştı."

"Rinker, Dichter'in ankesörlü telefondan arayacağını nereden biliyordu? Onu o kadar iyi tanıyor muydu? Yoksa onu izliyor muydu?"

"Bilmiyoruz."

"Eğer hedeflerini izliyorsa, peşinden gidebileceği diğer kişilerin etrafına bir gözetleme ağı kurabilirsiniz. Bak bakalım

"dedi Lucas.

"Bunu yapmaktan bahsetmiştik. Bir sürü adam alalım, bir seferde belki yirmi kişi, üç vardiya. Altmış adam. Bu çok fazla."

"Onu ne kadar çok istiyorsun?"

"O kadar kötü," diye itiraf etti Malone. "Ama bütçeyi almak zorundayız." "St. Louis'de birkaç çalıntı telefon satıcısı olmalı.

Polisler

onları kimin sattığına dair bazı ipuçlarına sahip olmalı."

"Rinker'ın çaldığını düşünmüyorsun değil mi?"

Lucas, "Tanrım, hayır. O bir hırsız değil. Sadece onları satan adamı tanıyor, hepsi bu. Muhtemelen bir bardır -bir dansçıydı, hatırladın mı? - ya da varoşlarda bir berber dükkânı, eğer bir varoşları varsa. Latin ya da Afrika toplumuna bakacak birilerini bulun - bahse girerim onları Kolombiya ya da Somali'yi aramak isteyen insanlara satan birkaç adama toptan satan bir satıcı vardır. Bu oldukça yaygın. Bir çift Bir düzine denizaşırı arama oldukça pahalı bir telefona mal olur. St. Louis polislerine sorun."

"Ben yaparım. Aşağı inebilir misin?"

"Yarın arabayla gelirim," dedi Lucas.

"Hava durumunda bir sorun yok mu?"

"Hayır. Tüm projeyle oldukça ilgileniyor ve hamilelik konusunda bana burada ihtiyaç duymayacak kadar ilerlemiş durumda."

"Görüşürüz o zaman. Sabah ilk iş uçuyorum."

FBI KONTENJANI, FBI'a ait bir blok odaya yerleştirildi.

Embassy Suites Oteli, sahilden birkaç blok ötede. Garaj yoktu ama Lucas ön kapıyı doğrudan görebilecek bir yer bulup park etti ve çantasını içeri, resepsiyona taşıdı. "FBI mı?" diye sordu masanın arkasındaki kadın ona bakarak.

"Hayır," dedi Lucas. Yani herkes federallerin şehirde olduğunu biliyordu. American Express kartını ona doğru itti. "Gerçekten minnettar olurum.

rahat bir şey."

"Sorun değil," dedi hoş bir şekilde. Aksanı nehrin daha aşağısından geliyordu. Konuşurlarken bir bilgisayar ekranına bakıyordu ve "Bir mesajınız olduğunu görüyorum" dedi.

Sola doğru bir adım attı, bir dosyaya baktı, bir zarf çıkardı ve ona uzattı.

"Otelde çok fazla FBI çalışanı var mı?" Lucas sordu.

"Mmm," dedi. Sonra da: "Kadın katilinin burada olduğunu düşünüyorlar-Clara Rinker."

"Burada, otelde mi?" Güzel görünümlü, açık tenli, siyah bir kadındı ve Lucas biraz kaçak içkiden zarar gelmeyeceğini düşündü, Özellikle de güneyli biriyle.

Kız bunu anladı ve ona gülümsedi. "*Otelde* değil, aptal. St. Louis'de."

"Ben ona göz kulak olurum."

Kadın onu kontrol ederken sohbet ettiler, mevcut arkadaşlıktan karşılıklı bir zevk duyulmasını sağlayan hafif güneyli flörtleri gibi, hiçbir ima olmadan. Oda iyiydi: Alan iyiydi, küçük bir oturma odası vardı, yatak sağlamdı ve alnını pencereye dayarsa, yukarı doğru çalışan römorkörleri görebiliyordu.

nehirde. İlk baktığında bir tanesi nehrin yukarısında çalışıyordu, belki de St. Paul'deki evinden gördüğü çekicilerden biriydi. Fena değildi.

Çantasını yatağın üzerine bıraktı, burnunu pudraladı, yüzüne su çarptı ve zarfı açtı. Notta şöyle yazıyordu: "Yerel FBI ofisindeyiz. Ulaşımı kolay, yürümek için çok uzak. Ofise sor masa."

Hava sıcak olmasına rağmen, dışarı çıkmadan önce yazlık buruşuk pamuklu bir ceket aldı. Alt katta, güneyli

"Bana FBI ofisinin nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

Kadın ona biraz temkinli baktı -FBI yorumunu uzatmaya mı çalışıyordu- ve adam, "Gerçekten mi? Bir toplantım var."

"Koca bir yalancı," dedi. "Olmadığını söylemiştin-"

"Hayır, hayır, ben FBI'dan değilim. Sadece bir toplantım var." "Peki... eğer gerçekten yalan söylemiyorsan..."

"Gerçekten mi?"

"Tamam. Eğer öyleyse, odanız için sadece doksan dokuz dolar federal fiyat. Elli dolar tasarruf edersiniz."

Kadın durakladı ama adam başını salladı. "Tamam, FBI binası. Buradan yaklaşık yirmi blok ötede. Bu taraftan Market'e gitmek ister misin...." Ona kapıyı gösterdi. Adam çantayı aldı.

Porsche, Market'i buldu, sağa döndü ve beş dakika sonra FBI binasının dışındaki bir park yerine girdi. Güvenlikli, yüksek bir ofis bekliyordu. Ellili yıllardan kalma, alçak, düz, iki ya da üç katlı, birkaç dönümlük bir alanı kaplıyor olması gereken, büyük yeşil pencereleri, iyi kesilmiş çimenleri ve çevresinde çelik bir güvenlik çiti olan bir binayla karşılaştı. Binanın her yerinde ışıklar yanıyordu.

Ön kapıda bir gardiyan onu listeden kontrol etti. Lucas silahı olmadığını beyan edince güvenlik görevlisi, "Sizin için bir silah kartımız var Bay Davenport," dedi.

Lucas omuz silkti. "Şimdilik bırakmanın daha iyi olacağını düşündüm." "Peki. Size konferans odasını göstereyim. Bay Mallard orada.

Şimdi Özel Çalışmalar Grubu'nun geri kalanıyla birlikte." Lucas'a metal klipsli plastik bir kart uzattı. "Bunu tak."

Güvenlik görevlisi onu asansöre götürürken başka bir güvenlik görevlisi de masaya baktı. İlk adam yaşlıydı, ellili yaşların ortasındaydı, diye düşündü Lucas.

hafif demode bir saç kesimi ve iki kez kırılmış olabilecek bir burun. "Hiç polis oldun mu?" Lucas asansöre bindiklerinde sordu.

Güvenlik görevlisi ona baktı. "Yirmi iki yıl, St. Louis Şehri." "Bu FBI serserilerinin senin üstüne gelmesine izin mi verdin?"

Gardiyan göz dişlerini göstererek hoş bir şekilde gülümsedi. "Böyle bir şey olmaz. Polis misin, danışman mısın, nisin?"

"Minneapolis'ten şef yardımcısı. Rinker'la birkaç kez karşılaştım ve Mallard yardımcı olabileceğimi düşünüyör."

"Yapabilir misin?"

"Bilmiyorum," dedi Lucas. "O bir sorun. Sence bu adamlar onu yakalayacak mı?"

Gardiyan bir dakika düşündü ve asansör bir kat yukarıda durdu. Kapı açılırken muhafız, "Ah, bu adamlar... yaptıkları işe göre fena değiller," dedi. Koridordan sola döndüler. "Eskiden şehir merkezinde onların bir avuç yuppie olduğunu düşünürdük.

Pislikler, ama buradan çok iyi baskınlar çıktığını gördüm. Yaptıkları şey genellikle çok fazla istihbarat, çok fazla gözetleme içeriyor. Sahip oldukları şey sabırdır. Sokaktaki bir piliçle başları belaya girebilir.... İşte odan."

Konferans odası işaretlenmemişti. Lucas durdu ve "İşten çıktığında hiç bira içtin mi? Bir şeyler yer misin?"

"Genellikle," dedi gardiyan. "Tepede gece geç saatlere kadar açık bir yer var, eski dostlarımdan bazılarıyla bir araya gelirim."

"St. Louis'i tanımıyorum."

"On bire kadar buradan çıkarsanız, masaya uğrayın. Sana bir harita veririm. Araba mı kullanıyorsun?"

"Evet."

"Sorun değil o zaman."

"Adın ne senin?" Lucas sordu. "Dan Loftus."

"Lucas Davenport." El sıkıştılar. "Sonra görüşürüz."

Gardiyan görev yerine döndü ve Lucas konferans odasının kapısını bir kez çalıp içeri girdi. Bir düzine insan -yedi ya da sekiz erkek kravatlı ve kolları kıvrılmış uzun kollu gömlekler giymiş, dört ya da beş kadın da pantolon ve ceket giymişti- Mallard önde olmak üzere iki uzun masanın etrafında oturuyordu. Ön duvarı beyaz bir tahta kaplıyordu ve birisi üzerine üç renk mürekkeple bir akış şeması çizmişti. Beş ya da altı dizüstü bilgisayar konferans masasının üzerine dağılmıştı. Malone etekli takım elbisesiyle bir köşede oturuyordu: Bir elini kaldırdı.

"Lucas," dedi Mallard. El sıkışmak için yaklaştı ve Lucas'a bir sandalyeyi işaret etti. Mallard gruba, "Bu Şef Davenport," dedi. "Ona iyi davranın." Ajanlardan birkaçı başını salladı. Çoğu ona baktı, sonra Mallard'a döndü.

İşte böyle, diye düşündü Lucas. Kabilenin bir üyesi değil. Öte yandan onun da kendi kabilesi vardı. Muhafızı düşündü ve dinlemek için sandalyede arkasına yaslandı.

MALLARD'ın beyaz tahtada **altı** ismi **vardı**: Rinker'la bağlantılı olabilecek altı yerel suç figürü. Bunlar arasında şimdi ölü olan Nanny Dichter; Dichter'in ithalat ve uyuşturucu işlerinde iş ortağı olan Paul Dallaglio; seks ve tefecilik işlerine karışan Gene Giancati; yarım düzine farklı sendika emeklilik fonunun mütevellisi olan Donny O'Brien; Randall Ferignetti en büyük yerel spor kitapları; ve içki dükkanı işleten John Ross dağıtım işi, bir kamyon şirketi, birkaç otomat hattı ve bir ATM hizmet şirketi.

"Rinker'ın en olası hedefinin Dallaglio olduğunu düşünüyoruz," diyordu Mallard.

beyaz tahtaya vurarak. "O ve Dichter, Peter ve Paul gibiydiler - satıcı ve organizatör. Dichter işin içindeyse

Rinker'la onu öldürecek kadar yakınsa, Dallaglio onu tanımak zorunda."

"Onunla konuşabilir miyiz?" diye sordu mavi gömlekli bir ajan.

Mallard, "Bu sabah onu aradım ama konuşmak istemedi," dedi. "Bir avukatın bana geri döneceğini söyledi ama henüz hiçbir şey duymadım. Şu anda oldukça yoğun bir konferansın devam ettiğinden şüpheleniyoruz."

Temsilci, "Sormadan etrafına bir ağ örebiliriz," dedi.

Malone araya girdi: "Eğer bilmeyeceği kadar hafif tutabilirsek yapabiliriz. Sorun şu ki, özel koruma tutmuş. Chicago'dan Emerson Güvenlik. Henüz kim olduğunu bilmiyoruz ama Emerson'da bir sürü eski büro elemanı var. Kendi güvenlik ağlarını kurarlarsa bizi fark ederler."

"Ne olmuş yani?" diye sordu başka bir ajan.

"Bu yüzden onu korkutmak istiyoruz," diye yanıtladı Mallard. "Resmi olarak, biz

Bir şey elde etmediğimiz sürece bu işe bulaşmak konusunda isteksiziz. Eğer bunu doğru yaparsak, bu adamlara çok zarar verebiliriz."

"Belki de Emerson'ı sonsuza dek işe alır."

"Hayır. Emerson'dan iyi bir koruma almak ona *günde* üç ila beş bin dolara mal olacak. Parası var ama bir rock yıldızı değil," dedi Mallard. "Hem ona hem de Emerson'a

Bankacılık faaliyetlerini izlediğimizi, IRS'in paranın nereden geldiğini ve nereye gittiğini bilmek isteyeceğini.

Muhtemelen parasının büyük bir kısmı denizaşırı ülkelerde ve buraya büyük miktarlarda geri getirmek kolay olmayacak, özellikle de yasal bir şirkete ödeme yapmak için

Emerson gibi. El altından para almazlar, işlerinde almazlar, izlediğimizi bildikleri halde almazlar."

Malone, "Belki sonunda etrafına bir ağ öreriz," dedi. O ve Mallard brifingde çift ekip çalışıyorlardı. Bu konuda iyidiler, pratik yapmışlardı, beceriksiz ya da saygısız olmadan koordine olmuşlardı. "Yine de şu anda diğer insanların üzerine hafif etiketler koymak istiyoruz.

Onları takip edin. Belki biri aday olur ve biz de bunu bilmek isteriz."

"Sokakta kimsemiz var mı?" diye sordu kare omuzlu, haki renkli elbisesi onu bir erkek fatma ya da arkeolog gibi gösteren bir kadın. "İki yüz mil içinde hiçbir otelde kalmıyor, elimizdeki hiç kimseyle de kalmıyor.

Tarih, yüzü televizyonlarda ve gazetelerde her yerde ama kimse onu görmüyor. Nerede o? Eğer bunu çözebilirsek... İnsanlar St. Louis'e geldiklerinde polisler onları arıyorsa ne yapıyorlar? Hala pansiyonları falan var mı?"

Hepsi bunu birkaç dakika düşündükten sonra bir grup ördeğin vaklamasına benzer sesler çıkarmaya başladılar, diye düşündü Lucas, Mallard'ı yansıtmıyordu.

"Lucas... sen ne düşünüyorsun?" Malone sonunda sordu.

Lucas omuz silkti. "Siz her zaman bir Arap terörist için bir milyon dolar gibi ödüller koyuyorsunuz. Eğer eski bir sahtekâr arkadaşıyla yeraltına inmişse... neden yüz bin dolar teklif etmiyorsunuz ve bakalım bir telefon gelecek mi?"

Gri gömlekli bir acente, "Ödüller her türlü yan soruna neden oluyor," dedi. "Birden fazla talep alıyorsunuz..."

"Kibar olmak gerekirse, kulaklarınızdan avukatlar çıkıyor," dedi Lucas. "Birden fazla iddianın canı cehenneme. Önce onu yakalayın, sonra dava açın.

Daha sonra. Onu bodruma zincirledikten sonra ufak tefek meseleleri halledebilirsiniz."

"Bu bir fikir," dedi Malone, fazla hevesli olmadan. "Bütçe bulmamız gerekecek."

Beyaz gömlekli bir adam dedi ki, "Onun gittiği her yeri biliyoruz. St. Louis'de çalışmış. Çalıştığı her yerin Sosyal Güvenlik kayıtlarını araştırsak ve tüm iş arkadaşlarının bir listesini çıkarıp çapraz eşleştirme yapsak nasıl olur?"

Bu fikir onları çılgına çevirdi. Mallard notlar aldı ve Lucas saatine baktı. Bu işi çözdüklerinde ajanlardan biri, "Gene Rinker gerçek bir kaynak olacak mı?" diye sordu.

Mallard Malone'a baktı ve "Bu konuda iki olasılık var. İlk olarak, onu konuşmak için kullanacağız. Direniyor. İkincisi ise kritik bir noktada, onu bir çip olarak dışarı atarız. Gelin, ölüm cezası olmayacağını garanti ediyoruz ve kardeşiniz uyuşturucu suçlamasından kurtulacak."

Lucas elindeki kalemi evirip çeviriyor, yola koyulmak için sabırsızlanıyordu ama sordu: "Nerede o? Gene?"

"Onu buraya taşıyoruz."

"Onunla Clara'nın yüzüne nasıl bakacaksın? Onu nasıl öğrenecek ki?"

Malone omuz silkti. "Basın. Dichter'in her yerindeydiler. şey. Burada büyük bir hikaye var. Bu akşamki haberlerde Gene'i soruşturmaya yardımcı olması için buraya getirdiğimize dair bir haber olacak.

Onu kısıvrak yakaladığımızın bilinmesine izin verdik. Rinker'ın bundan haberi olacak. Tabii Grönland ya da Borneo'da değilse."

Lucas gözlerini kırıştırdı, evirip çevirdi ve Malone sonunda, "Ne?"

diye sordu. "Şantajı ben de herkes kadar severim.

Lucas, "Clara küçük adamlarla birlikte değil," dedi. "Clara öyle değil. Teslim olacağını sanmıyorum. Eğer küçük kardeşini asıp kurutursan - tek Önemsemediği kişileri bulabildik - tahmin edilemeyecek bir şey yapabilir."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Eğer bilseydim, tahmin edilemez olmazdı."

"Tanrım, Lucas, ne yapmamızı istiyorsun?"

"O bir kaynak," dedi başka bir adam. "Onu kullanmak *zorunda* değiliz."

Üçüncü bir kişi "Bence onu hazır tutmazsak ihmalkâr davranmış oluruz" dedi. Bir kadın da "O bir ihlalcı. Bence canı cehenneme."

Toplantı dokuzu biraz geçte sona erdi. Lucas nöbetçi masasına gittiğinde, konuştuğu nöbetçi Loftus orada değildi. Oradaki gardiyan, "Dan'den bir not almışsın. Bir süreliğine kapattı," dedi ve Lucas'a bir parça daktilo kâğıdı uzattı. Lucas kapının dışında kâğıdı açtığı anda bir harita buldu.

tükenmez kalem ve yanında "saat 11" yazıyor.

Lucas otele geri döndü, oda servisinden sığır etli sandviç aldı, bavulunu açtı, on beş dakika boyunca Weather'la konuştu. haberleri izledi ve saat on biri birkaç dakika geçte kapıdan çıktı. St. Louis'de dolaşmak yeterince kolaydı ve Lucas ilk denemesinde mekânı buldu: Vitrininde Budweiser ve Busch tabelaları olan, ön kapısında titrek turuncu bir "Andy's" tabelası asılı bir köşe meyhanesi. Caddenin yarım blok yukarısında, birkaç adam seksenli yıllardan kalma bir Camaro'ya benzeyen bir şey üzerinde çalışıyor, kaldırımdaki arabaya giden turuncu uzatma kablolarındaki atölye ışıklarını kullanıyorlardı. Trafiğin sesini duyabiliyordu.

mesafedeydi ve neredeyse dolunay yüksekteydi ve caddeyle aynı hızadaydı. İyi hissettirdi.

Andy's'in içinde, kapıdan içeriye doğru uzun bir bar uzanıyordu. Barda oturan yarım düzine adam ve bir kadın başlarını çevirerek kimin geldiğini gördüler ve ona şöyle bir baktılar onu tanımadılar. Mikrodalga pizzanın, patlamış mısırın ve biranın kokusunu alabiliyordu; barın sonunda, yumurta turşusu kavanozunun yanında bir domuz ayağı turşusu kavanozu duruyordu. Bir barmen bardakları siliyordu ve Lucas yanlarından geçerken, "Dan'i mi arıyorsun?" diye sordu.

"Evet. O burada mı?"

"Arka tarafta sağda. Atıcıları muhtemelen şimdiye kadar bayağı düşmüştür."

"Öyleyse bana bir tane daha ve bir bardak ver," dedi Lucas. Barmene bir yirmilik verdi, para üstünü aldı ve sürahiyi aşağıya taşıdı.

Barda. Loftus ve ikisi de eski polise benzeyen diğer iki adam Andy'nin altı ya da sekiz kişilik en büyük kabininde oturuyordu.

Lucas geldiğinde, Loftus elini kaldırdı ve Lucas Biranın olduğu kabine. Loftus diğer iki adamı işaret etti. "Dick Bender, Micky Andreno. Dick cinayet masasındaydı, Micky devriyeydi. emekli olduğunda teğmen."

Lucas merhaba dedi ve hepsi bira doldurdu ve Bender, "Minneapolis'teki bir adamı aradım ve senin en kötüsü olmadığını söyledi. Dünyadaki en iyi adam. Çok vurulduğunu ve dövüşmeyi sevdiğini söyledi. Küçük bir kız tarafından vurulduğunu söyledi."

"Tam boğazından," dedi Lucas. "Çok güzel bir gündü."

O da bir hikâye anlattı, onlar da birkaç tane anlattılar, araba kovalamacaları, tanıdıkları pislikler, öldürülen bir polisle ilgili bir hikâye İtfaiye hortumundan akan suyun içinden geçerken boynu kırılmıştı ve sonra Lucas Minneapolisli adam şaka olsun diye kendi kafasına kurşun sıkıp beynini havaya uçurmuştu ve Andreno üç kadından bahsetti -bir büyükanne, bir anne ve bir kız- hepsi de hayatlarındaki erkekler tarafından dövülerek öldürülmüştü.

On yedi yaşında: "Onun zaten bir çocuğu vardı, bir kızı, bir yerlerde büyüyor. Bu lanetin senin üzerinde olmasını ister miydin?"

Köpek koklama faslından sonra bir sürahi daha aldılar ve Loftus "Toplantı nasıldı?" diye sordu.

Lucas, "Size söyleyeyim çocuklar, onu yakalayabilirler ama yakalarlarsa bu kazara olacak," dedi. "Bütün gece bilgisayar programlarını çalıştırıp çalıştığı her bir kişiyi bulmaya çalışacaklar. ile. Tanıdığı birinin yanında kaldığını düşünüyorlar." "Muhtemelen öyledir," dedi Bender.

"Biliyorum, ama Tanrım, o büyük bir içki şirketi için çalışıyordu ve Şehirde birkaç barı var, bağlantıları var ve bildiğimiz kadarıyla iki farklı üniversiteye gitmiş - belki şansları yaver gider ama bu çok fazla insan demek," dedi Lucas.

"Peki buradaki seçim nedir?" Andreno sordu. "Senin bir üstünlüğün olduğunu sanmıyorum."

Lucas cevap veremedi Bob Carter adında eski bir devriye çavuşu olan dördüncü bir adam çıkageldi. Kabin girdi ve

ve dedi ki, "Bana bir bira doldur.... Pisliğin biri dışarıya Porsche park etmiş."

"O ben oluyorum," dedi Lucas.

"Gerçekten mi? Lanet olası bir C4 mü?" Carter utanmamıştı.

"Minneapolis'te iyi ikramiyeleri olmalı."

Sonra Lucas'a ulaşana kadar biraz daha köpek koklatmak zorunda kaldılar.

Andreno'nun sorusuna dönelim. "Burada, St. Louis'de yeni bir cep telefonu almış, yani çoktan birine gitmiş. O adam kızın nerede olduğunu, kimi aradığını biliyor olabilir. Kaç adam

Burada çok satan cep telefonlarınız var

mı?" "Yaklaşık yüz tane," dedi Loftus.

"Toptan satış mı? Birkaç yıl uzak kaldıktan sonra geri dönüp doğrudan ona gidebilecek kadar iyi kurulmuş mu?"

"Bunu yaptığını bilmiyorum," dedi Andreno. "Bir arkadaşını aramış ve onun için almış olabilir."

"Doğru, ama bağlantılı birini aramış olmalı,

Çünkü Dichter *onu* cep telefonundan aramış. Federallerin elinde Dichter'ın hem iş hem de ev telefonlarından yaptığı aramalar var ve Dichter listede yok. Onun telefonu değil. O asla

onu aradı. Burada birkaç günden fazla kalmış olamaz. Bir şekilde, bir aracı vasıtasıyla Dichter'e ulaşmış. Aynı zamanda bir de telefon almış."

Bender, "Dichter onu gece saat on birde aradıysa, bahse girerim numarası uzun süredir elinde değildi," dedi. "Neden bütün gün oturup cep telefonu numarasına baktıktan sonra saat on birde onu aramak için dışarı çıktınız?"

Louis polisleri bir süre oturup ona baktılar ve Lucas'ın konuyu kavramasını beklediler. Lucas konuyu kavramıştı ve bir süre sonra, "Federallerin bulamadığı tek şey bu," dedi ve ardından, "Çenesini kapalı tutamayanlar elini kaldırsın."

Kimse elini kaldırmadı. Carter dedi ki, "Neyin var?"

Lucas, "Sana söyleyeyim, eğer bu olay ortaya çıkarsa Dan bir park rampasını koruyor olabilir," dedi.

Loftus masanın etrafına bakmaya zahmet etmedi. "Konuşmayacaklar. Neyiniz var?"

Lucas cebinden bir kâğıt çıkardı. Kağıdı Mallard'ın dağıttığı bilgi paketi. Tüm paketlerin binada kalması gerekiyordu. "Telefon numaralarının listesi

Lucas, "Dichter diye biri var," dedi. Masanın üzerine koydu ve St. Louis polisleri masanın üzerinde toplandılar. Andreno sonunda, "LaClede's Landing'in aşağısındaki Tucker's'da ankesörlü telefon var," dedi.

Carter "Öyle mi?" dedi.

"Tucker's BluesNote'un hemen yanında. John Sello."

Loftus arkasına yaslandı ve Lucas'a, "İşte buradasın. Sello'un bağlantıları var, Dichter'ı ve diğerlerini tanıyor ve eğer doğru sorarsan sana bir telefon satar."

"Başka bir şey daha söyleyeyim," dedi Carter. "Sello eskiden John Ross için çalışıyordu, kamyon şoförüydü. Bu yıllar yıllar önceydi."

"Belki de gidip onu görmeliyim," dedi Lucas.

Andreno saatine baktı. "Birkaç bira için daha zamanım var -Ama eğer gidecekseniz, ben de gelmek isterim. Sello'u eskiden beri tanırım."

"Kimseye vurmaya kalkma. Artık rozetin yok," dedi Loftus Andreno'ya. Lucas'a: "Micky dövüşmeyi severdi, kendisi."

Andreno başını salladı. "O günler geride kaldı. Şimdi tek yaptığım golf toplarına vurmaya ve ne olduğunu merak etmek."

Birkaç bira daha içtiler ve dört polisin emekliliklerinde ne yapacakları hakkında konuştular. Hiçbiri altmış yaşında değildi ve hepsi de ölmeyen önce yirmi yıllık bir tembelliğe hazırlanıyordu. "Eğer Lanet olası domuz ayağı turşusu önce bana gelmiyor," diye

homurdandı Carter. Birkaç dakika sonra Loftus Lucas'a, "Richard'la tanıştın mı?" diye sordu.

Lewis, AIC?"

"Evet, bir süre toplantıdaydı. Koyu renk takım elbise, beyaz yakalı mavi gömleklerden biri?"

"Bu o. Bak sana ne diyeceğim, bu Mallard denen adamdan hoşlanmıyor.

gelip devralıyor. Rinker'ı aramak için kendi küçük cep operasyonunu yürütüyor. Bu işi istihbaratçılarına yaptırıyor." Loftus bunu, polislerin kardeşliği yolunda ihanete doğru bir adım daha atıldığını düşündüren bir şekilde söyledi.

"Hiç isim var mı?" Lucas sordu.

Loftus, "Forvet, Allenby, Lane ve Jones," dedi.

"İzin ver..." Lucas cebinden bir kalem çıkardı ve isimleri avucunun içine not etti. "Striker, Allenby, Lane ve Jones."

"Bunu nereden aldığını kimseye söyleme." Lucas ona baktı ve Loftus, "Evet, evet," dedi.

Saat birde Andreno bira bardağını kaldırıp bitirdi ve Lucas'a, "Gidelim," dedi.

Ayağa kalktıklarında Loftus Lucas'a baktı ve, "Ofiste konuşarak çok fazla zaman geçirmesek iyi olur. yarın gece burada oturmak."

"Biraz kış tekmeleyeceğiz," dedi Lucas. Geğirdi. "Siktiğimin Budweiser'ı."

"Tanrım, ağzından çıkana dikkat et," dedi Loftus ve istavroz çıkardı.

ANDRENO kaygan, sert bir mahalle çocuğuydu: muhtemelen kırıldıktan sonra belediye tarafından ödenen kapaklı dişler; alın yara izleri; çok keskin ceketler, elleri ceplerinde; ve ev kadınlarını katleden, lanet olası bir elektrikli süpürge satıcısının tavrı. Hatta eğer İtalyan ismi olmasaydı, Lucas onun bir yerlerde sert bir Katolik lisesine gittiğine bahse girerdi.

İsa için Psikopat Kardeşler.

Andreno Porsche'yi beğendi ve Lucas'ı bunu nasıl karşılayabildiği konusunda çapraz sorguya çekti. Gece boyunca, üstleri açık, dikiz aynasında ay, yuvarlanırlarken Lucas ona yetmişli ve seksenli yıllarda yazdığı rol yapma oyunlarından biraz bahsetti, Minnesota Üniversitesi'nden bir çocuğu nasıl işe aldığını anlattı. İlk bilgisayar oyunları, bunun polis 911 sistemleri için simülasyonlara nasıl dönüştüğü...

"Vay anasını, zenginmişsin," dedi

Andreno. "Rahat," dedi Lucas.

"Saçmalama, zenginsin," dedi Andreno mutlulukla. "Neden giderken bu arabayı bana vermiyorsun? İçinde harika görünürüm - yolcu koltuğunda kulüpler, güneş gözlüklerim ve Rolex'imle rahat bir şekilde araba kullanırım."

"Bunu yapamam. Porsche kullanabilmeniz için belli bir cinsel cazibeye sahip olmanız gerekir," dedi Lucas.

"Ve bir Rolex almam gerekecek," dedi Andreno. BluesNote'tan yarım blok ötede, kaldırıma yakın bir yeri işaret etti. "Oraya koy. O zaman koşmamız gerekirse yakın olur."

"Koşmak...?"

Andreno, "Sosisinizi çekiştiriyorum," dedi. "John aslında iyi bir adam, eğer klinik depresyondan ve ilerleyen saç dökülmesinden muzdarip sahtekar barmenlerden hoşlanıyorsanız."

"Sence orada olacak mı?"

"O her zaman öyle. Gidecek başka yeri yok."

BLUESNOTE, Lucas'ın otelinden sadece birkaç blok ötedeydi, LaClede's Landing denilen on dokuzuncu yüzyıldan kalma tuğla binalardan biriydi. Çoğunlukla barlar, birkaç müzik mekânı, her türden restoran, St. Louis hediyelik eşyaları satan turistik hurda dükkânları.

Arnavut kaldırımlı sokaklar. Bunun gibi; şehir mühendisleri yeni bir şeyler yapmaya karar verdiğinde herhangi bir eski şehirde sahip olduğunuz şey. Kapıda

BluesNote, Andreno dedi ki, "Arkamda kal. Burası biraz loş."

Hızlıca içeri girdiler, doğruca arka tarafa, mutfak kapısından geçtiler ve ilk basamağının üzerinde "Özel" yazan merdivenlerden yukarı çıktılar.

Andreno düz devam etti.

ve üst kattaki kapıyı iterek açtı. "John..." dedi.

John Selloş zayıf bir adamdı, yorgun ve bitkin görünüyordu, ucuz bir dizüstü bilgisayarın ekran ışığında ahşap bir masanın arkasında oturuyordu. Andreno'ya ve arkasındaki Lucas'a baktı ve şöyle dedi, "Ah, kahretsin." Sanki Andreno ya da onun gibi biri bekleniyormuş gibi sessiz bir şekilde söyledi. Sonra: "Ne yapıyorsun? Sen değilsin. artık güçte."

"Arkadaşıma etrafı gezdiriyorum," dedi Andreno. "Bu Lucas Davenport - Minneapolis'ten bir şef yardımcısı ve şu anda Clara Rinker'la ilgili bir FBI görev gücüyle birlikte çalışıyor. Adını duydun mu?"

Sellos rahatsız bir şekilde, "Adını duymuştum," dedi. Arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. "Ne istiyorsun?"

Andreno Lucas'a baktı, o da Andreno'nun masasının önündeki iki sandalyeye baktı, birinin koltuğunu dikkatle fırçaladı ve oturdu. "John... Sana John diyebilir miyim?"

"Yapabilirsin."

"John," dedi Lucas. "Dadı Dichter'in Clara Rinker tarafından öldürülmesine yardım ettin. Bunu biz de biliyoruz, sen de biliyorsun. Missouri'de cinayet suçunun cezasının ne olduğunu da biliyorsun." Lucas boğazına doğru zarif bir kesme hareketi yaptı. Sellos hemen cevap vermeyince Lucas doğru yolda olduklarını anladı. Andreno da öyle. Bir duvara yaslanmak için uzaklaştı ve Lucas'a başını salladı, çenesi çeyrek santim kadar eğilmişti. "Dadı'nın telefon kayıtları elimizde, John," diye devam etti Lucas. "Onu aradığını biliyoruz, seni telefona bağlayabilecek bir tanışımız var. Clara'nın telefon numarasını aldık ama cevap vermiyor. Telefonun nereden geldiğini biliyoruz ve çok yakında onu kimin çaldığını öğreneceğiz ve o kişi tanık kürsüsüne çıkıp seni idam sehпасına çıkaracak."

"Bir avukat tutsam iyi olacak," dedi Sellos. Sesinde coşku yoktu ve telefona uzanmadı.

"Asıl soru, bir avukata ihtiyacınız var mı?" Andreno duvardan uzaklaşarak şöyle dedi. "Benim için yok, çünkü ben polis değilim. artık. Lucas, burada, tam olarak resmi değil. Biz sadece bazı bilgilere ulaşmaya çalışan birkaç sokak adamıyız."

"Yani?" Işık ışınları yansıtıyorlardı ve Sellos'un gördüğü tek şey saçmalıklar ve yalanlardı.

"Yani konuşuyoruz," dedi Lucas omuz silkerek. "Herkesin bir telefon için heyecanlanmasına gerek yok. Yani, eğer federaller seni daha sonra bulursa,

Bu onların ve sizin sorunuz. Ama onlarla bu konuda konuşmayacağız. Bizim kendi işimiz var."

Sellos şüpheli bir tavır takındı. "Onlara söylemeyecek misin?"

Andreno başını salladı. "Olmaz. Eğer bize yardım edersen, sana çağrı cihazımın numarasını veririm ve Clara ararsa, sen de bizi ararsın. Hepsi bu kadar."

"Ama şimdi bize geri kalanını anlatmalısın," dedi Lucas.
"Aksi takdirde... bir avukata ihtiyacın olacak - gerçekten iyi bir avukata ve ona gerçekten çok ihtiyacın olacak."

Sellos, "Dadı'ya tuzak kurulmasına yardım etmedim," dedi. Hiçbirini inkâr etme zahmetine girmedi. "Clara'nın ne yapacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Onunla konuşmaya çalışacağını ve onu aramak için güvenli bir yola ihtiyacı olduğunu düşündüm. İçeri girdi, üzerime bir silah doğrulttu, kocaman bir otomatik. Kaç kişi Clara'nın silahına bakıp çekip gitti biliyor musun? Çok değil. Her neyse, telefonları aldı -dört telefon- ve eğer sizinle konuşursam beni öldüreceğini söyledi. Ve öldürecek, eğer bunu duyarsa. On yıl sonra idam hücrelerinde değil, bu *hafta* beni öldürecek."

"Ne zaman buradaydı?"

Sellos onlara hikayeyi anlattı. Sonunda ayağa kalktı, yarım boy buzdolabına gitti, bir Heineken aldı, kapağını açtı ve bir yudum aldı. Lucas'a ya da Andreno'ya teklif etmedi. "Dadı'dan ve bankacı Andy Levy'nin telefon numarasını istedi, böylece onu arayabilecekti. Hepsi bu. kimseyle konuşmadım."

Lucas, "Andy Levy'yi hiç duymadın mı?" diye sordu.

"Hayır. Ondan ilk kez o bahsettiğinde haberim oldu."

Lucas Andreno'ya baktı ve kaşlarını kaldırdı. Andreno başını salladı. "Adamı hiç duymadım."

Sellos'a dönelim. "Burada, şehirde olduğunu mu düşünüyorsun?" "Edindiğim izlenim bu."

Hikâyeyi tekrar anlattılar ama Sellos'un söyleyecek başka bir şeyi yoktu, Rinker'ın hiç de kılık değiştirmemiş olduğu dışında. "Tıpkı depoda çalıştığı zamanki gibi görünüyordu, Daha zengin olması dışında. Oldukça bakımlı görünüyordu."

Andreno bu ifadeden hoşlanmış gibi, "İyi bakılmış," diye tekrarladı.

"Çok iyi," dedi Sellos.

Onu masanın arkasında bırakıp endişelenmeye başladılar. Lucas, "Kimseyle konuşmayacağız, siz de konuşmanız iyi olur. Yani, biz bir çiftiz."

dost canlısı çocuklar. Clara'nın o kadar da arkadaş canlısı olacağını sanmıyorum."

Andreno çağrı cihazının numarasını Sello's'a bırakmış. Sello's, Rinker kendisiyle temasa geçtiği anda arayacağını söyledi.

"Kaçmayacaksın, değil mi John?" Andreno sordu.

"Hayır, hayır. Biri beni bulur. Ya sen ya da Clara. Kaçacak hiçbir yerim yok."

SOKAKTA, Andreno gerindi, esnedi, sessiz sokaklara ve gökyüzüne baktı ve şöyle dedi: "Ne harika bir geceydi. Beş yıldır bu kadar eğlenmemiştim."

"Operasyon," dedi Lucas.

"Aynen öyle," dedi Andreno parmağıyla Lucas'ı dürterek. "Tekrar ameliyata giriyorum." Bir süre sonra: "Yapabileceğim başka bir şey var mı? Bunu kesmemin başka bir yolu var mı?"

"Bunu bir düşüneyim," dedi Lucas. "Bakalım yarın Andy Levy'yi üzerlerine bıraktığımda ne diyecekler. Tabii Andy Levy bu gece ölmezse."

LUCAS ERKEN KALKTI, KENDİSİ İÇİN, SAAT SEKİZİ BİRAZ GEÇTİ.

Kot pantolonunu ve tişörtünü giydi, lobiye gitti ve bir *Post-Dispatch* ve birkaç Diet Coca-Cola içti, odasına döndü, yatağına uzandı kola içti ve gazeteyi okudu. Gene Rinker, turuncu hapisane tulumu ve zincirleriyle baş sayfadaydı, bir sıra pompalı tüfekli polisin arkasında bir hapishaneye götürülüyordu.

Bir gösteri. Bir film. FBI bir film yapıyordu. biraz Rinker kıcı tekmelemekle ilgili. *Post-Dispatch*'in aktardığına göre Gene Rinker'ın tutuklanmasıyla ilgili olarak Malone, onu mafya savaşlarının gazisi, sert, yaman bir FBI ajanı olarak tanımladı. Küçük bir fotoğraf

Haberin alt kısmında Malone bir şerifle konuşurken görülüyordu.

"Belki de öyledir," diye düşündü Lucas ve oda servisi krepleri hazırlarken çizgi romanları çıkarıp okudu.

Pastırma. Keyifli bir kahvaltı sırasında yerel bankaları aramaya başladı ve beşincisinde şansı yaver gitti.

LUCAS FBI binasına dokuz buçukta **vardı**. Loftus henüz görevde değildi; başka bir adam ona boyun kartını verdi ve toplantı odasına kadar eşlik etti. İçeri adım attığında, toplanan ajanlar dönüp baktı ve Mallard, "Yedide başladık," dedi.

"Gece geç yattım," dedi Lucas. "Dışarıda içiyordum." "Ah, güzel," diye mırıldandı erkek ajanlardan biri.

"Kendimizi bir arada tutmaya çalışalım, millet," dedi Mallard, ama sinirlenmişti. Arkasında, beyaz tahtada, İtalyanca ağırlıklı genişletilmiş bir isim listesi vardı.

"Rinker muhtemelen Andy Levy adında bir adamın peşinde. Bir bankacı," dedi Lucas bir sandalye bulurken. Sandalyeyi masadan geriye çekti.

bacaklarını esnetebiliyordu. "Şehre geldiğinde elinde en az iki kişilik bir liste vardı: Nanny Dichter ve Andy Levy. Burada, St. Louis'de First Heartland National Bank'ta başkan yardımcısı olan bir Andy Levy var. O mu bilmiyorum ama bir olasılık."

Hepsi dönüp tekrar ona baktı. Köşede oturmuş bir dizüstü bilgisayarını kurcalayan Malone, "Bunu nereden buldun?" diye sordu.

"Sokakta," dedi Lucas. "Ben dışarıda içerken."

"Belirli bir erkekle içiyor musunuz?" diye sordu bir gün önce haki giymiş olan erkek fatma ajan. Şimdi ise üzerinde Apoletli, zeytin rengi bir bluz. Lucas'ın hoşuna gitmişti, bir çeşit kare omuzlu İtalyan Ordusu.

"Belirli biri yok," dedi. "Sadece bir grup adam."

Ajanlardan bir diğeri, "Belki de ciddiye alınacak bir şey değildir," dedi.

"Bu işi ciddiye almak lazım," dedi Lucas. "Ciddiye almazsanız ve Andy Levy vurulursa ve gazeteler bunu duyarsa, o zaman alay konusu olursunuz. FBI böyle yapmaz. Ya da belki öyledir ama konuşmak isteyeceğin bir şey." "Gazetelere

kim söyleyecek?"

Lucas omuz silkti. "Olabilir. Gazetecileri hep sevmişimdir."

Mallard, "Ah, dostum-Lucas, bir dakikalığına koridora çıkalım, olur mu? Konuşmamız lazım."

MALLARD kapıyı **iterek** kapattı, sırtı kapıya dönük bir şekilde durdu ve "Kaynağın kim?" diye sordu.

"Dün gece karşılaştığım bir adam," dedi Lucas. "Eğer sonunda Ona umutsuzca ihtiyaç duyuyorsanız -ki bunun nasıl olacağını göremiyorum- o zaman size kim olduğunu söyleyeceğim. O zamana kadar, bilgi yeterli."

"Bu iyi bir bilgi mi?"

"Bu iyi. Rinker'ın ağzından çıktı. Ama Heartland'deki adamın doğru adam olduğundan emin değilim. Ona bankacı diyen Rinker'dı ve kaynağım mafya mı yoksa bankacı mı demek istediğini bilmiyor."

bankacı mı yoksa yasal bir bankacı mı? Levy yasalsa, belki Rinker'ın yanında biraz para vardır."

"Bu iyi olur, *gerçekten* iyi olur. Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Evet. Buradaki AIC arka cebinden başka bir Rinker grubu yönetiyor. İstihbarattan Striker, Allenby, Lane ve Jones adında dört adam. Burada olmanızdan hoşlanmıyor. Bu da demek oluyor ki, aynı kadını arayan ve bulamayan altı polis grubu var. Ama çok yakında birbirlerini bulmaya başlayacaklar."

"Evlat, kulağını yerden ayırmıyorsun. Bunu nereden duydun? Sokakta mı?"

Lucas sırıttı. "Herkesin bundan haberi var. Sen sonuncusun."

Mallard içini çekti ve "Dinle, John Ross'la konuşmaya gidiyorum. Bu yüzden burada olmaman beni biraz endişelendirdi. Senin de gelmeni istiyorum ve on beş dakika içinde ayrılıyoruz. dakika."

"Arayabilirdim."

"Uyuyor olabileceğin hiç aklıma gelmemişti," dedi Mallard. "Bir şeylerin peşinde olduğunu düşündüm... ve haklıydım. Ve dinle, burada sakın ol, tamam mı? Yabancılara karşı biraz soğuk olduklarını biliyorum."

"Biraz soğukmuş, kışımın kenarı. Dün gece neredeyse donarak ölüyordum," dedi Lucas. "Eminim adamlarınız yaptıkları işte iyidir ama benim işim bu değil. Sanırım şu anda yaptığım işi yapsam daha değerli olurdu-

Yerel halkla takılmak, kimin ne yaptığını görmek."

Mallard omuz silkti. "İrtibatta kaldığınız sürece benim için sorun yok. Senin görüşlerine değer veriyorum."

"Buralarda olacağım."

"Andy Levy, bir bankacı," dedi

Mallard. "Bu doğru."

"Hadi içeri dönelim."

İçeriye döndüğünde Mallard ajanlardan birine baktı ve "Ben Andy Levy için seni ve dört kişiyi daha istiyorum ve metropol bölgesindeki tüm Andy Levy'lerin bir listesini istiyorum. En kısa zamanda

Doğru adamı bulursam, bir ekibin günün her saati peşinde olmasını istiyorum. Hemen başlayın, bulun onu. Sally hariç kimi istersen al."

Apoletli Sally adındaki kadın oturduğu yerden kalktı ve elindeki kalemin silgi ucunu sarı defterine vurdu. Neden o değil? Mallard soruya sorulmadan cevap verdi.

"Sally, Lucas şehirde dolaşacak. İrtibatımız olarak onunla birlikte dolaşmanı istiyorum."

Başını salladı ve mutsuz bir şekilde Lucas'a baktı.

"Bunu yapamam," dedi Lucas.

"Prenseslik yapma Lucas," diye tersledi Malone köşeden. "Sally'yi ele alalım. Babası bir polis, erkek kardeşi bir polis, o da anlar."

"Babasının Cleveland'ın Papa'sı olması umurumda değil, onu götürmüyorum," dedi Lucas. "Konuştuğum insanlar o etraftaysa benimle konuşmazlar."

"Onlara Büro'dan olduğunu söyleme."

Lucas Mallard'a baktı. "İkinci parçayı düşün Sana verdiğim bilgiler. Bu size bazı kaynaklarımın nerede olduğu ve Sally'yi neden yanıma alamadığım konusunda bir ipucu verecektir."

"Sen... ah, adamım." Bir saniyede anladı. En azından Lucas'ın kaynaklarından bazıları FBI'dandı. "Pekâlâ. Sally, sen burada Malone'la çalışıyorsun ama Lucas, Sally senin bizimle bağlantın. İhtiyacın olan şeyi sana bizim tarafımızdan sağlayacaktır. Onu gece ya da gündüz istediğin zaman ara. Topladığın her şeyi ona ver, tamam mı? Ve sabah raporuna zamanında gitmeye çalış. Saat 7'de, tamam mı?"

"Tamam," dedi Lucas hiçbir içtenlik göstermeden.

MALLARD o günkü görevlerin listesini **gözden geçirdi**, sonra Malone'a, "Ben gidiyorum. Ross'la bir saat birlikte olacağımızdan şüpheliyim ve bu süre boyunca telefonla konuşuyor olacağım."

"İyi şanslar," dedi.

SALLY ONLARI koridora kadar **takip etti.** Mallard'a, "Bana Şef Davenport ile iki dakika ver," dedi. Mallard, "Ben tuvalete gidiyorum," dedi ve uzaklaştı. Lucas'a, "İkinci bilgi neydi?" diye sordu.

Lucas başını iki yana salladı. "Bunu Louis'den öğrenmelisin."

"Muhbirlerinden birinin Büro'da olduğunu tahmin ediyorum."

Tekrar başını salladı, yüzünü düz tuttu. "Bunu Louis'den öğrenmelisin."

"Koordinasyon yaptığınız kişiyle aranızda bu düzeyde bir güven oluşturmak gerçekten çok iyi," diyor.

"FBI tarafından taşaklarımın patlatılmasına ihtiyacım yok," dedi Lucas. "Sizi elimden tutup dolaştırmaktan bıktım artık."

"Durumun böyle olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Saçmalık. Siz iki ajan ve bir dürbünle kendi dirseklerinizi bile bulamazsınız."

Dudağı seğirdi ve Lucas onun gülümseyebileceğini düşündü. "Benim eski

'İki elinle ve bir el feneriyle göt deliğini bulamazsın' derdi."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye itiraf etti Lucas. "Yaşın küçük olduğu için düzenledim."

"Ben o kadar hassas değilim," dedi. "Ne yapıyoruz biz?"

"Numaranı alıp sana benimkini vereceğim. Gece hariç her zaman açık."

"Güzel." Düzenlemeleri iki dakika içinde bitirdiler ve kadın sordu:

"Andy Levy olayı sadece bir söylenti değil, değil mi?"

"Hayır. Ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Dudağının iç kısmını kemirdi. "Bir saat içinde resmi bir profilimiz olacak. Bu konuda çok iyiyizdir."

Lucas koridorda ilerlemeye başladı. "O zaman yap. Bir şey öğrendiğinizde beni arayın," dedi omzunun üzerinden. "Ve hey-ben apoletler."

Koyu renkli **bir** hükümet arabası **aldılar**, bir Dodge, arkada Mallard, genç bir ajan sürüyordu, Lucas da ön koltukta idi. Yolda, Mallard, Ross'la ilgili bir dosyaya göz atıyor, ara sıra anekdotlar okuyordu.

Anekdotlar Ross'un gençlik yıllarını kapsıyordu (çocukken dört yıl piyano dersi almış ama sevmemiş; iddiaya göre piyanoyu ailesinin dördüncü kattaki dairesinden dışarı itti ve Merdivenlerden inerken, apartmanın yanından sokağa fırlamıştı); aşk hayatı (dördüncü karısıydı; üçüncüsü boşandıktan kısa bir süre sonra, Ross mazeret cennetinde tatil yaparken, faili meçhul bir vur-kaç olayında trajik bir şekilde ölmüştü); ve meşru çıkarları (uzun mesafe kamyon taşımacılığı şirketi 98'de "Yılın Anne Kamyoncusu" seçildi ve *Missouri* dergisi tarafından Missouri'de çalışılabilecek en iyi 100 şirketten biri olarak seçilmiştir).

ROSS, Ladue kasabasında yarı özel bir sokakta, çiçek tarhlarıyla bezenmiş, kusursuz yeşillikteki geniş, dalgalı bir çimenliğin ortasında yaşıyordu. Beyaz süslemeli, kırmızı tuğlalı, başıboş bir malikâne olan ev, alçak bir tepenin zirvesinde yer alıyordu ve etrafı ustaca aralıklarla yerleştirilmiş olgun ağaçlarla çevriliydi. Ross'un herhangi bir güvenliği varsa

Lucas, Rinker'ın ona ulaşmak için bir roketatara ihtiyacı olacağını düşündü.

Lucas ve Mallard kapıya giderken şoför arabada kaldı. Ross'un karısı kapıyı açtı. Çarpıcı bir kadındı.

Otuzlu yaşlarının ortalarında, çilek sarısı saçları, pürüzsüz oval bir yüzü ve yeşim yeşili gözleri olan bir kadın - Missouri aksanından çok daha fazlası.

Üzerinde tenis beyazları vardı ve elinde bir şişe turuncu Gatorade taşıyordu. Onları cilalı ahşap zeminlerden geçirdi, renkli, karmaşık çerçeveli baskıların yanından geçerek bir ev ofisine götürdü ve "John-buradalar," dedi ve sonra bu fikri inanılmaz bulmuş gibi Mallard'a, "Ben tenis oynamaya gidiyorum," dedi.

"İyi şanslar," dedi. John Ross ofisin kapısına geldiğinde arkasını döndü.

Ross karısının arkasından bakarak, "İçeri gelin," dedi. Mallard ve Lucas onu ofise kadar takip ettiler.

Ross olduğu gibi görünüyordu: bir serseri. Zeki, sert bir kabadayı, sınırda bir psikopat, başka bir dönemde New York'ta rıhtım işletmiş olabilecek türden. Belki iki buçuk kiloydu.

Lucas yirmi yaşında olduğunu düşündü ve geniş, eğimli omuzları vardı. Kare şeklindeydi, koyu renk gözlerinin üzerinde ağır kapakları, koyu, satürn gibi bir yüzü ve tombul, güdük puro gibi parmakları vardı.

Etraflarındaki ofis, tıpkı yaşlı Mejia'nın kütüphanesi gibi çekiciydi: tamamen iyi ahşap ve iyi koordine edilmiş mobilyalar, zeminden onlara parlayan mavi-bej oryantal bir halı üzerinde oturuyordu. İki orkide masasının üzerinde, bir diğeri de yan sehpanın üzerinde duruyordu. Orkide çiçeklerinden biri, Lucas'ın bir zamanlar evini ziyaret eden devasa bir Luna güvesinden hatırladığı yeşilin tam rengindeydi.

Wisconsin kulübesi.

Ross'un masasının etrafına yerleştiklerinde Mallard, "Çiçekler çok güzel," dedi.

"Başlıca hobim," dedi Ross. "Onlardan iki bin tane var." "Onlara kendiniz mi bakıyorsunuz?"

Ross başını salladı. "Çoğunlukla." Çiçekleri hakkında konuşmakla ilgilenmiyordu. "Sizin için ne yapabilirim?"

Mallard, "Muhtemelen oldukça iyi bir fikrin vardır," dedi. "Bir zamanlar Clara Rinker'ı çalıştırıyordunuz. Az önce Dadı Dichter'i öldürdü ve biz de muhtemelen senin peşinde. Paulo Mejia'nın öldürülmesinden seni sorumlu tutuyor."

Ross bir el hareketi yaptı, *ne yapabilirsin* anlamında bir el hareketi ve şöyle dedi: "Onunla en iyi ilişkiden başka bir şey yaşamadım. Ben İnsanları öldürdüğünü öğrendiğimde çok şaşırmıştım. Ama kariyeri ben onunla tanışmadan çok önce başlamıştı - en azından gazetelerde yazılanlar doğruysa."

Mallard, "Bakın, Büro'nun hakkınızda önemli bir dosyası olduğunu siz de benim kadar biliyorsunuz," dedi. "O dosyalarda yer alan bazı tahminlerin... doğru olduğunu düşünüyorum. Ama bu umurumda değil. Büyük bir gangster olmanız umurumda değil, çünkü şu anda benim işim Clara Rinker'ı bulup durdurmak. Senden istediğim şey, Clara Rinker ile ilgili her türlü fikrin.

Nerede kaldığını, kiminle çalışıyor olabileceğini. Eski arkadaşları, onu yanına almaya zorlayabileceği insanlar, bunun gibi her şey."

Ross başını sallıyordu. "Hiçbir fikrim yok. Yine de gidip soracağım. Benim için çalıştığında, çoğunlukla Depoda onu tanıyan yirmi ya da otuz kişi olmalı. Adamlarımdan birine herkesle konuşmasını söyleyeceğim."

"Onlarla konuşsak nasıl olur?"

"Bununla bir sorunum yok," dedi Ross. Öne doğru eğildi, küçük bir çekmeceyi açtı ve bir kâğıtla sarı bir kalem çıkardı. Üzerine bir şeyler karaladı ve Mallard'a doğru itti. "Bu müdürün adı ve telefon numarası. Siz gider gitmez onu arayacağım ve sizden bir telefon beklemesini söyleyeceğim."

Mallard başıyla onayladı. "Teşekkür ederim.... Kişisel olarak hiçbir fikriniz yok...."

Ross tekrar başını salladı. "Hiç. Sana söyleyeyim, benim peşimden geldiğinden gerçekten emin değilim. Neden Dadı Dichter'in peşine düştüğünden tam olarak emin değilim -Dadı'nın bazen kendi kurallarına göre oynadığına dair söylentiler duyarsınız ama daha önce bir ilişkileri olduğunu bilmiyordum. Belki de bu son olur. Dadı."

"Bu da bir olasılık, ama yanında en az bir adam daha var. Listede kesinlikle sen yoktun. Vurulma olayından sonra Meksika'dan Missouri'ye bir dizi telefon görüşmesi yaptığını ve konuşmaların ana konusunun siz olduğunuzu biliyoruz. Dolayısıyla listede en az iki kişi daha olduğunu düşünüyoruz ve siz de onlardan birisiniz."

"Diğer adam kim?" Ross'un kara kaşları havaya kalktı.

"Üzgünüm," dedi Mallard. "Yapamam..."

"Paul Dellaglio?"

Mallard başını salladı. "...gerçekten size bu bilgiyi verdi mi? Neden Dellaglio'yu düşündün ki?"

"Çünkü Dadı Dichter'in yaptığı her şey Paul'un da bir parçasıydı. Rinker olayı seks içermediği sürece."

"Hiç sanmıyorum."

"Ben de bilmiyorum. Dadı pek ortalıkta dolaşmazdı. Bu yüzden listenizdeki diğer adamın Paul olduğunu tahmin ediyorum."

Mallard başını salladı ve "Öğleden sonra birkaç ajanımızı deponuza göndereceğim" dedi.

Ross, "Elimden gelen her şeyi yaparım," dedi.

GÖRÜŞME BUYDU. Birkaç tatsızlıktan sonra Ross onları dışarı çıkardı. Yolda, kurşun camlı duvarı arka bahçeye bakan bir odada durdular. Sol tarafta bir Sera güneye bakıyordu. Tesis büyüklüğünde dikdörtgen bir yüzme havuzu tam karşıdaydı ve siyah boyalı alt kısmı yansıtma havuzu görevi görüyordu. Sağ tarafta Ross'un karısının beyaz saçlı bir adamla tenis toplarına vurduğu bir tenis kortu vardı.

"Tenis dersleri," dedi Ross hayıflanarak. "Bu adamın saati bana elli dolara patlıyor."

"Karının güzel bir salıncağı var," dedi Lucas.

Ross gözlerinde Lucas'ın gördüğü ilk mizah belirtisi olan küçük bir kıvılcımla ona baktı. "Evet, öyle. Her zaman öyleydi," dedi Ross.

Ross kapıda durdu ve onların gidişini izledi. Arabaya bindiklerinde kapıyı itti ve kalın halının üzerinde sessizce ilerleyerek evin diğer ucuna doğru yürüdü. İki adam bilardo odasındaydı, biri pencereden dışarı bakıyor, diğeri, kel, pembe saçlı ve uzun İsveçli yüzlü, elli yaşlarında bir adam, bilardo masasının uzunluğunda iskambil kâğıtlarını çeviriyordu. Tüvit şapka.

Ross bir süre onu izledi. Johnson'ın asık suratı ona birini hatırlatıyordu ama kim olduğunu düşünemiyordu. Ross Honus Johnson'dan hoşlanmıyordu -kimse hoşlanmazdı- ama bazen onun ve Honus'un bunu anladığını söyledi.

Honus, Ross'un organizasyonunda bir sorgucu, bir cezalandırıcı olarak hayattaki mükemmel yerini bulmuş gerçek bir sadistti.

Diğerlerinden bazıları Ross'un onayıyla onu zaman zaman kullanıyordu ama o Ross'un yaratığıydı... ve çoğu insan gibi Ross bazen canavarın kendisine sırt çevirip çevirmeyeceğini merak ediyordu.

Johnson, oyun aletleri, çekiçleri, testereleri, penseleri ve telleriyle bir adamın gitmesi için zor bir yol açardı.

Odaya adımını attı ve iki adam da ona döndü. "Gitmişler," dedi Ross. "Nerede olduğuna dair hiçbir fikirleri yok. Ama aşağı yukarı benim sana söylediğim şeyi söylediler - biriyle kalıyor olmalı

Daha önceden tanıdığı. Sizden dışarı çıkmanızı ve insanlarla konuşmaya başlamanızı istiyorum."

"Ya onu bulursak?" diye sordu penceredeki adam.

"Eğer onu bulursan -gerçek anlamda bulursan, yani içeri girersen- endişelenmene gerek yok, çünkü seni öldürür. Ama nerede olduğunu *duyarsan* bana geri dön. Onu almaları için birkaç adam bulacağız."

Honus Johnson, "Ne kadar faydalı olabilirim bilmiyorum," dedi. "Ben bir gözlemci değilim."

Ross, "Troy'la birlikte gitmeni ve arka planda durmanı istiyorum," dedi. "İnsanların sizin hakkınızda bazı fikirleri var. Bu onları daha açık sözlü olmaya ikna edebilir. Ve sizin için başka bir şeyim daha var."

"Hmmm?" Johnson pek de hevesli görünmüyordu.

Ross Troy'a baktı. "Nancy Leighton denen kadını hatırlıyor musun? Eskiden yerine getirme bölümünde çalışırdı. Siyah saçlı, küçük bıyıklı... Belki üç yıl önce bıraktı?"

Troy, "Camaro kullanıyordum," dedi.

"İşte o. Eskiden Rinker'ın iyi bir arkadaşıydı. Sanırım güney tarafında bir yerlerde bir dairesi var. Dairesine girip onu parçalara ayırın."

Johnson'ın kaşları kalktı. "Onu parçalara ayırmak mı? Tamamen mi?"

"Tamamen. Dikkatli olun, parmak izi yok, DNA yok ama bunun fark edilmesini istiyoruz. Gazetelerde çıkmasını istiyoruz. Ön sayfada. Çirkinleştirin."

"Bir örnek," dedi Johnson keyifle. Bir elinin kenarını diğer elinin avuç içinde ileri geri, bir testere gibi ovuşturdu. Sonra da: "Onu alırsak Clara'yı alabilir miyim?"

"Bunu düşünmek zorundayım," dedi Ross. "Kızdan hoşlanıyorum ama Dadi'ya vurarak çok kötü bir örnek oldu."

"Bir süreliğine ona sahip olmak istiyorum," dedi Johnson. Yassı dili ince dudaklarına doğru titriyor, yassı soluk gözleri Ross'unkileri yakalıyordu. "Uzun sürmesi gerekmez."

O anda, Ross'un gözlerini yakaladığında, Ross Johnson'ın kime benzediğini fark etti: Grant Wood tablosundaki yaşlı adam

American Gothic, dirgenli kasvetli yaşlı adam, aynı derecede kasvetli karısının yanında duruyor. "Eski rakipler, ha?" dedi Ross ve bu düşünceye gülümsedi. İkisi çok güçlü bir rakipti.

Kombinasyon.

Clara'ya yazık oldu.

FBI BİNASINDA Lucas, Mallard'a veda edip arabasına bindi. "Bir süre şehirde dolaşacağım," dedi. Micky Andreno'nun telefon numarasını bulup aradı. Andreno bahçedeydi ve beşinci çalışta telefonu kaptı.

Kapatmak üzereydi. "Arabayı yıkıyorum," dedi.

"Heartland National'da tanıdığın var mı?"

"Hayır, ama Bender'ın çocuklarından biri orada çalışıyor. Onu aramamı ister misin?" "Andy Levy'nin başkan yardımcısı olduğunu düşünüyorum. Biraz aradım

etrafta."

"Oh, kahretsin.... Oh, kahretsin."

"Ne?"

"Ben çok aptalım. Nasıl bu kadar aptal olabilirim?" Andreno'nun sesi şok olmuş gibiydi.

"Ne?"

"Dokuz, on yıl önce bir çiftte cinayet işlendi - bir kadın ve boşanma avukatı yatakta birlikte vurularak öldürülmüş halde bulundu.

Aslında adam yataktaydı ve kadın da yatağın hemen yanında yerdeydi.

Düzüşürken. Tam iş üstünde. Bu onun evindeydi. Birisi içeri girmiş ve küçük kalibreli bir silahla avukatı başının arkasından iki kez vurmuş.

Görünüşe göre kadın altından kayarak çıkmaya çalışmış, ancak alnından ve ardından iki kez şakağından vurulmuş. Şifonyerinin altında bir saklanma yeri vardı.

Bir sürü mücevher çalınmış. 10 bin dolar değerinde olabilir mi? Bir şey.

Bunun gibi. Kocasını Levy adında bir adamdı - sanırım *Aaron* Levy'ydi - ama size şunu söyleyeyim: O zamanlar kimse bilmiyordu ama geriye dönüp baktığımda kulağa tıpkı Rinker gibi geliyor. Onun hitlerinden biri gibi."

"Aaron Levy, Andy Levy... aynı kişi olabilir. Ya da belki Selloş yanlış anlamıştır," dedi Lucas. "İki cinayetle ilgili tutuklama yok mu?"

"Hiç kokusunu almadım. Levy, bu adam -genç bir adam- bir yerlerde birkaç bin kişinin katıldığı büyük bir Yahudi kongresindeydi. Tanıklar. Sanırım karısının adı Lucille'di. Lucy. Hatırladığım bu. Bender muhtemelen bir dosya bulabilir. Cinayet masasındakilerle arası hâlâ iyi."

"Bak bakalım konuşabiliyor mu? Ona çocuğunun bizimle konuşup konuşmayacağını sor," dedi Lucas. "Öğrendiğinde beni ara."

"Beni al," dedi Andreno.

"Elbette. Bender'ı ara."

Lucas, Sally'nin ona verdiği numarayı aradı. "Evet?" diye cevap verdi.

"Az önce bir adamla konuştum, dokuz ya da on yıl önce karısı Lucille ve boşanma avukatının yatağında vurularak öldürüldüğü bir Aaron Levy vakası olduğunu söyledi. İnfaz tarzı, Rinker tarzı, küçük kalibreli silahla, yakın mesafeden, kafasından vurulmuş. Tutuklama yok."

"Bir dakika bekle."

Onun söylediklerini tekrarladığını duydu ve sonra Malone geldi. üzerinde. "İlginç," dedi Malone. "Louis az önce içeri girdi.... Hattayım.... Şunu anlamama izin verin... Aaron Levy ve Lucille mi? Geleneksel yazılışları mı?"

"Elimdeki isimler bunlar."

Onun yazdığını duyabiliyordu ve sonra dedi ki, "İşte burada. Dosya hala açık. Burada bir şey yok... Bırakın arayayım." Birkaç tuşa daha bastı, sonra

"Burada Rinker'la ilgili bir şey yok, bu yüzden kimse ona atfetmedi. Tek öğrendiğim Aaron, Andy yok, banka işi yok. Burada bildirilen bir iş yok."

Arka plandaki bir erkek sesi, "Bu o ama. *Post-Dispatch* web sitesinden bir gazete dosyası aldık.

Ticaret Odası. Aaron parantez Andy parantez Levy, Heartland Ulusal Bankası'nda başkan yardımcısı olarak listelenmiş. Bu beş yıl önceydi."

Sonra başka bir erkek sesi: "Davenport bu boku nereden buluyor?"

Malone, "Her şeyi hızlandırıyorum. Şu anda Levy'nin etrafına bir perde çekiyoruz. Burada bazı taktikler konuşmamız gerekiyor ama Louis'e gidip onu görmemizi önereceğim. Levy'yi görmeye git."

"Bana haber ver," dedi Lucas. Bir dakika daha konuştuktan sonra telefonu kapattı. Beş saniye sonra, telefonu kaldıramadan başka bir arama geldi. Andreno.

"Bender Levy dosyasını alıp alamayacağını görmek için merkeze gidiyor. Bakmanın sorun olacağını sanmıyor ama fotokopisini çekmek için biraz dolaşması gerekecek. Almaya çalışacak."

"Peki ya çocuk?" "Çocuğu arıyor." "Olağanüstü."

"Eğer işe yararsa. Sana bulunduğum yere nasıl gideceğimi anlatayım...."

ANDRENO, eski tuğla evlerden oluşan dar bir sokakta, hepsi omuz omuza, küçük avluları, yüksek verandaları ve verandaların çatılarından sokağa bakan çift yatak odası pencereleri olan eski bir tuğla evde yaşıyordu; işçi sınıfı, 1920, belki, diye düşündü Lucas. İtalyan mahallesi için bir film seti.

Lucas ön tarafa yanaştı ve Andreno birkaç saniye sonra kapıdan çıktı. Lucas Porsche'den indi ve "Çalıştırmak ister misin?" dedi.

"Elbette."

Lucas ona anahtarları fırlattı, yolcu tarafına bindi ve diğer adam için aletleri buldu. Andreno kaldırımından uzaklaştı. "Şimdi tüm eski kız arkadaşlarımdan evlerinin önünden geçmemiz gerekiyor. Bu biraz zaman alacak."

"Hiç evlenmedin mi?"

Andreno, "İki kez evlendim, ikisini de ölesiye sevdim ama sanırım beni pek sevmediler," dedi. "Pisliğin teki olabilirim."

"Çocuk var mı?"

"İki. Her biriyle bir tane. Benden hoşlanıyor gibiler."

"Ben de bir tane aldım, bir tane de fırında var," dedi Lucas.

"Çocuk sahibi olmak lazım," dedi Andreno. "Yoksa ne anlamı var ki?"

Bender aradığında şehir merkezinin **yarısındaydılar**, ufukta eski adliye binası ve arkasında Gateway Arch vardı.

Andreno cevap verdi, sonra telefonu Lucas'a uzattı: "Hem konuşup hem de vardiya yapamam."

Lucas telefonu aldı. "Ne var ne yok?"

"Kızımın adı Jill. Heartland'de bilgisayar sistemleri bölümünde bir arkadaşı var ve size Levy'nin özel müşterilerinin bir listesini verebilir. Yaklaşık yirmi dakikanızı alır."

"Kimse basanın kendisi olduğunu bilmeden bunu yapabilir mi? Levy'nin kimseyi kızdırmasını istemeyiz... bilirsiniz, Rinker'ın arkadaşı olma ihtimaline karşı."

"Bunun hakkında konuştuk: Kimsenin haberi olmadan alabilir. *Post-Dispatch*'teki bir iş adamına haber gönderdiği ortaya çıktı, yani daha önce de yapmış. Jill alacak, seninle Tony's Coffee'de buluşacak."

Lucas Andreno'ya baktı. "Tony'nin kahvesi?"

"Elbette. Şehir merkezinde. On dakika sonra."

"Tony'nin yerinde olacağız," dedi Lucas

Bender'a. "Ne durumdayız?"

Lucas güldü. "Davada kırılan her şey bizim tarafımızdan kırıldı. Yuvarlanıp gidiyoruz."

"Tony'nin yerinde takıl. Yarım saat içinde orada görüşürüz," dedi Bender.

JILL BENDER büyük bir burnu ve geniş bir gülümsemesi olan ince bir kızıldı. Onları Tony's'de yolun üçte ikisinde, kahve fincanlarının üzerinde toplanmış halde buldu. Andreno'nun yanına kaydı ve "Kendini nerede tutuyordun?" diye sordu.

"Golf oynuyorum," dedi Andreno. Lucas'ı tanıştırdı ve sonra ona, "Annen nasıl?" diye sordu.

"Hâlâ acıyor. İki dizini de aynı anda değiştirdiklerini söylüyorlar. Çünkü sadece birini yaparsanız, acı yüzünden diğerini asla yapamazsınız."

"Sakat kalmaktan iyidir," dedi Andreno. Lucas'a: "Artrit."

"Diz olayını duydum," dedi Lucas. "Nişanlım bir cerrah."

Bender çantasını karıştırıyordu ve düz beyaz bir iş zarfıyla çıkageldi. "Adımı hiç duymadın," dedi.

"Eğer gerçekten kışlarını yırtmışlarsa, bize nasıl ulaştığını bulabilirler mi?" Lucas sordu.

Başını iki yana salladı. "Nasıl olur anlamıyorum. Kimse beni ve Dave'i bilmiyor, bilseler bile bu uzun bir tren olurdu. Ve babam Her şey hakkında heyecanlı görünüyordu... o yüzden al."

Lucas zarfı aldı ve cebine koydu. "Sana bir şey almak istiyorum: bir fincan kahve ya da elmas bir kolye gibi bir şey.

-"Ama buradan gitseniz daha iyi olur."

Başını salladı. "Evet. Siz dikkatli olun. Babam da dikkatli olsun."

Yapacaklarını söylediler ve Andreno'nun kalçasını yeğeni gibi okşayıp oradan ayrıldı. Lucas cebinden zarfı çıkardı. ve dört kâğıdı masanın üzerine yaydı. Kâğıdın sol tarafında isim ve adreslerin listesi, sağ tarafında ise banka bakiyesi ve hesap numarası. Onları taradı ama gözüne özellikle hiçbir şey çarpmadı. Her sayfayı bitirdiğinde masanın üzerinden Andreno'ya doğru itti. Andreno son sayfayı da okuduğunda Lucas, "Bir şey görüyor musun?" diye sordu.

Andreno, "Birkaç şirket ve isim biliyorum," dedi. "Çizgiyi aşan bir şey yok. Ama bakiyeleri gördünüz mü? Dört milyonun altında bir şey yok. Bronze Industries otuz iki milyon mu? Bronze Industries de neyin nesi?"

"Bilmiyorum. Bir çeşit metal anlaşması mı? Hiç duymadım."

"Sadece dört kişi, hiçbirini duymadım. Size ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Bunu federallere geri götürmeliyim," dedi Lucas. "Bu işte iyiler."

"Sokağın aşağısında bir fotokopi dükkanı var, muhtemelen faks çekmişlerdir."

Lucas yürürken **ANDRENO** Tony'nin yerinde Bender'ı bekledi. Caddenin aşığısına. Yolda cep telefonundan Sally'nin numarasını tuşladı, ona ulaştı ve bir faks numarası istedi. Kadın faks numarasını getirdi ve adam da avucunun içine karaladı.

"Ne oldu?"

"Andy Levy'nin özel müşteri listesi, adresler, hesap numaraları ve mevcut bakiyeler. Onlara bakmalı ve ne yaptıklarını görmelisin.

geri götürür. Bunların çoğu şirket." "Nereden buldun

bunu? Bu yasal olmayabilir."

Odadaki başka birinin "Ne?" diye sorduğunu duydu.

Lucas dedi ki, "Bak, bunları sana fakslayacağım. Eğer istemiyorsanız, parçalayın. *Yasa* olarak, ben

Avukat. Sadece bir adamdan aldım."

Telefonu kapattı ve beş dakika sonra kâğıtları faks makinesine atmaya başladı; diğer uçtaki makine çalışıyordu ve onları kabul etti.

Lucas döndüğünde **BENDER VE ANDRENO** kahve içiyorlardı. Lucas oturduğunda, Bender düzgün bir kâğıt yığını

Masanın üzerinde. Lucas onları karıştırdı: Bir polis dosyasının fotokopileri.

Bender, "Fotokopi çekerken bazı olay yeri raporlarını okudum," dedi.

Kendinden memnundu. "Rinker öldürdü

Onlar. Kırmızı kalemle işaretlediğim sayfalara bakın."

Lucas kâğıtları çıkarmaya başladı: olay yeri raporları ekipten, patologdan, davayı yürüten polisten. Katil hiçbir şeyi kırmadan içeri girmiş ve kapının etrafında alet kullanıldığına dair hiçbir iz yok - katilin neredeyse kesinlikle bir anahtarı var, ki bu da pek bir şey ifade etmiyor. Anahtar bulmanın yolları vardı.

Katil aynı zamanda mücevher saklama kutusunu nerede bulacağını da biliyordu; ebeveyn odasındaki şifonyerin yan tarafındaki dikey çitayı gizlemişti.

Yatak odası. Soruşturmayı yürüten polis bunu "yerleşik ve görünmez" olarak tanımladı. Bana kalırsa, fail bunun yerini önceden biliyor olmalıydı."

Ayrıca Levy'nin kayıp mücevherler için makbuzları ve ekspertizleri olduğunu ve bunların değerinin yaklaşık altmış bin dolar olduğunu belirten bir not da vardı

Dolar.

Lucas Andreno'ya, "Mücevherler için altmış bin," dedi.

"Hafızam kötüye gidiyor... ya da belki de sadece enflasyon yüzündendir."

Mücevherlerin bir kısmını Levy karısı için satın almıştı ama çoğu ona büyükannesinden ve büyük teyzesinden miras kalmıştı. Levy'lerin sigortası değerini sadece küçük bir kısmını karşılıyordu, daha fazlasını değil. Çünkü ev sigortası poliçelerine mücevher ekletmeyi ihmal etmişlerdi. Ayrıca daha sonra ikinci bir müfettiş tarafından, aktif soruşturma miras kalan mücevherlerin değerinin büyük bir kısmının taşlarda değil, yapımcının işaretinde olduğu - erken dönem Tiffany altın ve ve parçalar eritilir ya da parçalanırsa bu değer kaybolacaktı. Bilgili bir hırsız bunları olduğu gibi satmaya çalışsa da hiçbir şey ele geçirilememiştir.

Bender, "Tipik bir mafya açgözlüsü taşaklarına kadar sigortalı olurdu," dedi.

"Belki de bunun çok fazla ipucu vereceğini düşündü," dedi Lucas.

"Evi yakmadan önce aile fotoğraflarını çıkarmak gibi."

Andreno, "Mücevherleri kaybetmenin hoş bir dokunuş olduğunu bile düşünebilir." dedi.

Kurbanlar öldürüldüklerinde cinsel ilişkiye girmişlerdi. Adam kafasının arkasından vurulmuş. Hiç çıkış yoktu. Patoloğa göre 22'lik mermiler beynini lapa haline getirmiş. Çıkış yarası olmadığı için, tam olarak nerede olduğunu gösteren sıçrama izleri de yoktu.

Vurulmuş. Kadın adamı itmeye çalışmış, ancak adamın altından tamamen çıkamadan vurulmuştur; bir bacağı adamın vücudunun altında kalacak şekilde yatağın üzerinden yere yuvarlanmıştır.

Lucas kâğıtları bir araya getirerek düzgün bir yığın oluşturdu.

"Birisi uzun bir araştırmadan sonra geliyor, çok yaklaşıyor, komşuların duymadığı bir .22'likle öldürüyor -belki de susturucu *kullanıyor*- Levy'ye mücevherlere *güzel bir dokunuş* sağlıyor ve cesetler bulunmadan çok önce ortadan kayboluyor. Çok etkili."

"Rinker," dedi Bender kahvesini bitirirken.

BENDER, Andreno'yu bırakmayı **teklif etti**. Lucas Porsche'yi FBI binasına geri götürdü, kimlik belirleme işlemlerinden geçti ve Malone'u konferans odasında tek başına otururken buldu. Dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı, yeniden odaklanmak için birkaç kez gözlerini kırptırdı ve şöyle dedi,

"Lucas."

"Herkes nerede?"

"Çoğu çalışıyor Levy. Louis aşağıda AIC ile konuşuyor ve iki bilgisayarıcı da öğle yemeğine gitti. Yeni bir şey var mı?"

"Faksları aldın mı?"

"Artık onları biz yönetiyoruz. Davy Mathews, organize suçlardan sorumlu adam - seni tanıştırmıştık, mavi takım elbiseli ve beyaz gömlekli adam?"

-Washington'daki referanslardan üç ismi hatırladığını düşünüyor. Aklına gelen üç ismi hatırlayabiliyorsa, muhtemelen daha fazlası vardır. Levy ciddi bir mesele olabilir." Gözleri tekrar dizüstü bilgisayara kaydı.

"Tamam. Mallard ne zaman dönecek?" Lucas bir sandalye çekip oturdu ve çantasından bir dosya kâğıdı çıkardı.

"Birkaç dakika. Sadece kimin ne yaptığını anlamaya çalışıyor."

"Levy cinayetiyle ilgili St. Louis dosyasını görmek ister misin?"

Şimdi tek kaşını kaldırarak ona döndü. Lucas duymuştu.

tek kaş yeteneğinin dil kıvrıma yeteneği gibi genetik olduğunu söyledi.

"Erişiminiz var mı?"

"Dosyayı aldım," dedi Lucas. "Orijinali değil ama tam bir fotokopisi." Dosyayı çıkarıp masaya doğru itti ve Malone ofis sandalyesini çekerek dosyaya hızlıca göz attı. "Birine kontrol ettirip isimler arasında çapraz karşılaştırma yaptıracağım. Teşekkürler."

"Elbette."

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Arkama yaslanıp gözlerimi kapatacağım ve düşüneceğim," dedi. Ayaklarını ve baldırlarını masanın üzerine koydu, sandalyeyi arkaya yatırdı ve gözlerini kapattı.

Bir dakika sonra, "Orada öylece oturacak mısın?" diye sordu.

"Bir süre için."

Malone birkaç saniye daha onu izledi, sonra omuz silkti ve dizüstü bilgisayarına geri döndü. Bir iki dakika sonra, gözleri hâlâ kapalıyken, "Louis sana asıldı mı?" diye sordu.

Sonra ağır bir sessizlik:

"Hayır." "Yapacak mı?"

"Bilmiyorum. Kesinlikle acele etmiyor."

"İstiyor. Ama çok utangaç. Meksika'da seni tutması için onu ikna etmeye çalıştım ve ter içinde kaldı. O biraz öyle biri. Ona yardım etmeniz gerekebilir."

"Ah, Tanrım," dedi. Ve bir süre sonra: "İstediğimden yüzde yüz emin değilim. O çok da... Bilmiyorum."

"Kağıt askısı değil mi?"

"Sheetrock. Sheetrocker bir fantezi gibi. Büyük kollar, büyük Bacaklar, küçük popo. Bir kase fare kadar aptal. Romanını asla bitiremeyecek.

Sadece bir romanı var, çünkü bunu yazabilecek kadar zeki değil. kadınların Sheetrocking'den etkilenmediğini anlıyorum. Şüpheliyim. Tanrım, sadık olmadığını *biliyorum*. Yani, onu kaçarken falan yakalamadım ama bu onun *doğasında* yok."

Lucas göz kapaklarını araladı ve ona baktı. Sandalyesinde ona dönük oturuyordu, omuzları kamburdu, elleri kucağındaydı. Kadın *yalnız* görünüyordu. "Siz çocuklar... Bakın, onu deneyin. Mallard. Gerçekten. Onu bir fincan kahve içmeye götürün ve sadece... bir toplantı yapın, Tanrı aşkına. İkiniz *de bunu* nasıl yapacağınızı biliyorsunuz."

"İlginiz için teşekkür ederim, Şef Davenport."

"Siktir et. Ben uyumaya gidiyorum."

BİR SÜRE SONRA sandalyeyi geri bıraktı, başını kaşıdı ve sordu: "Sanırım Clara'nın cep telefonunu izliyorsun, birilerini araması ihtimaline karşı?"

"Evet."

"Kardeşinden onu o numaradan aramasını istemeyi düşündün mü?"

"Neden Louis'den bahsetmek zorundaydın ki?" Malone sordu.

"Birinin yapması gerektiğini düşündüm. Zavallı piç kurusunu Başka bir şey olmasa bile sefalet." Kız burnunu çekti ve Lucas, "Hayır, hayır... kuralı biliyorsun: ağlamak yok," dedi.

Kadın elinin tersiyle gözlerini sildi ve adam sorusuna geri döndü. "Her neyse, kardeşine Rinker'ı aratmayı düşündün mü? Sabahın erken saatleri gibi mi? Eğer ararsa ve Rinker da cevap verirse ve onu birkaç dakika telefonda tutarsa, belki de

Kaldığı mahalle. Bir arkadaşının yanına bırakılmış olmalı."

"Bunun hakkında konuşuyoruz," dedi Malone. "Elimizde Burada sokak bağlantıları var ama beynimiz de var. Elimizdeki bilgilere dayanarak olasılıkların çoğunu konuştuk."

"Yapacak mısın?"

"Muhtemelen-eğer Levy'ye karşı harekete geçmezse. Ya da diğerlerinden birine.

Tam saha pres yapıyoruz."

"Bütçeyi aldınız mı?"

"Evet.... yaptık." Tekrar burnunu çekti ve "Biliyor musun, her zaman büyüüp çok göz alıcı bir FBI ajanı olacağımı düşünmüştüm.

Ajan, yüksekte, silahı ve bilgisayarı olan ve jetlerle uçan. Ve sonunda tek yaptığım aptal adamlarla evlenmek ve bir şaka olmak. Çok uzunum, çok zayıfım ve hep çok muhafazakar giyiniyorum. Ben çekingenim. *Olmaması* gereken bu *değildi*."

"Tanrım, Malone, onlarla evlendin. Bunu sana anlatamam." "O zamanlar hep iyi bir fikir gibi gelmişti. Bilirsin işte, Adamlardan biri, aktör, adliyede evlendik.

Dışarı çıktık ve bana taksi için yeterli param olup *olmadığını* sordu ve ben de *bu işin yürümeyeceğini* düşündüm. Tam yedi dakikadır evliydik."

"Tanrı aşkına Louis'le konuş.... Ben uyumaya gidiyorum."

LUCAS tekrar **arkasına yaslandı**. Malone elektronik FBI dünyasında bir yerlerde bir dosyayı karıştırırken dizüstü bilgisayardan gelen tuş seslerini duyabiliyordu.

Soruşturmadaki temel kişisel varlığı kasabayı tanıyan bir grup adamdı ama bu şu anda pek bir şey ifade etmiyordu, Çünkü bunu daha fazla bilgiye dönüştürmenin bir yolu yoktu. Kadının nerede olduğuna dair kabaca da olsa bir fikirleri olsaydı, FBI verilerinin bir kısmı sokak bilgileriyle birleştğinde onları yaklaştırabilirdi. O zamana kadar... Oteldeki bilgilendirme broşüründe St. Louis metro bölgesinde iki buçuk milyondan fazla insan olduğunu okumuştı.

Çok fazla.

Aklına başka bir fikir geldi. "Clara'nın orada olup olmadığını görmek için Levy'nin geçmiş hesap kayıtlarını kontrol ettin mi? Parasını nereye taşıdığını öğrenebilirsek iyi olur. Ya da belki Levy biliyordur."

"Üzerinde çalışıyorum," dedi Malone. "Eğer diğer hesapları da bulabilirsek, onu sıkıştıracak bir şeyimiz olabilir."

"Huh."

İKİ DAKİKA sessizlik, sonra başka bir düşünce: "Muhtemelen sınırı yasadışı yollardan geçmiştir. Yani, bilirsin işte, kaçak yollardan geçti. Sınırdaki gözetim seviyesini bilemez, sahte ya da çalıntı kimlikle rastgele bir kontrol riskini almak istemez. belgeler." "Yani?"

"Yani, eğer sınırı yasadışı yollardan geçtiyse, bu muhtemelen Teksas, New Mexico, Arizona ya da Kaliforniya'dan geçtiği anlamına gelir."

"Öyle mi?"

"Geçen yıl Kaliforniya'ya gittim ve o yerlerden Ortabatı'ya aceleyle gitmek için çok fazla yol yok. Uçabiliyordu ama siz onu takip ederken pek uçmazdı.

çünkü her zaman bir kayıt vardır ve uçaklara binmek için kimlik isterler.... Bahse girerim Meksika'dan çıkıp bir araba almıştır.

Buraya geldiğinde bir taneye ihtiyacı olacak. Ve sanırım o da çünkü daha fazla trafik var ve daha az dikkat çekecek. Ve muhtemelen nakit öderdi. her şey...."

"Bu iş nereye gidiyor?"

"Sadece birkaç otoyoldan geri dönmeniz gerekecek... Yetmiş, Kırk dört."

"Belki Elli Beş," dedi Malone, şimdi ilgilenmeye başlamıştı.

"Benzin hırsızlığı bir mesele haline geldiğinden beri, eyaletler arası istasyonların çoğunda araçların fotoğraflarını çeken güvenlik kameraları var.

benzin alıyorlar. Kimlik fotoğraflarını tüm yerel şerif departmanlarına verseniz ve otoyollardaki benzin istasyonlarına kağıt dağıtsanız nasıl olur? Eğer biri onu tanırsa..."

"Belirli bir yerde hangi *gün* ya da *hafta* bulunduğunu bile öğrenebilirsek, *tüm* plakaları çalıştırabilir ve anormallikleri kontrol edebiliriz."

"Uzak ihtimal," dedi Lucas.

"Ama bu bir şans," dedi.

Mallard taciz edilmiş gibi görünerek geldiğinde **hâlâ** bu konu hakkında konuşuyorlardı. Lucas'ın gözleri masanın karşısındaki Malone'unkilerle buluştu ve Malone başını olumsuz anlamda salladı: Şimdi olmaz. Lucas Mallard'a döndü ve "Hepiniz buluştunuz mu?" diye sordu.

Mallard, "Toplantılar içinde yüzdüğümüz su gibidir," dedi. Telaşlandı biraz kağıtla. "Ama şimdi hepimiz bu soruşturmayı kimin yürüteceği konusunda hemfikiriz." Durakladı. "Ben."

"Levy'deki ağ ne olacak?"

"Hepimiz onun üzerindeyiz. O ofisinde, ve eğer aşağı yürürse tuvalete gidersek öğreniriz." Malone'a baktı. "Lewis'in bütün o saçmalıklarını dinlerken Levy'yi düşünüyordum. Onunla şimdi temas kurmak istiyorum. Bu öğleden sonra. Hakkında bulabildiğimiz her şeyi bulup oraya gidelim, Rinker'ın listesinde olduğunu söyleyelim ve nedenini soralım.

Onu tanıyıp tanımadığını ya da parasının nerede olduğunu bilip bilmediğini öğrenin. En azından ağ ile işbirliği yapmasını sağlayın."

"Ya kaçarsa?" Malone sordu.

"Ya onu öldürürse?" Mallard söyledi.

Hepsi bir süre bunu düşündükten sonra Malone, "Eğer aramayı siz yaparsanız, bir saat içinde toparlayabilirim," dedi.

Mallard Lucas'a baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Lucas omuz silkti. "Eğer kaçmaya karar verirse, onu durdurabilir misin? Kaçmak onun için en güvenli şey olacaktır ve seninle konuşmak zorunda bile kalmayacaktır. Eğer gitmesini engelleyecek bir şeyiniz varsa, bunu ona verin. Çünkü eğer kıyıdan uzakta bir yerde parası varsa ve ayrılırsa, herhangi birimizin onu tekrar görmesi uzun zaman alabilir."

Mallard başını salladı. "Bir şeyler bulacağız. Bu ülkede bir yerlerde bir yasayı çiğnemedi iki gün yaşayamazsınız."

"Bir araya getirmemi ister misin?" Malone sordu.

Mallard başını salladı. "Evet. Yap."

RINKER SABAHIN **ERKEN** SAATLERİNİ

Andy Levy'nin *malikanesinin* dışında - malikane onun için tek kelimeydi o yer için vardı. Bir buçuk blok ötede, işlek bir caddenin karşısına park etmiş, her türlü hareketi bekliyordu. Onun evde olduğunu ve başka bir yerde saklanmadığını bilmesi gerekiyordu. Bir saattir bekliyordu ki ön kapı açıldı ve Levy bornozu ve terlikleriyle verandaya çıktı, gazeteyi aldı, içeri girerken açıp elinde çevirdi. Dichter cinayetinin devamını okuyordu, diye düşündü. Eğer hikâye televizyonda izlediklerine benziyorsa, o zaman onu daha da ürkütecekti. Kapıyı kapatmadan önce dikkatle sokağın aşağısına ve yukarısına baktı. Bir blok öteden bile endişeli görünüyordu.

Gözlükleri yolcu koltuğuna fırlatıp arabayı vitesle takarken sırttı. Onun endişelenmesine ihtiyacı vardı. Onun anlaşıp yapmaya, açıklamaya ve konuşmaya hevesli olmasına ihtiyacı vardı.

Pollock'un evine döndüğünde, mutfak masasının üzerinde bir parça daktilo kâğıdıyla birlikte *Post Dispatch*'in bir kopyasını buldu; Dorothy "BUNU OKU" diye karalamıştı. Rinker kâğıdı aldı, manşeti hiç dikkate almadı, ama turuncu takım elbiseli ve zincirli adamı gördü ve bir tıklama sesi duydu ama onu tanıyamadı ve sonra, *Hayır, hayır...* diye düşündü.

Gene ellerindeydi ve onu sürüklüyorlardı.

RINKER hikayeyi baştan sona **okudu**. Bir FBI ajanı, Malone adında bir kadın -Rinker bu ismi Minneapolis'ten tanıyordu-

Gene'i sürüklüyormuş. Gene'in Clara Rinker'ın nerede olduğuna dair ipuçları verebileceğini ve uyuşturucu bulundurmaktan tutuklandığı için işbirliği yapmaya meyilli olduğunu söyledi. Malone, bunun uyuşturucu suçundan dördüncü tutuklanması olduğunu ve bu kez bir yıllığına hapse girebileceğini söyledi.

Uzun zamandır.

Rinker gazeteyi yere bıraktı, kanepeye yayıldı ve tavana bakıp düşünmeye başladı. On dakika düşündü, sonra hala kararsız bir şekilde koltuktan yuvarlandı, arabaya doğru yürüdü ve İçeride. Oldukça uzakta bir yere ihtiyacı vardı, Illinois gibi....

Kuzeye gitti, nehri geçti, Doğu St. Louis'e gitti. Aşağıya bakmadan, eteklerinde kamyoncular için tasarlanmış yarım düzine ankesörlü telefon kulübesi olan bir kamyon durağı buldu. Beş tane Çeyreklikler halinde dolar, telefon rehberine baktı, 612'yi aradı, numarayı aldı ve Minneapolis polis departmanını aradı ve Lucas Davenport'u sordu.

Telefon bir kez çaldı ve bir kadın açtı: "Marcy Sherrill." "Burası Şef Davenport'un ofisi mi?" diye sordu.

"Evet, öyle, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Şef Davenport ile görüşebilir miyim, lütfen?"

"Korkarım şu anda burada değil.... Ne zaman döneceğinden tam olarak emin değilim. Size yardımcı olabilir miyim ya da sizi aramasını sağlayabilir miyim?"

Rinker tekrar düşündü, sonra kaşlarını çattı ve sordu: "Hâlâ St. Louis?"

"Evet, sanırım öyle. Kimsiniz lütfen?"

"Charlotte. Charlotte'un aradığını söyler misiniz?"

Şimdi hattın diğer ucundaki kadının sesi kızgın geliyordu. "Charlotte mu? Charlotte kim?"

"Sadece... Charlotte. Çok teşekkürler." Telefonu kapattı, sonra kendi kendine sırıttı. Davenport'un başını belaya sokmuş gibi görünüyordu.

Davenport orada olduğu için St. Louis'e geri dönmeyi düşündü. Ama çeyreklik yığını tam önündeydi, yanında da birkaç telefon rehberi vardı, o yüzden sarı sayfalara döndü ve şunları buldu "Oteller," dedi ve en çok reklamı olanları aramaya başladı. Beşinci aramada onu buldu. Odasında kimse yoktu. Bir dakika daha düşündü, etrafına bakındı, St. Louis için bir beyaz sayfa buldu, FBI'a baktı.

Minneapolis'teki kadının adı neydi? Marcy mi? Ya da Cheryl? Marcy, diye düşündü.

FBI ofisinin santralini aradı ve "Adım Marcy, Minneapolis Polis Departmanı'ndanım. Şef Lucas Davenport için çalışıyorum. Şef Davenport orada St.

Louis, Özel Ajan Malone ile çalışıyorum. Onunla gerçekten konuşmam gerekiyor, üzerinde çalıştığı bir davayla ilgili acil bir durum var."

"Lütfen bekleyin."

VE SONRA, bir buçuk dakika bekletildikten sonra, sihir gibi, bir ya da iki tıklamadan sonra Davenport hatta oldu. "Marcy?"

"Lucas?"

"Evet... Bu Marcy mi?"

"Hayır, aslında değil Lucas."

Uzun bir sessizlik, sonra sesi aniden kalınlaştı: "Nasılsın?"

"Pek iyi değil ama bunu bilmen gerekir." O yapabiliirdi

Hattın diğer ucundaki vahşi el kol hareketlerini ve el sallamayı hayal edin.

"Evet, çok kötü vurulduğunu duydum." Sesi sakindi.

Yeterince. "Bebek için gerçekten üzgünüm. Nişanım hamile.... Tüm bu yolculuğu kendim yapacağım. Sonbaharda evleneceğim."

"Nişanlın, tanıdığım biri mi?"

"Hayır. O bir doktor. Oldukça sert bir kız. Muhtemelen ondan hoşlanırsın." "Belki... ama saçmalamayı kesmek için, sadece seni aramak ve

Gene'i bu işin dışında tutman için. Federallerin bu işe karışacağını biliyordum, Malone denen kadını gazetede gördüğümde şaşırmadım, ama hepimiz Gene'in iyi olmadığını biliyoruz. Onu hapse atmanın hiçbir faydası olmaz. İçeri girmeyeceğim, bana şantaj yapamazsın. Ama oradaki şovu kim yönetiyorsa ona söyleyebilirsin.

Gene'i gerçekten kişisel olarak alırlar ve eğer onu mahvederlerse, hapse atarlarsa, ona zarar verirlerse ya da bunlardan herhangi birini yaparlarsa, o zaman ailelerine baksalar iyi olur. Başkanı havaya uçurmaya çalışmayacağım. Ajanların karılarını ve kocalarını öldürmeye başlayacağım ve bunu yapacağımı biliyorsunuz."

"Onu serbest bıraktırmaya çalışacağım. Ama ben bir federal değilim." İçinde

Arka planda, zayıf ama net bir erkek sesi duydu: "Cep telefonunu kullanmıyor."

"Nasıl olsa bana yalan söylersin," dedi.

"Hey Clara, elime geçsen seni hapse atarım ama Gene'le işim olmaz. Gene'in kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum ve onu serbest bıraktırmaya çalışacağım. Sadece ne kadar nüfuzum olduğundan emin değilim. var."

"Tamam." Saatine baktı. Tam bir dakikadır konuşuyorlardı. "Şimdi gitmem gerek. Muhtemelen çok yaklaştımlardır. bu hattı kırmak. Bana cep telefonu numaranı ver."

"Benim yok-"

"Güle güle."

"Dur, dur, dur... Ben sadece seni oyalamaya çalışıyordum." Numarayı okudu ve Rinker not aldı. Tekrar hoşça kal demeden telefonu kapattı, hızla arabasına doğru ilerledi ve arabayı St. Louis'e giden otoyol. Altı mil ötede, Illinois Otoyol Devriyesi'ne ait bir araba aceleyle geçti, doğuya gidiyordu, ışıkları yanıyordu ve sireni yoktu.

Belki de bir tren kazasıdır, diye düşündü.

DİNLENMİYORDU ve gün ışığında dolaşmaya pek hevesli olmasa da şehir merkezine geri döndü. Belki de Andy Levy hakkında küçük bir araştırma daha yapmayı düşündü. Belki de Levy'yi aramalı, onu biraz terletmeli, konuşma fikrine alışmasını sağlamalıydı. Ve *bunu* düşündü: Davenport şehirdeydi.

Ona adamın sadece acımasız değil, aynı zamanda şanslı olduğu da söylenmişti ve bu onu gerçekten korkutuyordu. Acımasızlıkla başa çıkabilirdi. Şanslı ise bir sorundu. İnsanları takip ederken her zaman çok dikkatliydi ama her an şansın dönüp bir çingiraklı yılan gibi ona saldırabileceğinin de farkındaydı. Bu felaket ziyaretinde Minneapolis, o ve müvekkili dönüp durmuşlar, çalışmışlar, mücadele etmişler ve hiçbir zaman son parçayı çekip çıkaramamışlardı. yapışkan bantlı kötü şanssı sırtlarından attılar. Şans onları yenmişti, zeka, beceri ya da kötü planlama değil.

Ama belki de bu sefer şansı yaver gitmişti. Cep telefonundan bahseden adamın sesini duymuştu. Dichter'in aradığı cep telefonunun numarası ellerinde olmalı: Dichter'in aradığı cep telefonunun Vurulduğunda aradığı numara çalıntı çıkınca o olduğunu anlamış olmalılar. Ya John Sello's'a kadar izini sürdürülse? Sello's'a hem Dichter hem de Levy hakkında sorular sormuştu.

Levy'ye tekrar bakmaya gitmeden **önce** Sello's'a da sorabilirdi. Yaklaşmakta olan bir BP istasyonunun tabelasını gördü, rampadan çıktı, arabalı bir telefonun önüne geldi, telefon rehberinden Sello's'un numarasını buldu ve tuşladı. Sello's açtı - her zaman evde olan Sello's. Rinker, "Onlarla neden konuştuğunu bana dürüstçe anlatırsan sana zarar vermem" dedi.

"Ne?"

"Sana zarar vermeyeceğim."

Sello's bir süre durakladıktan sonra, neredeyse inler gibi bir sesle, "Her şeyi biliyorlardı. Başka seçeneğim yoktu. Eğer yapmazsam Onlarla konuşursam, beni Dichter cinayetinden suç ortağı olarak tutuklayıp idam sehпасına göndereceklerdi. Telefonu çalan adamın izini sürebileceklerini söylediler. Ne yapacağımı bilemedim."

"Onlara Levy'nin adını vermişsin."

"Clara, ne yapabilirdim ki? Ya onlara canları cehenneme deyip kendimi idam sehпасında bulabilirim ya da bunu senden gizleyebilirim diye düşündüm."

Yine de yeterince dürüsttü. "Lanet olsun, John. Davenport orada mıydı? Minneapolis'ten bir adam? İri, siyah saçlı, yakışıklı bir adam?"

"Evet. Minneapolisli bir adam. Sert adam. Yerel bir eski polisle geldi, başka bir sert adamla. Beni nasıl buldular bilmiyorum, Kesinlikle."

"Pekala."

"Beni öldürecek misin?"

"Hayır. Ama sana söyleyeyim John, federaller bu olayda geniş bir yol açıyorlar. Eğer gerçekten senin de işin içinde olduğunu düşünüyorlarsa. bok."

"Ah, yarısını bile bilmiyorsun...." "Ne?"

"Clara, Ross için çalışan Troy'u tanıyor musun? Şu bronzlaştırıcı şeyi her zaman üzerine süren kas yığını adam mı?"

"Hayır. Benim peşimde olmalı."

"Şey, o gerçek bir pislik ve etrafta dolaşıp Herkese sizi görüp görmediklerini ya da nerede olabileceğinizi soruyor. Tahmin et kiminle seyahat ediyor?"

"Bilmiyorum, John. Neden bana söylemiyorsun?"

"Honus Johnson." Yine neredeyse bir inilti gibi çıktı. "*Biliyorum* Honus'u

tanıyorsun."

"Honus'u

tanıyorum."

"Honus, senin hakkında yalan söylediğimi anlarsa benimle biraz zaman geçireceğini söyledi. Bunu gerçekten tuhaf bir şekilde söyledi ve yanağıma dokundu. Her beş dakikada bir yanağımı yıkıyordum."

"Ama yalan söyledin."

"Senden hoşlanıyorum Clara. Ama şimdi gerçekten korkuyorum. Polisler, sen ve Honus arasında."

"Bunun için üzgünüm," dedi Rinker. "Senin yerinde olsaydım John, bir süreliğine uzaklaştırdım. Gerçekten en iyisi bu olurdu. Senin için. Altı hafta içinde her şey bitmiş olacak."

"Ya *sen* bittiysen. Honus Johnson-"

Rinker, "Gitmeden önce Honus Johnson'ın icabına bakacağım," dedi. "Yani: Git buradan, John."

"*Sopayı* aldım, Clara."

"Evet, biliyorum. Ama ölürsen kulübe değer katamazsın. Çok sakın olun, muhasebeciniz ve barmenlerle ayarlamalar yapın ve sonra gidin."

"Oh, adamım..."

"Bu benim son sözüm, John. Sana iyi şanslar. Güle güle." Telefonu kapattı ve "*Bu her şeyi açıklıyor.*" diye düşündü. Federaller Levy'nin ve bu muhtemelen onun üzerinde süründükleri anlamına geliyordu.

Şimdi. Düşünecek daha çok şey vardı. Honus Johnson ve oyuncaklarını da düşünmek zorundaydı. Honus bir keresinde ona Ross için çalışırken Sears'ın Craftsman aletlerini tercih ediyordu, çünkü *garantisi vardı*. Bu onu güldürmemişti, çünkü Honus ciddiye.

Sonra şansın bu sefer yanında olduğu aklına *geldi*; Selloş birçok kritik bilgi sağlamıştı. Ve sonra o "*Polisler Selloş'un telefonunu dinlemediği sürece sorun yok*" diye düşündü. Etrafta bir polis arabası aradı, kalbine bir korku parmağı dokundu, sonra BP otoparkından çıktı ve otoyola geri dönene kadar tekrar nefes almaya başlamadı.

POLLOCK'S'ta televizyonu açtı, yerel haberleri arıyordu. İhtiyacınız olmadığında, başka bir şey bulamazsınız. İhtiyacınız olduğunda, onu asla bulamazsınız. Bir saat boyunca yerel kanalları dolaştıktan sonra CNN Headline News'e tıkladı ve yirmi dakikalık bir bekleyişten sonra, federal polislerin Gene'i ya bir adliye binasına ya da bir hapis haneye götürdükleri kısa bir bant parçası gördü. Malone'u tekrar gördü, görünüşe göre denetliyordu. Kaset onu o kadar sinirlendirmiş ki kanepeden atlayıp Evin içinde bir ileri bir geri, havayı yumrukluyor, kendi kendine konuşuyordu, "Onun canını yaktınız, onun canını *yaktınız*," diyerek onun canını yaktıklarında ne yapacağını hayal ediyordu.

Kasette Gene tamamen çaresiz görünüyordu. O alamadı çok hapis yattı. Diğer her şeyle birlikte klostrofobikti. Davenport onu oradan çıkaramazsa, bir şeyler yapmak zorunda kalacaktı. FBI'a mı geçecekti? Bu onu öldürürdü.

Belki de sadece gitmeliydi. *Bunu* düşündü. Parası iyi saklanmıştı ve gidecek bir yeri, sıcak bir yeri vardı.

Gene olmasaydı, bu işten vazgeçebilir, Ross'u arayıp onu tekrar uyarabilir, Dichter'in bir uyarı olarak kalmasına izin verebilirdi. Gidebilirdi. Ama şimdi yapamazdı, Gene'in icabına bakılana kadar olmazdı.

POLLOCK genellikle eve saat üç civarında gelirdi. Rinker dışarı çıkarken Pollock'la gitmeyi seviyordu, çünkü o zaman Pollock da kılık değiştirmenin bir parçası oluyordu. Saat ikiye kadar, Rinker Gene hakkında o kadar uzun süre düşünmüş ve *Post-Dispatch* makalesine o kadar çok bakmıştı ki, sonunda canı cehenneme dedi ve geri döndü başka bir telefon arıyordu. Sabah doğuya gitmişti, bu sefer batıya, I-64'e döndü. Sonunda bir yerde durdu.

Plaza Frontenac adlı lüks alışveriş merkezini aramak için.

Post-Dispatch'i aramış ama kolay olmamış. *Post-Santral* operatörü onu Gene hakkında o sabahki haberi yazan muhabire yönlendirdi, ancak muhabir yerinde değildi ve telesekreteri onu şehir masasındaki bir kadına yönlendirdi. Kadın, Rinker itiraz edemedi onu aynı muhabire geri gönderdi ve telesekreter onu tekrar şehir masasına geri gönderdi. Bu sefer, kadın "Clara Rinker olayıyla ilgilenen biriyle konuşmam lazım. Eskiden onu tanırdım."

Diğer uçtaki kadın, telefonda konuşulanlardan hiç etkilenmemişti. "Sizi organize suçlar muhabirimiz Fabian Broeder'a ya da metro köşe yazarı Sandy White'a yönlendirebilirim" dedi.

"Peki, sizce hangisi? En önemlisi kim?"

"Sandy en iyi bilineni. Yarın için bir Rinker köşesi üzerinde çalışıyor."

"Onunla konuşmama izin ver."

Üç saniye daha bekletildikten sonra telefon bir kez çaldı ve bir erkek sesi "Beyaz" dedi.

"Rinker davasıyla ilgili haber mi yapıyorsunuz?"

"Bir köşe yazısı yazıyorum," dedi White. "Kimsiniz?"

"Clara Rinker."

Bir dakika sessizlik. Sonra: "Saçmalık."

Rinker, "Kendi kendine saçmalama," dedi. "Not almak için bir şeyin var mı?"

"Evet. Ama yine de bunun Rinker olduğunu sanmıyorum."

"Ben de sana bunu kanıtlayacağım, aptal. Sadece dinle.

Bu davada FBI ile çalışan Minneapolisli bir polis var. Adı Lucas Davenport" -kız onun için heceledi- "ve o bir

Minneapolis'ten şef yardımcısı. Orada onunla karşılaşmıştım ve beni Wichita'daki barımdan kovmuştu. Şimdi burada federallere yardım ediyor. O kadarını anladın mı?"

"Evet." Deli gibi yazıyordu, bilgisayar tuşları telefonun içinde tıkırdıyordu.

"Tamam. Kim olduğumu şöyle kanıtlayacağım. Bu sabah saat onda Doğu St. Louis'den onu aradım ve onunla Dava. Bana nişanlısının hamile olduğunu söyledi. Onu FBI binasından aradım."

"Hamile. Tanrım. Şaka mı yapıyorsun? Bu gerçekten Rinker mı?" Sesi yükseliyordu; inanmaya başlamıştı.

"Evet. Ben Rinker. Davenport'u arayıp nişanlısını sorarsanız, onu aradığımı ve başka kimsenin bunu bilmesinin mümkün olmadığını teyit edecektir. Tartışmanın bu kısmı hakkında. Şimdi, benim bir tamam mı?" "Git."

"Ne?"

White, "İfadeye göre hareket edin," dedi.

"Oh. Tamam. FBI, kardeşim Gene'i California'da uydurma bir uyuşturucu suçundan tutukladı. Gene'in aklı başında değil. Hiçbir zaman da olmadı. Aptal değil, ama bu dünyada değil, anladın mı? Ve klostrofobik. Onu hapse atarak işkence ediyorlar. O masum bir çocuk ve ona işkence ediyorlar çünkü Bunun teslim olmamı sağlayacağını sanıyorsun. Ama yapmayacağım. Sana ve herkese şunu söyleyeceğim: Eğer Gene'e bir şey olursa. Çaresiz bir çocuk, eğer ona bir şey olursa, kan onların ellerine bulaşacak ve ben bu kanı teker teker onlardan temizleyeceğim. Her seferinde bir tane.

ve ailelerinden. Bunu yapan FBI çalışanlarından." "Devam edin."

"Elimdekinin hepsi bu."

"Uyuşturucu suçlamalarının saçmalık olduğunu mu söylüyorsun?"

Rinker, "Telefon için çok fazla küfür ediyorsun," dedi. "Özür dilerim. Biraz heyecanlıyım da."

"Tamam. FBI'a Gene hakkındaki suçlamayı sor. Gene'in hayatı boyunca tek bir esrardan fazlası olmadı. Hiçbir zaman on dolardan fazla parası olmadı. Birini en son ne zaman gördün?"

California'dan St. Louis'e turuncu hapishane tulumları ve zincirlerle sürüklendi çünkü bir esrarı vardı?"

"Tamam."

"Bir şey daha var. FBI, First Heartland'den Andy Levy adında bir adamın peşinde, çünkü onu öldüreceğimi düşünüyorlar. Sıradaki. Ama yapmayacağım. Andy eskiden benim için parayla ilgilenirdi ama uzun zamandır ilgilenmiyor. Sadece onunla konuşmak istedim."

"First Heartland?"

"Evet. Andy First Heartland'de başkan yardımcısı ve St. Louis'de mafya için bankacılık yapıyor. FBI bunu biliyor ve Onu koruyorlar çünkü beni yakalayabileceklerini umuyorlar. Ama zamanlarını boşa harcıyorlar. Andy ile ilgilenmiyorum."

"Vay anasını. İlk Heartland." "İşte yine başladın."

"Üzgünüm ama dinle.... Sırada kimi öldüreceksin? Bir fotoğrafçı göndermek istiyorum."

Rinker güldü -neredeyse hızlı bir öksürük gibi. Adamda taşak varmış. "Gitmem gerek."

"Şunu tekrar okuyayım."

"Zamanım yok. Ama sen Davenport'la konuş."

"Bilmiyorum... Ne... Minneapolis'ten gelen bir adamın burada ne işi var?"

"FBI onu getirdi çünkü beni yakalaması en muhtemel kişinin o olduğunu düşünüyorlar."

"Haklılar mı?"

"Olabilir. Ama beni henüz yakalayamadı ve şansı da vardı."

RINKER, Pollock'un verandanın basamaklarını tırmanıp içeride kaybolduğunu görece kadar zamanında Pollock'un evine **geri döndü**. Arabasını sıkı bir U dönüşü yaparak çekti, toprak garaj yolundan garaja götürdü ve dışarı çıktı, kapıyı kaldırdı ve park etti. Kendini eve bıraktığında, Pollock mutfaktaydı. Pollock onun görüş alanına doğru eğildi ve "İyi misin?" diye seslendi.

"Ben iyiyim," dedi Rinker.

Pollock, "Arı kovanına çomak soktuk," dedi.

Rinker bir süre ona baktıktan sonra, "Eğer gitmem gerektiğini düşünüyorsanız..." dedi.

"Bence birkaç gün ortalıkta görünmemelisin," dedi Pollock. Mutfaktan çıktı, ellerini bir bulaşık bezine sildi. "Radyoda FBI'ı aradığını duydum. O kamyon durağının her yerinde polisler var, eğer o gerçekten sendiysen."

"Televizyonda mı?"

Pollock, "Televizyonda her yerde bu var," dedi. "Parmak izi alıyorlar, tanıklarla konuşuyorlar. Sizin robot resminizi yapıyorlar.

Tanıklar."

"Pekâlâ," dedi Rinker. "Hava kararır kararmaz bir süreliğine gideceğim. İki ya da üç gün burada olmayacağım."

"Nereye gittiğini bilmek istemiyorum."

Ama yaptı; ve Rinker, "Anniston, Alabama, Derin Güney'in bahçe noktası" dedi.

"Oradaydım. Bahçe falan hatırlamıyorum," dedi Pollock.

"Sorun değil, çünkü havuçların peşinden gitmiyorum," dedi Rinker. "Eski bir asker arkadaşımı görmeye gidiyorum."

GÜN UZAYIP GIDIYORDU.

Malone, Levy'ye bir yaklaşım hazırlamıştı ve federallerden biri Levy'nin yerüstü bankacılık dünyasındaki bağlantıları ve Levy ile olası ilişkileri hakkında bir PowerPoint sunumu yapıyordu.

yeraltı kara para aklama faaliyetleri. Levy'nin özel müşteri listesi, organize suç örgütleriyle bağlantılı kişilerin yatırımlarını ortaya çıkarmıştı.

Suç. Üç kişilik bir ekip, altı saatlik bir mali araştırmanın ardından yarım saat süren bir brifing hazırladı.

Sessiz bir flaş patladığında ekip soruları alıyordu

Köşedeki masanın üzerinde duran bir telefonda yanıp sönüyordu.

Malone'u rahatsız eden

kesintiye uğramıştı ama en yakın olan oydu. Arkasına yaslanıp ahizeyi kaldırdı, bir saniye dinledikten sonra Lucas'a baktı. "Marcy seninle konuşmak istiyor. Ofisinde sorun var," dedi sessiz bir sesle.

Ses. Marcy ile Minneapolis'teki Rinker soruşturması sırasında tanışmıştı.

"Özür dilerim. Beni cep telefonumdan aramalıydı." Lucas masanın etrafından dolaşp telefonu açtı, sunum yapan adama yarı arkasını dönüp bekleme düğmesine bastı ve sessizce, "Marcy?" dedi.

"Lucas?" Marcy'nin sesine benzemiyordu, tabii üşütmediyse. "Evet...

Marcy ile mi görüşüyorum?"

"Hayır, aslında değil Lucas."

Sadece bir saniye sürdü. O bir saniye içinde kızın nasıl koktuğunu, parfüm ve biranın hoş kokusunu, Wichita'daki salonunda dans ettikleri zamanı hatırladı. "Nasılsın?"

Lucas çılınca Mallard'a el sallamaya başladı, Mallard bir an şaşırılmış gibi göründü ama sonra anladı. Sessizce, dudaklarıyla ismi taklit ederek, "Rinker?" dedi.

Lucas başını salladı ama Rinker'ın söylediklerinin bir kısmını kaçırmıştı. "...bunu bilmen gerekir."

Etrafındaki federaller telefonlara koşuşturuyordu ve bir adam kapıdan fırladı, sarı bir hukuk defteri arkasında yere yuvarlandı.

"Evet, çok kötü vurulduğunu duydum," dedi Lucas. Kalbi küt küt atıyordu ama *sakin ol, sakin ol*, diye düşündü. *Kendini ele vermeyecek kadar akıllı*. El yordamıyla insani bir bağ kuracak ve onu konuşturacak bir şeyler aradı. "Gerçekten çok üzgünüm. bebek hakkında," dedi. "Nişanlım hamile.... Bütün bu yolculuğu kendim yapacağım. Sonbaharda evleneceğim."

Federallerden biri başını kaldırdı ve ona başparmağı ve işaret parmağıyla daire işareti yaptı. Malone'un telefonda bir şeyler mırıldandığını duyabiliyordu: "Aramanın acilen izlenmesi gerekiyor..."

Rinker, "Nişanlın, tanıyabileceğim biri mi?" dedi.

"Hayır. O bir doktor. Oldukça sert bir kız. Muhtemelen ondan hoşlanırsın." "Belki... ama saçmalamayı kesmek için, sadece seni aramak ve

Gene'i bu işin dışında tutman için. Federallerin bu işe karışacağını biliyordum, Malone denen kadını gazetede gördüğümde şaşırmadım, ama hepimiz Gene'in iyi olmadığını biliyoruz. Onu hapse atmanın hiçbir faydası olmaz. İçeri girmeyeceğim, bana şantaj yapamazsın. Ama oradaki şovu kim yönetiyorsa ona söyleyebilirsin.

Gene'i gerçekten kişisel olarak alırlar ve eğer onu mahvederlerse, hapse atarlarsa, ona zarar verirlerse ya da bunlardan herhangi birini yaparlarsa, o zaman ailelerine baksalar iyi olur. Başkanı havaya uçurmaya çalışmayacağım. Ajanların karılarını ve kocalarını öldürmeye başlayacağım ve bunu yapacağımı biliyorsunuz."

"Onu serbest bıraktırmaya çalışacağım. Ama ben federal değilim," dedi Lucas. Arkasındaki federallerden biri, "Cep telefonuyla konuşmuyor," deyince Lucas

"Ah, kahretsin." diye düşündüm.

Rinker, "Nasıl olsa bana yalan söyleyeceksin," dedi.

"Hey Clara, elime geçsen seni hapse atarım ama Gene'le işim olmaz. Gene'in kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum ve onu serbest bıraktırmaya çalışacağım. Sadece ne kadar nüfuzum olduğundan emin değilim. var."

"Tamam. Şimdi gitmeliyim. Muhtemelen bu hattı patlatmaya çok yaklaştımlardır. Bana cep telefonu numaranı ver."

"Benim yok-"

"Hoşça kal."

"Bekle, bekle, bekle, sadece seni oyalamaya çalışıyordum."

Numarayı okudu. Bir duraklama oldu ve ekledi, "Bunu arayabilirsin her zaman."

Ama o gitmişti. "Lanet olsun," dedi Lucas. Odaya döndü. "Gitmiş. Hattı aldık mı?"

Malone telefonda ona el sallıyordu. Sonra odadan fırlayan adam aceleyle geri döndü ve "Doğrudan otoyol devriyesine bağlandık. Hattı aldığımızda-"

"Hattı bulduk," diye ağzından kaçırdı Malone. "Illinois'de."

"Kahretsin," dedi otoyol devriyesiyle temasa geçen adam.

"Birinci hatta Missouri Otoyol Devriyesi var. Illinois polislerine ulaşmanın hızlı bir yolunu bulmuş olmalılar."

Malone 1 numaralı hattı tuşladı ve kendini tanıttikten sonra Missouri polisine "Illinois'den aradığınızı" söyledi. Onlara ne kadar çabuk ulaşabilirsin? Ne kadar sürede? Git o zaman. İşte konumu...."

Bir kamyon durağı. Lucas dedi ki, "Polisler oraya vardığında, kimsenin kamyon durağından çıkmasına izin vermeyin. Kullandığı telefonu izole edin. Daha fazla parmak izi alıp alamayacağımıza bakmalıyız.

Onu gören insanlar bize şu anda neye benzediğini söyleyebilir."

Malone başını salladı ve Lucas'ın söylediklerini tekrarlamaya başladı. Mallard, "Bir arabam var. Gidelim." dedi.

"Eğer sadece sen varsan, Porsche'mi alalım. Bizi hemen oraya götürürüm."

Mallard Malone'a dedi ki, "Cep telefonunda olacağım. İki dakika içinde beni ara ve bizi kamyon durağına yönlendir."

"I-64'ün hemen dışında. I-64'e bin ve doğuya git, ben seni ararım ve oraya götürürüm."

Mallard'la birlikte kapıya yönelirken Lucas omzunun üzerinden, "Arabam için bir flaşörüm var," dedi. "Devriyeye geldiğimizi söyle."

Mesafe otuz milden biraz daha **fazlaydı**. Otoyola çıktıklarında, Mallard cep telefonuna gömülmüş bir halde uçuyorlardı,

Malone'dan gelen talimatları ve güncellemeleri dinliyor, telefonda telefonun yüzünü ön camın arkasındaki kırmızı flaşörden uzak tutuyordu. Lucas aramalar arasında ona Rinker'ın söylediklerini, yani kardeşiyle ilgili uyarıları anlattı.

Mallard, "Ondan çok daha tehlikeli insanlarla uğraştık," dedi.

"Belki de değil - belki de kişisel olarak tehlikeli değil," dedi Lucas.

"Çoğu pislik belirli bir ajan grubuna odaklanmaz. Bu da onları yakalamayı kolaylaştırır. O deli değil. O şekilde değil."

Mallard, "Bu uyarı bize kardeş taktiğinin etkili olduğunu, onun üzerinde işe yaradığını gösteriyor," dedi.

"Umarım bu seni kışından ısırmaz," dedi Lucas.

Mallard telefona geri döndü ve Malone'a

Rinker'dan uyarı. İndiğinde, "Malone telefonu yazdırması için bir olay yeri inceleme görevlisi ve dizüstü bilgisayar kimlik kiti olan başka bir adam gönderiyor. Kamyon durağının müdürüyle konuşmuş ve insanları telefonlardan uzak tutmasını söylemiş. Ona iyi bakan bir adam bulabilirsek, bu yolculuğa geçecek."

Lucas pencereden dışarı baktı. "Biliyor musun, eğer Rinker burada, kasabada kalıyorsa ve oraya sadece telefon etmek için gittiyse, büyük ihtimalle yanından geçip gidiyoruzdur. Diğer şeritte."

Mallard batı şeridine baktı ve "Çok yakın" dedi.

KAMYON DURAĞI tüm kamyon duraklarına benziyordu - sarı çelik

Büyük boy, yağ lekeli beton bir yakıt deposunun ortasında karartma pencereleri olan bina, çift sıra gaz pompası ve bir birkaç mazot kulübesi. İçeride bir bakkal, bir makarna ve peynir restoranına bitişikti ve bir dizi dinlenme odası vardı.

ve sadece sürücülerin girebildiği kilitli bir duş odası vardı. Lucas Porsche'yi rampadan çıkarıp iki otoyol devriyesinin arasındaki dar yuvaya soktuğunda yarım düzine polis arabası etrafta park etmişti. Kruvazörler.

Bir Illinois otoyol devriyesi kapıya yaklaşıp içeri girmek üzereydi ki Lucas durdu ve başını sallayıp

Lucas motoru durdurduğunda onlara doğru adım attı. Kimliğiyle ilk çıkan Mallard oldu. "FBI," dedi.

Polis önce Mallard'a, sonra Lucas'a, sonra da Porsche'ye baktı, ve Mallard'a, "Bugünlerde oldukça şişman gezintiler yapıyorsunuz." dedi.

"Hey, gelir vergileri yağıyor - buna inanamazsınız," Lucas dedi ki. "Hayatın tadını çıkarabiliriz diye düşündük."

Mallard, "Buranın sahibi bizzat kendisi. Zengin, pisliğin teki ve Minneapolis şehri için çalışıyor. Federal hükümet, annenizi ağlatacak düşük kaliteli Chrysler ürünleri kullanıyor.

utanç." Ve: "İşleri kim yürütüyor?"

Polis, "Bilmiyorum, ben de yeni geldim," dedi.

Olay yerine gelen **ilk polis**, ne yapılması gerektiğini tam olarak bilmeyen Eakins adında bir otoyol devriye çavuşuydu ve kışını kollamakta usta bir ihtiyar olarak tam olarak doğru olanı yapmıştı.

Olay yerini dondurmuştu. Federaller söyleyene kadar kimse dışarı çıkmayacak, kimse telefona yaklaşmayacaktı.

"Nasıl olsa pek bir şey fark etmiyor, herkesin cep telefonu var," dedi.

"Onu gören var mı?"

Eakins, "İki adam sahip olabileceklerini düşünüyorlar - restoranda turta yiyorlar," dedi.

"Pekâlâ," dedi Mallard. "Sadece yaptığınız şeyi yapmaya devam edin." "İnsanları dışarı çıkarabilir miyiz?"

"Evet. Eğer iyi olduklarından eminseniz. Ama her ihtimale karşı kimliklerini, kamyon etiket numaralarını alın. Kamyonları kontrol edin, kimsenin koltukların arkasına saklanmadığından emin olun. İçeri girenleri uyarmalıyız.

devam edebilirlerse, gitmelerine izin verin. Herhangi bir nedenle burada durmak zorunda kalırlarsa, ayrılmadan önce bir gecikme olabileceğini söyleyin."

"Bunu yapabiliriz," dedi Eakins. "Size turtacıları göstereyim, sonra da dışarıda organize olalım."

TURTACILAR birbirlerine çok benziyorlardı; kareli gömlekler giymiş, deri kemerlerinden bağırsakları sarkan, kare yüzlü, iri yarı yol şoförleri. Gördükleri kadın muhtemelen Rinker'dı. İkisi de ona bakma fırsatı bulmuştu: hoş görünümlü bir sarışın olduğunu söylediler, Kısa saçlı. Klas ama oldukça iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu. "Acelesi vardı," dedi Blueberry Pie. "Onu dışarıdan izliyordum. Gözümün ucuyla. Birkaç telefon görüşmesi yaptı ama bir iş kadını gibi çok hızlıydı. Ben de öyle olduğunu düşündüm. Emlakçı bir kadın, telefonları falan kontrol ediyor."

Apple Pie, kadının güzel bir poposu olduğunu ve kapıdan çıkarken bir Ford Explorer'a doğru gidiyor olabileceğini düşündüğünü ekledi. "Ona bindiğini görmedim, ama aşağıda çok fazla araba yoktu ve polisler kapıdan içeri girdiğinde, ben Explorer'ın gittiğini fark ettim." "Ne renk?"

"Koyu kırmızı. Karaciğer renginde, bir çeşit." "Sen...?"

"Hayır. Tabaklara hiç bakmadım. Onun kışına bakmakla meşguldüm."

Her iki pasta da Rinker'ın marketin arka duvarındaki telefon sırasının sondan ikinci telefonunu kullandığını kabul etti.

Lucas ve Mallard röportajı bitirirken siyah bir Tahoe yanaştı ve içinden yarım düzine federal indi. Sonra başka bir Tahoe ve daha fazlası, hepsi takım elbiseli. Lucas Mallard'a, "Podiatri kongresine benziyor," dedi.

Diğer birçok telefona benzeyen telefonlara baktılar. telefon etti ve Rinker'ı görmeyen diğer insanlarla, arabasını görmeyen insanlarla ve bordo Explorer'a binen "siyah bir adam" gördüğünden oldukça emin olan bir adamla konuştu.

"Bu iyi," dedi Lucas Mallard'a. "Şimdi Explorer'dan emin değiliz."

Malone başka bir grup federalle birlikte geldi. Hepsi tekrar telefonlara bakmaya gitti ve bir parmak izi teknisyeni şöyle dedi: "O turta adamların telefon konusunda haklı olduklarından oldukça eminim. Kullandığı telefon buydu."

"Bu nasıl?" Mallard sordu.

"Diğer telefonlardan hiçbirinin bu kadar iyi temizleneceğini sanmıyorum," dedi. "Windex sıkılmış gibi görünüyor."

Oraya vardktan **bir saat sonra**, artık zamanlarını boşa harcadıklarına ikna olan Lucas, mor aromalı bir buzlu şeker aldı ve Malone bir kenara çekildi, Rinker'la yaptığı konuşmayı, parçalanmış sahte buz parçalarının arasından kelimesi kelimesine ezbere okudu ve "Gene'le konuşmak istiyorum. Belki de Clara'nın bizi ondan uzaklaştırmaya çalışmasının başka bir nedeni vardır."

"Onunla konuşan oldukça iyi adamlarımız var," dedi Malone.

"Biliyorum, biliyorum. Sadece onunla sohbet etmek istiyorum.

Bakalım neler biliyor.

söylemek için. Ona bir

bakın." "Ben de gelebilir

miyim?"

"İstersen dinleyebilirsin ama içeride benimle olmamanı tercih ederim.

Federal olmayan bir ortam arıyorum."

Bir an düşündü, sonra "Tamam" dedi. "Dinlemesi için başka bir adam getirmek istiyorum. Eski polis tipi."

"Arkadaşın Del mi?" Del'le Minneapolis'te tanışmıştı.

"Hayır. Buradan bir adam. Eski dostum, iyi bir kulağı var.

Gene bir şey biliyorsa belki yerel bir şeyler bulabilir.

Yerel. Bir ipucu, biraz... *herhangi bir şey*." Etrafına bakındı, buzlu şekerini bitirmişti. "Çubukları nereye atayım?"

"Hayır. Yer olmaz." dedi. O zaman: "Bunun için ayarlayacağım

Öğleden sonra. Geç oluyor, o yüzden yakında olmalı. Gene olayı." "Peki ya Levy? Onu yakalamak için her şeyi ayarlamıştın."

"Hala devam ediyoruz," dedi. "Onu evine götüreceğiz ve oraya vardığında kapıyı çalacağız."

Organize olmaları, Andreno ile temasa geçmeleri ve Gene Rinker'ın ilçe hapisanesinde kiralık bir hücrede tutulduğu Clayton'a ulaşmaları **bir saat** sürdü. Malone, "Clara'nın tarzı göz önüne alındığında, güvenlik açısından onu burada tutmanın daha iyi olacağını düşündüm," dedi.

dedi, asansörle yukarı çıktıklarında. "Onunla konuşmak istediğimizde bariz bir noktaya girip çıkmasına izin vermiyoruz."

Otoparkta onları bekleyen Andreno şöyle dedi, "Gece gündüz bu şey üzerinde mi çalışıyorsunuz? Gece gündüz?"

Malone ona baktı. Andreno, Mafya Terzileri'nden aldığı anlaşılan gri, kruvaze, tebeşir çizgili bir takım elbise giymişti. "Hemen hemen," dedi. "Şu anda sahada elliden fazla ajanımız var."

"Bu şehirde harika İtalyan restoranları var" dedi.

Lucas başını iki yana salladı. "Onun zaten romantik ilişkileri var," dedi.

Andreno kaşlarını oynattı. "Yerel rigatoni'yi denemek isteyebileceği bir başka neden daha."

Malone sıkıntılı görünüyordu ve Lucas'a döndü: "Çok iyi bir sac ustası bile değil. Bunu dün gece fark ettim."

Andreno şaşırmıştı: "Bir sac ustası mı?"

Lucas, "Sonuç olarak kalbi bir başkasına ait," dedi. "Biz sadece onun kimliğini tespit etmeye çalışıyoruz."

Andreno başını salladı. "Eğer..."

"Bana sonra sor," dedi Lucas Andreno'ya. "Bir fincan kahve iç ve duygular hakkında konuşuruz."

"Siktir git," dedi Malone, ama bunu kötü bir şekilde söylememişti.

Asansör zili çaldı, kapılar açıldı ve dışarı çıktılar.

GENE RINKER çoktan sorgu odasıındaydı. Malone geride dururken gardiyan Lucas ve Andreno'yu odaya aldı. Gardiyan Rinker'a *iyi* baktı ve kapıyı kapattı.

Lucas ve Andreno yerleşirken Rinker hiç konuşmadan oturdu. Rinker 1.80 boyundaydı, inceydi ama zayıf değildi: sağlıklıydı, sanki kötü yemekler yiyordu, yüzü o kadar yıpranmıştı ki Kum taneleriyle çukurlaşmış gibiydi. Elleri pürüzlüydü, yüzü gibi yıpranmıştı, kucağında gevşek duruyordu; pürüzlülük onları karanlık yapıyordu, ama sağ elinin ilk iki parmağı nikotindi.

Lekeliydi. Saçları gevşek, bulaşık suyu sarıydı ve cansız bir şekilde çökmüş omuzlarına dökülüyordu. Üzerinde gri bir tişört, bir beden büyük kot pantolon ve beyaz spor ayakkabıları vardı; giysiler ona beden ölçülerini tahmin eden biri tarafından verilmiş gibiydi. Ne Lucas'a ne de Andreno'ya doğru dürüst bakmıyordu.

Lucas onu sokakta görseydi, şöyle düşünürdü,
*Ezik, sokak çocuğu, muhtemelen biraz uyuşturucu kullanmış,
Muhtemelen biraz çalmıştı, muhtemelen şiddete başvuramayacak
kadar kendinden emin değildi.* Lucas ve Andreno oturduklarında bir parmağını gözlerinin arasında ovuşturdu, gergindi, sonra ellerini tekrar kucağına bıraktı.

"Biz federal değiliz," diye başladı Lucas. "Ben Minneapolis'ten bir polisim, bu diğer adam da St. Louis'den bir polis.... Aslında kız kardeşinle birkaç kez konuştum. Dün onunla konuştum."

Rinker şüpheliydi ama bir şey söyleyemeyecek kadar da korkuyordu. Lucas ona sırıttı. "Hoşuna giderdi. Beni FBI'dan aradı. Toplantının tam ortasında binaya girdim ve bana federalleri üzerinizden çekmemi söyledi. Etrafta tavuk gibi koşuşturan FBI ajanları vardı. Nereden aradığını bulduk ama oraya vardığımızda gitmişti."

Rinker başını salladı, boğazını temizledi. "Güzel," diye söze girdi.

Andreno, "Dinle evlat, federallerin Clara'yla ilgili tek bir kozu var, o da sensin ve çok kızgınlar," dedi. "Onu kısa sürede yakalayamazsak seni bir çekmeceye tıkacaklar ve bu hiç hoşuna gitmeyecek. Federal hapishanelerde çok sert hapishaneler var. sistemi." Samimi bir ses tonuyla konuşuyordu ve bu anlaşılıyordu. Sesi kesinlikle babacan geliyordu, diye düşündü Lucas.

"Clara'yı yakalamak herkes için en iyisi olur," dedi Lucas. "Kardeşine zarar vermek istemediğini biliyorum."

"Ona zarar vermeyeceğim," dedi Rinker.

"Bu iyi, bu aile hissi. Ben İtalyan'ım ve bu duyguya sahibiz," dedi Andreno. "Sorun şu ki, Clara'nın canı yanacak. Bundan kaçış yok. Federaller onun peşine düşecek ve muhtemelen onu öldürecekler. Eğer onu sokaklardan kurtarabilirsek... Yani, bir duruşması falan olmalı."

Rinker'ın gözlerinde bir zekâ kıvılcımı belirdi: "Onlar Ne dersiniz deyin, onu yine de uyutun" dedi. "Tek bir yolu var

O özgür ve belki de kaçacak. Onu hapse atarsan, sadece uyuturlar. Böyle bir yerde beklemektense vurulmak daha iyi" -bir eliyle steril odayı gösterdi- "ve sonra birinin seni bir masaya bağlayıp koluna bir şey sokmasını beklemek."

"Belki, ama belki de değil," dedi Lucas. "Ama sana şunu söyleyeyim: Sadece kendine ve sana zarar vermekle kalmıyor, arkadaşlarına da zarar veriyor. Buralarda bir yerde, arkadaşlarından biriyle kalıyor ve Her kimse... O da en az Clara kadar suçlu. Arkadaşlarını da yanında götürüyor. Kulağa doğru geliyor mu?" O biraz koydu otoritesini içine aldı ve Rinker'ın bocalayan zekasının bir deliğe geri sürünmesini izledi.

Rinker, "Sanırım hayır," diye mırıldandı ve ellerine baktı.

"Buradaki arkadaşlarını tanıyor musun?" Andreno sordu.

Rinker hiçbir şey söylemedi, soruyu duymamış gibiydi. Gözleri yassılaşmış, omuzları daha da çökmüş, sanki aklı başından gitmiş gibiydi.

Andreno kendini tekrarladı: "Onun arkadaşlarını tanıyor musun?"

Rinker birkaç saniye daha uzak durdu, sonra gözleri odaklandı ve kendini gittiği yerden çıkardı. Başını iki yana salladı. "Buradaki arkadaşlar hakkında hiçbir şey söylemedi. St. Louis hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Yeterince büyür büyümez Los Angeles'a doğru yola çıktım." Durdu, kendini tuttu.

Lucas itti: "O zaman arkadaşları *neredeydi*? Evinde bir yerlerde arkadaşları olmalı."

"Belki," diye kabul etti Rinker. Dudaklarını yaladı. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Benden büyüktü."

On beş dakika daha üzerinde çalıştılar ama hiçbir şey olmadı. ortaya çıkmıştı. Lucas onun sadece atılmış bir çocuk olmadığını fark etti; zihinsel bir eksikliği ya da ötekiliği vardı. Kaçıp gitmişti. Onu sıkıştırdıklarında, ancak isteksizce geri döndü.

Soruları bittiğinde Lucas ve Andreno iç geçirdi. Aynı anda, Lucas, "Lanet olsun," dedi ve Andreno, "Keşke sana yardım edebilseydik evlat. Bu lanet olası federaller... gerçek olabiliyorlar pislikler."

"Buradan gitmeliyim," dedi Rinker, canlanmaya çabalayarak. "Bütün eşyalarım Los Angeles'ta. Eğer geri dönmezsem, Larry ya da Jane onları bulacak ve satacaklar. Ellerine geçen ilk fırsatta satacaklar. Orada iyi eşyalarım var. Bir takım elbisem var. Bir radyom var."

"Keşke-" diye başladı Andreno.

"Buradan çıkmam gerek," dedi Rinker, onun sözünü keserek. Gözleri irileşmiş ve yağlanmıştı, odanın içinde etrafına bakındı, bir pencere, bir çatlak ya da hava alabilecek herhangi bir şey aradı. "Yani ben sadece... Ben sadece... Buradan çıkmalıyım. Nefes alamıyorum, rüyalar görüyorum..."

"Clara hakkında mı?" Lucas sordu.

"Benim hakkımda. Ben büyük bir güve gibiyim, çiçeklerin olduğu gecelerde gelen güveler gibi, sinek kuşları gibiler, ama Onlar güve, ben de onlardan biriyim ve bu adamlar beni yakalıyor, kanat çırpıyorum ve sanki kanatlarımı ve tüylerimi koparacaklarmış gibi beni çekiştirip duruyorlar. Tüy gibi büyük hislerim var ve onları koparacaklar. Hepsi gülüyordu ve dün gece ranzaya oturduğumda orada olduğumu, kanatlarımı çekip kopardıklarını düşündüm ve nefes alamadım.

Kanatlarımı çırpıyorum...."

LUCAS gardiyanı **aradı**, sonra Rinker'a, "Bir şeyler yapmaya çalışacağız. Yine de biraz sabırlı olmalıyız."

Andreno araya girdi: "Bekle, evlat."

Gardiyan onu götürdüğünde, Rinker onlara dönüp baktı ve "Gerçekten geri dönmeliyim. Bütün eşyalarım Los Angeles'ta. Eğer geri dönmezsem onları satacaklar."

MALONE'DA BİR KASET VARDI. Asansörle aşağı indiklerinde, "Tekrar dinlemek istersen, hepsi orada," dedi.

"Ben sadece bir şey gördüm," dedi Lucas, Andreno'ya bakarak. "Clara bir ya da birkaç arkadaşı olduğunu söyledi. Bunu söylemek istemedi."

Andreno, "Hâlâ oradalarsa bulmak zor olmasa gerek," dedi. "Kasaba yaklaşık iki blok uzunluğunda."

Malone, "Dışarıda menajerlerimiz vardı," dedi. "Görüş­tük Herkes, hiçbir şey. Annesi bitkisel hayatta, Clara'yı zar zor hatırlıyor. Bütün evi baştan aşağı gözden geçirdik, her kağıt parçasına baktık."

"Hiç arkadaş buldun mu?"

"Hiç kimse. Çok fazla insan onu hatırlamıyordu bile. Aile biraz... izole edilmişti."

"Huh." Lucas bunu düşündü ve Andreno'ya, "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Başka neyimiz var?"

"Belki de telefoncu arkadaşımızdır," diye önerdi Lucas.

"Onu tekrar deneyebiliriz. Eğer bir şey bulamazsak, Tisdale'e yaklaşık üç saat var. Levy ile konuştuktan sonra bu gece geç saatlerde aşağıya inebilir, yarın sabah Bass Pro Shops mağazasına uğrayabilir ve öğleden sonra erken saatlerde geri dönebiliriz."

"Bunu düşünmeliyim," dedi Lucas. Malone'a: "Ve sen de Gene'i serbest bırakmayı düşün. Orada bir şey yok. Biraz yardıma ihtiyacı olabilir."

Malone, "Bütün bunlar önümüzdeki hafta içinde kendiliğinden çözülecek," dedi. "Arayan o kadar çok insan var ki ya Rinker'ı açacağız ya da o gidecek. Bu iş çözüldüğünde... evet, biz muhtemelen onu serbest bırakırız. Eğer onu burada yakalayamazsak, gitmesine izin vereceğiz ve birkaç ay boyunca gözümüz üzerinde olacak. ziyaretçiler."

MALONE'un telefondaki adamla ilgili merakını **giderdiler**. Bir arama yaptı, Mallard'la birkaç dakika konuştu, yüzünü ahizeden kaldırıp Lucas'a Merkez'de buluşacaklarını söyledi.

Saat yedide West End'e, oradan da Levy'nin evine giderdi. Gözlemcilerine göre Levy genellikle ofisinde geç saatlere kadar çalışır ve eve saat altıdan sonra gelirdi. "Louis içeri girmeden önce yemek yiyecek bir yer bulmak istiyor." Andreno'ya baktı.

Andreno bir an düşündü, sonra parladi. "Mükemmel bir yer. Ona Levy'nin yerine beş dakikalık yürüme mesafesinde Black Lantern diye bir yer olduğunu söyle. Biftek lokantası. Güzel salatalar. İyi martini. Rahat bir yemek için yeterli zamanımız var."

Malone bilgiyi aktardı, bir süre dinledi, sonra veda edip telefonu kapattı. Lucas'a, "Ofisinden Marcy'yi araman gerektiğini söyledi. Yarı acil olduğunu söyledi."

Kaldırırma çıktıklarında Lucas cep telefonuyla Mineapolis'teki ofisi aradı. Black açtı, sonra da Marcy'ye aktardı. "Ne var ne yok?" Lucas sordu.

"St. Louis *Post-Dispatch* gazetesinden bir köşe yazarı aradı, size ulaşmaya çalışıyormuş. Rinker'ın bu öğleden sonra onu aradığını ve ona anlattığı bazı şeyler için sizi referans gösterdiğini söyledi. Arayanın Rinker olduğundan emin olduğunu söylüyor."

"Beni referans olarak mı verdin?"

"Evet. Bu her kimse, ona seninle konuştuğunu söylemiş," dedi Marcy.

"Söyledi. Sen olduğunu söyledi."

"Ne? Söyle bana..." Ve arka planda Lucas onun Black'e, "Onu aradı. Ben olduğunu söyledi." Ünlü biri tarafından dokunulduğu için heyecanlanmış gibiydi.

"Seninle sonra konuşuruz," dedi Lucas. "Bu habercinin adı ve numarası ne?"

"Adı Sandy White...."

Lucas ismi ve numarayı avucunun içine not etti, zili çaldı ve Malone ile Andreno'ya olanları anlattı.

"Tanrım," dedi Andreno. "Bu operasyonu kim yönetiyor, FBI mı yoksa Rinker mı?"

Malone, "Bu konuda bazı anlaşmazlıklar var gibi görünüyor," dedi.

"Peki White'la konuşayım mı?" Lucas sordu. "Kararı sen ver."

"Onunla başka birini konuşturacağız. Merkez Batı Yakası'na inerken Louis'i arayacağım," dedi Malone. "Bu şekilde, White çünkü adamımız bu konuda çok şey bildiğini inkar edebilir. Biz de onun ne dediğini öğreniriz."

BLACK LANTERN, cadde seviyesinin birkaç basamak altında yer alan, cızırdayan sıgır yağı ve bira kokan eski tarz bir et lokantasıydı. Mallard çoktan bir masaya oturmuş, duvar takvimi büyüklüğünde bir menüü okuyordu.

Lucas onu Andreno ile tanıştırdı ve Mallard "Sandy White denen adamı okuyan var mı?" diye sordu.

Andreno, "Muhtemelen St. Louis'deki insanların yarısından fazlası değil," dedi. "Televizyon editörü olarak da bir işi var, yani köşe yazısıyla birlikte o da devam edecek."

"Lanet olsun," diye homurdandı Mallard. "Onunla konuştum. Rinker onu aradı, tamam. Yarın bir haber yayınlayacak, kardeşine karşı bizi uyuracak. White bir yerlerde bir polisle konuşmuş ve Gene Rinker'ın tutuklama kaydını almış ve onu basit bir suçtan tuttuğumuzu biliyorlar. sahip olmak."

"Bu konuda iyi olan bir şey var," dedi Lucas menüü incelerken.

"Söyle bana, lütfen."

Lucas, "Eğer bu yüzden biri kazıklanacaksa, bu ben değil sen olacaksın," dedi.

Andreno başını salladı ve "Anladım" dedi.

Şarap sipariş ettiler ve Malone Mallard'a Gene Rinker'la yaptığı görüşmeyi anlattı, sonra Mallard ve Malone salata, Lucas ve Andreno biftek sipariş ettiler ve Andreno, "Gene Rinker sorunlu bir genç adam. Uyuşturucu olduğunu sanmıyorum. Başından beri sikilmiş gibi görünüyordu."

"Ve ondan hiçbir şey alamadınız," diye tahmin etti Mallard.

"Eh," dedi Lucas. "Muhtemelen hiçbir şey. Tisdale'e gidip etrafı kolaçan edebiliriz."

"Yarın mı?"

"Bu gece, eğer bir şey çıkmazsa. Springfield'da bir yatak bul."

Mallard omuz silkti. "Tanıdığım herkesle konuştuk ama istersen benim için sorun değil. Belki bir şeyler bulursunuz."

"İyi arkadaşlar edinemedi. Çok dağınıktı," dedi Lucas. "Çocukken bazı arkadaşları olabileceğini düşünüyoruz. Bir yerde kalıyor olmalı diye düşünüp duruyoruz. Arabasında uyumuyor."

"Her neyse..."

Birkaç dakika sonra biftekler geldi ve dava hakkında biraz konuştular. Lucas, Rinker'ın yanında kalıyor olması gereken arkadaşını düşündü ve düzgünce çatallanmış bir kare pirzolayı göstererek, "Biliyor musun, eğer onu nasıl yakaladığını gerçekten umursamıyorsan -yani ölü ya da diri-bütün yerel pisliklerle konuşmalı ve onlara bir arkadaşının yanında kaldığını söylemelisin. Bütün o mahallede *birileri* Arkadaşlarının kim olduğunu bilirdi. Onlar için çalışıyordu ve *birileri* biliyordu. Özellikle de masada biraz para varsa."

Malone başını salladı. "O zamanlar arkadaşlıklarını gizli tutması için hiçbir neden yoktu."

Mallard dedi ki, "Zeki olması dışında. Onun zeki olduğunu biliyoruz ve bu Beyaz adamla olan tüm bu olay bana onun sandığımdan biraz daha zeki olduğunu düşündürüyor. Yani, bizimle dalga geçiyor. Sabah bir grup insan hakları avukatını peşimize takacak.

Tüm bunlar bana eski dostlarının onu satabileceğini düşündürüyor. Buna hazır olmalı."

LEVY, Black Lantern'den dört blok ötede yarı özel bir sokakta **yaşıyordu**. Mermer girişli, siyah tuğladan devasa bir yığın. Arka tarafta bir araba evi görünüyordu. Sokağın bir ucu açıktı, ancak yerleşik olmayanların park etmesine karşı uyarı levhaları vardı; diğer ucu ise ferforje bir çitle kapatılmıştı.

Soğukkanlılıkla girmeye karar vermişlerdi. Gruptaki amir Levy'nin üzerini örten Levy, yemeğin sonuna doğru Mallard'ı arayarak Levy'nin eve geldiğini söyledi. "Korkmuş. Yanında seyahat eden bir adam var, görünüşe göre koruması. Arabasıyla doğruca ve koruma arabalı ev ile ana ev arasında *koşt*. Biri onu karşıladı ve koruma kapıda beklerken Levy eve doğru *koşt*."

"O halde arabalıkta kimsenin olmadığından emin olmalıyız," dedi Lucas.

"Adamlarımız hem evin hem de araba evinin sıkı bir şekilde bağlandığını söyledi."

"En azından orada olacağını biliyoruz. Bar alışverişine gitmeyi bekliyor gibi görünmüyor," dedi Andreno.

Acele etmeden yürüdüler ve ara sokaklardaki evlere baktılar. Her yerde ışıklar vardı, insanlar hareket ediyordu. Eğer Rinker Levy'nin sokağındaki evlerden birindeyse, ya da Levy'nin sokağının arkasında, dışarı çıkmakta zorlanırdı, Lucas düşündüm. "Onunla konuşur konuşmaz, ağdaki adamların kapı kapı dolaşıp Rinker'ın elinde bir şey olmadığından emin olmalarını sağlamalısın.

Bu yerlerden birinde birileri var," dedi Lucas.

"Bunu yapacağız," dedi Mallard. Levy'nin sokağının girişinde ferforje bir kapıdan geçtiler ve kapıyı arkalarından kapattılar. Kendilerini. Takım elbiseli bir adam arabadan indi ve onlara doğru yürüdü. Soluk hasır bir şapka taşıyordu ve "Louis" dedi.

"David. Millet, bu David Homburg," dedi Mallard Lucas ve Andreno'ya. Homburg'a: "İçeri giriyoruz, sen, ben ve Malone ve Lucas. Ve sanırım Bay Andreno." Andreno,

"Bunu kaçırmaktan nefret ediyorum," dedi.

Mallard, Homburg'a Levy'nin evinin önünde ve arkasında iki gözcü bırakmasını ve ağın geri kalanının her seferinde iki adam olmak üzere kapıları çalmaya başlamasını söyledi. Homburg arabasına geri döndü ve birkaç dakika telsizle konuştuktan sonra tekrar onlara katıldı.

"Tamamdır."

"Öyleyse gidelim," dedi Mallard.

LEVY, Lucas'ın beklediği gibi biri **değildi**.

Sert yüzlü finansçıların yerine yuvarlak yüzlü, kırklı yaşlarının ortasında, açık kahverengi saçlarının uçları ağarmış, burnu özenle düzeltilmiş, yumuşak deri şezlongunun altında koyu kahverengi golf tişörtü olan bir plaj çocuğu vardı.

ceket, açık kahverengi pantolon ve çorapsız deri mokasen ayakkabılar.

Koruma tamamen farklı bir durumdu. Kaslı, 48 beden, saçları küt kesimli biriydi; deriden yapılmış gibi görünüyordu.

Levy'nin ayakkabılarını yapmadan önce ayakkabıcının çöpe attığı ayakkabılar. Kapıya dikkatle yaklaşmış, önce yan pencereden, sonra da kapıdaki güvenlik camından kontrol etmişti.

Mallard ve Malone okuyabilmesi için kimliklerini kaldırdılar. Kapıyı açtığında bir eli hâlâ arka cebindeydi ve Lucas orada bir silah olduğunu düşündü.

"Federal Soruşturma Bürosu," dedi Mallard ona. "Bay Levy ile konuşmak için buradayız."

"İçeride olup olmadığına bakacağım," dedi sert adam.

"İçeride olduğunu biliyoruz, çünkü bütün gün etrafında bir ağ vardı ve onu izliyorduk. Az önce onu arabadan alıp arka kapıya doğru koşuyor. İçeride olup olmadığını gördüğünüzde, ona Clara Rinker'ın elinde bir silahla gelmesinin pek olası olmadığını söyleyebilirsiniz.

Komite."

"Burada bekleyin." Sert adam onları verandada bıraktı, bir dakika, iki dakika, ayakkabılarına ve ağaçlara baktılar, ağustos böceklerinin onlara doğru oynamasını dinlediler.

"Güzel bir gece," dedi Mallard sonunda.

"Siktiğimin herifi," dedi Andreno.

Sonra sert adam geri geldi, onlara tekrar baktı ve "İçeri gelin" dedi.

LEVY, ağarmış saçları ve çorapsız mokasen ayakkabılarıyla, elleri ceketinin cebinde, bir kütüphanenin kapısında duruyordu.

"Bay Mallard? Kimliğinizi tekrar görebilir miyim?"

Mallard ona kimliğini uzattı. Malone ve Homburg, Mallard'inkini okurken tarayabilmesi için kendi kimliklerini kaldırdılar. Sonra Lucas ve Andreno'ya baktı, kaşları huysuzca çatılmıştı. "Ne oldu? bu beyler hakkında?"

Mallard, "Onlar aslında kiralık haydutlar," dedi. "Onların KİMLİK. Her halükarda, personeli ayırmak için daha fazla zaman harcamak istemiyoruz, Bay Levy. Clara Rinker sizi öldürmek için burada. Bundan eminiz. Onu yakalamaya çalışıyoruz. Onu yakalamaya çalışıyoruz. yardım et."

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü ajanlarımızdan biri sorguladığı bir beyefendiyle konuştu ve konuşmada sizin adınız öne çıktı. Biz

Tüm bunları bildiğinizi düşünüyorum - birkaç gündür sizi izliyoruz ve şu anda aldığınız önlemleri not ettik... silahlı adam gibi."

Levy bir an Mallard'a baktı -Mallard da sakın bir şekilde ona baktı- ve sonra, "Neden oturmuyoruz?" dedi.

Kütüphaneye doğru ilerlediler. Lucas, kütüphanenin bir sahne dekoru olduğunu düşündü; her ay satın alınan dekoratör kitap setleri, deri tablalı büyük maun bir masa, bir

pahalı görünümlü oryantal halı ve hava balonu büyüklüğünde bir küre.

Levy masanın arkasındaki sandalyeye yerleşti; Mallard ve

Malone masaya bakan misafir koltuklarına oturdu, Homburg sahte bir

Louis XIV koltuğuna yerleşti, Lucas ve Andreno da yaslanacak yerler

seçtiler. Andreno küreden büyülenmiş gibiydi ve Mallard ile Levy

konusurken bir elinin altında onu çevirmeye başladı.

Levy, "Beni aradığını nereden biliyorsun?" dedi.

"Meksika'da hayatına kastedilmesinden sizi ve diğer birkaç kişiyi sorumlu tutuyor. Nişanlısını öldürmeyi başardın. O da

Hamileydi ve yaralandığında çocuğunu kaybetti. Şimdi açıkça uçurumun kenarına geldi. Delirmiş durumda. Açıkçası hayatta kalmak için küçük bir şansınız olduğunu düşünüyoruz: bizimle işbirliği yapın."

"Ya kendi başımın çaresine bakmaya karar verirsem?"

"O zaman ölürsün," dedi Mallard. "Dadı Dichter senin kadar iyi korunuyordu ve onu çürük elma gibi seçti."

Levy, "Meksika'da olanlar hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum ve onunla olan ilişkim sadece çevreseldi. Diğer müvekkillerimden biri bir keresinde benden bir emeklilik şirketi kurmasına yardım etmemi istemişti.

ki bunun tamamen meşru olduğunu düşünmüştüm."

"Saçmalamayı kesebilirsin," dedi Malone. "Özel müşteri hesaplarınızdan bir süredir haberdardık. Onları işletmene izin verdik Çünkü buradaki suç kulübü hakkında çok şey öğreniyorduk. Ama saçmalıkları bırak, tamam mı? Bunu yapacak konuşma çok daha kısa sürer."

Lucas bir gülümsemeyi bastırdı. Mallard ve Malone iyi-polis/kötü polis oyunu şehre geri döndü ve Malone mükemmel bir Kötü polis. Oldukça ilkel olan ağızından dökülen kabalıklar onu çok daha etkili kılıyordu.

Levy arkasına yaslandı. "Bilmiyorum-"

Mallard araya girdi. "Yapmak istediğimiz şey, birkaç onun izlemediğinden emin olur olmaz. Sonra örtü ağımızı geri çekeceğiz ve tuzağa doğru yürümesine izin vereceğiz. İsteddiğimiz de bu."

"Ya yeterince adamınız yoksa?"

"Bu bir TV filmi değil. O yenilmez değil, o Wonder Woman değil. Onu görür görmez alacağız," dedi Mallard. "Onu alacağız."

Onu tek başına yakalayabilecek iki ya da üç adamımız olacak, onları destekleyecek iki ya da üç adamımız olacak ve sonra *onları* destekleyecek birkaç adamımız daha olacak. Sizi şehir merkezine götürecek bir ağımız ve bankada başka bir tuzağımız olacak. Başkan'dan daha güvende olacaksınız."

"Yani tek yapmam gereken kabul etmek mi?"

"Açık konuşacağım, Bay Levy. Çok iyi bir şirket kurabileceğimizi düşünüyoruz."

Malone, "Size karşı para aklama davası açtık." dedi. "Biz düşünüyoruz ki Leavenworth'da yirmi yıl yatarsın ve şartlı tahliye de olmaz. Bir avukat bulup ne yapabileceğine bakmak isteyebilirsin."

pazarlık. Bizim için herhangi bir bilginiz varsa, bunu dikkate almaktan mutluluk duyarız. Aksi takdirde, ne isterseniz yapın ama Clara Rinker'ı ortadan kaldırmak ikimizin de çıkarına olacaktır."

Levy parmaklarını göğsünün üzerinde birleştirerek bir çan kulesi yaptı. Sonra: "Adamımla, avukatımla konuşmak istiyorum. Avukatımla. Onu bu gece buraya getireceğim. O zamana kadar onu benden uzak tut."

Mallard, "Bizi görürse zamanımızı boşa harcamış oluruz," dedi. "Bu gece karar vermelisiniz ki adamlarımızı gözden uzak bir yere götürebilelim."

"Ben karar veririm," dedi Levy. "Adamımı arayayım."

Hepsi bir süre, söyleyecek başka bir şey bulamadan oturdu, ta ki Andreno, "Bu müthiş bir küre. Böyle bir küreyi nereden buluyorsun?"

LEVY avukatını ararken **onları** kütüphanede konuşurken **bıraktı**. Beklemenin bir anlamı olmadığını düşünen Lucas, Andreno'yu topladı ve Mallard'a dışarı çıkacaklarını söyledi: "Birkaç bira iç, insanlarla konuş. Belki Springfield'a gideriz."

"Yarın dönecek misin?"

"Öğleden sonra, bir şey çıkmazsa. Cep telefonum sende var."

Lucas'ın arabasına doğru yürürken Andreno, "Sence içine girecek mi?" diye sordu.

"Mmm. Hayır."

"Olabilir."

"*Olabilir* ama bundan şüpheliyim. Yürüyüp kapı zilini çalmayacaktır. Daha hileli bir şey olacak. Sadece ne olduğunu bilmiyorum."

"Sello's'u bulalım. Belki ona geri dönmüştür."

Şehir merkezine gittiler ama BluesNote'a vardıklarında Sello's'un ortadan kaybolduğunu gördüler. Barmen, "Golf okuluna gitti." dedi.

"Ne?"

"Evet. Kısa oyun okulu." Bir bardağı parlattı ve ışığa tutarak leke olup olmadığına baktı. "Bilirsiniz, yüz metre içeriden. Tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum."

Andreno Lucas'a baktı ve "Şimdi ne olacak?" dedi.

Lucas barmene yaklaşarak, "Bana dört şişe Dos Equis ver. Sadece kapaklarını kır."

Lucas, bir kese kâğıdının içinde dört şişe birayla **tekrar dışarı** çıkarken, "Sence nereye gitti?" diye sordu.

"Eğer yaşıyorsa, belki... Michigan? İyi golf sahaları var." "Mmm.

Sanırım Palm Springs bu mevsimde biraz sıcak olur.

yıl..." Ilık bir esinti sokağı karıştırıyordu. Lucas başını kaldırıp aya baktı.

"Yolculuk için güzel bir gece."

"Otoyol devriyesi bizi açık birayla yakalamazsa tabii."

"Sanki bizi yakalayabilirler de," dedi Lucas.

AĞRI BİR OK GİBİ **UYKUSUNU DELİP GEÇTİ** ve yüzeye çıkıp oturmaya ve sağ bacağını germeye çalıştı ama Kramp devam etti ve daha da derinleşti, Lucas, "Adamım, adamım, adamım, adamım," diye inledi ve krampı yoğurarak çıkarmaya çalıştı ama kramp on beş, yirmi saniye kadar devam etti, sonra gevşemeye başladı. O zaman

Neredeyse bitmek üzereydi, yataktan usulca çıktı ve otel odasının etrafında bir tur attı.

Baldırı hâlâ ağrıyordu, sanki bir kası çekilmiş gibiydi. Burnunu çekti ve yönünü bulmak için etrafına bakındı: Bir binanın sekizinci katındaydı. Springfield, Missouri'nin dışındaki Holiday Inn. Çoğu Holiday Inn gibi yeterince güzel, düzenli ve temizdi ama yine de... biraz tuhaf kokuyordu. Tam olarak tanımlayamadığı bir şey.

Yıllar önce, üniversitedeyken, Wisconsin Üniversitesi'nden bir kız öğrenciyi görmek için otobüsle Madison'a gitmiş ve şunu fark etmişti Havada her zaman hafif bir idrar kokusu olurdu ve bunun idrar olduğunu düşünürdüm. Sonra bir gün uzun bir yolculukta, ekspres bir otobüste, hepsinden Memphis'te inmeleri istenmişti, böylece otobüs Temizlenmiş. Geri döndüğünde, temizlikçilerden biri hala iş başındaydı ve idrar kokusu sadece taze değil, aynı zamanda yoğun ve yakındı- ve her zaman var olan idrar kokusunun, her ne ise, temizlik maddesinden başka bir şey olmadığını ve koltuklara işeyen birinin son ürünü olmadığını fark etti. Yıllardır o otobüslere binmemişti ama kokunun anısını hâlâ hatırlayabiliyordu.

Otel odasında topallayarak dolaşırken, Holiday Inn'lerdeki o tuhaf kokunun -hiçbir zaman tam olarak tanımlayamayacağınız bir şey- yerleşik olabileceği aklına geldi. Eğer öyleyse, diye düşündü, içine başka bir şey koymalılar.

Dairesel yürüyüşünü durdurup hava durumunu öğrenmek umuduyla televizyonu açtı. Varsayılan olarak CNN'i açtı ve

Hava Durumu Kanalı'na tıklamak üzereyken, sarışın haber spikeri beklenti içinde soluna döndü ve parıldayan

Louis muhabirinin görüntüsü ve kırmızı yuvarlak yüzünün altında "Sandy White, St. Louis Post-Dispatch" etiketi belirdi.

"...sesi perişan geliyordu ve insanlar kesinlikle Bayan Rinker'a hiç sempati duymayabilir, ancak ben şahsen kardeşi Gene'in durumunu son derece acı verici buluyorum. Kaliforniya'da genellikle trafik cezası gibi bir ceza gerektiren bir suçtan dolayı tutuklanmış ve hakkında dava açılmıştı ama burada ülkenin dört bir yanına sürükleniyor ve sanki bir suçluymuş gibi televizyon kameralarına teşhir ediliyor

beyni. Aslında, Betty, Gene Rinker'ın zihinsel engelli olduğuna dair iyi kanıtlar var ve neden dünyanın en zor hapishanelerinden birinde yüksek güvenliğini özel bir hücrede tutulduğunu bile anlamıyor olabilir.

Missouri...."

İki kafa konuşmaya devam ederken Lucas televizyona, "Ah, Tanrım," dedi. Daha fazla istihbarat üretmeyen bölümün geri kalanını izledi, sonra Hava Durumu Kanalı'nı bulana kadar etrafı tıkladı. Yatağa oturup baldırını ovuşturdu, ta ki yerel hava durumu

segmenti geldi ve mutlu bir şekilde banyoya yöneldi.

öğleden sonra gök gürültülü fırtına tahmini. Sorun değildi. Fırtına gelmeden Springfield'dan çıkmış olacaktı.

Tıraş oldu, gece içtiği biranın ekşi tadını dişlerinden ve dilinden sildi ve iki dakikadır duştaydı ki

Andreno aradı. On beş dakika içinde kahvaltı barında buluşmak üzere anlaştılar ve Lucas temizliğini bitirdi. Bir değişiklik getirmişti.

St. Louis otelinden çalınan plastik bir çamaşır torbasındaki kıyafetler. Kot pantolon, golf gömleği ve hafif dokuma ipek bir spor ceket giydi, kirli kıyafetleri plastik torbaya geri doldurdu ve dışarı çıktı.

"Bu sabah CNN'e bakma fırsatın oldu mu?" Andreno sordu. "Şu Sandy denen adamla Gene Rinker olayı mı? Evet. Pislikler."

"Tabii ki haklı. Sandy White haklı."

"Siktir et onu zaten." Lucas kahvaltı salonunun karşısındaki genç ve güzel garson kıza sessizce hırladı. "İki waffle, akçaağaç şurubu, bana da iki fincan kahve." Masanın karşısındaki Andreno'ya baktı. "Peki sen ne istiyorsun?"

Andreno siparişini verdi ve garson gittiğinde Lucas, "Malone ve Mallard zeki insanlar. Gene'i bulacaklardır. Onları arayacağım."

"Evet."

"Lanet olası CNN."

"Tanrım, yatağın ters tarafından kalkmış gibi konuşuyorsun."

"Neşeleneceğim," dedi Lucas, bacağına giren krampı düşünerek. "Ben genellikle saat yedide kalkarlar. Tanrım, havanın dışarı çıkmasına izin vermelerine şaşırdım."

Güzel garson kız yiyeceklerle geri döndüğünde, ona gülümsedi ve küçük bir konuşma yapmaya çalıştı; ama sessiz hırıltı yüzünden onu çoktan silmişti ve kahvaltıyı bir erkek gibi hissederek bitirdi.

Pislik.

Ayrılırken Andreno'ya "Kendimi bir pislik gibi hissediyorum," dedi. Fazla ısmarlamıştı ve bu hiç yardımcı olmamıştı.

"Ben değil," dedi Andreno. "Sanırım benden biraz hoşlandı. Siz gelmeden önce, birkaç dakikalığına inebilirse onu Porsche'mle şehirde gezdirebileceğimi söyledim."

"Ne dedi?"

"İnemeyeceğini söyledi."

Lucas gülmeye başladı ve kasvet biraz olsun dağıldı.

Tisdale, ilçe merkezi Hopewell'den sonra Mellan İlçesinin en büyük ikinci kasabasıydı. Hopewell'e giderken oradan geçtiler, şerif onlarla 8:30'da buluşabilirdi.

"Bu *koku da* ne?" Andreno, demiryolu raylarından geçip kasabaya girdiklerinde sordu.

"Bilmiyorum," dedi Lucas. "Gül ağacı değil."

Bir dakika sonra, Orta Batı'daki en büyük sarı çelik direkli ahırlardan dördüne benzeyen bir şeyin yanından geçtiler. Her bir binanın yan tarafında düzgünce boyanmış "Logan Kümes Hayvanları İşleme" ve onun altında da

küçük harflerle, "Really Pluckin' Good."

"Koku," dedi Andreno. "Yanmış tüyler ve ıslak tavuk boku karışımı gibi."

"Muhtemelen öyledir," dedi Lucas. "Biliyorsun, ağzından nefes alırsan... kokusunu hâlâ alabilirsin."

Tisdale'de hiçbir şey yoktu. Rinker'ın annesinin bir mil uzaktaki evinin önünden geçtiler ve hareket eden hiçbir şey görmediler. Rinker'ın Ev kısa, bir buçuk katlı, dış cephesi soyulmuş boyalı ve perdeleri çekiliydi. Bakımsız bir araba yolu, bir tek arabalık garaj. Kapı açıktı ve garaj boştu. Yolun sonundaki paslanmış kırsal posta kutusunun altında oturan küçük kahverengi-beyaz bir köpek kaybolmuş ve susamış görünüyordu. Arka tarafta, eski bir Ford traktör terk edilmiş ve paslanmaya yüz tutmuş bir şekilde duruyordu. Ormanlık alan.

"Ya silahlarımız dışarıdayken içeri dalsaydık ve Clara mutfak masasında oturmuş yulaf ezmesi yiyor olsaydı?" Andreno sordu.

Lucas, "Muhtemelen ikimizi de vurur ve cesetlerimizi foseptik çukuruna atardı," dedi.

"Hadi şerifi görmeye gidelim."

MELLAN İLÇE ŞERİFİ Errol Lamp düşüncesiz bir adam değildi ve Lucas ile Andreno ilçe adliyesine geldiklerinde Hopewell'de kimlik bilgilerini sorguladı ve bir yardımcısına St. Louis'deki federalleri kontrol ettirdi. Sonunda Mallard'a ulaştı ve o da ona ekmeğinin tam olarak nerede ve kim tarafından yağlandığını söyledi. Onlar konuşurken, bir kadın kafasını ofise uzattı ve "Errol, Rinker'ların yanındaki Porsche'yi biliyor musun? Bu adamlar."

Şerif yavaş gözlerle onlara baktı ve "Rinker'lara gittiniz, ha?" dedi.

"Evet. Nereden biliyorsun?"

Şerif, "Mahalle suç izleme" dedi. "Şüpheli her şeyi bildiriyorlar. Porsche gibi. Birçok uyuşturucu kaçakçısı Porsche kullanıyor."

Lucas'ın hem sabrını hem de öfkesini kaybetmesine saniyeler kala Lamp, onları ilçede gezdirmesi için bir şerif yardımcısı görevlendirdi. Lucas onu daha sonra bilgilendireceğini düşündü.

"Rinker'ın annesini görmeye **ON FEDERAL** insan geldi ve Hiçbiri söylediklerimize inanarak gelmedi ama hepsi inanarak çıktı." dedi adı Tony McCoy olan şerif yardımcısı. McCoy haki pantolon giymiş, hasır Stetson şapkası, rodeo kemer tokası ve koyu mavi kovboy çizimleri olan ağır, terli bir adamdı. Jeep Grand Cherokee'sinin içindeydiler.

"O da ne?" Andreno sordu.

"Guguklu saatten bile daha deli o. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikri olmayacak."

"O zaman oraya gitmeyelim," dedi Lucas. "Okula gidelim."

"Okula mı?"

"Evet, bilirsiniz, çocuklarla dolu tuğla bir bina."

McCoy ona sert bir bakış attı ve Lucas da ona gülümsedi. Lucas'ın kibar mavi gözleri vardı ama gülümsemesi çoğu zaman bir tehdit gibi algılanıyordu ve McCoy irkilerek uzaklaştı. "Okula gitmek istiyorsan, işte o okul," dedi.

mırıldandı.

Mellan Konsolide Okulu Lucas'ın beklediğinden daha büyüktü, bir spor salonunun etrafına inşa edilmiş iki akademik kanadı vardı. Okul müdürü ince yapılı, genç bir kadındı, saçları özenle boyanmıştı. Kaşları kaş çıkıntısının tam ortasına kadar uzanıyordu ve gözlükleri dar burnunun bir santim kadar aşağısında duruyordu. Gözlüklerini orta parmağıyla yukarı itme alışkanlığı vardı ve Andreno'nun daha sonra söylediği gibi, "Ona her baktığımda beni tersliyordu."

"Bir dizi FBI talebiyle işbirliği yaptık ve Görüşmeler ve açıkçası elimizde pek bir şey yok," dedi. "Burada Josh Franklin adında bir ajan vardı. Eğer onunla konuşursanız..."

"Farklı açılardan bakıyoruz," dedi Lucas. "Clara Rinker'ı ya da Rinker'lardan herhangi birini tanıyan birini tanırıyorsanız-"

"Üzgünüm ama ben Clara ile aynı yaşıyım, yani o buradan ayrıldığında ben Weston, Oklahoma'da dokuzuncu ya da onuncu sınıftaydım," dedi. "Burada onu hatırlayan sadece iki öğretmenimiz var, kimse onları faydalı bulmadı."

"Onlarla birkaç dakika geçirebilirsek...."

"Elbette. İşbirliği yapmaktan mutluluk duyarız," dedi mutsuz bir şekilde.

Her ikisi de ellili yaşlarının sonunda ya da altmışlı yaşlarının başında olan iki kadın öğretmen sadece bir yeni şey hatırlıyordu. İkisinden daha yaşlı olanı şöyle dedi: "Hiçbir şey ifade etmeyebilir ama hatırladığım bir şey var

Clara'dan bahsetti ve başka kimseye söylemedi çünkü ve bu tam olarak Clara ile ilgili değil- Ted Baker'ın

Geçen ay tüm silahları çalındı ve bekçi köpekleri vuruldu. Bu, Clara St. Louis'e gelmeden önceydi. Ted, Clara'dan sadece iki ya da üç yaş büyüktü. Ve Clara'nın ağabeyi Roy'la birlikte çalışırdı."

"Huh," dedi Lucas. "Bütün silahları mı?"

Başını kaşıyan ve şöyle diyen yardımcısına baktı, "Bu doğru. Hırsızlığı biz hallettik. Baker'ın takıldığı şu silah manyaklarından biri olduğunu düşündüm, eğer kendisi yapmadıysa, sigorta için. Clara'yı tanıdığını bilmiyordum."

"Yaptı," dedi öğretmen. "Bunu söylediğimi kimseye söylemeyin."

McCoy, Baker'ı nerede bulabileceklerini bildiğini söyledi. "Eğer çöplükte değilse, fareleri vurmuyorsa ya da tavukları yolmuyorsa, genellikle

evinin etrafında. Yeni köpekleri var ve onları eğitiyor."

MCCOY onları Hopewell'den Tisdale'e geri **götürdü**. Onlar

Dairy Queen'de durup çikolataya batırılmış külahlardan aldılar, dondurma değil buzlu süt oldukları için düşük kalorili olmaları gerektiği konusunda hemfikir oldular ve sonra kasabanın batı yakasından ilçe yoluna çıktılar. Baker'ın evi, Rinker'ın evinin yakın kuzeniydi, eski püskü bir evdi, Yan tarafında yorgun bir garajı olan yetmiş yıllık bir çerçeve ev. Evin etrafı bel yüksekliğinde bir çitle çevriliydi ve iki genç Alman çobanlar arkasına dizilmişlerdi.

McCoy garaj yolundan kapıya kadar koştu, sonra kornasına bastı. Baker, gür kahverengi saçları ve iki haftalık sakalları olan ham kemikli bir adam, verandaya çıktı. Elinde bir kutu Budweiser vardı, gözlerini kısarak onlara baktı ve parmağıyla köpekleri işaret etti.

midelerine geri döndüler ve araba yoluna doğru yürüdüler.

Çitin üzerinden konuştular.

Lucas neden orada olduklarını açıklarken, "Bunu söylemek aptalca gelse de Clara olabileceği hiç aklıma gelmemişti," dedi. "Ben vurulduktan birkaç hafta sonrasına kadar onun St. Louis'e döndüğünü bile duymamıştım. Asla bir araya getiremedim."

"Sence o muydu?" McCoy sordu. "Dışarıda dolaşan çılgın arkadaşların var."

Baker açık yeşil dişlerinin arasından onlara sırıtarak, "Kahretsin McCoy, bu çocukların hiçbir sorunu yok," dedi.

"Evet, Harvey gibi mi?"

"Şey, Harv..." Baker bu ismi isteksizce kabul etti.

McCoy, "Harv'ın altılı paketten birkaç kutu eksik var, o kadar," dedi.

"Şey, Harvey... doğruyu söylemek gerekirse, onlardan biri olabileceği aklımdan geçti, ancak köpekleri kimin vuracağını düşünemiyorum. Köpekleri vurmak için soğuk bir adam olmak gerekir. Harvey bile yapmaz."

"Sence Clara bunu yapabilir mi?" Lucas sordu.

"Bak sana ne diyeceğim," dedi Baker. "Clara'yı en son beş ya da altı yıl önce görmüştüm; annesini görmeye gelmişti, ben de Bira standının orada ona rastladım. Bana ne yaptığımı sordu, ben de 'Ateş ediyorum ve Logan's'ta çalışıyorum' dedim. Sonu hakkında. İyi arkadaş değildik, onu becermek istemediğimden değil, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi McCoy, haki pantolonunu yukarı çekerek. "Kek gibi güzel, küçük, sert göğüsleri vardı," dedi Baker.

devam etti. "Ve muhtemelen sana karşılık vereceği hissine kapıldın."

"Köpekler mi?" Lucas tekrarladı.

"Bilemiyorum. Eğer vurması gereken tüm o insanları vurabiliyorsa, sanırım köpekleri de vurabilir. Biri vurmuş," dedi Baker. "Tam kafasından, bam bam."

"Ne tür bir silah olduğunu anlayan var mı?"

"22 kalibrelikti," dedi Baker. "Kurşunları çıkarmaya elim varmadı ama deliklere baktım ve standart hızda bir silah olduğunu söyleyebilirim.

.22. İyi sıkı giriş yaraları, mermi parçalanma belirtisi yok, çıkış yarası yok. İyi de ateş etmişler. Neye uğradıklarını şaşırmışlar."

"Ve bunca zamandır onu görmediniz."

"Hayır. Ama onu yakalarsan hoşuma gider. Onu hapiste görmeye gidebilirim. Katil olmadan önce çıplak dansçıymış. Eminim anlatacak hikâyeleri vardır."

"Eminim öyledir," dedi McCoy başını sallayarak. Dili dudaklarının üzerinde gezindi. Lezzetli hikâyeler.

"Silahlarınızdan haberi var mıydı?" Lucas sordu.

"Elbette. Buralarda hemen hemen herkes bir ilgim olduğunu bilir," dedi Baker. "Eskiden kardeşiyle takılırdım ve biz avlanırken o da bir iki kez buraya gelmişti. Onunla tanışan bendim. kardeşine nasıl doldurulacağını öğretti."

"Demek arkadaştınız," dedi Andreno.

"Hayır. Clara'yla değil. Etraftaydı, çünkü Roy onu gezdiriyordu - şahsen Roy'un onu biraz hırpaladığını düşünüyorum, ne demek istediğimi anlıyor musun? - ama küçükken bile mesafeliydi. Sadece size bakardı. Onunla pek bir şey yapmadım."

"Onun arkadaşlarından birini tanıyor muydun?" Lucas sordu.

"Sanmıyorum-" Sonra durdu ve Lucas'tan Andreno'ya baktı. "Patsy Hill'i biliyorsun, değil mi?"

Lucas ve Andreno başlarını salladılar ve Lucas, "İsmini görmedim," dedi.

"*Tanırım.*" Baker McCoy'a baktı. "Patsy Hill'i biliyor musun?" McCoy başını salladı.

Baker dedi ki, "Harika bir polis işi, ha? Hepiniz manyak gibi koşturuyorsunuz ve Patsy Hill'i duymadınız mı?"

"Peki, kim o?" Lucas sordu.

"Patsy, Springfield'a doğru Clendenon'ın orada yaşıyordu. Carl Paltry'nin geldiği yer orası."

Andreno, "*Kim?*" diye sordu.

Lucas FBI raporunu hatırladı. "Rinker'ın üvey babası."

Baker başını salladı. "Bu doğru. Sanırım onu da beceriyordu. Clara. Her neyse, o oradan geldi ve sanırım onlar bile kısa bir süre orada yaşadı, ya da ara sıra, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Rinker, Patsy Hill ile orada tanıştı."

"Peki Patsy Hill de kim?" McCoy sordu.

"Lanet olası bir katil daha," dedi Baker, geniş yeşil bir gülümsemeyeyle. "Her zaman bunun harika olduğunu düşünmüşümdür. İki küçük kasaba kızının

En iyi arkadaşlar ve ikisi de büyüyünce katil oluyorlar. Yaklaşık on yıl önce, belki de daha uzun bir süre önce, polisler buranın her yerindeydi, Çünkü Patsy kocasıyla Memphis'te yaşıyordu ve onu baltayla ya da onun gibi bir şeyle öldürdü. Belki de bir Çekiç. Adamın ağzını burnunu kırmış. Sonra kaçtı ve onu asla yakalayamadılar."

"Asla mı?" Lucas sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır ve sanırım bunu duyardım. Orada büyümüş bazı insanlar tanıyorum. O kadar da uzak değil."

McCoy, "Springfield yakınlarındaki ilçe sınırını geçin," dedi. Açıkça rahatlamıştı: kendi yetki alanı değildi.

"Clara ve Patsy aynı okula gitmediler mi?" Lucas sordu.

"Burada değil," dedi Baker. "Patsy'nin hangi okula gittiğini bilmiyorum, belki Springfield. Ama bir zamanlar Patsy ve Clara böyle." İki parmağını birleştirdi. "İkisi de büyüyünce katil oldular." "Etrafta hiç ailesi var mı? Patsy?" Lucas sordu.

"Evet, Clendenon'da. Tree Sokağı'nın orada."

Bir süre daha konuştular, çalınan silahların listesini aldılar ve Hopewell'e geri döndüler. Lucas McCoy'a yardımı için teşekkür ettikten sonra Andreno'yla birlikte Porsche'yi otoyola doğru sürdüler.

"Clendenon'a mı gidiyoruz?" Andreno sordu.

"Bir şey bulmuş olabiliriz," dedi Lucas. "Federallerin bundan haberi yok, tüm dosyayı okudum. Eğer bu Patsy Hill yıllar önce birini öldürüp kaçtıysa ve Rinker onu sakladıysa ve bir şekilde St. Louis civarında yaşıyor ve çalışıyorsa..."

"O zaman Hill, Rinker'a borcunu ödüyor olabilir. Kalmasına izin vermek." "Ve Hill, ödül ne kadar büyük olursa olsun Rinker'ı teslim edemezdi.

öyleydi. Dahası, bahse girerim Clara'nın mafya arkadaşlarından hiçbiri Hill'i bilmiyordu. Clara neden onlara söylesin ki? İçlerinden biri Hill'i hapisten çıkış kartı olarak kullanmak cazip geliyor," dedi Lucas. Andreno'ya baktı. "Bak sana ne diyeceğim. Beş Amerikan dolarına bahse girerim ki

Şu anda Rinker Hill'le kalıyor. Hill'in nerede olduğunu bilmiyorum ama onu bulabilirsek Rinker'ı da buluruz."

Andreno iki dakika düşündükten sonra "Bahse girmem" dedi. Ses *tonuyla* söylemişti: Lucas gibi o da izlerin kokusunu alabiliyordu.

Yolun biraz ilerisinde Lucas, "Şu silah listesini unutmayalım, ha? O her zaman bir tabanca kraliçesiydi ama şimdi bir araba dolusu tüfeği var. Mallard'a haber vermeliyiz. Ağı Levy'nin etrafına yaymalıyız."

Clendenon'a **giderken** Lucas, Tree Sokağı'ndaki Hill ailesinin, Chuck ve Diane'in adresini ve telefon numarasını aldı. Önceden aramaya çalıştı ama ne cevap veren ne de telesekreter vardı.

"Bir süre burada kalabiliriz," dedi Andreno'ya.

Clendenon küçük bir kasabaydı, Springfield'in banliyösü sayılmazdı, bir blok uzunluğunda bir şehir merkezi ve bunun sonunda bir BP istasyonu vardı.

Blok. Benzin istasyonundaki görevliye Tree Street'i sordular ve ayrıntılı talimatlar aldılar. Gitmek için döndüklerinde görevli, "Porsche ile hızınızı düşük tutmak isteyebilirsiniz," dedi. "Kasaba polisi hızları en iyi tahminine göre hesaplıyor ve arabanız benzin pompasında otururken kırkla gidiyormuş gibi görünüyor."

"Teşekkürler," dedi Lucas.

"Sorun değil. Polisi bir blok ötede, şu mavi evin arkasında otururken bulacaksın. Sakin ol."

Mavi evin yanından saatte yirmi mil hızla geçtiler ve evin arkasındaki kaldırıma park etmiş siyah Mustang'in içinde bir polis varsa bile peşlerinden gelmek için hiçbir harekette bulunmadı. İki blok ileride sola döndüler ve iki blok aşağıda Tree Sokağı'nı buldular.

Lucas sola döndü, yanlış yöne giden ev numaralarını buldu, U dönüşü yaptı, iki blok aşağı indi ve Hill'in evinin önüne park etti.

Rinker ve Baker evlerinde olduğu gibi, Hills'in evi de eski bir evdi. Küçük, müstakil bir garajı olan bir yerdi; ama her şey özenle korunmuştu, Sarı ve şarap rengi hercai menekşelerle dolu bir ön pencere kutusu ve araba yolu boyunca alacalı kadife çiçeği şeridi vardı. Onlar geldiğinde

Lucas arabadan indiğinde yeni kesilmiş çimlerin kokusunu aldı. Kapıyı çalmışlar, cevap alamayınca komşuları aramışlar. Ev giysili bir kadın onlara

Chuck Hill'in tahıl asansöründe çalıştığını ve Diane'in sabah market alışverişine gittiğini ve her an dönebileceğini söyledi: "Bir saat önce çıktığını gördüm, demek ki gelmiş olmalı... İşte geliyor."

DIANE HILL, eski bir Taurus steysin vagonla **geldi**, yola çıktı ve elinde plastik bir poşetle indi. Onların geldiğini gördü ve garaj yolunda bekledi. Lucas onları teşhis etti ve kadın asık suratla, "Ne istiyorsunuz?" dedi.

"Kızınız kaybolduğunda bir yere gitmesi gerekiyordu. Clara Rinker'a gitmiş olabileceğini düşünüyoruz ve Clara'nın şu anda onunla birlikte olabileceğini düşünüyoruz."

Geçici bir bakış, ne? Zevk mi? Lucas öyle düşünmüştü. Hill'in yüzünde bir ifade belirdi ve geldiği gibi hızla kayboldu.

"Patricia'nın nerede olabileceğine dair hiçbir fikrimiz yok. Tanrı'dan tek dileğimiz, yaşadığı cehennemden sonra her şeyin yolunda olması. kocası onu zorladı."

"Size iyi olduğunu söylemek için hiç aramadı mı?"

"Evet, zaman zaman arıyor ve bunu polise de söyledim. Bazen arıyor ve ağlıyor çünkü eve gelemiyor ve bize nerede olduğunu söyleyemiyor çünkü korkuyor.

Birileri öğrenecek ve polis gelip *bizi* alacak. Söylemeyerek bizi koruyor."

Andreno denedi: "Bayan Hill, dürüst olmak gerekirse, Patsy-Patricia umurumuzda değil, o başka birinin sorunu. Ama Clara insanları öldürüyor-"

"Mafya serserileri," diye tersledi Hill.

"Pek çok masum insanı öldürdü," diye araya girdi Lucas. "Daha fazlasını öldürecek."

"Bu benim sorunum değil," dedi Hill, elindeki yiyecekleri tutarak. "Tek bildiğim, kızımın iyiliğe ihtiyacı olduğu ve bunu almak için buraya gelemediği zamanlarda kızıma karşı nazik davrandığı. Ve zavallı Clara'ya küçük bir kızken neler olduğunu biliyorum ve bu

İnsanları öldürecek kadar büyümüş olması bana hiç de garip gelmiyor. Üvey babası onun üzerinde sapkınlıklarını uygularken ve o daha on dört yaşında bile değilken polis neredeydi? Patricia'nın babası Kocası onun sırtını çamaşır ütüsüyle mi yakıyordu?"

"Bayan Hill..."

"O zaman bana polisin nerede olduğunu söyle."

"Bayan Hill..."

"Ve senin yerinde olsaydım, Chuck'la konuşmaya gitmezdim - o benim Çünkü benden çok daha az samimi olacak. Suçun hiçbir türünü onaylamıyoruz, ama polis gerçekten suçla ilgilenseydi, Clara Rinker diye biri olmazdı ve Patsy'miz hala bizimle olurdu. İzninizle." Yukarı doğru yürüdü

garaj yoluna ve eve girip kapıyı çarptı.

Bir süre sonra Andreno, "Bence bunu gayet iyi hallettik," dedi.

"Arama emri çıkartıp evi yerle bir etmeliyiz." "Gerçekten mi?"

Lucas başını iki yana salladı. "Hayır.

Kahretsin." "Chuck'ı denemek ister misin?"

"İstersen seni bırakabilirim." "Hayır, teşekkürler. St. Louis'e dönelim o zaman?"

Lucas içini çekip Hill'deki eve baktı. "Sanırım."

"Hills başka bir çocuktan bahsetmedi." dedi.

Andreno başını salladı. "Hayır. Patsy'nin tek kişi olabileceği izlenimine kapıldım."

"Hills'in evine kaç tane uzun mesafeli telefon geldiğini düşünüyorsun?"

"Mmm."

"Bahse girerim Noel'de arıyordur," dedi Lucas. "Ya da Yeni Yıl'da, ya da tam o sıralarda."

"Bahse girerim federaller telefon kayıtları için arama emri çıkartabilirler." "Eminim onlar da alabilir." Cep telefonunu eline aldı.

"Onlara söyleyecek misin?"

"Tüfekler hakkında, böylece ağı Levy'nin etrafına yayabilirler. Onlara Hill fikrini yüz yüze anlatmak istiyorum - savunamadığım zaman üzerine işemelerini istemiyorum. O konferansın etrafında oturdular. masaya yatırdılar ve her fikrimin üzerine işediler, işe yaradıklarında bile." "Onlar federal. İşleri bu."

Louis'den Anniston, Alabama'ya aceleyle gitmenin iyi bir yolu yoktur, Minneapolis'ten St. Louis'e gitmenin iyi bir yolu olmadığı gibi. Rinker zaten acele edemezdi, çünkü trafikte durdurulma riskini göze alamadı. I-64'ün doğusundan I-24'e, I-24'ten Nashville'e, oradan I-65'e ve I-65'ten de Birmingham, ve sonra I-20 doğu Anniston.

Öğleden sonra geç saatlerde yola çıktı ve şafak sökerken hâlâ sürüyordu.

St. Louis Cardinals maçını dinledi.

Nashville, yaklaşık bir milyon yıl önce içki deposunda, arka planda hep Cards maçlarının oynandığı ve beyzbol hayranı olmadığı halde kadrodaki herkesi tanıdığı zamanları düşünüyordu.

Nashville'in dışında Cardinals'ı kaybetti ve radyoda düzgün bir country şarkısı aradı ama b u l m a k zordu. Sonunda Alabama hattında yerel bir istasyon bulmuş, LeAnn Rimes'in "Blue" şarkısı da dahil olmak üzere uzun bir dizi şarkısını çalıyordu.

favorileri. Bu istasyon kapandığında, gecenin geri kalanını dinleyebileceği daha iyi yerler bulmak için radyoyu çevirerek geçirdi.

Sabah 6'da, biraz bitkin ama hoş bir şekilde -yolculukları her zaman sevmiştir- Tapley's adında ucuz bir motele yerleşti ve kaç kişi olacağı sorulduğunda, "Kocamın

Muhtemelen gündüz gelecek, kendisi orduda çavuş ama gece kalıp kalmayacağından emin değilim."

Tezgâhtar kadın ona gözlerindeki sıcaklıkla baktı ve "Sana bir tane yazalım, eğer değişirse bana haber ver, tatlım" dedi.

"Öyle yapacağım, teşekkürler," dedi Rinker. "Sana bir kredi kartı verirdim ama işe yarar mı bilmiyorum. Muhtemelen üzerine bir levrek teknesi koymuştur. Sorun olmazsa size nakit vereceğim."

"Bu iyi olur."

Saat sekizde **WAYNE MCCALLUM**'u **aradı** ve ilk zil sesinde ona ulaştı:

"Çavuş McCallum, mühimmat."

"Wayne George McCallum. Nasılsın?" En iyi viski Rinker sesini kullandı.

Sonra bir duraklama oldu: "Oh,
kahretsin." "Konuşmamız lazım."

"Bundan şüphem yok ama şu anda işler oldukça yoğun." Sesi rahattı ama altında bir stres yatıyordu.

"Şu duyduğum on iki adımı attın mı, yoksa hala hafta sonları Biloxi'ye mi gidiyorsun?"

"On iki adım atmadığımdan eminim," dedi. McCallum barbuta düşküdü.

"Hadi bakalım. Bende senin ihtiyacın olan bir şey var, sende de benim ihtiyacım olan bir şey var."

"Şu anda konuşamam. Beş dakika içinde beni diğer numaramdan arayabilir misiniz?" Ona bir numara verdi.

"Ben ararım," dedi. Adam ankesörlü telefona koşarken bekledi, ona fazladan bir dakika verdi ve çevirdi. Adam ilk çalışta telefonu açtı. "Sana iki tane iyi, donanımlı bulabilirim. Üç bin."

"Onlara ihtiyacım yok. Özel bir şeye ihtiyacım var."

"Özel."

"Gerçekten özel."

"Konuşsak iyi olur. Her zamanki yerde görüşür müyüz?" "Her zamanki yerde."

DÖRT saat uyudu ve öğleden biraz sonra temizlendi, kot pantolon, koşu ayakkabıları ve kısa kollu bir tişört giydi, ve tabancalarından birini bel çantasına yerleştirdi. Arkasında tabancanın içine lastik bantlarla sarılmış bir tuğla dolusu elli dolarlık banknot doldurdu.

Hazır olduğunda ve biraz adrenalin hissettiğinde, güneye Talladega'ya, oradan da doğuya Talladega dağlarına yöneldi. Ulusal Orman. Ormanın içinde bir yürüyüş parkurunun başladığı yol kenarındaki bir parkta durdu. Bir süre arabasında oturdu, izledi, sonra ön koltuğun altından bel çantasını aldı ve çanta önde olacak şekilde üzerine bağladı. Ayrıca cep telefonlarından birini çıkardı, doğru telefon olduğundan emin olmak için kontrol etti ve yanında taşıdı.

Wayne McCallum **yıllarca** onun ana kaynağı olmuştu.

Susturuculu dokuz milimetrelik tabancaları vardı.

zamanlar. Bir keresinde buluşma yerleri, gidilecek yerler hakkında uzun uzun konuşmuşlardı.

konuşmak, para karşılığında ekipman takas etmek için yerler. Zekânın kendi kendisinin düşmanı olduğu konusunda hemfikirdiler. Eğer kalabalık bir yerde buluşursanız, ki bu nasıl yapılacağına dair bir teoriydi, kalabalık sizi satın alırdı.

Buluştuğunuz kişiden korunmak ve eğer biri sizi takip ediyorsa, onun geldiğini asla göremezsiniz. Eğer geldiklerini görebilseydiniz, her zaman bir şansınız olurdu. Issız bir yer, ama yine de

Teknik olarak halka açık, sadece orada olduğunuz için şüpheli görünmeyeceğiniz bir yer en iyi çözümdü.

Yanında en iyi arkadaşı olduğu sürece bir yürüyüş yolu mükemmeldi... dolu bir şarjör ve bir yedekle.

Yol kenarındaki parktan çıkıp yürüyüş parkuruna tırmandı, sonra ikincil bir yoldan manzaralı bir yere çıktı. Tepeye vardığında orayı boş buldu. Aslında McCallum'la bu tepede yarım düzine kez karşılaşmış ve McCallum dışında başka hiç kimseyle karşılaşmamıştı. Manzara, bir dağın kenarında, dövülmüş bir toprak parçasının etrafındaki kayalardan oluşan bir çemberden başka bir şey değildi.

dik bir tepe. Talladega'ya doğru iyi bir manzara vardı ve

Yakın zamanda kullanıldığına dair bir işaret yok: Kayaların etrafına

saçılmış eski sigara filtreleri ve hava koşullarından çürümüş birkaç tuvalet kağıdı yığınının başka bir şey yok

çalılıklara geri döndü. Filtrelerin bir sonraki buzul çağına kadar -en azından kayalardan daha uzun süre- dayanacağını düşünüyordu.

McCallum tam olarak saat birde geldi.
Cadillac. Her zaman bir Caddy kullanırdı, çünkü onun gibi adamlar öyle kullanırdı ve arabasında her zaman bir dizi iyi golf sopası olurdu.
Bagaj. Dışarı çıktı, kadının olduğunu düşündüğü yere doğru gülümsedi ve patikadan yukarı doğru şişko, kırmızı yüzlü, sivil giysili, formsuz bir adamla geldi. *Bugünün ordusuna hoş geldin*, diye düşündü Rinker.

"Lanet olası düz bir yer bulmalıyız," dedi.

hırıltılı bir sesle baktı. Kızın görebileceği kadar yakındı.
Nefesini kokladı ve Sen-Sen gibi kokuyordu. Hala yapıp yapmadıklarını merak etti.

"Ya da biraz kilo almalısın," dedi Rinker. Kadın gülümsedi.
"Nasılsın?"

"Senden çok daha iyi," dedi McCallum. Kadını şöyle bir süzdükten sonra, "Minnesota'da olanlardan sonra, seni bir daha gördüğümde ikimizin de cehennemde olacağını düşünmüştüm," dedi.

"Henüz o noktaya gelmedik," dedi.

"Eğer St. Louis'den uzak durmazsan, olacaksın" dedi.

"Yola çıkmadan önce yapmam gereken birkaç şey daha var." Bel çantasının üstünü açtı, tabancanın açılmasına izin verdi ve ardından çantanın arkasına

ellilik tuğla. Kadın parayı adama fırlattı ve adam parayı yakalayıp üstündeki banknotlara baktı ve "Bu çok fazla" dedi.

Cep telefonunu kaldırdı. "Bana şu İsrail olayından bahsetmiştin, hatırlıyor musun?"

Güldü ve "Benimle dalga geçiyorsun" dedi. İki elini kısa saçlarında gezdirdi, sonra Üç Yardakçı'dan biri gibi kafa derisini ovuşturdu -Rinker isimlerini asla hatırlayamazdı, ama şişman olanıydı. "Benimle dalga geçmiyorsun."

"Yapmayacağım. Bunu gerçekten yapabilir misin?" diye sordu.

"Tabii ki evet. Kaşınıyordum." *Tanrım, diye düşündü Rinker, gözleri parlıyordu.* "Ben de birkaç tane patlattım," dedi, "burada, tepelerde, çalıştığından emin olmak için. İşe yarıyor. Çok güzel çalışıyor."

"Plastikten ne haber? Size geri dönebilirler mi?"

"Hepsi sivil. Buraya asla geri getiremezler. Bana geri getiremezler."

"Bunu yapmak ne kadar sürer?"

"Birkaç saat. Bu gece alabilirim," dedi. Heyecanlanmaya başlamıştı. Tahrik olmuştu. "Yani, gerçekten çok kolay. İhtiyacınız olan her şey zaten telefonun içinde var. Bir çipe ve plastiğe ihtiyacınız var."

"Bu bir iyilik olur Wayne," dedi Rinker. Ona üç numaralı gülümsemesini verdi. "Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi."

Anniston'a **GERİ DÖNDÜ**, o gittikten sonra bir araba alarak ayrıldı. farklı bir rota izledi, arka izini kontrol etti. Motelde öğleden sonrayı uyuyarak geçirdi ve akşamın erken saatlerini Televizyon. Saat sekizde arabasıyla eyaletler arası bir benzin istasyonuna ve bir telefona gitti. McCallum ilk çalışında telefonu açtı.

"Çıkıyor muyuz, çıkmıyor muyuz?" diye sordu. "Ben hazırım, tatlım. Nereye gideceğimizi söyle."

"Boots'a ne dersin?" Boots bir ordu barıydı. Daha önce bir kez oraya gitmişti, otoparkta.

"Orada görüşürüz."

Tekrar söylüyorum, kadın ondan önce oradaydı. Bu da anlaşmanın bir parçasıydı. Polisleri fark edebileceği fikrine pek inanmasa da, McCallum'un onu ihbar etmeyeceğinden neredeyse emindi. Ona pek çok kez yardım etmişti ve Alabama'nın cinayet için uygun ceza konusunda ilkel fikirleri vardı.

Caddy geldiğinde, beş dakika boyunca izledi, sonra Satın almaya karar verdi; onu endişelendirecek bir şey görmemişti. Tepeden aşağı yuvarlanarak otoparka girdi, Cadillac'a yaklaştı ve yolcu tarafındaki camı indirdi. Neon ışıklar Caddy'nin kaputundan yuvarlanarak tepedeki "Boots" tabelasını yansıttı.

McCallum onu gördü, arabasından indi, yanına gitti, yolcu koltuğuna tırmandı ve ceketinin cebinden cep telefonunu çıkardı.

"İşte telefon," dedi. Ondan kurtulmaya ya da onu memnun etmeye hevesli gibiydi, tıpkı öğretmenine hediye veren bir çocuk gibi. "Eğer parçalarına ayırırsanız ve telefonlar hakkında çok şey biliyorsanız Plastik. Eğer bakmasaydınız ve sadece içine baksaydınız, asla göremezdiniz."

"Seslenirsem ne olur?"

"Hiçbir şey. Hala mükemmel bir telefon. Ama bak ne diyeceğim, 6-6-6'yı aramak istemezsin. Çünkü ararsan, canavar kışını uçurur."

"Emin misin?"

"Eminim." Karanlıkta başını salladı. "Aradığında da aynı şey oluyor. Ararsın, adamını aldığından emin olursun ve 666'ya basarsın. O zaman artık adamını bulamazsın."

"Ne kadar güçlü?" Rinker sordu. "Yani, bu arabayı havaya uçurabilir mi?"

"Oh, kesinlikle hayır." McCallum başını salladı. "İçinde 22'lik bir kurşundan daha büyük olmayan bir plastik parçası var. Hayır, tüm hasar kafada olur ama onda da bir delik açar. Eğer onu arka koltuğa koysaydınız ve patlasaydı, muhtemelen birkaç gün pek bir şey *duymazdınız* ve döşemede bir delik olurdu, ama sizi öldürmezdi. Mesela 338'lik bir şarjördeki şarjör gibi."

Rinker önce telefona, sonra tekrar askere baktı. "Wayne, eğer bu işe on beş yıl önce girmiş olsaydın bir işim vardı."

"On beş yıl önce cep telefonu yoktu," dedi McCallum. "Ve biliyor musunuz? Bu şeyi bir araya getirmek beni biraz azdırdı. Gittiğini görmek isterdim. Yani, bunu *yapabilirim*."

"Sen bir ucubesin Wayne," dedi Rinker.

"Elbette öyleyim, tatlım." McCallum ona gülümseyerek baktı, şişman ve terli çeneleri heyecandan titriyordu. "Elbette öyleyim."

O gece **çıkış yaptı**; tezgâhın arkasında çalışan kadına işlerin yolunda gitmediğini söyledi. Bama sınırını geçtikten sonra, LeAnn'in yer aldığı country kanalını aradı.

Rimes, ama bu bir AM istasyonuydu ve batıdan yaklaşan fırtınanın parazitinde kaybetti.

Nashville'de yağmuru, mürekkep gibi karanlık gecede çıkan şimşekleri, gelip giden radyo istasyonlarını, kasırga uyarılarından ve yakınlardaki çoklu gollerden bahseden sporcuları yakaladı.

Clarksville. Şafak sökmeden önce fırtına hattının diğer tarafından çıktı ve kuru kaldırımda St.

Telefonu düşünüp durdum.

Bu ona göre değildi. İşe yarayabilir ve birkaç bıldırcın daha sifonu çekebilir.

ANDRENO boyun etiketini kabul ettiği için **biraz** sinirliydi ama Lucas onu FBI'ın giriş kontrolünden geçirdi ve bir gardiyan onları yeni bir odaya götürdü - "Eskisini çok büyütmüşler," dedi gardiyan yolda. "Buraya artık komuta merkezi diyorlar."

Komuta merkezi eski konferans salonunun iki katı alana ve pencerelere sahipti. Bir düzine erkek ve üç kadın ana masanın etrafında oturuyordu; erkekler gömlek kollu, paltoları sandalyelerinin üzerine örtülmüş, masaların üzerine ve dizşt bilgisayarların, telefonların ve PowerPoint projektrnn arasına bir yığın kağıt yayılmıştı. Mallard masanın en ucundaki yerine oturdu, Malone da onun yanındaydı. Onlar içeri girdiğinde Malone telefonla konuşuyordu.

Mallard hâlâ takım elbise giyiyordu, telaşlı ama mutluydu. "Tüfekler?" diye seslendi. "Bahse girerim," dedi Lucas. Apoletli Sally ile konuşmuştu, ve ona Baker'dan ve tüfeklerden bahsetti.

Mallard tüfek hrsızlığıyla ilgili olarak, "Bu iyi bir haber değil," dedi. "Bay Baker'ı tamamen sorgulamak üzere bir ekibimiz yolda."

"Peki başka neler oluyor?" Lucas sordu. Arkasında Andreno bir parça Dentyne patlattı ve dişleriyle birkaç kez kırdı. Tazılarla dolu bir ağıldaki schnauzer'a benziyordu.

"Levy alışıyor," dedi Mallard. "şu anda hareket eden bir şey yok. Onu beklemek..."

Lucas, "Kiminle kaldığını biliyor olabiliriz," dedi.

Etraflarındaki çalışmalarda bir duraklama oldu ve Malone şöyle dedi, "Bir dakika bekle" dedi ve telefonu kapattı. Mallard kaşlarını çattı ve "Birlikte mi kalıyorsunuz? Kiminle?"

"Patricia Hill adında bir kadın," dedi Lucas. "Ama küçük bir sorun var." Mallard, "Ne?" dedi.

"Patricia Hill on yıl önce kocasını öldürdü ve ortadan kayboldu. Buraya geldiğini düşünüyoruz. Takma bir isimle yaşıyor olabilir."

"Sen nasıl..."

Lucas açıkladı, Andreno da tartışmanın bazı bölümlerine katıldı. "İyi haber şu ki," dedi Andreno ve vurgulamak için sakızını çıtlattı, "annesini arayabileceğini düşünüyoruz. Hills'in telefon kayıtlarını kontrol edebilirsen, St. Louis'den birkaç arama bulabilirsin ve o zaman nerede olduğunu biliriz ve iki katilimiz olur: Rinker fiyatına iki katil."

Malone omuz silktili. "Plaklar çocuk oyuncağı, gerisi kaçak içki gibi geliyor."

"Kontrol etmeliyiz," dedi Mallard. "Hoşuma gitti."

Kayıtlar çocuk oyuncağıydı. Memphis polisleri Patricia Hill dosyasını aldılar, taradılar ve bir saat içinde gönderdiler. Patsy Hill, on yıl önce, büyük bir burnu ve kemikli omuzları olan uzun boylu, zayıf bir sarışındı. Dijital fotoğrafın yüksek çözünürlüklü renkli versiyonu Binanın başka bir yerindeki mürekkep püskürtmeli yazıcıya gönderiliyor ve on beş dakika sonra bitmiş bir kağıt fotoğraf olarak geri geliyordu.

Fotoğraf ilan panosuna asılırken Andreno, "Belirli birine benzemiyor," dedi.

Lucas, "Rinker'da sahip olduklarımızdan daha iyi," dedi.

Malone, "Kocasını onu taciz ettiği için iki kez hapse girmiş." dedi. "Ne olmuş yani?" Andreno sordu.

"Belki de burada basit bir cinayetten biraz daha fazlası vardır," diye tersledi Malone.

"Ne olmuş yani?" Andreno tekrar sordu.

Malone ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Nedir bu 'ne olmuş yani' tavrı?"

"Hill umurunda mı?" Andreno sordu. Malone cevap vermek için ağzını açtı ama Andreno devam etti. "*Umurumda* bile değil Hill hakkında. Rinker'ın peşindeyim. Hill yoluma çıkarsa, onu alır ve yargılanmak üzere Memphis'e geri gönderirim, ama aksi takdirde onu bulmak için mahallenin etrafından dolaşmam."

Malone, omuz silkmiş olan Lucas'a baktı: "Ben de onunla birlikteyim."

Telefon kayıtlarını araştırmak için **iki ajan** görevlendirildi. Teknisyenleri aradılar, her iki telefon şirketinin avukatlarıyla konuştular.

Lucas ve Andreno'dan iki saat sonra

kapıdan içeri girdiğinde, telefon görüşmelerinin bir listesi

Washington'daki görev gücü bilgisayarlarına indirilmiş ve St.

Louis dizüstü bilgisayarları.

Listeler dört farklı ekranda aynı anda yayınlanırken, Tepeler'in çok uzun süre gelmediğini belirlediler-

Louis metro bölgesinden yılda en az iki, genellikle de üç kez uzun mesafeli telefon görüşmesi yaparlardı.

Noel sabahı hep bir telefon gelirdi. Bir diğeri hep

14 Ağustos. Missouri ehliyet bölümüyle yapılan kontroller sonucunda 14 Ağustos'un Diane Hill'in doğum günü olduğu tespit edildi.

"İyi miyiz, değil miyiz? Patsy annemi arıyor," dedi Andreno Lucas'a.

Ajanlardan biri telefon numaralarının adreslerini tespit etti ve biri hariç hepsinin bakkallardan ya da benzin istasyonlarından geldiğini gördü; Patsy Hill'in kaçtığı ilk yıla ait olan tek adres ise bir Greyhound istasyonundan geliyordu. Ajan adresleri, her biri kırmızı bir noktayla temsil edilen bir bilgisayar haritasına yerleştirdi ve PowerPoint ile yansıttı.

Mallard haritaya bakarak, "Lanet olsun," dedi. "Bu da ne böyle?"

"Buraya Soulard deniyor," dedi Andreno. Bir bölgeyi daire içine aldı.

Louis'in güneydoğusunu parmağıyla işaret etti. "O kadar da büyük bir yer değil. Yani, belki birkaç bin kişi yaşıyor. Ama bira fabrikası orada, bir sürü fabrika ve kamyon yeri var, yani orada çalışıyor ve başka bir yerde yaşıyor olabilir."

Mallard Malone'a baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bölgeyi taramak istiyorsak koordine etmemiz gerekecek - Levy'yi korumak istiyorsak bunu tek başımıza yapacak insan gücümüz yok. ve diğer herkes korunuyor."

"Kapıları yumruklayan bir grup düztaban bulursanız ya taramadan önce kaçarlar ya da onları şaşırtmayı başarısak birkaç ölü polisiniz olur," dedi Lucas.

Mallard kollarını iki yana açtı ve "Eee?" dedi.

"Bir keresinde çete üyesi siyah bir çocuğu arıyorduk, Minneapolis'te saklanıyorduk ve bir grup beyaz polisle kapı kapı dolaşırsak herkesin onların geldiğini göreceğini düşündük. Bu yüzden siyah adamlarımızı aldık ve onlar da etrafta dolaşıp arkadaşlarıyla konuştular. Onları diğer arkadaşlarıyla buluşturduk ve herkese kimin nerede olduğunu sorduk. Dört adamla dört gün içinde tüm bölgeyi taradık, her evde kimin nerede olduğunu biliyorduk - altı ipucu bulduk ve bunlardan biri işe yaradı."

"Bunu yapabiliriz," dedi Andreno Lucas'a. "Sadece, bilirsin işte, bizim çocuklar. Aşağıda beş ya da altı kişi tanıyor olmalıyım."

Lucas Mallard'a baktı. "Zaten pek bir şey yapmıyoruz." Mallard:

"Bana iyi gibi geldi. Özellikle de işe yararsa."

"Ve ucuz. Uygun maliyetli," dedi Malone. "Hatta neredeyse bedava."

"SENCE OLDUĞU YERDE KALIR MI?" Andreno Lucas'a sordu.

koridora yöneldi.

Lucas, "Burada işi bitene kadar kaçması için bir neden yok," dedi.

"Soulard'ı gezmek ister misin?"

"Tabii, eğer senin arabanda yapabilirsek. Benimkini gördü."

ANDRENO DROVE İki yaşında gümüş rengi **bir** Camry, mükemmel bir casus arabası, rahat ve göze çarpmayan, yabancı ve güçsüz, Polis arabalarının aksine. Onları Soulard'da gezdirdi; burası Lucas'ın yaşadığı yerden çok da uzak olmayan, St Paul bira fabrikalarının yakınındaki solmaya yüz tutmuş mahallelere benziyordu; kırmızı tuğlalı apartmanlar, yaşlılıktan kirlenmiş eski evler, bazıları iyi durumda, bazıları ise sarkan çatı çıkıntıları, dökülen kiremitleri, dökülen boyalarıyla yıkılmanın eşiğindeydi.

Bazıları önemli konutlar olmuştur. Bazıları ise mahalle düşüşe geçmişti, başından beri kötü durumdaydı. Burada ve orada, sağlam dişler gibi, tamamen restore edilmiş binalar vardı.

işaretlenmiş ve boyanmıştı. Lucas dar ve sallantılı sokaklardan geçerek on dakika içinde burayı buldu: "Bir sürü yasadışı apartman daireleri, kiralık odalar, eğer burada yaşıyorsa."

"Şimdi de inanmıyormuş gibi konuşuyorsun."

"Ah, sanırım," dedi Lucas, yolcu penceresinden çılgın yorganlı kaldırımında topallayarak yürüyen iki yaşlı kadına bakarak. "Kaçak olsaydınız kendinizi bulabileceğiniz yerlerden biri burası."

"Bakalım adamları buraya getirebilecek miyiz-Loftus bunu yapamaz, ama Bender ve Carter'ı ikimizle birlikte getirebilirsek... biraz yol kat edebiliriz."

"Onları bu gece arayacağım. Yarın yola çıkın," dedi Andreno. "Yedi mi? Sekiz mi?"

"Tanrım, hayır. *O kadar* erken olmaz.

Randevum var." "Ağır bir randevu mu?"

"Seks içeren planlarım var. O zaman muhtemelen onunla bir süre konuşmam gerekecek ve muhtemelen saat üçe kadar oradan çıkamayacağım."

Lucas, "Siz hassas tiplerin modası geçiyor," dedi. "Kadınlar daha maço, sert konuşan erkeklere geri dönüyor."

Andreno, "Elimde ne varsa o," dedi ve arabayı kaldırımdan uzaklaştırdı.

Bu gece yapacak **başka bir şey yok.**

Lucas bir sandviç aldı, sonra şehir merkezindeki bir alışveriş merkezine yürüdü, bir yığın dergi ve birkaç gazete aldı ve onları otele geri taşıdı. Andreno'nun dışarı çıktığını düşündü ve biraz üzüldü. Geçmişte, şehir dışında, her zaman yeterince mutlu olmuştu. Geceleri kimin kime ne yaptığını ve kimin sıkı planlanmış bir romantizm için uygun olabileceğini görmek için anlamlı bir gecelik ilişki.

Artık yok, diye düşündü. Ama kahretsin: Artık çoğu zaman pijama giyiyordu. En azından altları. Ve otel odalarında, gece saat sekizde *Barron's* okuyordu. Yaşlanıyordu; ve hayat devam ediyordu.

En azından bazı insanlar için.

Lucas iyi bir gece geçirdi, iyi bir günün ardından geçirdiğiniz türden bir gece, seyahat ettiğinizde, birkaç şey öğrendiğinizde, kendinizi ilerleme kaydediyordum. Ama telefon çok erken çaldı. Forest adında bir ajan, Mallard adına aradığını ve Gene'in Rinker Clayton'daki hapishanede intihar etmişti.

"Sen neden bahsediyorsun?" Lucas sordu. Ya da bağırdı. "İntihar gözetiminde olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi. Ama ne yaptığını biliyordu."

"Peki, ne halt etti? Saat kaç bu arada?"

"Beş kırk beş. Bileklerini bir kutu gazozun deldiği şeyle kesmiş. Yemekte bir kutu soda içmişti ve onu avuçlamış olmalı."

"Tanrım, onu bulamadılar mı? Hangi cehennemdeydiler-"

"Bir battaniyesi varmış -bana söylenen bu, ben orada bulunmadım- bir battaniyesi varmış ve onun altına girmiş ve kontrollerden birinin ardından kendini kesmiş. Ne yaptığını bildiğini söylüyorlar.

Kesikler çok derin, dikey, her iki bileğin aşağısında. Bileklerinde ters yöne doğru giden ikinci bir yara izi var, yani biraz deneyimi var. İlk denediğinde batırmış.

Bu sefer daha iyi biliyordu. Kendini kestikten sonra battaniyenin altına kıvrıldı ve kan kaybından öldü. Onu kameradan izliyorlardı; kan yere damlamaya başlayana ve su birikintisini görene kadar uyuduğunu sanıyorlardı...."

"Ah, dostum."

"Onu boşalttım. Bay Mallard orada, Malone da yolda. Dışarı çıkmak isteyebileceğinizi düşündüler."

LUCAS'IN TEMİZLENMESİ ZAMAN ALDI. Fazladan on dakika Gene Rinker için bir fark yaratmayacaktı ve Lucas Eğer şimdi temizlenmezse sabah kendini ne kadar kötü hissedeceğini bilecek kadar beklenmedik telefonlar almıştı. Duştayken şunları düşündü

Rinker. Onun ne yapabileceğini düşündü. Bunu kendi avantajlarına çevirebilirler miydi? Ve Sandy White'ı ve St.

Louis *Post-Dispatch*.

Odadan çıkmadan önce Andreno'yu aradı ve bunu yaparken acımasızca gülümsedi. En azından bu sefalet parçasının küçük bir arkadaşı olacaktı.

Andreno telefonu açtı ve inledi, "Ne?" "Gene Rinker bileklerini kesmiş. O öldü."

Bir vuruşluk, birkaç vuruşluk sessizlik. "Awww...shit."

HÜCREDE ANİ ÖLÜMÜN KANLI KOKUSU VARDI,

olağan zemin cilası, boya ve dezenfektan kokularının üzerine sürüyordu. Adli tabibin asistanları Gene Rinker'ın cesedini yuvarlamış ama ranzadan kaldırmamışlardı.

Rinker'ın gelinciğe benzeyen yüzü kâğıt gibi bembeyazdı ama nihayet huzurluydu,

Burnunda ve yanaklarında yanlamasına uzanan kuru, tuzlu gözyaşı yolları dışında ölümden neredeyse mutluydu. Yere düşerken ağlıyordu, diye düşündü Lucas. Vücudunda genellikle şiddetli ölüme eşlik eden türden izler yoktu, alt kolları hariç.

ve bacakları kurumuş kanla kaplıydı ve saçında, kendini kestikten sonra uzun perçemlerini geriye ittiği anlaşılan bir kan şeridi vardı. Kan birikintisi şiltenin içine işlemişti.

Lucas ve Andreno bakmak için hücreye girdiklerinde, adli tabibin asistanı görüşü iyileştirmek için geri çekildi ve "Eski enine yara izleri var, daha önce denemişti," dedi.

"Bu sefer doğru anladım," dedi Lucas.

Andreno, "Beni çok korkutuyor," dedi. "Grip aşılardan korkuyorum. Ama kendini kesmek..." Bu düşünce onu ürpertti.

Adli tabibin asistanı, Rinker'ın bileklerini kestikten ve muhtemelen gözlerindeki saçları sildikten sonra yan yatarak bir Cenin pozisyonu aldı ve ellerini bacaklarının arasında kavuşturdu. Bir bileğinde üç yeni kesik, diğerinde ise iki alıştırma izi vardı. öldürücü bir kesik, ama diğerinde sadece bir tane. Kesikler, ele doğru inen bağların yanında dikey olarak uzanıyordu.

"ŞİMDİ KEŞKE onu getirmeseydim diyorum," dedi Malone arkasından. Onlar. Hücrenin hemen dışında duruyordu, gri yüzlü, yorgun ve öfkenin sınırında. "Bu insanlar..." Etrafına bakındı. "Bunun olmasına nasıl izin verebildiler?"

Andreno bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra kapattı. ağzını kapattı, omuz silktili ve kilitli hücre kapıları sırasının yanından geçerek çıkışa doğru ilerledi.

"Onun nesi var?" Malone sordu.

"Sanırım bütün bu olanlar yüzünden biraz depresyona girdi," dedi Lucas. "Mallard nerede?"

"Dün gece görevde olan insanlarla konuşmaya gitti. Pek bir şey çıkacağından değil - prosedürü izlemişler ama prosedür kötüymüş."

Lucas, "Muhtemelen bileklerini kola kutusu delikleriyle kesen çok fazla insan yoktur," dedi.

Malone acı bir şekilde, "Sadece lanet olası beceriksizlik," dedi. "Ve çamurun bir kısmı bana yapışacak. Tam bir felaket."

"Mallard'ı bulmalıyım. Geliyor musun?"

"Cesedi taşıyana kadar bekleyeceğim. Başka bir şeyin mahvolmasını istemiyorum," dedi Malone. Onun omzunun üzerinden baktı ve "İşte Louis," dedi.

Yeşilbaş geldi, iri yapılı, kalın boyunlu, yüzü ekşi, kızgındı. Malone. Üzerinde ipek bir pijama üstü olabilecek bir takım elbise ceketi vardı. Lucas'a baktı ve başını salladı. "Kötü iş. Bunun bedelini cehennemde ödeyeceğiz."

"Özellikle de White'ın dünkü köşe yazısından sonra."

Mallard, "İnsanları kızgın oldukları için suçlamıyorum, bu inanılmaz bir şey," dedi. "Bu insanlar..." Etrafına bakındı ve başını salladı.

"Louis... Rinker öğrendiğinde beni arayacak," dedi Lucas. "Hazır olmalıyız. Bence bütün adamlarını ve Soulard'da ne tür bir tespit ekipmanı bulabilirseniz. Cep telefonunu kullanacaktır, ama bahse girerim bunu yapmak için yüz mil yol gitmiyordur. Bahse girerim saklandığı yerden arıyordur, ya da belki birkaç blok ötede. Ama kızacak ve eminim arayacak." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Yüz dolarına bahse girerim."

Malone, "O halde belki de televizyonda yayınlanmasını istiyoruz," dedi.

"Bu Gene

Rinker olayı yeterince kötü, ama Clara'yı yakalayabilirsek, belki bundan iyi bir şey çıkar."

"Arayacak," dedi Lucas. "Çılgına dönecek. Ben de Soulard'a gidip bekleyeceğim. Yapacak başka bir şey yok."

"Herkesin gitmesini sağlayacağım. Birkaç helikopter getirtmeye çalışacağım. Chicago'da cep telefonu aramalarını tespit edebilecek donanıma sahip birkaç helikopterimiz var. Levy'yi de takip etmeliyiz ama diğer adamlarım ve teknisyenleri de oraya göndereceğim."

ANDRENO binada **değildi**. Lucas etrafta onu aradı, sonra dışarı çıktı ve onu engelli bölgesinde arabasının çamurluğuna yaslanmış halde gördü. Lucas'ı görünce arabadan uzaklaştı ve onunla buluşmak için kaldırıma çıktı. "Şu pislikler," dedi.

"Kim?" Lucas sordu ama biliyordu.

"Lanet olası federaller. Malone ve Mallard," dedi Andreno. O sırada öfkeleniyor. "Tanrı aşkına, bunu yapan onlar, zavallı bir gardiyan değil. Ama tahmin edin bakalım kim kışına tekmeyi yiyecek?"

"Arkadaşların mı?"

"Tam olarak değil. Ama onlar *bizim* adamlarımız. Washington'dan dünyayı yönetmek için getirilmiş kodamanlar değiller."

"Eğer hapisanedekilerin birazcık akli varsa Soruşturma falan, ama sonra arka kapıdan çıkıp basına konuşacaklar ve federalleri suçlayacaklar... ve kimseye bir şey olmayacak."

"Belki," dedi Andreno gözlerini kısarak Lucas'a bakarak.

"Minneapolis'te de böyle olurdu," dedi Lucas. "Bunu kendim hallederdim."

"Bu işi kendiniz halledecek olsaydınız, doğrudan White'ı mı arardınız, yoksa bir arkadaşınız aracılığıyla mı yapardınız?"

"Her şeyi," dedi Lucas. "White'ın ısıracığını biliyordum, çünkü o memleketinin çocuğu ve federalleri kızdırmaya meyilli. O bir zaten başlamıştı. Sonra, eğer medyadan arkadaşlarım varsa, onları bilgilendirir, kendi tarafıma çekerdim. Tabii Minneapolis'te olsaydım."

Andreno başını salladı ve ardından, "Ve bu sadece kendi başının çaresine bakmak. O zavallı Rinker denen çocuk için yapacak bir şey yok." Lucas başını salladı ve Andreno devam etti: "Ben bok çukurunda büyüdüm,

ve birlikte okula gittiğim çocukların yarısı ya hapse girdi ya da öldü. Kötü bir şekilde. Gene Rinker'dan bir santim uzaktaymışım gibi hissediyorum. Annem olmasaydı... Neden onu buraya sürüklemek zorunda kaldılar ki? Bu doğru değildi, Davenport."

"Hayır, değildi. Ama ben de birkaç kez buna benzer bir şey yapmıştım."

Andreno bir an düşündü, sonra hızla başını salladı: O da yapmıştı. "Ben de yaptım, ama her zaman ne olduğunu biliyordum. devam ediyor. Ben her zaman kiminle yattığımı bilirim. Onu tanısaydım Rinker'la yapmazdım. Bunun olacağını tahmin edebilirdin. İkimiz de yapabiliriz."

"Bu konuda pek bir şey yapmadım," dedi Lucas.

"Evet..." Andreno tiksintiyle başını tekrar salladı. "Şimdi ne yapacaksın?"

Lucas ona söyledi: Soulard'a gidecek, Gene Rinker'ın ölüm haberinin açıklanmasını bekleyecek ve sonra Clara'dan gelecek telefonu bekleyecekti.

"Porsche ile dolaşmak mı?"

"Sanırım," dedi Lucas.

"Yapmam gereken birkaç iş var," dedi Andreno. "İşim bitince seni ararım. Arabamla gezerken takılabiliriz."

"Görüşürüz o zaman," dedi Lucas. "Ayak işlerinde iyi şanslar."

Andreno başını kaldırıp hapishaneye baktı. "Evet, o piçlerin canı cehenneme."

LUCAS otele **geri döndü**, kahvaltısını yaptı, odasına çıktı, arama alabildiğinden emin olmak için cep telefonunu kontrol etti

Sonra da yatağa yayılıp gazeteyi okumaya başladı. Sandy White'ın ikinci bir köşe yazısı ön sayfanın üst kısmında yer aldı, bu yazı St. Louis polisinin içinden geliyordu; anlaşılan bazı polisler onun Rinker köşesinin biraz fazla kanun kaçağı yanlısı olduğunu düşünüyordu, bu yüzden şimdi öpüşme ve barışma zamanıydı. Tercih edilen polisler Rinker'ın yakalanması halinde, muhtemelen bir trafik çevirmesi sırasında, sokakta bir polis tarafından yakalanacağı konusunda hemfikirdi.

Lucas köşe yazısı boyunca esnedi. Ertesi günkü haberin daha iyi olacağını düşündü, gazete Gene Rinker'ın

ölmüştü. White bir peygamber olmak üzereydi ve Lucas'a göre bu uzun vadede talihsiz bir durumdu. Tecrübelerine göre, çok az gazete köşe yazarı peygamber statüsüne direnebilirdi ve cübbe giymek sıkıcı ve sonunda aptalca bir hal aldı.

Clara Rinker Gene'den ne zaman haberdar olacaktı? Peki nasıl? Üzerinde

Muhtemelen televizyonda. Belki radyoda. Muhtemelen haber çoktan sızmıştı - Andreno önleyici eylemini gerçekleştirmiş olsaydı Federallere saldırı. Her an olabilir. İşemek için banyoya girdi ve yarı yolda belki de banyoda olmaması gerektiğini düşündü - belki de telefon orada çalışmıyordu, tüm o fayanslarla birlikte....

Odasının telefonu çaldığında, elinde gazeteyle tekrar yatağın üzerindeydi. Kaşlarını çatarak baktı: Rinker'ın oda telefonu olabilir miydi? Bunu hiç düşünmemişlerdi. Telefonu açtı. "Alo?"

"Boş boş oturmak yerine Bender ve Carter'la yarım saat içinde Soulard'da buluştuk. Bender değerlendirme ekibinden her şeyi gösteren büyük bir harita aldı," dedi Andreno.

"Kıçının üstüne mi oturacaksın yoksa?"

"Orada görüşürüz," dedi Lucas.

RINKER televizyonu ya da radyoyu **ASLA DÜŞÜNMEDİ**. Silahları ve bubi tuzaklı telefonu paketinden çıkarıp el çantasına yerleştirdi, iç çamaşırları ve gecelik olarak kullandığı bir erkek tişörtü dışında soyundu, sonra yatağa uzandı ve sığ, huzursuz bir uykuya daldı. Rüyalar, Paulo'yla yaşadığı hayatın, Wichita'daki barın, John Ross için yaptığı işlerin küçük, kötü parçalarından oluşuyordu.

Anahtarın kapıya vurulduğunu duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı. Sersemlemiş hissediyordu, ağzının tadı kötüydü ama aceleyle geri dönüyor, yatağın üzerinde yuvarlanıyordu. Yanlış bir şey var. Kendine gelememişti.

yeterince uzun süredir uyuyordu. Saate baktı: öğleden hemen sonra. Pollock saat üçe kadar dönmeyecekti. Çantasından dokuzlulardan birini çıkardı ve yatağın arkasına çömeldi, davetsiz misafir yerde yığılırken kapıyı izledi ve şöyle bir ses duydu...

"Clara?"

Pollock. Rinker nefesini verdi, tabancayı çantasına geri koydu ve ayağa kalktı. "Evet." Kapiya doğru bir adım attı ve çekerek açtı.

"Hey," dedi. Gülümsüyordu. "Evde ne yapıyorsun?" Pollock'un yüzüne kasvet çökmüştü. "Televizyon mu izliyordun?" "Hayır."

"Oh, Tanrım, Clara..." Pollock'un yüzünden yaşlar süzölmeye başladı.

"Gene... Gene öldü."

"Ne?" Gülümseme Rinker'ın yüzünde birkaç saniye takılı kaldı, sanki bir espri bekliyordu. Espri bir cümle yoktu.

"Yemekhanede televizyonda duydum," dedi Pollock.

"Öldü mü?"

"Televizyonda öyle diyorlar."

"Yapamam..." Rinker söyleyeceklerini unuttu ve Pollock'un yanından geçerek televizyona gitti, kumandayı karıştırdı ve sonunda Elleri elektrik çarpmış gibi titrerken açmayı başardı. "Sanmıyorum..." ve ne düşünmediğini hatırlayamadı; kelimeler şu an için bağlantı kurmuyordu.

Televizyonda hiçbir şey bulamadılar. Tüm yerel kanallara baktılar ve tüm kablolu kanallara tıkladılar ve hiçbir şey bulamadı.

"Clara, yemin ederim, duydum. İzlemeye gittim - hücresinde ölü bulunduğunu söylediler."

"Ah, Tanrım..." Rinker odasına döndü ve dünkü kıyafetlerini giymeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bir telefon görüşmesi yapmam lazım," dedi. Yatak odasından içinde silahlar ve bubi tuzaklı telefon bulunan çantasını aldı. "Ben birazdan geri.... Arabanı ödünç alabilir miyim? Ben sadece..."

"Ben sürerim," dedi Pollock. "Araba kullanacak durumda değilsin." "Teşekkürler."

LUCAS, ANDRENO, BENDER ve Carter, St. Louis'li üç eski polisin otururken bir araya getirdikleri bir isim listesi üzerinde çalıştılar

bir şarküteride kremalı gazoz içiyorlardı. Bu isimler arasında kişisel arkadaşlar, tanınmış toplum aktivistleri ve yerel siyasetçiler de vardı. "Bu Uzun zaman oldu ve insanlar burada yer değiştiriyor," dedi Carter.

"Bazıları orada olmayacak ama çoğu orada olacak."

Lucas onlara, "Fikir şu ki, coğrafi olarak yayılıyor," dedi.

"Tüm bu insanlara güvenli olduğunu bildiğimiz arkadaşlarını ve komşularını, sonra da Patsy Hill'in profiline uyan kişileri soruyoruz. Uzun boylu kadın, otuzlu yaşların sonunda. Muhtemelen yalnız yaşıyor.

Yeniden evlenseydi ya da bir ailesi olsaydı, Rinker muhtemelen onunla kalmazdı. Bir liste yaparız.

ve evlerini kontrol edin." "Sonsuza kadar sürer," dedi

Bender.

"En fazla üç ya da dört gün," dedi Lucas. "Şansımız yaver gider ve onu ilk günden vurabiliriz. Politikacılara gideriz ve önce topluluk insanları. Onlar pek çok kişiyi eleyebilecekler. Daha sonra tanıdıkları diğer insanlarla temasları genişletiriz."

"Onu bulduğumuzu düşünürsek, sonra ne olacak?"

"O zaman federalleri getiririz. Kendimiz girmeyiz. Bence intihara kalkışmış olabilir, özellikle de Gene olayından sonra ve eğer üzerine atlarsak, ölene kadar ateş edecektir. Ve o iyi."

Bender başını salladı. "Tamam. Gidelim. Hadi gidelim."

LUCAS ilk birkaç görüşmede Andreno'ya **takıldı** çünkü aradıkları kişileri tanıımıyordu. Biriyle konuştular

Demokrat Parti seçmen kaydı olan yaşlı kadın evinde,

Yirmi evin üstünü çizdi ve görüşme için sekiz isim daha aldı.

Şehir imar danışma kurulu üyesi olan bir kadın

bir düzinesini daha elledi ve onlara görüşme için yarım düzine isim daha

verdi. Bir emlakçı, kayıtsız apartman olduğunu düşündüğü evleri tespit

etti ve onlara daha fazla isim verdi. Sokakta karşılaştıkları bir postacı kırk

evin üstünü çizdi, konuşmaları için iki postacı daha önerdi ve ayrıca

onlara iki Patsy Hill adayı verdi. Lucas Patsy Hill'i yönetti

Sally'nin FBI savaş odasındaki olanakları.

İkisi de olumsuz: "İkisinin de uzun bir gemişı var ve bir tanesinin asayişı bozmaktan düşük seviyede bir tutuklama kaydı var. O değil."

On ikiyi **yirmi geçe** Benton Park'ta Andreno'nun Camry'sinde oturmuş yumurta salatalı sandviç yiyorlardı. Andreno haritaya bakıyor ve "Kahretsin, işin yüzde onunu hallettik, hem de tek başımıza...." diyordu ki Lucas'ın cep telefonu çaldı.

İkisi de bir an dondu kaldı, sonra Lucas cebinden telefonu çıkardı. "Bu o."

"eyreği olan herhangi biri olabilir."

Lucas başını salladı, konuşma düğmesine bastı, "Merhaba," dedi ve Rinker oradaydı.

"Gene hakkında söylenenler doğru mu?"

"Korkarım öyle," dedi Lucas başıyla Andreno'yu işaret ederek. "Onu intihar gözetimine almıştık. Her on beş dakikada bir onu kontrol ediyor ve kamerayla izliyorlardı ama o... adamım, o yaptı."

"Sizi pislikler." ığlık atıyordu. "Onu öldürürseniz ne olacağını size söyledim, size söyledim..."

Lucas, "Clara, dinle, lanet olsun, Clara, dinle. Dinle. Ne olduğunu bilmek ister misin?" Ama Clara ağlıyordu ve Lucas duymadığını düşündü ve tekrar, "Clara, bilmek ister misin-" dedi.

"Seni duydum," dedi. "Ne olduğunu *biliyorum*."

"Bunu daha önce de yapmaya çalıştığını biliyor musun? Her iki bileğinde de daha önce kendini kestiği yara izleri var. ocuk... lanet olsun Clara, bu korkunç bir şey ama ocuk daha önce de denemişti. Bu sefer başardı."

"Bileklerini mi kesmiş?"

"Evet."

"Neyle? Nezarethanede mi? Onları neyle kesmiş?"

Biri ona akı mı ödünç verdi?"

"Birisi öğle yemeğinde iyi bir adam olmaya çalıştı ve ona bir kutu kola verdi. Delik delme şeyini çaldı, bilirsiniz, deliği, ve sakladı ve bunu kullandı. Kendini bir örtü ile örttü."

battaniye, ve işlerin yolunda gitmediğini anladıklarında...o gitmişti."

"Tamam, tamam. Tamam, sana federaller için bir mesajım var...."

"Clara, Clara, bekle bir dakika. Dinle. Defol git buradan. Eşyalarını topla ve İspanya'ya, Güney Amerika'ya ya da başka bir yere git ama şunu kes.

Bu adamları almak isteyebilirsiniz, ama almak zorunda değilsiniz Hemen şimdi. Tam şu anda. Şimdi dur, başka bir zaman gel." "Bana dostça bir tavsiye mi veriyorsun?"

"Bu durmalı." Lucas, ona *yuvarlanmaya devam et* işareti yapan Andreno'ya bakıyordu.

"Pekala, beni telefonda tutuyorsun. Peki, iyi şanslar Bu," dedi. Sesi buz gibi soğumuştı. "Mesaj şu:

Söylediğimde ciddiydim. Anladın mı? Söylediğimde ciddiydim."

"Clara..." Ama kendi kendine konuşuyordu. Telefona baktı, başını salladı, "Gitti," dedi ve kapattı.

Andreno, "O bir süre bizimleydi," dedi. Kendi başınaydı Telefona cevap verildiğinde, "Andreno ve Davenport, onu aldınız mı? Evet. Gidiyoruz."

"Nereye?" Andreno telefonu kapattığında Lucas sordu.

"Tam I-44 üzerinde. Batıya giderken hücreleri değiştirmiş. Yakın."

"Yani buralarda yaşıyor - Patsy Anheuser için çalışmıyor. Telefon etmek için Patsy'nin çalıştığı yere gitmezdi. Ve çok kızmıştı. İyi olduğunu düşünür düşünmez beni aradı."

"Bana uyar. Ne yapmak istiyorsun? Soulard'da dolaşmak mı? Otoyola çıkmanın pek bir anlamı yok gibi görünüyor."

"Evet, sadece dolaşalım. Kim bilir?"

BEŞ DAKİKA SONRA Lucas, "Sana bir şey söyleyeyim mi, sokakları kollamak başka bir şey ama bu çok saçma. Her sokakta içinde iki adam olan ve saatte on mil hızla giden bir araba var. Lanet olası bir tapınak geçit töreni gibi görünüyor."

Andreno homurdandı. "Mallard bizimkilerle konuştu.... onlar da muhtemelen diğer herkesle konuştu. Muhtemelen beş ajansımız ve elli

arabalar burada, hepsi Clara'yı arıyor."

"Onu bulurlarsa, umarım ateş edebilirler. Kolay kurtulacağını sanmıyorum," dedi Lucas.

"Sesi kızgın geliyordu?" "Sesi psikozlu geliyordu."

POLLOCK VE RINKER Tucker Bulvarı'na döndüler ve iki blok ileride Rinker sokakta durmuş iki büyük Amerikan arabası gördü, içindekilerin birbirleriyle konuştukları anlaşıyordu. Pollock'a, "Bir sonraki sağa dön," dedi.

"Ama... sizce bunlar polis mi?" "Olabilir.

Sağa dön."

Köşeden sağa döndüler, bir blok yukarı çıktılar ve sola, Pollock'un evine doğru geri döndüler. Bir blok daha gittiler ve Pollock dikiz aynasından bakarak, "Arkamızdan bir araba daha geldi, bloğun sonunda. Çok yavaş gidiyor."

"Devam et." Rinker ayak boşluğuna kaydı, el çantası kucağındaydı.

"İleride, köşede bir araba daha var. Dur işareti var - yavaşlayıp duracağım ve gitmesine izin vereceğim."

Yavaşladı ve durdu. Birkaç saniye geçti ve sonra hızlanarak uzaklaştı. Pollock, "İki adam vardı ve beni gerçekten incelediler," dedi. "Sanırım polisti."

"Başka araba var mı?"

"Arkamızdaki köşede durdu. Diğer adamlarla konuşuyor olabilirler.... Şimdi tekrar geliyorlar."

"Evden ne kadar uzakta?" "Bir blok."

"Arabayı garaj yoluna çek, sonra bagajdan bir şey çıkar, seni görsünler. Ben olmadığımı anlayacaklar."

"Yüce Tanrım," dedi Pollock.

Ama yaptı. Garaj yoluna girdim, arabadan indim, bagajı karıştırdım, sonra da bagaj kapağını büyük bir gürültüyle indirdim. A
Bir dakika sonra, "Kimse gelmiyor. Artık gidebilirsiniz ama acele edin."

On saniye içinde içerideydiler ve perdelerdeki bir aralıktan onları izliyorlardı. Her bir ya da iki dakikada bir başka bir polis arabası geçiyordu. "Her yerdeler," dedi Rinker. "Bunu her yerde yapıyor olamazlar - burada olduğumuzu biliyor olmalılar."

"Nasıl?"

Rinker başını salladı. "Bilmiyorum. Bunu düşünmemiz gerek."

LUCAS VE ANDRENO, Bender ve Carter'la **buluşup** haritaları karşılaştırdılar ve Lucas diğerlerine Rinker'dan gelen aramayı anlattı. "Korkutucu," dedi Bender.

"Onu hemen bulmalıyız," dedi Lucas. "Kontrolde çıktı."

Haritaları bir araya getirdiler ve Lucas üstü çizili evleri karşılaştırıp mükerrer olanları eleyerek, "Harika. Yarısı bizde değil ama üçte biri ya da daha fazlası bizde. Eğer buradaysa..." "Ben Düzlüklerde, o şirketlerden birinde ya da bira fabrikasında çalışıyor olmasından endişeleniyorum," dedi Carter.

"Sanmıyorum," dedi Lucas. "Çünkü Clara çalışmıyor ve sanırım Gene'i öğrendiğinde Clara yakınlardaydı. Sanırım buradan bir yerden çıktı. Biraz daha batıda olabilir ama Hill kadar uzakta değil."

"Neden?"

"Çünkü Clara aradığında çok korkmuştu." Bunun ne anlama geldiğini düşündüğünü açıkladı ve hepsi başlarını sallayarak haritalara bakıyordu. "Diğer mektup taşıyıcılarını bu gece bulmalıyız," dedi Carter. "Ben ve Bender onları araştırabiliriz."

"Öyle yap," dedi Lucas. "Sanırım Andreno ve ben federallerin yanına dönsek iyi olacak. Onları kendilerinden başka konuşacak kimse olmadan çok uzun süre yalnız bırakmak istemeyiz."

FBI binasında asansörden indiklerinde operasyon merkezinin kapısının açık durduğunu görebiliyor ve federallerin birbirlerine hırladıklarını duyabiliyorlardı. *Suçlamayı* düşünmeye başladım, diye düşündü Lucas.

"...hepsi lanet olası bir teori," diyordu Brown adında bir ajan Lucas ve Andreno kapıdan içeri girdiğinde. Etraftaki herkes

masadakiler onlara doğru baktı ve tartışma sona erdi.

"Teorinin yazarları," dedi Malone kuru bir sesle. Masanın ucunda oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, bitkin görünüyordu.

"Sorun nedir?" Lucas sordu.

"Sorun şu ki, tüm bu Soulard araştırması ve Patsy Hill ve Cep telefonu fikri biraz abartılı ve bu fikre çok fazla bel bağlamış durumdayız," dedi Brown.

"Elimizdeki tek teori bu ve işe yaradı," dedi Lucas. "Doğru bölgeden aramış."

"Eyaletler arası yoldaydı. Herkes otoyolda. Otoyolda bir milyon araba var."

"Batıya gidiyordu. Bu da onu yakaladığınız yerin doğusunda bir yerden binmesi gerektiği anlamına geliyordu, değil mi?" Lucas sordu. "Ve Bu da demek oluyor ki, onu aldığınız yere göre, ya Illinois'de ya da Soulard'da, ya da oranın kıyısında bir yerde işe girmiş."

"Peki ne yapacağız, oturup seni aramasını mı bekleyeceğiz?" Brown rap yaptı. "Bir dahaki sefere Florissant'ta olacak."

"Peki ne öneriyorsun?" Andreno sordu. "Yani, gerçekten *bir şeye* ihtiyacımız var ve eğer varsa, çekinmeyin."

"Büyük ödül," dedi Brown. "Bir milyon dolar. Onu alabiliriz. Üzerine bir milyon dolar koyarız, yirmi dört saat içinde elimizde olur."

"Ben de bunun bir sorun olduğunu düşünmüştüm," dedi Lucas. "Eğer parayı bulabilirsen, buna varım ama Patsy Hill'in onu ele vereceğini sanmıyorum. Gerçekten yapamaz."

"Tepe olayı sadece bir *teori*," dedi Brown, sarı bir kalemi parmaklarının arasında o kadar hızlı çeviriyordu ki bir pervane gibi bulanık görünüyordu.

"Tanrım, bir şeyler üzerinde çalışmalısın," dedi Lucas. "Kahrolası maun bir masanın etrafında oturup kıcını çekiştiremezsin."

Mallard, "Levy ve Ross var," diye itiraz etti. "Bunu hallettik." Lucas araya girdi: "Size teori olmayan başka bir şey söyleyeyim." Brown: "Bu çok rahatlatıcı olurdu."

"Clara Rinker peşimize düşecek," dedi Lucas. "Sana söz veriyorum. Bu öğleden sonra delirmişti."

"Ne yapacak?" Mallard sordu. Sesi şüpheli olmaktan ziyade meraklıydı.

Lucas, "Birini öldürecek ya da öldürmeye çalışacak," dedi. Mallard'a, "Anlayabileceği bir ailen varsa ya da Malone'un varsa... Onunla ilk konuştuğumda Malone'dan bahsetmişti, yani onu Minneapolis'ten hatırlıyor." dedi.

Mallard ve Malone başlarını sallıyorlardı. "Pek sayılmaz," dedi Malone. "Ailem var elbette, ama onları nasıl bulabileceğini bilmiyorum. Bürodaki dosyayı alması gerekecekti ve tüm bu şeyler oldukça kilitli. Oldukça zor zamanlar geçirdik.

hackerlar bu işe kalkışır."

"*Bir şeyler yapacak,*" diye ısrar etti Lucas. "Eğer bir yolunu bulursa Levy ve Ross'un etrafında bir ağ var, ağdaki adamlardan birine vurmaya çalışabilir. Onları uyarmalıyız ve böyle bir durumda bir tür tepki prosedürü oluşturmamız. Yani bir daire içinde elimizi kolumuzu sallayarak koşturmayacağız."

Malone, "Şu anda herkesle konuşacağız," dedi. "Bence bu iyi bir nokta."

Brown bile başını salladı ama ekledi: "Proaktif davranmıyoruz. Daha proaktif olmalıyız. Bir şeyler bulmalıyız...." Andreno,

"Hey... dinliyoruz." dedi.

Malone: "Eğer biz yapmazsak Washington bazı fikirler üretecek. Endişelenmeye başladılar."

Hırılıyorlar, diye düşündü Lucas, bir sürü sarı köpek gibi.

RINKER VE POLLOCK sokağı izledikten sonra

eve gitmiş, büyük arabaların geçtiğini görmüştü, hem de çok fazla, ve Pollock'un hayatı hakkında konuşmuştu. "Yani kimse nerede olduğunu bilmiyor."

Rinker söyledi.

"Tam olarak bulunduğum yerde değilim," dedi Pollock. "Bizimkiler benim

bir yerlerde. Sanırım St. Louis olduğunu biliyorlar. Arada bir onları arıyorum."

Rinker etrafına bakındı, evin bir fare kapanı gibi üzerine kapandığını hissetti. "Onları sen mi çağırdın? *Buradan mı?*"

"Hayır, tabii ki hayır," dedi Pollock. "Ben dışarı çıkıyorum." "Ne kadar uzağa?"

Pollock bir an düşündü ve sonra, "Benzin istasyonuna, minimart'a kadar, bilirsin işte," dedi.

"Yakında."

Pollock bir kez daha düşündü ve sonunda şöyle dedi: "Kahretsin. Bu kadar, değil mi?"

Anneme gelen tüm telefonları araştırdılar ve hepsinin buradan geldiğini anladılar."

Bunun ne anlama geldiğini düşündüler ve sonra Rinker, "Ah, Tanrım, Patsy, özür dilerim. Asla gelmezlerdi.

"Ben olmasaydım

bakamazdım."

"Bilmiyoruz..."

"Bu Davenport. Bir gün onun kışına ağda yapacağım. Yemin ederim."

"Dans ettiğin adam."

"Evet. O şanslı." Sonra üzgün bir şekilde, "Yine kaçmak zorunda kalacaksın. Ev ev dolaşacaklar."

Ama Pollock başını salladı ve alaycı bir tavırla, "Hayır. Kaçmayacağım. Teslim olacağım."

Rinker kaşlarını kaldırarak, "Kulağa bir plan gibi geliyor," dedi.

"Artık bu boka dayanamıyorum," dedi Pollock bir kanepeye çökerek. "İşime katlanamıyorum, buraya katlanamıyorum, hapse girip bu işi bitirmek istiyorum."

"Sen hiç hapse girmedin, neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Pollock, "Kütüphanede bu konuda her türlü şeyi okudum," dedi.

"Bunu üç ya da dört yıldır düşünüyordum. Ailemle bu konuyu konuştum ve onlar da destekliyor. Sana hiç sırtımı gösterdim mi?"

"Sırtın mı?"

"Biraz gizliyorum.... Ben mayolu bir kız değilim." Pollock ayağa kalktı, arkasını döndü ve bluzunu yukarı çekti. Rinker tam olarak ne aradığını bilmiyordu, sonra Pollock'un solgun sırtında büyük, soluk bir doğum lekesine benzeyen şeyi fark etti.

"Bu da ne böyle?" "Neye benziyor?"

"Bir ütüye benziyor," dedi Rinker.

"Rick bir gün beni yatağa yatırdı ve ütüledi. Birkaç kesik ve yanık izim daha var. Çoğunlukla puro. Sanırım,

Bunca yıldan sonra, eğer teslim olsaydım... Ya kurtulacağımı ya da beni çok uzun süre içeride tutmayacaklarını düşünüyorum. Ve eve gitmek istiyorum,

Clara. Orayı sevmediğini biliyorum, Springfield, ve ben de sevmiyorum. Seni suçluyorum ama bir gün evime dönüp ailemi görmek ve endişelenmeden sokakta yürüyebilmek istiyorum."

RINKER oturma odasında hızlıca **bir** tur **attı**, şimdi niyetliydi.

"Biliyor musun? Eğer bunu yapacaksan, gerçekten istiyorsan, hemen şimdi yapmalısın ve beni ihbar etmelisin."

"Ne?"

"Evet. Bu senin tanıgın olur. Onlara benim geldiğimi ve kalmak için ısrar ettiğimi, senin de korkup kaçtığını ve teslim olmaya karar verdiğini söylersin. Bunu mahkemede kullanabilirsin, iyi niyet falan. Tanıdığın bir avukat var mı?"

Pollock başıyla onayladı. "Memphis dergisinden bir isim aldım - bir ceza avukatı ve orada büyük bir feminist olay. Dayak yiyen kadınları savunmasıyla ün yapmış ve bu konuda bir şeyler yapmış."

"O iyi mi?"

"Dergi öyle olduğunu söylüyor. Derginin "mover- and-shaker" sayısında kazananlardan biri gibiydi."

"Tamam o zaman. Bu işe yarayabilir. Bu işe yarayabilir. Ama bunu daha çok düşünmelisin. Param var, seni buradan çıkarabiliriz. Seattle'a ya da gerçekten uzak bir yere."

"Hayır..." Pollock etrafına bakındı. "Buradan nefret ediyorum. Her şey gri, hiçbir şey benim değil. Hiçbir zaman bir resim asabileceğimi hissetmedim, çünkü Yaşlı Bayan McCombs duvara çivi çaktığım için bana kızardı. Başka bir yere gitsem, yine aynı şey olacak. tekrar."

Rinker uzun bir süre ona baktıktan sonra, "Bunu bir düşünelim," dedi.

"Sence...?"

"Bence bu makul," dedi Rinker. "Bana şu avukattan bahset."

Öğleden sonra konuştular ve sonra Pollock dışarı çıkıp yiyecek bir şeyler ve bir şişe şarap getirdi; balık, beyaz şarap ve güzel bir ıspanak salatası yediler. Yemeğin yarısında, Pollock

Rinker, "Bir süre korkacaksın," dedi. "Ah, Tanrım."

"Ve bu bir risk. Gazeteler birinci derece cinayet diyor."

"Bu risk değil. Burada ölüyorum, her seferinde bir santim."

"O zaman devam edelim." Clara ona sırtıttı, Gene'i duyduğundan beri ilk kez gülümsüyordu. "Ama yarına kadar olmaz. Bu gece yapmam gereken birkaç şey var. Yarın sabah avukatı arayabilirsin. ve arabanızla Memphis'e gidin." "Önce annemle konuşmak istiyorum."

Rinker, "Hava kararana kadar dışarı çıkmamalıyım, o zaman sokakta her şey daha güvenli olur," dedi. "Aramayı gaz istasyonundan yapabiliriz. istasyonu."

Hava karardıktan sonra **dışarı çıktılar**, ikisi de etek ve koyu renk bluz giymişlerdi, yaşlı kadınlar gibi görünmeyi umuyorlardı. Önce şehir merkezine gittiler.

Heartland National Plaza. Rinker bir Federal Express istasyonu buldu ve bir zarf aldı. Ankesörlü telefonda bir taksi çağırdı, ardından bubi tuzaklı cep telefonunu yazdığı bir notla birlikte zarfın içine koydu O öğleden sonra kaldırıma çıkıp bekledim.

Taksi beş dakika içinde geldi ve kadın şoföre zarf ve yirmi dolar verdi ve kartını aldı. Taksi gözden kaybolur kaybolmaz Pollock'a el salladı ve batıya doğru ilerlediler, dışarıda telefonu olan bir benzin istasyonu buldular ve Pollock annesini arayıp ona ne planladığını anlattı.

Rinker dikiz aynasından hızlı gelen arabaları izledi ve iki dakika sonra Pollock'a *kapat* işaretini verdi. Pollock otuz saniye daha konuştuktan sonra telefonu kapattı ve arabadan indiler.

"Davenport," dedi Pollock.

"Ne?"

"Davenport bizimkilerin evindeydi. Annesi kulağına böcek koymuş gibi görünüyor." Gülümsedi ve birden neredeyse mutlu göründü, Rinker

düşündü. "Adını hatırlıyordu çünkü o kanepeye her zaman kanepede derdi, babam da ona davenport."

"Gerçekten mi?" dedi Rinker.

"Yani benim eve mi dönüyoruz? Birkaç eşyayı toplayıp belki bir kutuya koyarım ve yarın anneme gönderirim. Memphis'e gitmeden önce postaneye gidebilirim."

"Senin için postalayabilirim.... Bak ne diyeceğim, hadi şehir dışına çıkalım.

Illinois'de bir yere gidip bize dondurma getir. Gitmeden önce son bir kalori patlaması yapalım."

Pollock tekrar ağlamaya başladı ve Rinker onu bıraktı. Bir dakika sonra Pollock burnunu bluzunun omzuna sildi ve "Kulağa çok hoş geliyor, Clara" dedi.

"LUCAS oteldeydi, sonbahar modasıyla ilgili bir *Esquire* okuyordu, ve Mallard aradığında Ekim ayında vahşi olmayan birinin ne giyeceğini: "Gösteri zamanı," dedi.

"İçeri mi geliyor?"

"Hayır. Levy'e taksiyle FedEx zarfında bir cep telefonu göndermiş. Ne olduğunu bilmiyordu. Ofisinden geldiğini düşünüp açmış ve içinden bir cep telefonu ve bir not çıkmış. Para ve başka şeyler hakkında konuşmak istediğini söylüyor. Onu ofisinden aramaya korktuğunu, ev telefonunun da kayıtlı olmadığını ve muhtemelen federallerin onu izlediğini söyledi. Ona söylememesini istedi.

telefon hakkında kimseye bir şey söylemedi. Seçme şansı olsaydı bunu yapmayabilirdi." "Notta ne zaman arayacağı yazıyor mu?"

"Evet. On-yirmi dakika sonra arayacağını söyledi. Çocuklar cep telefonunu çoktan denediler.

Bu yüzden ya yeni bir cep telefonundan arayacak ya da yerden arayacak. Her iki şekilde de gitmeye hazırız.

Cep telefonunu aramak için helikopterlerimiz var ve büyük otoyollar boyunca adamlarımız var.

İki dakika içinde herhangi bir yer istasyonuna. Soulard'ın her yerindeyiz. Yani bir seçeneğiniz var. Levy's'e zar zor ulaşacak kadar vaktiniz var ya da Soulard'a doğru yola çıkabilirsiniz."

"Tamam. Ah... ne söyleyeceğini hepimizin duyabileceği şekilde ayarlayabilecek miyiz?"

"Deniyoruz ama zamanımız olduğunu sanmıyorum. Banttan dinleyebiliriz ama canlı olarak duyamayız. Dinle, gitmem gerek."

"Bekle, bekle, bir saniye. Soulard'da kaç kişi var?" "Beş takım."

"Şimdiden çok fazla. Levy's'de görüşürüz."

LUCAS, saat ona sekiz kala Levy's'in **bir blok** ötesine **park etti** ve aceleyle ilerledi. Levy'nin evinin önündeki ferforje çitten geçerken sokağın sonuna geldiğinde soluna, karanlığa baktı ve yüksek sesle "Davenport" dedi. "Git."

Levy'nin ön kapısına gitti, kapıyı çaldı ve başka bir ajan onu içeri aldı. Mallard, Levy, Malone ve iki ajanla birlikte kütüphanedeydi, Apoletli Sally ve bir teknisyen de dahil.

"Üç dakika," dedi Mallard. Heyecanlıydı, yuvarlanıyordu.

"Etrafa mı bakıyoruz? Bu seni ya da Malone'u menzile sokmak için bir bahane olabilir."

"İki blok boyunca tüm sokaklarda gece görüş gözlükleri olan adamlarımız var. Güvendeyiz."

"İki dakika," dedi teknisyen. Sony marka bir ses kayıt cihazı vardı ve cep telefonuna bağlı bir pikaba bağlıydı. Levy oturmuş ona bakıyordu. Yine de çalmasını istiyordu. Levy, Malone'a şöyle dedi: "Sorularını yanıtladım ve sonra John'u görüp görmediğini sordum. Ve güvenliğiyle ilgili ne yaptığını bilip bilmediğini sordum. Evine gittiğimi ve dışarıda gece görüşlü gözlükleri olan birkaç adamı olduğunu söyledim...."

Malone, "Tıpkı burada gördüklerin gibi - onları anlat, etkilendiğin gibi," diye sordu.

"Evet, öyle diyorum-"

"Meksika'da neler olduğunu bilmediğin ve onun hakkında hiçbir şey bilmediğin fikrine geri dönmelisin.

Kardeşi. Diğer kardeşi Roy'u sor. Bu onun devam etmesini sağlayacaktır. En az iki dakikaya ihtiyacımız var ve ondan sonraki her saniye onu yakalama şansımızı artırır."

"Ah, Tanrım," dedi Levy. "Bunu hak etmek için ne yaptım ben?" "Lanet olası mafyaya katıldın," dedi Lucas.

"Bu adam burada olmak zorunda mı?" Levy, Lucas'a bakarak ama Mallard'la konuşarak sordu.

"Evet, hemen hemen."

"O zaman belki de ona benim mafyayla hiçbir ilgim olmadığını söylemelisin, Tanrı aşkına. Bu bir tür peri masalı gibi. Minneapolis'teki mafia hakkında ne biliyorsun? Ne, bir tane mi var? Bu lanet olası yerde İtalyan bir adam mı var?"

"Konuşmaya devam edersen senin için burnunu çekerim," dedi Lucas ve gülümsedi.

"Herkes sussun," dedi Mallard. "Bir dakikamız var." Üç dakika sonra hâlâ bekliyorlardı.

Rinker Pollock'a, **"Bir telefon görüşmesi yapıp** dönsek iyi olacak," dedi.

"Tamam." Bir alışveriş merkezindeki Breyer's mağazasından vişne külahı almışlardı.

Rinker ankesörlü telefonlara gitti, eski cep telefonunun numarasını çevirdi ve "Lütfen bir dolar yatırın" kaydını aldı. Dört çeyreklik attı ve telefon diğer uçtan çaldı.

"İŞTE ORADA," dedi Levy. Dudaklarını bir kez yaladı, telefonu aldı ve konuşma düğmesine bastı.

"Clara?... Evet, benim.... Tamam, bir bakalım. Bir keresinde John'la depodaydık, muhasebe işleri yapıyorduk, sen içeri girdin ve John sana 'Bu bluz ucuz görünüyor' dedi. Sen de onları giymeyi bırakmalısın, Clara.' Sen de "Hayatım boyunca bir daha asla giymeyeceğim." dedin. Tamam mı? Benim."

MALLARD, Malone ile birlikte Levy'nin süslü masasının karşısında **oturuyordu.**

Teknisyen öne doğru eğilmiş, iki ajan da arkalarındaydı. Lucas masanın yanında ayakta durmuş, elleri cebinde, onları izliyordu. Bip sesini duydu, belli belirsiz, bir ATM'nin çıkardığı bip sesine benziyordu.

Sonra BANG.

Telefon patladı ve Levy'nin yüzünün, kafatasının ve beyninin parçaları Lucas'a fırlatılan bir kova kan gibi çarptı.

Patlamayla sersemleyen Lucas sendeleyerek geri çekildi, yaralanıp yaralanmadığından emin değildi, Malone'un sesinin tizleştiğini fark etti: "Ah, Tanrım, ah, Tanrım, oh, Tanrım..."

Sonra Lucas kendini kaybedip çılgına döndü ve çılgınca kendini fırçalamaya, silmeye, Levy'nin vücut dokusunu üzerinden çıkarmaya çalıştı.

yüzü ve göğsü, cesetten uzaklaşarak, "Alın şunu üzerimden, alın şunu..." diyordu.

GECE YARISI PANİK TOPLANTISI YAPTILAR. Sabaha kadar, Ülkedeki herkes Levy'nin öldürüldüğünü öğrenecekti. Deliler gibi bilgi sızdıran yerel halka ve medyaya haber vermeleri gerekiyordu. saat on birde FBI merkezine gelmeye başladı, ilk olarak *Post-Dispatch*'teki geç adamdan ve ondan beş dakika sonra da yerel bir CNN muhabirinden.

"Tam bir aptal gibi görüneceğiz," dedi Mallard. "Buna hazırlıklı olsak iyi olur."

"Cep telefonunu kullanmasına asla izin vermemeliydik. Bu," dedi AIC Lewis. "Biz" derken Mallard'ı kastediyordu ve masanın etrafındaki herkes bunu biliyordu.

"Baktık," diye tersledi Mallard. "Bir teknisyen baktı ve hiçbir şey görmedi. Sen söyle bana, onun böyle bir yeteneği olduğunu kim düşündü?"

"Bildiğinden şüpheliyim," dedi Malone. "Bilmesi gerekirdi Birini. Birini tanımasının tek yolu St. Louis'deki bağlantıları. Onu yöneten insanlar. John Ross?"

"Bu gece Ross'la konuşacağız," dedi Mallard. "Ona etrafı aramasını ve bunu yapmış olabilecek bazı kişilerin isimlerini bulmasını söyle."

"Bize hiçbir şey vermeyecek," diye homurdandı Lewis. "Eğer telefonu kimin yaptığını biliyorsa, o adam muhtemelen her türlü pisliği Ross'un üzerine yıkabilir. Ross adamın icabına kendisi bakabilir ama onu bize teslim etmeyecektir."

Malone, "İnsanlar bununla çılgına dönecek," dedi. "Onu bir an önce yakalamalıyız."

"Fikirler," dedi Mallard. Önce masanın etrafına, sonra da Lucas'a baktı. "Sende *bir şey var mı?*"

"Ben de tam bunu yapıyorum. Soulard'ın çoğunu ağla kapladık, isimleri Sally'den geçiriyoruz. Geri kalanını da

yarın ve ertesi gün. Eğer Clara oradaysa, bunu yarın geceye kadar öğrenme şansımız yüksek."

"Şimdiye kadar yanlış alarmdan başka bir şey olmadı. Lanet olası bir Çin yangın tatbikatı gibi koşturup duruyoruz," dedi Lewis.

Lucas, "Oturup bir sürü nüfus sayımı tablosu ve elektrik faturasıyla mastürbasyon yapmaktan iyidir," dedi. "Gerçekten bir şeyler yapıyoruz."

Brown isimli ajan, "Yanlış alarm vermek çoğunlukla
-"

"Kapa çenenı," dedi Mallard. Lucas'a: "Daha fazla insana mı ihtiyacın var?" Lucas başını salladı. "Bence iyiyiz. Adamlarımız var.

Bölgeyi tanıyan.... etrafta dolaşıp kişisel olarak tanıdıkları insanlarla konuşuyorlar. Bence iyi durumdayız."

"Başka bir şeyler yapmalıyız," dedi Mallard. Sesi umutsuz geliyordu; Lucas onun umutsuz olduğunu fark etti.

"Dallaglio ve Ross'u da korumamız gerekiyor," dedi Malone. "Hepsini halledecek. Levy'i burnumuzun dibinde yaptı. O değil geri çekiliyorum."

Dallaglio'nun gözetiminden sorumlu olan Lasch, "Sanırım Dallaglio bunun için koşacak," dedi. "Bu gece Levy'den sonra onu aradım ve kendine çeki düzen vermesini söyledim. Hedef tahtası gibi oturmayacağını söyledi."

"Mantıklı," dedi Lucas. "Altı haftalığına kaçabilirdi, bir hafta orada, bir hafta burada, Avrupa'yı gezebilirdi; onu bulmasına imkân yoktu."

Mallard, "Eğer adam ayrılırsa ve kadın da bunu anlarsa, kendisi kaçacak ve daha sonra geri gelip onu alacak," dedi. "İlk kaçtığında onu bulamadık. Kokusunu bile alamadık. Eğer başka bir yer ayarladıysa, onu orada da bulabileceğimizden şüpheliyim."

Kendilerini tekrar etmeye başlamışlardı. Lucas ayağa kalktı: "Bir şey olursa beni ara. Ben biraz uyuyacağım. Arkadaşlarımla konuştum. Çocuklar, yarın erken başlamak istiyoruz. İnsanlar işe gitmeden önce onları yakalayalım."

Sally, "Takım elbiseni ne yaptın?" diye sordu.

"Oteldeki çöp kutusuna attım. Temizlesek bile bir daha giyemezdim. Onu koklamaya devam ederdim," dedi Lucas. Ellerini yüzüne götürdü. "Zaten onu kokluyorum."

Malone başını salladı. "Buna inanamıyorum. İnanamıyorum."

RINKER VE POLLOCK sabahın ilk ışıklarıyla ayaktaydı. Rinker verandadan gazeteyi aldı. Levy ön sayfaya hakim oldu. Hikayeyi okudu, ve atlama sayfasına kadar takip etti. "İyi bir

şey var mı?" Pollock sordu.

"Hayır, gerçekten değil...." Levy'nin ön yüzdeki fotoğrafına tekrar baktı ve tam gazeteyi fırlatmak üzereydi ki alttaki küçük manşeti fark etti:

"Webster Groves/Kadına İşkence

Ölüm: Polis."

Ve onun altında:

Webster Groves'lu bir kadının vahşice işkence edilmiş cesedi dün çöp toplayan bir otoyol ekibi tarafından Kirkwood'da yol kenarındaki bir hendekte bulundu.

Kadının Oakwood'da yaşayan 38 yaşındaki Nancy Leighton olduğu tespit edildi.

Webster Groves'daki daireler. Polis, bir dizi ipucunu takip ettiklerini ancak cinayetle ilgili herhangi bir tutuklama yapmadıklarını söyledi.

Webster Groves, "Bu şimdiye kadar gördüğüm en kötü şey," dedi. Cinayet masası dedektifi Larry Kelsey. "Bu kadın ölmeden önce uzun süre acı çekmiş."

Rinker mektubun geri kalanını okudu-işkencenin ayrıntıları yok, ama pek çok ipucu ve polislerin intikam yeminleri var.

tek bir ipucu bile yoktu ve sonra gazeteyi buruşturup eller. Nancy Leighton. Eski bir arkadaş, şimdi ölü; ve Rinker yüzünden ölü. Biri ona bir mesaj gönderiyordu ve mesaj alınmıştı.

"Sen iyi misin?" Pollock sordu.

"Evet... sanırım tüm bu olanlar yüzünden gerginim. Vazgeçmek için çok geç değil."

"Asla olmaz. Bu konuda kendimi her geçen gün daha iyi hissediyorum," dedi Pollock. "Bunu beş yıl önce yapmalıydım."

Rinker kağıdı topladı ve lavabonun altına attı. Nancy Leighton. Artık ona yardım edecek kimse yoktu; ama Nancy'nin başına bir şey gelecekti.

RINKER VE POLLOCK önceki gece geç saatlere kadar uyumamışlardı. Pollock, evde gerçekten istediği hiçbir şey olmadığını söylemişti ama bunun pek de doğru olmadığı ortaya çıktı. Ambalaj bandı almak için iki kez dışarı çıkmışlar ve sonunda dört büyük kutu bulmuşlardı. Pollock'un ailesi. Pollock, I-55'in güneyindeki bir alışveriş merkezinde özel bir UPS teslim alma noktası olduğunu biliyordu ve onları Kasaba.

Saat sekizde, toplanabilecek her şey toplanmıştı, Komşulara, arkadaşlara ve ev sahibesine yazılabilecek tüm notlar yazılmıştı ve kahvaltıda buzdolabındaki neredeyse her şeyi yemişlerdi. Rinker ilk kutuyu garaja taşıdığında Pollock ağlamaya başladı. Dairenin etrafına baktı ve ağlamaya başladı. "Kahretsin" dedi ve arka tarafa gidip banyoda asılı duran çerçeveli bir resimle çıktı. "Memphis'ten eve postalayacağım," dedi.

"Korktun mu?"

"Ah, Tanrım."

Rinker, "Hâlâ korkup kaçabilirsiniz," dedi.

"Şimdi olmaz. Sonunda cesaretimi topladım," dedi Pollock. Yine de etrafına bakındı. "Bir hapisane hücrelerinden çıkmak gibi, ama bu *senin hücren*."

"Size Wichita'daki dairemden bahsedeyim...."

Sabahın ilk ışıklarıyla **iki** arabayı da **aldılar**, kısa bir Konvoy eyaletler arası yola çıktı, kemer dikiz aynalarında belirdi. On mil gittikten sonra UPS şubesinde durdular ve Pollock içeri girip kutuları postaladı.

Dışarı çıktığında Rinker'ın arabasının yanında durdular ve Pollock "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

"Kalabileceğim başka bir yer var," dedi Rinker. "Başka bir eski dost."

"Eğer kalırsan, seni öldürecekler." "Bir süre daha değil," dedi.

"Clara, dışarı çıkmalısın."

Rinker ona sarıldı ve şöyle dedi: "Kendine iyi bak Patsy. Sanırım seni bir daha göremeyeceğim ama hayatım boyunca iyi bir dost oldun. Ağlamadan önce buradan gideceğim."

Pollock bir dakika boyunca ona asıldı, iri yarı, hantal bir kadındı, sertti ve Rinker gözyaşı dökmeye başladı. Sonra ayrıldı ve "Bir şey..." dedi.

Arabanın bagajına gitti, bir çuval çıkardı ve Pollock'a uzattı. "Yirmi bin dolar. Avukat için."

"Clara, yapamam..."

"Sen sus. Bu senin için değil, *onun* için. Onun alacağından eminim. Ona bankaya yatırmaya korktuğunu ve bunun hayatının birikimi olduğunu söyle."

Bir dakika daha havadan sudan konuştuktan sonra Rinker yüklendi ve Pollock'u çuvala birlikte otoparkta bırakarak gitti. Rinker arkadaşının bir şansı olup olmadığını bilmiyordu. *Olabileceğini* düşündü.

Otoparktan çıktı ve şehre doğru geri döndü. Dairede hâlâ birkaç eşyası vardı, öğleden sonraya kadar idare ederdi. Saatine baktı. Eğer Pollock da onun gibi araba kullanıyorsa, Memphis'e saat iki buçuk gibi varacaktı. Pollock'un ailesi Şimdiye kadar avukatla temasa geçmiş olmalıydı, böylece Pollock saat üçte onu görmeye gelebilirdi.

LUCAS, ANDRENO, BENDER ve Carter, Soulard'daki mahallelerde ve Soulard'ın hemen batısındaki bölgede

Sabahın büyük bir bölümünde, bir teyit edilmiş temastan diğerine koşturup durdular ve xerox şehir haritalarında blokları işaretlediler. Onlar Öğle yemeği boyunca çalıştı, acıktı ve huysuzlaştı. Sonra, saat dörtte, Carter Patsy Hill'in dairesini buldu.

Saat tam dörtte aradı, pek de heyecanlı değildi. "Amity Jenetti yan bloktaki bir kadının kendisine benzediğini söylüyor, yüzü benziyor. Kadının siyah saçlı ve genel olarak esmer olduğunu söylüyor ve son resim

ama Jenetti yüzünün doğru olduğunu ve uzun boylu olduğunu söylüyor. Ama sonra, onun iri yarı olduğunu söylüyor, bilirsiniz, ağırmış ve Hill bir boğa yılanı kadar zayıfmış. Yaklaşık doğru yaşta, otuzlu yaşların sonunda ya da kırklı yaşların başında ve yalnız yaşıyor. Kadının buraya muhtemelen on ya da on iki yıl önce geldiğini söylüyor."

"Bilmiyorum. Şimdiye kadar aldıklarımızdan daha iyi görünüyor," dedi Lucas. "İsim ve adres var mı?"

"Dorothy Pollock, ve adres..." Araştırmak zorunda kaldı.

Lucas bunu anladığında, "Birkaç dakika sonra seni ararım." dedi.

O ve Andreno, yeşil-beyaz çizgili bir tentenin altında, kaldırım kenarındaki bir yerde köfteli sandviç yiyorlardı.

jant kapağı büyüklüğünde bir masa. Lucas Sally'yi aradı ve ona bilgileri verdi. Sally on beş dakika sonra tekrar aradı. "Bu

Kadın kaç yaşında?" "Otuzlu yaşların sonu, kırklı yaşların başı."

"Sosyal Güvenlik hesabına göre yirmi altı yaşında. Onun Başvuruda bir sorun var. Sözde ergenlik çağındayken belirtilen adreste bu isimde birini bulamıyoruz."

"İlginç," dedi Lucas.

"Bir ehliyet aldık ve yaşı Sosyal Güvenlik Kurumu'nunkiyle uyuşmuyor. Otuz beş yazıyor. Hill'in otuz yedi olması gerekiyordu ama yıllarca ara verirdi, değil mi? Neil'e baktırdık, o bir resim ustası."

"Peki, ne diyor?"

Lucas, Sally'nin telefondan uzaklaşıp birine, "Ne diyorsun Neil?" diye sorduğunu duydu.

Sally'nin arkasında başka bir ses duydu, "Lanet olsun. Resim berbat ama... Biliyor musun?"

Sally geri geldi. "Oraya gitseniz iyi olur. Giriş ekibi sizinle on beş dakika içinde bira fabrikasının otoparkında buluşacak."

"Lanet olsun," dedi Lucas. Telefonu kapatıp peçeteyle sildi. Andreno, "Bir şey yok, ha?" dedi.

"O olduğunu düşünüyorlar," dedi Lucas. "On beş dakika içinde bira fabrikasının otoparkında bir giriş ekibiyle buluşmamız gerekiyordu."

Andreno çiğnemeyi bırakıp saatine baktı. "Yani yemek için üç dakikamız var."

"Temel olarak."

"Biz çok iyiyiz."

"Bu doğru." Lucas parmaklarını yaladı, sonra yüzünü temizledi. peçete ile. "Carter ve Bender'ı aramalıyım. Carter duyduğunda böbrek taşı düşürecek."

Andreno ayağa kalktı, sandviçinden arta kalanları mumlu kâğıt ambalajında topladı ve çöp kutusuna attı. "Siktir et Burada oturup soğukkanlı davranmanın bir sürü yolu var," dedi, sesi aniden heyecanlanmıştı. "Hadi gidelim."

GİRİŞ EKİBİ Lucas'ın gördükleri kadar sert görünüyordu, Lacivert üniformaları ve ağır zırhları içinde terleyen iri adamlar. Carter ve Bender daireyi parmaklayan kadını getirmişlerdi, Amy adında gerçekten içeride bulunmuş başka bir kadınla birlikte. Giriş ekibi lideri Amy'nin bildiği kadarıyla çalışmıştı. Hill'in dairesinin aslında Betty adında yaşlı bir kadına ait bir evin dönüştürülmüş arka odalarından oluştuğunu öğrendiler.

McCombs.

Lucas ve üç eski polis etrafta durup ekibin hazırlanmasını izlediler. Mallard ve Malone bir süre sonra bir Dodge'la geldiler, ve sonra diğer iki arabada yarım düzine ajan daha.

Ekip lideri Mallard'a ve etrafındaki yarım daire şeklindeki yüzlere "İki seçenek var," dedi. "Birincisi, onları şimdi vururuz, sertçe, onları alırsız Aşağı. Dezavantajı ise, onları çıkarmak zorunda kalabiliriz. Eğer mekan boşsa, kapıyı tekrar yerine koyar ve gelmelerini bekleriz. İkinci seçenek ise mekanı izlemek ve onları açıkta, ya geliyor ya da gidiyor. Şu anda dışarıda park edilmiş araba yok ama garajda bir tane olabilir."

Onlar konuşurken Sally telefondaydı ve şimdi konuştu. "Carson Pollock'un işvereniyle temasa geçti. Bu sabah aradı ve hasta olduğunu söyledi. Şu anda işte değil."

"Bu odaların olduğu evin arkasından sokağı görebiliyorlar mı?" Lucas sordu.

Carter, "Geçip gittik. Sokağı görebiliyorlardı ama çoğunu. Özellikle kuzey tarafında, garaj tarafında görebiliyorlardı. Diğer tarafta, dar bir şeritten aşağıya bakıyorlardı. bir sonraki ev arasında."

"Eğer Sally'i başka bir adamla gönderirsek, en genç görünen ve bazı dinleme cihazlarıyla yaşlı bir kadının evine girdik... orada olup olmadıklarını anlayabiliriz."

"Bunu yapabiliriz," dedi ekip lideri. "Ve ondan daha iyi bir yerleşim planı elde edebiliriz."

"Öyleyse yapalım," dedi Mallard.

Anlık bir aksiyon **beklentisi olmadan**, yoğunluk biraz azaldı, giriş ekibindeki çocuklar zırhlarını çıkarıp etrafta dolandılar ve on dakika sonra Sally ve genç, sarışın Meers adlı ajan McCombs'un evine giderken, Lucas ve üç St. Louis eski polisi Andreno'nun arabasının etrafında toplandılar.

"Yiyecek bir şeyler aldınız mı?"

Andreno, "Dirty Bill's'de köfteli sandviçler var," dedi.

"İğrenç ama lezzetli. Kutuya yakın dursanız iyi olur," dedi Carter.

Sonra Lucas'a: "Ne düşünüyorsun?"

"Belki," dedi Lucas. "Gündüzleri pek dışarı çıkmıyorlardır."

"Peki ya bu adamlar?" Federal giriş ekibine başıyla işaret etti.

"Profesyonellere benziyorlar," dedi Lucas. "Minneapolis'tekiler iyi."

Bender başıyla onayladı. "Bu adamlar hakkında duyduğum her şey iyi oldukları yönünde."

"Öyleyse bekleyelim," dedi Lucas.

Bir saat ve biraz daha fazla **beklediler**, güneş hâlâ gökyüzünde parlaktı ama artık eğikti ve Lucas karanlığın yaratacağı sorunlar hakkında endişelenmeye başlamıştı. Sonra Sally bir planla geri geldi. "Yaşlı yarasa, sen

Onu görmelisin," dedi Mallard'a. "Kötü bir ağız var, görünüşe göre gördüğün insanlardan nefret ediyor, kokuyor-"

"Oradalar mı?" Mallard sabırsızlıkla sordu.

"Sanmıyorum, şu anda değil ama bu o. Bu Hill," dedi Sally. Sally'nin üzerinde kırışık pamuklu bir kumaştan yapılmış, apoletsiz ama askeri kesimli, zeytin rengi bir gömlek vardı. "Tommy dinleme cihazını kurdu ve çalışıyor, tam duvara yerleştirdik ama hiçbir şey duymadık. Uyuyor olabilirler."

"Kaç oda var?"

"Mutfak, oturma odası, banyo, yatak odası ve boş bir oda.

Küçük, daha çok dolap gibi. Bir koridor. Oturma odasına giriyorsunuz ve mutfaka bakıyorsunuz, bir koridor var, koridorun bir tarafında ana yatak odası, diğer tarafında banyo ve küçük bir oda var.

diğer tarafa açılıyor. Oturma odasının önünden mutfağın arka duvarına kadar belki 30 fit. Giriş ve çıkış için tek kapı, Ana yatak odasının kuzey tarafında açılır kapanır bir yangın penceresi var. Güney tarafında da bir pencere var...."

Bunun üstesinden geldiler, hala olasılıkları oynuyorlar. Sertçe girip, orada değillerse beklemek. Ya da bekle, içeri girdiklerinde patlamaya hazır ol.

"Beklemek istemiyorum," dedi Mallard sonunda. "İşlerin ters gitmesi için çok fazla olası yol var ve biz de bekliyoruz..."

Ancak McCombs'un evini vurma gerekçelerini sıralarken Malone'a bir telefon geldi ve bir süre dinledikten sonra sert, kuşkulu bir tonda "Ne?" dedi ve herkes sustu. Ses tonu kötü haberdi ve beklediler.

Malone, her şeyden çok şaşkındı, diye düşündü Lucas, bir süre sonra Mallard'a baktı ve "Memphis polisinden aradılar. Patricia Hill olduğunu söyleyen bir kadın eski cinayet emrinden dolayı teslim olmuş. Avukatıyla birlikte. Korktuğunu ve Rinker'ı ele vermeye hazır olduğunu söylüyor. Memphis polisleri ne yapacaklarını bilmek istiyor."

"Vay canına," dedi Mallard. Etrafına bakındı ve Lucas'ı gördü. "Bunu duydun mu?"

"Evet," dedi Lucas. "Bilmiyorum. Rinker'ın nerede olduğunu söyledi mi?"

Malone yine dinliyordu ve Lucas soruyu sorduğunda başını sallayarak, "Evden vazgeçiyor. Yani evi. McCombs'un evini."

"Rinker'ın orada olduğunu mu söylüyor?"

"Bu sabah öyle olduğunu söylüyor."

"Hadi gidelim," dedi Mallard. "Hadi gidelim."

"Bekle bir dakika," dedi Lucas, sonra daha yüksek sesle, "BÖR DAKÖKA BEKLE," dedi.

"Ne?" Mallard sordu.

"Ya Rinker bize tuzak kuruyorsa? FBI adamlarını öldürmeye başlayacağını söylüyor. Ya Hill'i bizi FBI'ın içine çekmek için gönderdiyse? düşünmeden eve mi gireceksin? Ya Rinker elinde o tüfeklerden biriyle dışarıdaysa?"

Mallard dudağını çekti. Sonra: "Allah kahretsin." Giriş ekibi liderine baktı. "İçeri gireceğiz ama içerideki bütün polisleri St. Louis ilk buraya. Sokağın karşısındaki ve komşunun arkasındaki, kapı ve pencereleri görebileceğiniz minibüslerinize yerleşin ama henüz dışarı çıkmayın. Polisleri buraya getireceğiz. ve altı blok boyunca her sokağı tıkayacak. Eğer bizi bekliyorsa, hiçbir çıkış yolu olmayacaktır."

Polisler dalga dalga **geldiler**, ışıklarla koşuyorlardı ama sirenleri yoktu. Mavi naylon ceketli ajanlar onları sokaklarda karşıladı ve çeperele yönlendirdi. Arabalar olmadan kimse girip çıkamazdı. kontrol edildi, her arabada iki polis kontrol etti. McCombs'ların evinin iki blok ötesine perde çekildi. Çevrenin kenarında Teksas plakalı bir araba bulundu ve polisler kapı kapı dolaşarak arabanın sahibini aramaya başladı. Bir saat daha geçti.

Lucas Malone'a, "İntihara koşuyorsa bunun bir faydası olmaz," dedi. "Tavan arasında bir yerde olabilir, evdeki insanlar çoktan ölmüş, McCombs'un evinin önüne bir pencereden bakıyor olabilir. Dürbün. Tisdale'deki ağaçkakandan 7 milimetrelik bir şarjör almış. Eğer onunla arası iyiye, eğer bir atış desteği varsa. üç yüz metreden bir pasta tabağına delik açabilir."

Malone başını salladı. "Yapmayacak. İntihar peşinde değil. Henüz değil."

"Bunu kesinlikle biliyorsun."

"Evet. Dallaglio ya da Ross'la işi bitmedi. Kardeşinin kendini öldürmesi onu çok kızdırdı ama nişanlısını ve bebeğini kaybetmekle kardeşini kaybetmek aynı şey değil. Henüz ölmek istemiyor."

"Umarım haklısındır. Ama burada bir terslik var."

EV ÖYLE CANSIZ GÖRÜNÜYORDU Kİ

Rinker içerideydi. Mallard uyuyor olabileceğini savundu. Onu duymayabilirlerdi, dedi, çünkü yatak odası ses ekipmanıyla ulaşabilecekleri herhangi bir şeyle aynı duvarı paylaşmıyordu.

Güneş neredeyse ufukta ve uzun karanlık gölgeler Çimlerin üzerine şerit çekildikten sonra nihayet her şey ayarlandı ve Mallard giriş ekibine işaret verdi. Ekibin minibüsleri hareket etti, gözetleme alanlarından geri çekildi ve ekip dışarı çıktı. Bir adam pencereleri gözlemek için hazırlanırken, diğerleri binanın önünden içeri girdi. bir pencerenin altından sürünerek arka kapıya ulaştı.

Lucas baskıyı hissederek izledi. Sonra kapıdaki adam kımıldadı, sonra bir başkası, sonra da kapıdaki adam normalde odun kırmak için kullanılan ve sallanmaya hazır bir canavar kamayla geri çekildi. Evin yan taraflarındaki iki adam telsizle koordine olarak pencerelerden içeri flaş bombaları fırlattı ve Lucas'a uzaktan gelen top ateşi gibi gelen bu sesler patladığında, canavar kamalı adam kapı tokmağı. Ekip bir saniye içinde içeri girmiş ve beş saniye içinde de mekânı emniyete almıştı.

"Boş," diye inledi Mallard. "Tamam. Garaja birkaç adam gönder, kapıyı kapat. Gözetleme için hazırlık yapacağız."

Hazır olduklarında ve hiçbir şey hareket etmediğinde, Mallard, Malone, Lucas ve Andreno caddeyi geçip eve doğru yürüdüler, Lucas endişeyle karşıdaki evlerin pencerelerini izliyordu.

Sokağın aşağısında. Hiçbir şey olmamış. İçeride, gözetleme ekibi lideri "Hiçbir şey yok." dedi.

Dairenin içinde yürüdüler, çekmecelere baktılar, duvarlara baktılar, ecza dolabını kontrol ettiler.

"Saçmalık," dedi Lucas. "Hill Memphis'e gitmeden önce burayı boşalttılar. Burada ıvır zıvırdan başka bir şey kalmadı. Duygusal hiçbir şey yok. Rinker'dan kaçmıyordu, çünkü kaçsaydı, toparlanmaya ne zaman vakti olurdu?"

"Ne zaman buradaydılar?"

Lucas hâlâ etrafı kurcalıyordu ve elinde bir gazeteyle çıkageldi. "Bu sabahın gazetesi," dedi onlara Levy'nin manşetini göstererek. "Bu sabah getirdiler."

"Ve yaralanmış olabilir," dedi Andreno. "Şuna bir bakın." Banyoya gittiler ve Andreno çöp sepetini işaret etti. İçinde, üzerinde başparmak büyüklüğünde bir kan lekesi olan beyaz bir gömlek görüyorlardı. "Acaba bu nereden geldi?"

Malone, "O kadar kan yok," dedi. "Ona ait olduğunu bile bilmiyoruz."

Andreno, "Bir Cancún etiketi var - Cancún'daki bir otelden alınmış ve orta boy, Patsy Hill'e uymaz," dedi.

"PEKİ NEREDE O?" Mallard sordu.

"Koşmak mı? Bilmiyorum," dedi Lucas. "Belki de yedek bir yeri vardır. Ama belki de onu daha yeni çözmüşüzdür."

"Ya da belki geri dönüyordur," dedi Malone.

Lucas, "Hayır," dedi.

Mallard: "Şansa bırakamayız. Bütün gece burada bekleyeceğiz. Polisleri dışarı çıkarırız, belki o da gelir."

Lucas, "Dallaglio ve Ross'un etrafına daha büyük bir ağ örsek iyi olur," dedi. "Yanlarına akıllı adamlar alsak iyi olur. Levy'den sonra... Bilmiyorum. Bir araba bombası mı?"

Mallard, "Bana araba bombası deme," diye homurdandı. Etrafına bakındı. "Bu sabah buradaydı. *Bu sabah.*"

HONUS JOHNSON bir çekmeceli dolap üzerinde çalışıyordu.

Amerikan kirazı. Honus Johnson'ın bir şifonyeri Boston'da bir butik mobilya mağazasında dört bin dolar kazandırdı; eskilerine çok benziyorlardı.

Johnson ahşap işçiliğinde, tek kelimeyle mükemmel olan minyatür Toolman el planyaları gibi İngiliz aletlerini kullanma eğilimindeydi. Sadistçe arayışlarında Sears'ın Craftsman aletlerini tercih ederdi. O Elektrikli aletleri reddetti, çünkü incelikten yoksundu - yine de her zaman elinin altında bir havya vardı. İşini gerçekten bulmuştu.

Çekiçler, penseler ve el testereleri. Bir keresinde işvereni için bir iş yapmak amacıyla demir testeresiyle bir adamın ayağını kesmişti.

Kişisel eğilimleri, herhangi bir derin dostluklar. Onu iyi tanıyan ve hizmetlerinden yararlanan insanlar bile, yeterince zararsız görünmesine rağmen, geldiğini gördüklerinde irkilirlerdi: kırklı yaşlarının sonunda veya ellili yaşlarının başında, kare şeklinde, becerikli elleri ve ince, oval bir yüzü olan pembemsi, beyaz saçlı bir beyefendi.

Haki pantolon ve çizgili uzun kollu gömlek giyiyordu ve Avrupalı görünümlü kare burunlu kahverengi ayakkabıları vardı ve kafası karışmış gibi dişlerini emme eğilimindeydi. Ayrıca şu eğilimi de vardı Bu da John Ross'un bazı iş arkadaşlarının ondan Kokuşmuş diye bahsetmesine neden oluyordu - ama sadece çok özel olarak. İki düzine yıldır Ross için çalışıyordu, Rinker gibi bir silahtı.

RINKER sabahı metro bölgesinin en batı ucunda, Spirit of St. Louis

Havaalanı'nda **geçirdi**, etrafa baktı, sanayi ve ofis binaları arasında dolaştı. O günün ilerleyen saatlerinde, şimdi

Karanlık Kadın kılığına girerek Missouri Botanik Bahçeleri'nde keyifli birkaç saat geçirdi. Bahçelerde bir

Climatron adı verilen çevresel kubbe, gizlenme ve pusu olanakları açısından çok şey sunan kapalı bir ormandı. Uzun bir süre yakından baktı.

Öğleden sonra saat dördü biraz geçte Johnson'ın evine vardığında, Johnson arka bahçedeki marangozhanesinde çalışıyor, çekmeceli dolap için kiraz kalasları planyalıyordu. Johnson'ın geçmişteki zalimlik eylemleri için misilleme korkusu yoktu, çünkü hiçbir zaman eylemin başındaki kişi o olmamıştı. En sevdiği kesimler ve testereler gibi o da sadece bir araçtı, ama mükemmel bir araç. Ross için çalıştığı onca yıl boyunca hiç geri dönüş olmamıştı.

Ve dikkatliydi: Neredeyse hiç kimse nerede yaşadığını bilmiyordu.

Rinker biliyordu ama Johnson onun bildiğini bilmiyordu. Hâlâ Ross için çalışırken bunu öğrenmeyi kendine iş edinmişti. Eğer Yıllar önce Ross'la ters düştüğünde, Ross'un kendisiyle ilgilenme fırsatı bulmadan önce onun diğer büyük silahıyla ilgilenmek isteyebileceğini düşünmüştü.

Onu bulmakta zorlanmıştı. Johnson ne telefon rehberinde ne de Ross'un işyerinde tuttuğu kayıtlarda vardı.

Depo. Rinker gibi ona da kayıt dışı ödeme yapılıyordu ve Rinker onu o kadar nadir görüyordu ki, onu takip etmesi mümkün değildi Eve.

İlçe vergi beyannamelerine bakmış ama Johnson orada yokmuş. Bir keresinde arabanın ruhsat numarasını almayı başarmıştı ama sonra arabayı eyalet üzerinden takip ederse, bilgi için resmi bir talepte bulunması gerektiğini ve Johnson'ın

Bildirildi. İşe yaramadı. Depodaki kızlardan biri bir keresinde Ross için ona bir şeyler göndermesi gerektiğinden bahsetmişti, ama Rinker dikkatli bir araştırma yaptığında, malzemelerin şehir merkezindeki bir posta kutusuna gönderildiğini öğrendi.

Sonunda Johnson'ın evini tamamen şans eseri bulmuştu.

Johnson, John Ross için, Ross'un orkideleri için özenle tik ağacından bitki bankları yapmıştı ve banklar teslim edildiğinde Ross'un evindeydi.

Teslimat kamyonunu kullanan iki adamın

hem teslim alma hem de teslim etme adreslerini gösteren fatura. O adresi adliyeye götürüp vergi ve plaka kayıtlarına baktı - Johnson oradaydı, ama evi

"Estelle Johnson'ın Mirası" altında listelenmiş.

Sokağa **park** etti ve araba yoluna doğru yürüdü. Araba yolundan, atölyenin içindeki planya makinesinin çığlıklarını duyabiliyordu. Garajın önünden geçti, zincirle çevrili çitin üzerinden atladı -şimdi hızlı hareket ediyordu, susturuculu Beretta'sını gömleğinin altından çıkarıp atölyenin açık yan kapısına doğru kaydırды. Kapiya yaklaştığında Yukarı doğru bir bakış attı ve köşeye sıkışmış bir hareket dedektörü gördü ve durdu, kapı çerçevesinin etrafından baktı. Johnson tam ona bakıyordu, koruyucu gözlüklerinden yansıyan sessiz alarmlı bir flaş ışığı vardı ve hızla sağına doğru hareket ediyordu. Tabancasının namlusunu takip ederek kapıdan içeri adım attı. Onu gördüğünde dondu kaldı, elleri boştu. Adamın hareket ettiği duvara doğru baktı: Bir pompalı tüfek dolaba yaslanmıştı.

Jaime çiftlikte ona tabancaya olan ihtiyaç hakkında ne söylemişti?
"Tüfek bir ağaca yaslanmış olacak ve işte o zaman gelecekler."

Bunu düşünerek **gülümsedi** ve Johnson irkildi. Bir adım geri çekildi ve yatıştırıcı bir gülümseme denedi. "Merhaba Clara, ben..."

Konuşmanın anlamı yoktu. Rinker onu burnundan vurdu ve adam yere düştü, iki büküm oldu, yüzü testerenin kenarına çarptı Masa. Yüzüstü bir talaş yığınının içine düşmüş. Yerde yatan adama bir an baktı, öldüğüne karar verdi ama tekrar ateş etti, dikkatlice, gözlerinin arasından. Planya o kadar gürültülüydü ki, ne ateş edildiğini ne de silahın dönme hareketini duydu.

Artık kesin olarak ölmüştü. Planya hâlâ çığlık atıyordu, tahta eğilmeye başlamıştı. Rinker bir düğme göremedi, bu yüzden fişi çekti ve makine gücü kesilmiş bir uçak motoru gibi durdu.

Johnson'ı yerde, hatta atölyede bile bırakamayacağına karar verdi. Avlu çitle çevriliydi ama en iyisi değildi. ve eğer biri içeri girirse, onu bulabilirdi.

Bir an etrafına bakındı, sonra onu yakasından tutup kereste taşımak için kullandığı lowboy'a sürükledi. Kadın yere bir yığın kalas itti - ne olur ne olmaz diye daha iyi düşündü

Birisi içeri baktı ve bir dakikasını ayırarak onları düzgün bir şekilde yan yana dizdi.

Sonra cesedini kamyonete yükledi ve üzerini talaş ve odun talaşıyla dolu dört şeffaf torbayla örttü.

Tüm yükü kapıdan dışarı itti, garajın arkasındaki beton yola çıktı, sonra garaja girdi, bir E-Serisi'nin yanından geçti.

Mercedes-Benz'e, oradan da eve giden bir geçide. Aslında bir basamak yüzünden lowboy'u evin içine sokamadı. Bir basamak yüzünden cesedi ve arabayı koridora bıraktı ve Beretta'nın namlusunun onu evin içine doğru götürmesine izin verdi. Evdeki tek canlı şeyin kendisi olduğunu fark etti.

Ev temiz tutulmuştu ama bir motel odasından daha fazla kişiliğe sahip değildi - birkaç ahşap işleme dergisi, bazı referans çalışmaları, yanında yerde oturan uyumsuz bir Nintendo konsolu olan bir televizyon seti.

Her şeyi kontrol ettikten sonra Johnson'ın cesedini evin içine taşıdı ve bodrum merdivenlerinden aşağı yuvarladı. Önce cesedi orada, merdivenlerin dibinde bırakmayı düşündü ama sonra duvara dayalı sandık tipi bir dondurucu fark etti ve onu açtı. Yarısı Healthy Choice mikrodalga yemekleri, dondurulmuş bezelye ve mısır torbalarıyla doluydu.

Yemeklerden bir demet ve mısırın bir kısmını aldı, sonra cesedi çekip çekiştirerek kaldırmayı başardı

dondurucunun içine. Johnson yüzüstü yere düştü ve kadın onu içeri sokmak için bacaklarını bükme zorunda kaldı. Kapağı kapattı.

Tek tük kan lekelerini silmek için birkaç kâğıt havluyla her şeyin Honus Johnson'ın eskiden olduğu gibi güzel ve düzenli olacağını düşündü.

Ve yeni bir telefonu, yeni bir evi ve yeni bir arabası vardı.

Yirmi dakikalık iş için hiç fena değil.

Yine de, kendi kendine itiraf etti, cesedi taşımak onu ürpertmişti. Johnson'ın yatağı da öyle. Günden yorgun düşmüştü, biraz uykuya ihtiyacı vardı ama Johnson'ın kokusu ve vücudu yüzünden uyuyamıyordu. hala dondurucuda soğuyordu. Çamaşır dolabında temiz çarşaflar buldu, sadece deterjan kokan çarşaflar ve kanepeye çöktü.

Uzun bir gün geliyor.

FBI'nin kiralık kamyonlarından **birinde oturuyorlardı**.

Snickers ve Milky Ways yiyor, kola içiyor ve çevrede Rinker'ın geldiğine dair herhangi bir işaret bekliyorlardı. Şişmiş mesaneler ve bir Shell istasyonunda defalarca tuvalete gittiklerinde tuhaf bakışlar dışında bir şey bulamadılar. Andreno saat dokuzda pes etti ve yola çıktı. Saat 10'da Mallard, Rinker'ın uçuşunu kabul etmeye hazırды.

Mallard hayal kırıklığı içinde, "Dört ana adama geri dönüyoruz," dedi. "Ross bir hedef *olmalı* - onun için çok uzun süre çalıştı. O da hedef *olmalı*. onun orijinal bağlantısı olabilir. Dallaglio, Dichter yüzünden gereklidir. Birinin peşinden giderse, diğerinin de peşinden gider. Giancati onu en az dört ya da beş kez kullandı - en iyi müşterilerinden biri. Ferignetti marjinal ama risk alamayız."

"Eğer onlarla konuşacaksan ben de orada olmak istiyorum," dedi Lucas. "Davetlisiniz," dedi Mallard. Karanlığa baktı. bira fabrikasının otoparkının karşısında. "Yarın sabah tur atacağız."

"O kadar endişelenme Louis," dedi Malone. O da bir Bir çuval Cheese Doodles ve kamyonun arkası kaşar kokusuyla doluydu. "Onu alacağız. Bu gece onu kaçırdık.

Yaklaşıyoruz." "Emin misin?"

"Evet, öyleyim," dedi Malone. "Ve sabırsızlanıyorum. Onu kilitlemek *çok* iyi hissettirecek."

"Onu canlı ele geçirmek zor olacak," dedi Lucas. "Bence savaşıacak."

"Bunu kabul ediyorum," dedi Malone. Ve bir anlık sessizlikten sonra: "Sanırım dişlerime yarım kilo sarı peynir yapıştı."

LUCAS o gece yatağında **uzanmış**, sahil boyunca geçen trenleri dinliyordu. Bunun için iyi bir neden yoktu ama Uzaktaki trenler ve uzaktaki kamyon trafiği, bir tepeye tırmanmak için vites küçülten kamyonlar onu karamsar hissettiriyordu. İnsanlar bir yerlere gidiyor, bir şeyler yapıyor, o ise burada, yatağında, tek başına, tavana bakıyordu. Weather'la konuşmuştu, kendini iyi hissediyordu ama St. Louis'de daha ne kadar kalacağını merak etmeye başlamıştı.

"Sadece seni görmek istiyorum," dedi. "Biraz yalnızlık çekiyorum."

"Ben de seni görmek istiyorum. Buna birkaç gün daha vereceğim ve Sonra kesin bir şey olmazsa bir iki günlüğüne giderim."

"Uçmak mı?"

"Evet, sanırım."

"Çok cesursun."

"Çocuk nasıl?"

"Güçlü küçük şey. Bence o bir futbolcu olacak." "Eğer benimle bir ilgisi yoksa," dedi Lucas. "Ben çoktan bir hokey sopası."

"Hala ultrasonu düşünüyorum..." "Hadi

ama... Bu işin kolay yolu."

"Senin zaten bir kızın var."

"İki kız harika olurdu. Bir oğul mükemmel olurdu. I *gerçekten* umurumda değil. Sadece çocuğun sağlıklı olması için dua ediyorum."

"Belki bir ya da iki günlüğüne gelirsin... hafta sonunda?"

"Hafta sonu, eğer bir şey olmazsa. Buradaki bir adam bana doğumu başlatmak için garip bir yöntemden bahsetti. Sana göstereceğim. gel."

"Daha çok erken, Lucas."

"Her zaman doğumu başlatmaz. Başka kullanımları da var...."

Uzaklaştıktan sonra Rinker'ın ne yaptığını merak etti. Neredeyse kesin olarak bir yerde saklanıyordu, tek başına ya da korkmuş Hill gibi, muhtemelen onu yanında istemeyen ve hatta fırsatını bulsa ona ihanet edebilecek bir arkadaş. Bu *gerçekten* yalnızlık olmalı. Düşünce

Gece yavaş geçti, uyku parçaları yorgun yarı bilinçle karıştı.

Yatağının başucundaki saate bakarken, saatin sabahın beşini gösterdiğini umuyordu.

Sabah Rinker'ı temizlediler. Ya yakalamışlar ya da öldürmüşler ama bitirmişler. FBI bitirdi. Onun için....

LUCAS sabah FBI ofisine vardığında, hala

Uykusu gelen Mallard ona bir fincan kahve verdi ve "Hill, Rinker'ın arabasını ve plakasını teslim etti. California plakalı. Şu anda onları araştırıyoruz ve St. Louis'deki tüm polisler onları arıyor."

"Memphis'e mi gidiyorsun? Hill ile konuşmaya mı?"

"Bunu düşündüm ama burada kalmaya karar verdim.... Ann Diaz adında bir avukat duydun mu hiç? Memphis'te?"

"Hayır. Yapmalı mıyım?"

"Hill'i temsil ediyor. Bu sabah Memphis'teki adamdan bir telefon aldım; dün gece Hill'le konuşmuş, Diaz da yanındaymış. Hill, Rinker'ın kapısına geldiğini ve onu öldürmekle tehdit ettiğini söyledi. polise gitmeyi düşünmüş ve eğer düzgün durmazsa onu ihbar etmekle tehdit etmiş.... Hill o kadar korktuğunu söylüyor ki birkaç gün donup kalmış, sonra da kaçmış."

"Adamın ona evdeki her şeyi toplamayı nasıl başardığını sordu mu?"

"Evet. Rinker'ın her gün dışarı çıktığını ve işe gidiyormuş gibi yaptığını, Rinker gidene kadar izlediğini, sonra geri koştüğünü, her şeyi arabasına attığını ve gittiğini söyledi. Her şeyi arabadan çıkarıp ailesine postaladığını ve sonra da Memphis'e gidiyor. Eğer Rinker'ı yakalayamazsak, Rinker'ın onu öldüreceğini söylüyor."

"Bu saçmalık, Louis."

"Sanırım öyle... ama sorun Diaz. Oldukça iyi tanınıyor, başkentte biraz nüfuzu var, her türlü feminist grupla bağlantıları var. Hill'i bir *dava haline* getirebilir. Ve sert biri. Hill'in bize senaryo dışı bir şey vermesine izin vermeyecektir."

"Ne diyorsun sen?"

"Hill kuru bir delik olacak."

Lucas omuz silkti. "Artık işler böyle yürüyor. Elli yıl önce onu birkaç çelik oltayla bodruma indirip eşek sudan gelinceye kadar dövebildiniz. Çarşamba günü onu asabilirdiniz. Şimdi sadece bir grup hanım evladı sivil haklar konusunda sızlanıyor."

"Teşekkürler," dedi Mallard. "Öğle yemeğinden önce alay edilmek hoşuma gidiyor."

Lucas yarı ciddi bir şekilde kadeh kaldırarak kahve fincanını kaldırdı. "Rinker bizden bir adım öndeydi, Louis. Ama Malone haklı. Artık sadece yarım adım. Onu dün bulmuş olacaktık. Eğer rezervasyon yaptırmaya karar vermemiş olsaydı, onu yakalamış olurduk."

"Sence bizi fark etmiş midir?"

"Evet. Belki evleri dolaşırken, belki de telefon görüşmelerinden sonra koşarak gelen adamları gördü. Ama çok yakındık."

"Pekâlâ. Hadi gidip şu pisliklerle konuşalım."

"Seninle bu konuda konuşmak istiyorum. Yaklaşım hakkında. Taktikler hakkında."

Bir tarafta FBI adına Mallard ve Malone, diğer tarafta dört kabadayı **arasındaki toplantılar**, Lucas'a göre İsraililer ve Filistinlilerin bir anlaşma üzerinde çalışması gibiydi -herkes gülümsüyor ve yalan söylüyorlardı ama yine de mesajlar karşılıklı olarak gönderiliyor ve alınıyordu. Mallard dördüne de açık açık FBI'nın Richter ve Levy'yi korumaya çalıştığını ve başarısız olduğunu söyledi. Rinker'ın geri döneceğine inanıyorlardı.

"Yaklaşımını düşünmek için çok zamanı oldu. Sizin yardımınız olmadan onu durdurabileceğimizden emin değilim. Ya da senin yardımınla bile," dedi.

Onlar.

Giancati ve Ferignetti Rinker ile bir ilgileri olduğunu reddetti -Ferignetti onunla hiç tanışmadığını, Ross'u başıyla selamlamak dışında tanımadığını ve işlerine her zamanki gibi devam etmeyi planladığını söyledi. Korumaları yoktu çünkü onlara ihtiyacı yoktu.

Öte yandan Giancati, İngiltere'ye gidiyordu.

"Benim peşimde olmasının bir nedeni olduğunu düşünüyor gibisiniz, ama ben öyle düşünmüyorum," dedi. Yuvarlak, kel bir adamdı ama şişmanlığı

Sert bir şişmandı, öyle bir şişmandı ki, vururken kendinizi yıpratırdınız. Güdük puro kokması gerekirmiş gibi görünüyordu ama onun yerine vanilya kokuyordu. "Bütün işlerim yolunda gider ve her zaman da öyle olmuştur.

oldu. Yani yıllar geçtikçe sanırım işimde bu sözde kabadayılardan bazılarına rastlayacağım...."

Bla bla bla, diye düşündü Lucas onu dinlerken. Bir tepkisizlik duvarı. Ama asıl önemlisi, Giancati karısıyla birlikte şehir dışına çıkıyordu ve başka kimse bilmiyordu, dedi.

FBI Rinker'ı arayıp söylemedikçe bilemezdi.

"Eğer beni istiyorsa ve beni orada bulabiliyorsa, Tanrı onu korusun, çünkü çoğu zaman oradayken kendimi bile bulamıyorum."

"Oraya sık gider misin?" Malone sordu.

"Her zaman. Eşimin ailesi Newcastle'dan gelmiş, annem ise Dover'dan gelmiş ve Calais'de okula gitmiş. Doğu ülkesi dünyada en sevdiğim yer...."

Bla bla bla...

DALLAGLIO bir kitap editörüne ya da muhasebeciye benziyordu; uzun boylu, zayıf, telaşlı, sorgulayan, üst dudağında tırtıl gibi bir bıyığı vardı. Bir düzine hastalığa yakalanmış bir adama benzemiyordu.

vururdu. Karısı ise kısa boylu, yuvarlak hatlı ve gürültülüydü ve her türlü öldürme işini yapabilecek gibi görünüyordu. Evde üç silahlı korumaları vardı: Bunlardan biri, eski bir FBI ajanıydı.

Mallard'ı tanıyormuş ve bunu söylemiş. Mallard ona, "Onu koruyabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

"Kimse 20 metreden içeri giremez, ama Rinker'ın tüfekleri varsa... ne yapabiliriz? Bay Dallaglio'ya bunu söyledik."

DALLAGLIO'NUN EVİ, Frank Lloyd Wright'tan Charles Addams'a, Rönesans ve Miami Beach'ten eşit derecede seçilmiş dekorasyonuyla neo-Barok kır tarzı bir gotikti. Onları o yönetti.

oymalı ceviz çift ön kapıdan geçerek, yüksek tur havuzunun etrafındaki kapalı verandaya götürdü, havuz kenarındaki buzdolabından kola ikram etti ve herkesi oturttu. plastik planörler. "Dadı'yı neden öldürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok. İyi bir adamdı, ailesine iyi bakardı," dedi Dallaglio. "Eğer herhangi bir yanlışla karışmış olsaydı, bundan haberim olmazdı-ilışkimiz kesinlikle iş."

Ama laf *kalabalığının* altında paniğe kapılmıştı, karısı da öyle. Eşi Jesse, "Onunla sadece dadı John Ross ile birkaç iş ilişkisi içinde olduğu ve John için çalıştığı için tanıştık. Ve John'un karısının bir arkadaşıydı. İkisi de onun içki deposunda çalışıyordu. Muhasebeci gibiydi ama çok dışa dönük biriydi ve biz de onu böyle tanıdık. John için çalışmayı bıraktıktan sonra bir keresinde Wichita'daydık ve onun barına gittik. Bizim tarzımız değildi ama o iyi görünüyordu. Onun hakkında bildiğimiz tek şey buydu."

"John Ross ile arkadaş mısınız?" Mallard sordu.

"Şey, evet. Elbette. Onunla her zaman iş yaparız. Kamyonculuk yapıyor, kamyonlarına ihtiyacımız var ve malların zamanında teslim edilmesini istiyoruz. Bu büyük bir sır değil. İyi bir adamdır. Onlarla dışarı çıkarız, yemeğe gideriz ya da belki bir konsere bileti falan vardır ve bizi davet ederler. Aslında Dadı ile daha iyi arkadaştı ama onu tanıyoruz."

Dallaglio'lar, Mallard ve Malone gidip geldiler ve işleri bittiğinde, Mallard herhangi bir yardımın başka sorulara yol açmayacağını ima etmişti -yani, eğer Dallaglio'nun

Yerel yeraltı örgütüyle bir tür istihbarat bağlantısı vardı ve onu bulup teslim ederlerse hiçbir soru sorulmayacaktı- gitmek için ayağa kalktılar. Kapıya doğru ilerlerken Lucas, "Sizinle bir dakika konuşabilir miyim? Yani..." O baktı

Mallard ve Malone, anlaştıkları gibi sırttılar. "...FBI olmadan mı?"

Mallard isteksizmiş gibi, "Lucas..." dedi. Eve gelirken bu konu üzerinde çalışmışlardı. Dallaglio'ya: "Lucas'ın kendi çalışma yöntemleri var. Onun söylediği hiçbir şeye bağlı değiliz."

"Konuşmak için bir dakika," dedi Lucas.

Dallaglio'lar kabul etti ve Mallard ile Malone dışarı çıktı, Mallard başını salladı. Kapı arkalarından kapandığında Lucas, "Dinle: Ben sadece lanet bir polisim, tamam mı? Burada hiçbir yetkiye sahip değilim, patronum beni FBI'a ödünç verdi çünkü bir keresinde şansım yaver gitti.

Clara'yı serbest bırakmadan önce. Eğer benimle konuşursan. Herkes bunu mahkemeye taşıyabilir." Doğrudan Dallaglio'ya baktı. "Ve sana söylüyorum, saçmalık yok, Clara'nın bir arkadaşıyla konuştum ve seni öldürecek. Eğer onu yakalayamazsak seni öldürecek. Ve onu şimdi yakalayın. Eğer onu korkutursak, Güney Amerika'da bir yerde oturup altı ay bekleyecek, herkes rahatlayana kadar ve sonra gelip seni öldürecek. Meksika'da ona tuzak kurduğunu, onu öldürmeyi kabul ettiğini biliyor-"

Dallaglio parmağını kaldırdı. "Bu *doğru* değil."

Lucas devam etti. "Ama senin yaptığını *biliyor*. Bildiği şey gerçek olmayabilir ama öyle olduğunu düşünüyor. Gerçekliğin bir önemi yok çünkü bu yüzden seni öldürecek. Onu durduramazsın, vazgeçiremezsin. *Bebeğini* kaybetti. Bu, bulabildiğimiz kadarıyla neredeyse hiç arkadaşı olmayan, çocukluğundan itibaren istismara uğramış bir kadın. ve sonra bir tür çılgın robot katile dönüştü ve sen, o *biliyor*, onu kendisi için seven, onunla evlenecek olan tek adamı ve *bebeğini* öldürdün."

"Peki, bu konuda ne yapmamız gerekiyor?" Jesse Dallaglio öfkeyle sordu. "Onu durduramazsınız, çok pahalı korumalarımız var ve endişelendiklerini görebiliyorsunuz. Benim de kızları. Şimdi söyleyin bana Sayın Şef, ne yapmamız gerekiyor?"

"Saklanabilirsin, bu bir şey," dedi Lucas. "Bay Giancati onun listesinde ve karısıyla birlikte şehri terk ediyor. Ama eğer onu yakalayamazsak... her zaman bizden daha uzun süre bekleyebilir."

Jesse Dallaglio, "Yani sonsuza kadar saklanamayız diyorsunuz. Bu bir şeye mi işaret ediyor, yoksa hepsi saçmalık mı?"

"Demek istediğim, eğer *bir* şey biliyorsanız, bana söyleyin. FBI gibi sizinle oyun oynamayacağım. Clara'yı yakalamak istiyorlar ama aynı zamanda bunu sizleri mahvetmek için bir fırsat olarak görüyorlar. Bu benim sorunum değil: Minneapolis'te endişelenmem gereken kendi pisliklerim var. Ben sadece Clara'yı almak istiyorum. Tek istediğim bu. Bana bir

isim, konuşabileceğim biri. Bana eski bir mekan ver. Bana *herhangi bir şey*."

Dallaglio uzaklaştı ve bir sandalyeye yığıldı. "Sana söyleyeyim, Herkes bana serseri ya da suçluymuşum gibi davranıyor ama ben sadece bir mağaza zinciri işletmeye çalışıyorum. Sadece iş. Ama Rinker..." Durdu, başını eğdi, bir an düşündü ve sonra şöyle dedi: "Şöyle anlatayım. Eğer biri kabadayı olsaydı ve Clara'yı bu işi yapması için kiralamak isteseydi

Her neyse, onunla takılmazdı. O istemezdi

Kimse konuştuklarını bile bilmeyecekti. Belki de konuşmazlardı, böylece polisler sınır çizemezdi. Böylece Rinker yakalandığında, "Dadı Dichter ile Balloon'da buluştum" diyemezdi.

Balo Salonu'nda 31 Ekim'de Cadılar Bayramı dansı sırasında, ve anlaşılmayı yaptık.' Yani kim, ne, nerede ve ne zaman olduğu hakkında hiçbir şey söyleyemezdi.

ne zaman. Ne demek istediğimi

anlıyor musun?" "Belki,"

dedi Lucas.

"Demek istediğim," dedi Dallaglio, "bu adam Clara Rinker hakkında bir bok bilmiyor olabilir. Pek sayılmaz."

"O adam için çok kötü," dedi Lucas.

Jesse Dallaglio sordu, "Giancati nereye gidiyor? İngiltere'ye mi dönüyor?"

Lucas omuz silkti. "Sadece gideceğini söyledi."

Dudağını çiğnedi. "Belki de yapılacak şey budur." Kocasına baktı. "Eski Ülkeyi seviyorsun. Birkaç aylığına gidebiliriz."

"Ama onu yakalayamazlarsa," dedi Dallaglio, "onun dediği gibi... bekleyebilir."

"Ama belki de onu yakalarlar," dedi Jesse Dallaglio. "Onu yakalamadan önce son ölenlerin sen, ben ya da kızlar olmasını istemem."

Bu not üzerine, başka bir gelişme olmadan Lucas veda etti. Dışarıda Mallard, "Ne?" dedi.

"Fazla değil. Treena Ross Clara'yı tanıyor olabilir. Arkadaşı olabilir." Malone, "Huh." dedi.

"Ha, ne?" Lucas sordu.

"Huh, hiçbir şey. Bunun nereye gittiğini anlamıyorum. John Ross'un Rinker'ın arkadaşı olduğunu zaten biliyorduk. Karısının onu tanımasına şaşırmadım sanırım."

"Elimde olan bu," dedi Lucas.

ROSS büyük masasının arkasında onları bekliyordu. Bu sefer yarım düzine orkidesi vardı, içlerinden biri şöyle kokuyordu Cinnamon. Levy hakkında konuşmak istiyordu. "Adamı tanıyordum tabii ama bu telefonlar da neyin nesi? Clara elektronik sihirbazı değil. Bunu nereden bulmuş?"

Mallard başını salladı. "Sizin bir şeyler düşünebileceğinizi umuyorduk."

Ross öfkeyle nefes verdi. "Sana söyledim, onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Onun bir katil olduğunu bilmiyordum, Tanrı aşkına. Ben biraz

zor işler, ama biz insanları öldürmeyiz. Onları satın almak daha kolay. Ve yasal."

"Görünüşe göre biraz endişelisin," dedi Lucas, eğlendiğini belli ederek.

"Evet, şey. Silahlar bir şeydir. Şimdi düşünüyorum da, ya pencereden bir roket uçarsa? Bir telefon bombası - bu CIA'in yapacağı bir şey gibi geliyor."

Giancati'lerin aday olmayı düşündüklerini duyunca **ŞAŞIRDI**.

"Yine eski neşeli İngiltere'ye gidiyorsun, ha? Meyvelerin ve yemişlerin evi." Uzandı ve kristal bir kutudan bir nane şekeri aldı.

kaseyi açtı ve ağzına attı.

"Ve belki Dallaglio'lar," diye ekledi Malone. "Eski Ülke'ye geri dönebilirler, hangi ülke olursa olsun."

Ross, "Yapmanız gerekeni yaparsınız," dedi.

Sonunda Mallard ve Malone taşlanmaktan sıkıldılar ve bir uyarı daha aldıktan sonra ayrılmak üzere ayağa kalktılar. Lucas buna girdi

Mallard başını salladı ve kapıdan çıktı. "Ne olmuş yani?" Ross sordu.

"Mallard'ın dediği gibi, ben FBI'dan değilim. Ben Minneapolis polisiyim. Yetki alanım yok...." Kendini şüpheli bir öğretmene ezberden okuyan üçüncü sınıf öğrencisi gibi hissederek devam etti.

Ross, "Clara'yı avlamaktan zevk aldığın gerçeğini anlayabiliyorum ve umarım onu yakalarsın, ama yardım etmek için yapabileceğim fazla bir şey yok. Bunu sana geçen sefer de söyledim. Depoda hala onu tanıyan insanlar var ama ben de onu herkes kadar iyi tanıyordum. Size eski dairesinin nerede olduğunu söyleyebilirim, içki içmek için nereye gittiğini söyleyebilirim, ama unutmamalısınız ki bunların hepsi Wichita. Bu yıllar önceydi ve depoda sadece birkaç, üç yıl çalıştı."

"Karınız onu tanıyor muydu?"

"Treena? Evet, tabii. Treena, Rinker ile birlikte depoda çalışıyordu."

"Bana bir şey söyleyebilir mi?"

Ross homurdandı. "Göbek adını bile zar zor hatırlıyor, Bay Davenport. Temelde kaju büyüklüğünde bir beyin tarafından yönetilen harika bir meme seti ve müthiş bir kış. Clara Rinker hakkında size yararlı bir şey verebileceğini sanmıyorum. Ama ona sorabilirsiniz. Buralarda bir yerdedir."

"Madem böyle düşünüyorsun, neden onunla evlendin?"

"Bunu aşmak bana haftada yaklaşık üç kez baş ağrısı veriyor. Onda bu memeler var, bende de bu hormonlar. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Sonuncusuna takılıp kalmalıydım."

"Üç numara."

"Evet. Bir numara muhtemelen en iyisiydi, iki numara bir toparlanmaydı, üç oldukça iyiydi ve dört bir başka toparlanmaydı. Hiç mantıklı gelmedi. Beş numara hakkında uzun süre düşüneceğim."

"Birisi bana üç numaranın trajik bir şekilde öldüğünü söyledi."

Lucas'ın sesinde bir ironi vardı ve Ross bunu anlayıp kararmış gibiydi. "Bir vur-kaç olayında öldürüldü. O sırada New Orleans'taydım."

"Aferin sana," dedi Lucas gülümseyerek. "Siktir git," dedi Ross.

"FBI için çalışmıyor olsaydım seni sandalyenden çeker ve kışını tekmelerdim," dedi Lucas hâlâ gülümseyerek. "Bilesin diye söylüyorum."

Ross ona merakla baktı. "Beni gerçekten alabileceğini düşünüyor musun?"

Lucas başıyla onayladı. "Evet."

Ross arkasına yaslandı, sonunda omuz silkti ve "Belki bir gün deneyebiliriz. Biraz ilginç olurdu."

Lucas başını salladı ve ikisi de oturdu, sonra Lucas, "Yani şimdilik sadece oturacaksın," dedi.

"Hayır, sadece oturmuyorum. Haftada birkaç kez dışarı çıkıyorum - üç arabamız var, hepimiz farklı yönlere gidiyoruz, siper alana kadar kimse dışarı çıkmıyor, gitmeden önce sokağa bakıyoruz. Ve her zaman etrafımda dört iyi çocuk var. Şimdiye kadar yapılmış en iyi alarmlara sahibim. Uzaktan kumandamla televizyona girebiliyorum, evdeki herhangi bir televizyona ve çatıdaki kameralar aracılığıyla evin dışındaki herhangi bir yöne bakabiliyorum. Çocuklardan birinin gece görüş dürbünü var, onunla izliyor. Beni yakalarsa yakalar ama içeri girebileceğini sanmıyorum. Tabii lanet olası bir roketi yoksa."

"Daha ne kadar bekleyebilirsin?"

Omuz silkti. "Ben sabırlı bir adamım. Clara'dan daha sabırlıyım."

"Madem bu kadar sabırlısın, Meksika'da olanlar neydi? Onu öylece bırakabilirdin."

"Meksika'daki hiçbir şeyle ilgim yok tabii ki."

Ross şöyle dedi. "Ama gazetede çıkan haberlere bakılırsa Senin sıfatını kullanacak olursam, birisi büyük bir hata yaptı. Büyük, aptalca bir hata."

"Ve senin yaptığını düşünüyor. Sen miydin?"

Ross tekrar omuz *silkti* ve ilk kez gülümsedi - *Evet, bu onun büyük hatasıydı* diyen nahoş bir gülümseme. Aslında yaptığı şey "Meksika'dan bilmiyorum. Tam olarak ne oldu?"

"Saçmalık," dedi Lucas. Sonra da: "Bu hafta halka açık bir yere gidecek misin? Tamamen kapalı olmayan herhangi bir yere?"

"Bunu sana söyleseydim, bu bir sızıntı olurdu. Taşınacağımı çocuklarıma bile söylemem."

"Dinle, eğer dışarı çıkacaksan, bize önceden söylersen, polislerin üçünü de kenara çekmesinden çok daha kolay olur."

Hangisinde olduğunuzu anlayana kadar arabalar - tüm ışıklar ve sirenler vb. Çünkü peynir gibi davranacaksanız, fare ortaya çıktığında orada olmak isteriz."

Ross görüntüye gülümsedi, sonra öne doğru eğildi, masasındaki bloknottan bir kâğıt parçası aldı ve şöyle dedi: "Herkesin içinde bir yere gidiyorum: Cuma akşamı botanik bahçelerinde St. Louis Oda Orkestrası için bir bağış toplama etkinliği var. Ben oda orkestrasının temel direklerinden biriyim. Botanik bahçelerinin de öyle."

"Oda orkestrası ve orkideler. Lanet olası zarif küçük bir haydut, ha?"

Ross hafifçe, "Siktir git," dedi ve tekrar gülümsedi.

LUCAS gitmek için **ayağa kalktı**. Kapıya doğru giderken aklına bir düşünce geldi ve geri döndü. "Son bir şey daha. Hem Dadı Dichter'i hem de Levy'yi tanıyordun. Siz de o ikisi kadar iyi korunuyor musunuz?"

Ross, "Dadı çetin cevizdi ama Levy korkağın tekiydi," dedi. "Dadı'ya bu kadar kolay ulaşması beni şaşırttı."

"Sorduğum şey tam olarak bu değildi. Sorduğum şey şu: Sen Dadı'dan daha mı çetin cevizsin?"

Soru ilgisini çekmiş gibiydi. Arkasına yaslandı, ellerini başının arkasına koydu, bir an düşündü ve sonra "Evet" dedi.

"Önce o senin peşine düşseydi daha mı sert olurdun? Sizi de Dichter gibi kolayca tuzağa düşürebilir miydi?"

Bu sefer düşünmedim. "Hayır. Federaller aramaya başlar başlamaz, hatta Dadı'dan önce, ne olacağına dair bir fikrim vardı. oldu. Uzaktan kumanda ile yönetemediğim her şeyi kapattım. Beni buluşmak için arasaydı ya da bir telefon görüşmesi yapmak için bir yere gitmemi isteseydi, ona siktir olup gitmesini söyledim. Hayır. *Benim* kontrol *edebileceğim* bir yerde buluşmayı önerirdim."

"Ya tüm federaller çılgın atarak etrafta koşuşturmaya başlasaydı ve sonra hiçbir şey olmasaydı? Ne kadar süre sonra rahatladınız? Şu anda yaptığınız şeyi sonsuza dek yapar mıydınız?"

Soru daha fazla düşünmeyi gerektiriyordu. Ross onun kulaklarından biriyle oynadı, lobunu çekiştirdi ve sonra, "Muhtemelen hayır. Eğer o

Altı hafta daha bekledi ve eğer dikkatli olsaydı, beni yakalayacaktı."

"Huh."

"Evet. Bu biraz tuhaf," dedi Ross. "Neredeyse hakarete uğradım."

Dışarı çıkarken Lucas koridorda Treena Ross'a rastladı. Kireç yeşili bir elbise ve ona uygun, iki inç topuklu kireç yeşili ayakkabılar giyiyordu. Elinde ceviz büyüklüğünde bir köpek taşıyordu.

Korkmak için yetiştirilmiş gibiydi; önce Lucas'ı, sonra da Ross'un arkasından geldiğini görünce inledi. Treena, "Oh, onlar iyi adamlar, Wiener." Sonra Lucas'a: "Seninle tanıştığımı sanmıyorum. John'la mı çalışıyorsun?"

"Ben bir polisim," dedi Lucas. "Lucas Davenport. Seni daha önce bir kez görmüştüm."

-"Tennis oynayacaktın."

"*Hatırlıyorum.* Ve John ile çalışıyorsun. Bu harika bir şey." "O benimle çalışmıyor," dedi Ross. "Kıçımı tekmelemek istiyor." "Gerçekten mi? Kıçını tekmelemek mi? Neden?" Gözlerini kocaman açarak Lucas'a baktı.

Lucas, kızın biraz iri yarı olduğunu düşündü ama güzel oval bir yüzü ve iyi şeyler vaat eden yeşil gözleri vardı.

zamanlar. Ross'un hormonlar hakkında ne söylediğini

anlamıştı. "Boş ver," dedi Ross. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Sophie'ye gidiyoruz." Köpeğin minik patilerinden birini

Lucas. "Gördün mü? Minicik tırnaklarının hepsi yontulmuş. Yeniden kaplanmaları gerekiyor."

"Clara Rinker hakkında konuşuyorduk," dedi Lucas ona.

Treena Ross, "Yaptığı şey çok korkunç," dedi. "Birlikte çalıştığımızda her zaman çok iyiydi. Çok canlıydı. Eskiden dansçıydı."

"Onun hakkında... onu bulmamıza yardımcı olabilecek herhangi *bir* şey hatırlıyor musun?" Lucas sordu. "Arkadaşları ya da onun gibi bir şey?"

"Ben onun arkadaşıydım. John da öyleydi. Ve bir süre John'u kimin *alacağını* görmek için onunla yarışacağımı düşündüm," dedi ve ekledi Güldü ve kocasının koluna girdi. "Onunla yatıp yatmadığını bana hâlâ söylemiyor."

Şaka yapıyordu ama Ross, "Ben yapmadım," diye tersledi.

"Şimdi, gördünüz mü? Yalan mı söylüyor, Bay Lucas? Her neyse... arkadaşları." Dudaklarını büzdü ve sonra "Aklıma gelen tek şey..." dedi. O kocasına baktı. "Şu Kızılderili adamın adı neydi? Koşan At ya da onun gibi bir şey..."

"Tim At Gibi Koşuyor," dedi Ross. "Onunla kalacağını sanmıyorum."

"Neden?" Lucas sordu.

"O öldü," dedi Ross. "Sürekli içerdi ve çok sarhoş olduğunda ceketiyle sokağa çıkar ve arabalarla boğa güreşi oynardı. Cahilin biri Chevy S-10 ile onu ezmiş."

"Ah," dedi Treena, bir parmağını dudaklarına götürerek. "Bunu bilmiyordum."

"Üç yıl önce," dedi Ross. "O iyi bir adamdı."

"Çok kötü," dedi Treena parlak bir sesle. "Aklıma gelen tek şey bu. Yaşlı ölü Koşan At."

"Seni dışarı çıkarayım," dedi Ross Lucas'a.

"Hoşça kalın Bay Lucas," dedi Treena.

FBI merkezine **dönerken** Malone "Nasıl gitti?" diye sordu.

Lucas omuz silkti. "Tehditlerimizi değişik tokuş ettik. Karısı köpeği manikür yaptırmaya götürüyor."

"Pedikür," dedi Malone. "Onunla tanıştık." Bir süre sonra da, "Sanırım Treena tek farla çalışıyor," dedi.

"Evet, Ross onda... bir şeyler görüyor gibi," dedi Lucas. "Acaba bu ne olabilir?"

Bir süre sessizlik içinde **yol aldılar** ve sonra Lucas, "*Boktan* deyimini sevmem ama bu adamlarla konuşurken tam olarak bunu öğrendik," dedi.

"Kaçabileceklerini öğrendik." "Bunu zaten biliyorduk," dedi Lucas.

Malone pencereden dışarı bakarak, "En büyük endişem *Rinker*'ın kaçma ihtimali," dedi. "Onu hemen yakalamalıyız."

"Hiçbir yere gitmiyor," dedi Lucas. "Kardeşi yüzünden çok kızgın. Bu konuda hiçbir şey yapmadı ama gitmeden önce yapacak." Mallard'a baktı. "Sizin daha iyi bir kişisel güvenliğe ihtiyacınız var. AIC'yle konuşmalı ve ona tüm arkadaşlarını uyarmasını söylemelisin. İnsanlar. Yabancı kadınlara kapıyı açma. Bunu daha ciddiye almalısın."

Mallard, "Bu konuda, bu tür tehditler konusunda deneyimimiz var," dedi. "Onları ciddiye alıyoruz ama olaya bir de onun açısından bakmak lazım. FBI oldukça... korkutucu. Bir dolandırıcı için oldukça sert görünüyoruz."

"Korktuğunu sanmıyorum," dedi Lucas. "FBI'ın ya da senin ne kadar sert olduğunun umurunda olduğunu sanmıyorum."

RINKER KÖTÜ BİR GECE GEÇİRDİ. Yeterince rahattı, Kanepe yastıklarında, temiz çarşaflara sarılmış uyuyordu ama bodrumdaki dondurucudaki ceset hâlâ tüylerini ürpertiyordu ve şöyle düşünüyordu birkaç kez bodrum kapısının gıcırdayarak açıldığını fark etti. Kendini karanlığa bakarken, oturma odasında şekiller ararken buldu. elini yanındaki Beretta'ya yaklaştırdı. Silahın bir hayalete yardımı olacağından değil.

Gecenin en karanlık çukurunda ayağa kalktı. O vardı Rüyaya yakın bir şeydi ve rüyada bir fikir geldi. Sürünerek bir lambanın yanına gitti, el yordamıyla lambanın sapını kaldırdı, lambayı yaktı, sonra mutfığa gidip sarı sayfaları karıştırdı. "Araştırmalar" bölümünde aradığını buldu. "Eş soruşturmaları" konusunda uzmanlaşmış özel dedektifler için birkaç ilan vardı -boşanma işleri olmalıydı- ve ikisinde kadın isimleri vardı.

Mutfak ışığını açık bıraktı, lambayı kapattı ve düşünmek için koltuk yastıklarına geri döndü. Hayal kurmak için. Ve bodrumdan gelen sesleri dinledi.

Koyu kahverengi kaşları ve koyu kahverengi saçlarıyla Karanlık Kadın olarak saat onda evden çıkmıştı. Kollarını, ince sarı saçlarını ve fazla açık tenini örtmek için bol, yeşil, uzun kollu pamuklu bir gömlek giymişti. Kendi arabasını Honus Johnson'ın garajına taşımış ve onun Mercedes'ini almıştı.

Nina Bennett'in adresini araştırdı ve buranın bir Üzerinde işyeri tabelası olan bir ev ve verandanın penceresinde oturan siyah bir kedi. Pek de başarılı olmayan bir iş için bir ev ofisi, Rinker düşündüm.

İşe yarayabilir, diye düşündü. Bennett'ten uzaklaştı ve buluşmak için bir yer aramaya başladı. Şehir merkezinde bir yer. Karanlık, lüks bir Çin mekânı olan Happy Dragon'da buldu.

Louis'in omuz yüksekliğindeki kabinleri ve kötü görüş hatlarıyla öğle yemeği için tasarlandı.

Union İstasyonu'nda durdu, bir telefon buldu ve ikinci çalışta telefonu açan Bennett'i aradı. "Bennett Hukuk Hizmetleri."

Rinker çekingen görünmeye çalıştı. "Telefon rehberinde ilanınızı gördüm. Kocaları kontrol ediyor musunuz? Yani, onları izliyor musunuz?"

"Eş gözetimi yapıyoruz, evet. Genellikle bir avukattan referans isteriz." "Genellikle" vurgusu yapılmamış; "genellikle ses davetkar.

"Oh." Hayal kırıklığı. Tereddüt. "Bir avukat tutamam. Henüz tutamam. Boşanmak istemiyorum, onu kızdırmak istemiyorum. Sadece öğrenmek istiyorum."

"Hanımefendi, eğer mahkemeye gideceksek..."

"Bunu istemezdim," dedi Rinker çabucak. "Sadece... bilmek istiyorum."

"Belki de uğramalısın. Konuşabiliriz."

"Oh... Bilmiyorum... Lütfen bir dakika bekleyin." Rinker elini ağızlığın üzerine kapattı ve bir ses gelmesini bekledi.

bir dakika sonra tekrar açıldı. "Öğleden sonra konuşabilir miyiz? Çok meşgulüm, bu akşam Miami'ye uçmaya hazırlanıyorum."

Bennett, "Evet, bu öğleden sonra sizinle konuşabilirim," diye teklif etti. "Buraya gelebilir misiniz? Şehir merkezine?"

"Evet, yapabilirim."

"Oh, bu harika. Bloğun aşağısında bir yer var, Happy Dragon, benimle orada buluşabilirsin. Bir dakika, takvimime bakayım." Elini tekrar ağızlığın üzerine koydu, birkaç saniye bekledikten sonra, "Saat üçte?" dedi.

"Bu iyi olur. Saat üçte Mutlu Ejderha, Bayan....?"

"Dallaglio," dedi Rinker. "Jesse Dallaglio."

LUCAS günün büyük bölümünü FBI merkezinde **geçirmiş**, federallerin bir araya getirdiği kâğıtları incelemiş, Rinker'ın kimlerle konuşabileceğini, nasıl yaşamayı tercih ettiğini gösteren herhangi bir şey aramıştı. Andreno, John Sellos'un barına ve dairesine uğradığını söylemek için aradı ve Sellos hâlâ

Kayıp. "O ölmedi. Barmen geçen gün ondan bir telefon aldı.

gece, mekana ne olduğu konusunda gerçekten endişeli olduğunu söyledi. Barmene hâlâ seyahatte olduğunu ve

"Golf oynuyordu ama nerede olduğunu söylemedi." "Bardan mı aradı?"

"Barın ankesörlü telefonundan, saat dokuz civarı."

"Bunun nereye varacağını göreceğiz," dedi Lucas. "Yine de bize ne söyleyebileceğinden emin değilim." Sally Epaulets'e bir not verdi ve çağrının nereden geldiğini öğrenmesini istedi. Yirmi dakika sonra, kadın ona telefonun yakınlardaki bir benzin istasyonundan geldiğini söyledi. Nashville'de.

"Bunun yardımı oluyor mu?" diye sordu. "Hayır."

"Bu konuda kibirli olmana gerek yok."

MALONE bütün öğleden sonra girip çıkmıştı. Arabayı sürüyordu. yerel polisler Rinker'ın arabasını bulmaya çalışırken, Mallard tamamen ortadan kaybolmuştu. Lucas sorduğunda Sally ona Mallard'ın Washington'la telekonferans yaptığını söyledi.

"Hepsi mi?"

"Sadece FBI kısmı," dedi.

BİRKAÇ DAKİKA SONRA, Leen adında bir ajan uğradı ve Levy'nin ölümüne neden olan patlayıcının etiketlendiğini söyledi. etiketlerde genellikle taş ocaklarında kullanılan ticari sınıf bir patlayıcı olduğu ve çoğunun New England'da satıldığı belirtilmiştir.

Bu kimseye bir şey ifade etmedi ve Lucas gazetesine geri döndü.

MALONE GERİ GELDİ ve "Neden yine o kadar kağıt okuyorsun?" diye sordu.

"Rinker'ın aklından neler geçtiğini anlamaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Bütün bunları dikkatlice planladı, değil mi? Dichter olayı, sonra cep telefonu. Bunları sırayla yapmasının bir sebebi var mı? Neden önce Ross'u almadı? Ross bile Muhtemelen kırılması en zor ceviz o olurdu, ama önce onu öldürseydi, onu yakalayabilirdi."

Malone başını salladı. "Bir şeyi planlamak ve sonra da sonunu getirmek mümkün. Belki de yaptığı budur."

"Bak ne diyeceğim," dedi Lucas. "Ross panik yapmıyor. Bir planı var. Bence Ross'u denemeden önce diğer adamlardan birinin peşine düşecek -Ferignetti haklı olabilir, Ross'a ilgi duymuyor. Hakkını verelim. Giancati kendini bu işin dışında tutuyor, belki de onun ulaşamayacağı bir yerde. O yüzden bence Paul Dallaglio'ya karşı çok sertti."

"Dallaglio da Eski Ülke'ye, her neresi olursa olsun, geri dönerse kendini bu işin dışında tutabilir."

"O zaman Ross'u izleriz ve umarız izne ayrılıp gelecek yıl onlar için geri dönmez."

Saat altıda FBI binasından çıktı ve Andy's Bar'da Andreno, Loftus, Bender ve Carter'la buluştu. Çizburger, kıvrıcık patates, soğan halkası ve hamura batırılmış mantar yediler ve Lucas, "Çocuklar, onu neredeyse yakalıyorduk ama yakalayamadık. Yapabileceğimiz bir hamle hakkında fikri *olan* var mı? Bir hamle yapmalıyız."

Carter, "Sürekli arabayı düşünüyorum," dedi. "Eğer araba sokakta, yerel olarak, onu şimdiye kadar almış olurduk. Erkeklerin tüm metro bölgesindeki her caddede aşağı yukarı araba kullandıklarını biliyorum.

arabayı arıyorlar ve bir şey bulamıyorlar. Mesele şu ki... belki de kaçmıştır."

"Federaller her yere marka ve etiket numarasını koydular. Ortabatı ve Güney, ve bunu atlatmış olamaz," dedi Lucas. "Eğer

O yaptı, bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Ama gittiğini sanmıyorum. Sadece ellerimi onun üzerine nasıl koyacağımı bilmiyorum."

"Arkadaşlarının yanına dönüyor," dedi Andreno. "Biri onu saklıyor. Biri ona yardım ediyor. Eğer o adamı yakalayabilirsek..."

LUCAS saat sekizde Mallard'la telefonda **konuştı**. "Eğer bir şeyler bulamazsan yarın eve kaçabilirim. Yarın öğleden sonra uçağa atlayıp birkaç gün evde kalırım. Şu anda hiçbir fikrim yok."

"Lucas, lanet olsun, gerçekten işe yarayan fikirleri olan bir tek sen varsın. Gidemezsin."

"Bir ya da iki günlüğüne," dedi Lucas. "Bir şey kırılırsa dört saat içinde buraya dönebilirim."

Ama bir şeyler daha çabuk **bozuldu**. Mallard saat 11'de tekrar aradı, heyecanlıydı, kelimeler birbirini kovalıyordu. "Onu gördük. Dallaglio'nun evindeki adamlar şu anda onu izliyorlar. Biz de İnsanları etrafına çekiyor, onu sıkıştırıyor. Gece gözlükleriyle ona bakıyoruz ve Dallaglio'nun evini izlediğini görebiliyoruz. Bir Volvo'nun içinde olduğunu söylüyorlar."

"Lobide buluşuruz," dedi Lucas.

Kitap okuyordu, hâlâ giyinikti ve ayakkabılarını giyip arabasının anahtarlarını alarak asansöre doğru koştu. Kısa, sabırsız bir süre sonra Bekle, asansörün kapısı açıldı ve Malone oradaydı, silahını çantasına geri sokmaya çalışıyordu.

"Onu vuracaksın, ha?" Lucas sordu.

Malone homurdandı. "Ben de bunu bekliyordum."

"Tuhaf. Çok dikkatliydi ve şimdi bir arabanın içinde oturuyor. Dallaglio'yu izliyordu. Richter'i kabuğundan çıkardı, Levy ile tuhaflaştı, hiç şüphelenmediğimiz bir şey ve şimdi..." Başını salladı. Ama bazen oluyordu.

DALLAGLIO'NUN YERİ yirmi dakika uzaklıktaydı ve hep birlikte ön tarafında bir flaşör çalışan Suburban'lardan birine bindiler, Trafiği çığ gibi yarararak ilerliyordu, direksiyonda Washington ekibinden kızıl saçlı, ağır ayaklı bir FBI ajanı vardı. Lucas ondan pek hoşlanmıyordu ama kamyonu nasıl kullanacağını bildiğini kabul etmek zorundaydı.

Mallard tüm zaman boyunca telsizdeydi. Lucas ve Malone'dan bir dakika sonra otelden çıktığında telsizdeydi, sahadan çağrı geldiğinde duş almaya hazırlandığını açıklayacak kadar uzun bir süre telsizi kullanmayı bırakmış, sonra duyduklarını aktarmak için kısa aralar vererek tekrar telsize dönmüştü.

"Biz orada olsak da olmasak da ona doğru ilerlemelerini söyledim. Hazır oldukları anda gidecekler."

"Onu aceleye mi getirecekler?"

"Kamyonlarla önünü ve arkasını kapatacaklar. Yakınına park ettiği bir bahçeye doğru ilerleyen insanlar var ama orada bir köpek var ve onlar geçmeden önce köpeği sessizce oradan çıkarmak için sahibiyile konuşuyorlar. Önü kesildiğinde, hareket etmeye vakit bulamadan penceresinden içeri tüfek doğrultan bir adam olacak. On beş metreye kadar kapatabileceklerini düşünüyorlar."

Yaklaşmaya devam ettiler ama hiçbir şey olmamıştı. Köpek onları asıyordu ve sonra Mallard köpeğin şimdi en yakın evin bodrumunda kilitli olduğunu ve tac

Ekip karanlık avluları yarararak ilerliyordu. Kızıl saçlı ajan onları otoyoldan çıkardı ve birkaç büyük sokaklar, sıcak asfaltta gıcırdayan lastikler, hepsi dönüşe doğru eğildi ve sonra aniden, ağaçlarla çevrili dar bir sokakta yavaşladı ve uzanıp flaşörü kapattı.

"Altı blok," dedi. Yirmi saniye sonra: "Dört blok."

Sonra önlerinde, bir blok ötede, bir tane daha gördüler. Banliyö kaldırırma yanaştı, bir blok daha indi ve köşeyi döndü. "Bunlar bizimkiler," dedi kızıl saçlı kadın.

"Aşağı iniyorum," dedi Mallard. Sesindeki stresi engelleyemiyordu. "Altımı ıslatmak üzereyim."

"Burası kiralık," dedi kızıl saçlı kadın. "Yapmamaya çalış."

Bir blok boyunca rölantide ilerlediler, köşeden önce durdular, kaldırırma doğru sürüklendiler. Sonra Mallard, "Yapıyorlar, yapıyorlar" dedi.

Hadi gidelim."

Kızıl saçlı adam gaza bastı ve Suburban homurdanarak kaldırımdan uzaklaştı ve köşeyi döndü; iki blok ötede parlak bir ışık huzmesi içinde bir araba ve etrafındaki kamyonları ve uzun silahlı ve kasklı adamları görebiliyorlardı....

"Yakaladık onu," diye bağırdı Mallard. "Onu yakaladık."

YARIM SAAT SONRA Lucas'a sert ve öfkeli **bir** şekilde, "Bu da ne demek oluyor Lucas? Bu da ne demek oluyor?"

Nina Bennett'i altı yaşındaki bir Volvo'ya karşı sıkıştırmışlardı. istasyon vagonu, korkmuş, ağlıyor, elleri arkadan kelepçeli. Ve belli ki Clara Rinker değil.

Birkaç ön bağırıştan sonra, bir sonraki düşünce Rinker'ın Bennett'i Dallaglio'ya yaklaşmak için bir şaşırtmaca olarak kullandığıydı.

Evin etrafında daha büyük bir ekip toplamak için acele ediliyordu. Ancak Dallaglio iyiydi ve Rinker'dan, kaçan arabalardan ya da başka bir şeyden iz yoktu.

Bu da Mallard'ın "Bu da ne demek oluyor Lucas?" sorusunu gündeme getirdi.

"Bilmiyorum." Etrafına bakındı. "Belki de ne olacağını görmek için bir yerden izliyordur."

"Dallaglio'nun korunduğunu bilmesi gerekiyordu. Ne kazanacaktı?"

"Bilmiyorum."

"Rinker olduğunu bile bilmiyoruz," dedi Malone. "Onu işe alan kadın - eğer böyle bir şey olduysa bile- Rinker'a benzemiyordu."

"Bayan Dallaglio'nun sesine de benzemiyordu," dedi Lucas kuru bir sesle.

Kızıl saçlı ajan, "Belki de sadece bizi oyalıyordur," dedi.

Bu pek olası görünmüyor, diye düşündü Lucas ama aklına daha iyi bir şey de gelmiyordu.

Bir saat sonra, kelepçeli Nina Bennett'i Jesse Dallaglio ile yüzleşmek için Dallaglio'ların evine gittiler -her iki kadın da hiç tanışmadıklarını kabul ettiler- Bennett'i resmi bir ifade için merkeze gönderdiler ve diğer herkesi yerlerine çektiler.

Mallard, Bennett'i kastederek, "Onun bu işle hiçbir ilgisi yok," dedi. "İfadesini alacağız ve onu serbest bırakacağız."

"Anlatacak bir hikâyem var zaten. Özel göz, artık onlardan pek görmüyorsun. Böyle değil," dedi Lucas.

Malone, "Arabasında bir şişe içki bile vardı ve biraz da nefesi kokuyordu," dedi. "Ve baca gibi sigara içiyor olmalıydı. Bütün araba leş gibi kokuyordu."

"*Şömine* demiştin," diye gözlemledi

Lucas. "Demedim. *Baca* dedim."

"Chimley," dedi Mallard dalgınca. Sonra: "Ama düşününce gerçekten tuhaf olan ne biliyor musun? Sigara içiyor, baca gibi ve Volvo steysin vagon kullanıyor. Bunun tuhaf olduğunu düşünmemiştim. izin verilir."

"*Baca* dedim," dedi Malone.

Bir dakikalık sessizliğin ardından kızıl saçlı ajan, "Hayır. *Chimley* dedi."

Otele döndüklerinde, yanlış alarmdan dolayı hâlâ sinirli oldukları için onunla dalga geçmeyi bırakmışlardı. Park edip dışarı çıktılar ve turuncu sodyum buharlı ışıkların altında ana girişe doğru yürümeye başladılar ki biri onlara ateş etti.

BANG!

Yanyana dizilmişler, banliyöden uzaklaşıyorlardı, Muhteşem Yedili'nin reklam çekimlerindeki gibi yan yana yürüyorlardı ki, BANG! sesi binanın ön cephesinde yankılandı ve hepsi anladı

ve ajanlar aşağı indi ve Lucas döndü ve

yarım saniye içinde, ateş edenin büyük boş otoparkın uzak ucunda, yüz elli metre kuzeyde olması gerektiğini fark etti.

Muhtemelen sağ taraftaki eski binalardan birinin çatısındaydı ama başka bir yer yoktu ve arabasına doğru koştu,

Go-go-go diye düşündü ve yüz elli metreden koşan bir geyiği vurmanın zorluğu üzerine yanıp söndü, umut etti, umut etti, koşarken kuzeye baktı, başka bir namlu parıltısı aradı ve sonra arabasındaydı ve içeri girdi, ateşledi ve park yerinden çıktı, yakaladı

Gözünün ucuyla garaj yolundaki şaşkın, telaşlı ajan topluluğunu gördü ve sonra caddeye çıkıp hızlandı...

Daha sonra onu hiç görmediğini düşündü.

Ateş ettiği yeri bulduğunu düşündü, büyük bir metal binanın yanında park edebileceği bir yeri.

Tam orada, ateş etmesine ve iki üç saniye içinde geri koşup arabasına binmesine izin verecekti. Muhtemelen Lucas arabasına ulaşmadan önce hareket etmişti, diye düşündü.

Yine de mahalleyi dolaştı, ara sokaklarda bir aşağı bir yukarı ilerledi. Tam şurada bir yığın otoyolun girişi vardı ve kadının oraya gittiğinden emindi, eğer gittiyse de gerçekten gitmiş olmalıydı. O tarafa giderse hangi arabada olduğunu asla bilemeyecekti, bu yüzden umutsuzca umut ederek ara sokaklarda kaldı

Şirinleştğini, yavaşça uzaklaşmaya çalıştığını, *bir şey* görebileceğini söyledi.

Ama yapmadı.

ON DAKİKA SONRA, geri döndü, metalin yanında durdu.

Binaya, ona atış pozisyonu verebileceğini düşündüğü noktaya bakıyordu. Elini binaya yaslayabilecekti ve şimdi yanıp sönen ışıklarla dolu bir deniz olan otoparkın karşısında, mükemmel bir şekilde aydınlatılmış ve silüet haline getirilmiş olacaktı.

otel....

"Lanet olsun," dedi yüksek sesle.

Bennett'in Dallaglio'yu izlemeye gönderilmesinin nedeni buydu.

Rinker şehir dışındaki ajanların nerede kaldıklarını muhtemelen belli başlı otelleri arayıp isimlerini sorarak öğrenmişti.

Oteli aldıktan sonra keşfe çıkmış, ateş edeceği yeri seçmişti. Ama bütün gün orada elinde silahla bekleyemezdi.

birileri gelecekti. Bennett'i Dallaglio'ya göndererek, bütün kodamanların otelden çıkarılacağını ve bunun yanlış alarm olduğunu öğrendiklerinde, hepsinin

Gece geç saatlerde geri dönüyordu. O karanlıkta olacaktı ve onlar otoparkın parlak ışıkları altında yürüyeceklerdi....

Bunu düşünürken ani ve fiziksel bir ürpertiyle sarsıldı. Birinin vurulmuş olabileceği ihtimalini aklına bile getirmemişti. Sadece koşmuştu. Otele doğru geri döndü. Bir polis ona el sallamaya çalıştı ama o "*FBI*" diye bağırdı ve arka tarafa yönlendirildi.

Çok. Dışarı çıkıp otelin etrafını dolaşmaya başladı ve kendisine doğru koşan bir adam gördü, iri bir adamdı, kollarını havalanmaya çalışan bir kaz gibi çırpıyordu ve oraya ulaşamıyordu.

"O..." diye mırıldandı Mallard. "O..."

"Vay, vay," dedi Lucas ve birden kendisi de korktu. "Dur, Louis, ne oldu?"

"O... o Malone'u vurdu. Malone vuruldu."

"Ah, Tanrım, ne kadar kötü? Ne kadar kötü?" Lucas onun arkasından baktı ama yerde kimse yoktu, hiçbir şey yoktu. Hastaneye gidiyor olmalıydı.

Mallard'ın yanından geçmeye başladı ama Mallard onun kolunu tuttu ve gözlerini kapatarak, "O öldü," dedi.

Mallard, **MALONE**'nin kürek kemiklerinin **arasından vurulduğunu** söyledi. Ambulans üç ya da dört dakika içinde oradaydı ama O zamana kadar gitmişti. Yere düştükten sonra gözlerini hiç açmamış, hiç ses çıkarmamıştı. Onu bir odaya koydular. Mallard Vietnam'ın son günlerinde denizci teğmen olarak görev yapmıştı ve insanlar vurulmuş, arkadan vurulan insanlar toplanmıştı ve onun gittiğini biliyordu.

"Ama her zaman yüzde yüz haklı değilsin. Hadi oraya gidelim," dedi Lucas sertçe. Biraz kontrolden çıkmaya başladığının farkındaydı ama bu daha önce de olmuştu ve o da bunun farkındaydı. "Bir araba bulalım."

Onun tepkisi Mallard'ın içine bir gram umut pompaladı ve Mallard aniden kollarını kızıl saçlı ajana doğru salladı ve Bir dakikadan az bir sürede park yerinden çıkıp batıya doğru ilerlediler. Mallard yine umut ediyor ama başını sallıyordu. "Düşünmüyorum, düşünmüyorum," dedi tekrar tekrar. "Sanmıyorum..."

Lucas onun saçmalamasına izin verdi: Mallard şoktaydı.

Lucas, Rinker'in onu tekrar arayacağını düşündü. Bu konuda biriyle konuşması gerekiyordu, belki Sally Epaulets'le. Rinker bu konuda Ama o konuşmak için aramıştı: Malone'un Gene Rinker'a karşı kısasa kısas yaptığını anlatmak için. Lucas onun gardını indirdiğini hayal bile edemiyordu.

Şans. Mallard gösterge paneline bastırmaya devam ederken, Lucas hastaneye doğru *eğilerek* telefonunu çıkardı ve Sally'yi aradı.

Cevap verdi ve sordu, "Bu doğru mu? Doğru olamaz."

"Vuruldu. Durumu kötü ve Louis öldüğünü düşünüyor. Bir dakika içinde hastanede olacağız."

"Aman Tanrım. Ailesi..."

"Dinle. Sally. Dinle. Dinliyor musun?"

Lucas onun ağladığını fark etti ve bunun için gerçekten zamanı yoktu.

"Kes şu saçmalığı," diye tersledi. "Ağlamayı kes. Kapa şu lanet çenenini."

Bu onu şok etti ve "Ne?" dedi.

"Rinker beni arayacak. Onu takip etmeye hazır olmalısın.

St. Louis ve diğer herkesle koordinasyon içinde olmalısınız.

Bir yer bulur bulmaz herkes hazır olmalı. Anlıyor musunuz? Beni izliyorsunuz, tıpkı daha önce yaptığımız gibi."

"Peki ya Louis...?"

Lucas Mallard'a bir göz attıktan sonra, "Louis şimdilik bu işin dışında. Onu sen taşıyacaksın, tamam mı? Bunu ayarla. Bu gece arayacak. Ve bu telefondan uzak durmalıyım."

İki dakika sonra hastanedeydiler, Mallard henüz park yerine girmişken kamyonundan atladı. Orada

Acil servisin kapısında iki ajan zaten oradaydı ama o onları geçip kapıdan içeri girdi. Lucas da onu takip etti, ama durdu ve ajanlara baktı. "O..."

"Gitti," dedi ajanlardan biri. "Buraya geldiğinde ölmüştü. Solunum cihazına bağladılar ama çalışacak bir şey kalmadığını söylüyorlar."

"Ah, Tanrım."

"Sağlık görevlilerinden biri orada."

Binadan bir sağlık görevlisi çıkmıştı, kafası tıraşlı siyah bir adamdı. Küçük altın bir küpe takıyordu ve elinde bir sigara vardı. dudağından sarkıyordu. Lucas ona doğru yürüdü ve "Ben... FBI'danım. Anladığım kadarıyla Malone'u sen getirmişsin?"

"Evet. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Ona yardım edemedik."

"Neresinden vuruldu?"

"Omurgada, kürek kemiklerinin tam arasında. Doktor belki daha iyi söyleyebilir. Ben doktor değilim."

"Bana ne düşündüğünü söyle," dedi Lucas.

Sağlık görevlisi sigarasından uzun bir nefes çekti ve dumanını üfledi, "Bana küçük kalibreli bir mermi gibi geldi, muhtemelen .22'lik. Çok küçük bir giriş yarası, neredeyse bir kalemin ucu gibi. Göğsünden kan pompalanıp pompalanmadığını görmek için onu ters çevirdik, ancak neredeyse hiç çıkış yarası yoktu, birkaç küçük kesik gibi. Sanki şarapnel ya da öyle bir şey. Sanırım kurşun omurgasını delip geçti ve patladı, hani şu

Çayır köpeklerini

vurmak." "Bir

serseri kurşunu."

"Evet. Av hayvanı kurşunu. Sanki ona çarpmış ve her şeyi patlatmış, kalbini ve ciğerlerini parçalamış gibi."

Bir dakika kadar sessizce durdular ve sonra adam "zr dilerim" dedi.

Lucas burnunu ovuşturdu. "Lanet olsun."

"İyi bir kadın mı?"

"Ahhh... evet, pek çok açıdan," dedi Lucas, bu tür bir soruya hazır değildi. Sağlık görevlisi ona garip bir şekilde baktı ve Lucas onun sıradan bir soru sorduğunu ve sıradan bir cevap beklediğini fark etti. Lucas başını salladı ve "Evet, gerçekten yleydi. İyi bir kadındı."

LUCAS içeri girdiğinde Mallard'ı bir sandalyeye yığılmış halde buldu. Kararsız bir doktor birkaç metre ötede durmuş aşağıya bakıyordu. sonra da Lucas'a baktı. "Sen arkadaş mısın?"

"Evet."

"Bu beyefendiyi bir süre daha etrafta tutmak isteyebiliriz - bir şok sorunu var."

"Pekâlâ. Yanına birini oturtacağım."

Lucas oturdu ve birdenbire

bzşmşt. Hiçbir şey söylemiyor, fayans döşeli zemin dışında hiçbir şeye bakmıyordu. Lucas omzuna vurup, "Biraz otur," dedi.

Mallard aptalca başını salladı ve Lucas ayağa kalkıp kızıl saçlı ajanı buldu ve ona Mallard'ın yanında kalmasını söyledi.

Kızıl saçlı adam başını salladı ve "AIC'yi yataktan kaldırdım. Olay yerine doğru yola çıktı, yani bu iş halloldu."

"Pekâlâ. Ben otele dönüyorum."

"Telefonu mu bekleyeceksin?"

"Eğer gelirse."

Ajan başını salladı. "Kaltağı şimdi yakalamalıyım. Önceden bu bir spordu. Şimdi ise bir savaş."

Lucas acil servis kapısına doğru bir adım attı, sonra geri döndü. "Mallard'ı buradan çıkarırken başka bir kapı kullanın. Bu son çatışmayı o ayarladı.

Dışarıda kuruyoruz." Kapılara doğru başıyla işaret etti. "Hepimizin burada olacağını biliyor."

Ajan kapılara baktı ve sonra, "Sessiz bir arama yapmaları için birkaç adam çağıracağım," dedi.

"Yap şunu."

LUCAS beklemek için otele **geri döndü**; gömleğini çıkardı, kot pantolon giydi, Malone'u düşünmemeye çalıştı. Onu düşünmeden edemedim: onu geri almak istedim ama yapamadım. Sonunda otel telefonundan Weather'ı aradı ve ona.

"Aman Tanrım, Lucas. İyi misin?"

"Ben iyiyim. Yani, berbat durumdayım ama yaralı değilim. Ben ayrıldığımda, resmi töreni yapacak birini bulmaktan bahsediyorlardı. kimlik ve imza, ve ben sadece oradan temizlendi. Ona bakmaya dayanamadım. Tanrım, birkaç saat önce buradan çıktık. Asansörden birlikte indik ve Rinker'ı bir kutuda tuttuğumuzdan emindi."

"Belki de eve gelmelisin." "Şimdi gelemem. Onu yakalayacağım." "Tabii o seni almazsa."

"Bana yeterince kızgın değil. Benim peşimden gitmezdi. Eğer gazetede kardeşi hakkında konuşan Malone olmasaydı."

"Bundan emin olamazsın. Kendini kaybetmiş olabilir."

"Biraz daha zaman vermeliyim. Ama kendimi çok kötü hissediyorum."

"Ama tıbbi olarak değil."

Onun ne demek istediğini biliyordu. Klinik depresyonla ilgili küçük bir sorun. "yle değil."

"O zaman oldukça sağlıklı olduğunu söyleyebilirim. Bir arkadaşıñ öldürüldüğünde zlmelisin. Rinker arayana kadar bekle. Onu takip et. Yakala onu."

"Yapacağım," dedi. "Er ya da geç."

RINKER yarım saat sonra **aradı**. Cep telefonu çaldı ve bir kez daha almasına izin verdikten sonra telefonu açtı.

"Evet."

"FBI ile işim bitti," dedi Rinker. Viski rengi sesi hüzünlü ve depresifti.

"Senin için çok geç, Clara," dedi Lucas. "Artık asla vazgemeyecekler. Seni yakalayan adam bir kahraman olacak ve kariyeri ömür boyu sürecek. İnsanlar seni hobileri haline getirecek."

"Onlara iyi şanslar," dedi Rinker. "Kardeşimi öldürmemiş olsalardı bu asla gerçekleşmezdi."

"Kimse kardeşinin ölmesini istemedi. Olaydan sonra Malone'un başına gelmeyen kalmadı. Bir soruşturma olacaktı."

"Evet, doğru, bir polis soruşturması. Lazarus gibi onu da diriltmeyi mi planlıyorlardı?"

"Hayır, ama..."

"Yani bir notun yazılacağını mı söylüyorsunuz?"

"Kimse onun ölmesini istemedi. Kimse ona kasten tetik çekmedi."

"Olabilirdi de. Sana kendim söyledim, o doğru değildi." Lucas söyleyecek bir şey bulamadı ve bir anlık sessizlikten sonra Rinker devam etti. "Dışarı çıkmayı düşünüyorum. Sence beni şili'ye kadar kovalarlar mı?"

"Bence seni Moğolistan'a kadar kovalarlar. Ve sana söyleyeceğim Senin yerinde olsaydım, beni yakaladıklarında pes etmezdim. Ben olsam ağzıma silah dayardım. Seni on yıl boyunca beton bir odaya kapatırlar.

Telefon kulübesi büyüklüğünde bir kutu, sonra da koluna bir iğne batırıp seni öldürecekler. Çabuk olmanız iyi olur."

"Eve dönmeyi düşündüğünü sanmıyorum." "Hayır. Sen burada olduğun sürece ben de burada olacağım."

"Benim seninle sorunum, şanslı olman." Yine, bir anlık Sessizlik. Sonra: "Şu senin nişanlın, oldukça yakışıklı mı?" "Oldukça iyi," dedi Lucas. "Her şeyi yapacağız, Ama Katolik düğünü değil çünkü o zamana kadar biraz ağırlaşacak ve ayrıca kiliseyi umursamıyor. Ama bir düğünümüz var. neredeyse Katolik gibi olan vahşi saçlı Episcopalian bir yer ve düğümü bir rahip, çiçekçi kızlar ve tüm şey."

"Birkaç ay önce o ben olacaktım."

"Mafya pisliklerini öldürmeye devam etseydin, FBI'ı kızdıracaktın, ama yine de bir ve bir yerlerde bir adam bulup hala çocuğa sahipti. Şimdi öyle değil. Hepsi gitti."

"Artık seninle konuşmak istemiyorum," dedi Rinker. "Pislik gibi davranıyorsun."

"İyi bir arkadaşım öldürüldü," dedi Lucas. "Bunun hesabını senden soracağım. Ben ve iyi şansım."

"Evet, bastırma," dedi Rinker. Kadın aniden, biraz da çılgınca güldü ve "Ben gidiyorum. Sanırım bu aramayı takip ediyorsun. Arkadaşlarına söyle, duyacakları bir sonraki ses telefonun otoyol."

Vurulduğunu duydu. Ve Fin teknolojisine tuhaf bir övgü olarak, Telefon ne bozuldu ne de kapandı ve Lucas kamyonların hızla geçtiğini duyabiliyordu.

Her nerede olursa olsun; her nerede olursa olsun.

ONU YAKALAYAMADILAR. Helikopter pilotlarından biri yaklaştıklarını söyledi. Takip cihazları onları kızın üzerinde göstermiş. Telefonu camdan dışarı fırlattığında yarım mil uzaktaydı. Ama bu, otoyol boyunca ilerleyen, inen ve kalkan beş bin arabaydı.

üzerinde. Bir sürü "keşke "ler ve "keşke "ler. Bir otoyol devriye polisi ilk telefonun çalmasından beş dakika sonra bölgeye yönlendirildi, ancak ne araması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Başka bir polis telefonu bir korkuluğun altında gördü, aldı, "Alo?" dedi ve sonra kapattı.

Ertesi sabah Lucas ve FBI Özel Araştırmalar Grubu, Mallard hariç, telefon konuşmasının kaydını yirmi kez dinleyip kelime kelime ayırdılar. Gittiğini söylerken *Paraguay'a gittiğini mi* kastediyordu? Yoksa sadece konuşmadan ayrıldığını biliyor muydu? Neden telefonu pencereden dışarı attı? Tekrar kullanabilirdi. O muydu Onları kesmek mi? Biriyle konuşması bitmiş miydi? Sadece sinirlenmiş miydi? Neye?

Tartışma sırasında Sally Epaulets'in (gerçek soyadı Bryce'di) koordinasyon rolünü üstlendiği anlaşıldı ve FBI grubunun geri kalanı da en azından Mallard ya da yetkili başka biri ortaya çıkana kadar bunu kabul etti.

Lucas sabahı FBI gazetesini okuyarak geçirdi, bıkana kadar her şeyi okudu. O isim ve numara yığınının içinde bir yerlerde Rinker saklanıyordu ama onu bulamıyordu.

Gitmiş miydi?

ANDRENO saat on birde aradı ve saat **on** ikide buluşmak üzere anlaştılar.

Öğle yemeği için Andy's. Lucas öğleden biraz sonra geldi. Loftus da oradaydı ve arka tarafa doğru yürüyüp çizburger sipariş ettiler ve Andreno, "Tanrım. Buna inanamadım. Geç kalktım ve televizyonu açtım ve tek konuştukları şey buydu. Sanki Reagan vurulduğunda falan. Çok tuhaf. Bir romandaki gibi."

"Beni o aradı, Clara aradı," dedi Lucas. Onlara, Clara'nın sonra da vurulma olayı hakkında konuştular ve ikisi de başlarını salladılar.

Loftus, "Bu kızın birden fazla vidası gevşemiş," dedi.

"Kızarmış ekmek gibi," dedi Andreno. "Amerika'da kalsa iyi olur. Bolivya'ya giderse, federaller onu bulur, oradaki küçük yardımcılarının biriyle konuşur ve onu elektrik prizi olan bir bodruma koyup göğüslerine birkaç kablo bağlarlar ve habeas corpus diye bir şey kalmaz."

Lucas onlara botanik bahçelerini sordu. "John Ross orkestranın bağış toplama etkinliği için oraya gidiyor."

"Muhtemelen iyi bir fikir değil. Bir sürü ağaç ve çalı var," dedi Loftus. "Çitler falan."

"Buradan yaklaşık iki dakika uzaklıkta," dedi Andreno. "Arabayla gidebiliriz."

Lucas başını salladı. "Başka bir şey yaptığım yok ki."

Lucas bahçelerin oldukça güzel olduğunu düşündü. Minneapolis'te şehir merkezine bu kadar yakın bir arboretum olsaydı, muhtemelen haftada bir kez sadece çiçeklere bakmak için giderdi.

Bir ziyaretçi mekâna girebilmek için siyah döşeli bir alana park ederdi. otoparka girecek, iki katlı bir binanın en alt katındaki bilet gişesine yürüyecek, ardından bir dizi merdiveni tırmanacak ve arka taraftan bahçeye çıkacaktı. Bu güvenlik açısından idealdi. Hiç kimse Gelenlerin merdivenleri tırmanması ya da asansöre binmesi gerekiyordu, bu da kullanışlı tıkanma noktaları oluşturuyordu.

"Ya da çitin üzerinden gelebilir. Burası çok büyük ve her tarafta ağaçlar var," dedi Andreno.

"Belki çit hattının aşağısına bakan birkaç adam bulabiliriz?"

"Eğer yeterince varsa. Oldukça büyük. Bir çiftliği korumaya çalışmak gibi. Ya da bir ormanı."

Andreno tanıdığı bir yemek servisi şefiyle karşılaştı ve oda orkestrası etkinliğini sordu. Yemekçi adam

Gül Bahçesi'ne geldiler ve o tarafa gittiler. Gül Bahçesi, girişinde uzun dikdörtgen bir bina ve çıkışında bir yansıtma havuzu bulunan, etrafı çitle çevrili bir kare şeklinde düzenlenmişti.

Lucas çiçeklerin arasında bir aşağı bir yukarı dolaşarak ve Ross bahçenin içinde kaldığı sürece çitlerin onu uzun menzilli tüfeklerden koruyacağına karar verdi. Çekimler.

Tabii bir ağaca tırmanmadıysa, diye düşündü. Bahçenin girişinde dururken, yerin sola doğru yükseldiğini görebiliyordu ve o tarafa doğru gittiler.

"Şuraya bir adam koyun. Ya da iki veya üç adam," dedi Andreno, daha yüksek bir yere doğru yürürlerken. "O kadar çok ağaç var ki yaklaşmak zorunda yoksa ateş etmek için onları göremez. Ve eğer o kadar yaklaşıp tırmanmaya çalışırsa, fark edilmesi kolay olur."

Bir süre etrafta dolaşıp çiçeklere ve ağaçlara baktılar, ta ki nem onları rahatsız etmeye başlayana kadar. "Şuradaki yer," Andreno, kubbe şeklindeki bir binayı başıyla işaret ederek, "tropikal bir orman gibi. Bambu ve palmiye ağaçları falan. Kışın güzel bir yer."

"Burası orman gibi. St. Louis'in bu kadar sıcak olduğunu bilmiyordum."

"Eskiden bir değişimiz vardı, "Sorun sıcak değil..."

"...nem yüzünden."

"Biz asla böyle aptalca bir şey söylemeyiz," dedi Andreno. "Eskiden derdik ki, sıcak değil, pislikler. Lanet olası sıcak geceler, havasız- Ne yapacaksın? Yaşlı kadını pataklayacaksın, olan bu. Bu geceki gibi geceler olursa, şehrin her yerinde insanları tokatlayan insanlar olur."

Lucas, "Belki de kamu hizmeti olarak klima sağlamalısınız," diye önerdi.

Andreno ciddiyetle, "Bu bir plan olurdu," dedi. "Diğer pek çok plandan daha fazla saçmalığı durdurur."

Andreno'nun arabasını bıraktığı Andy'nin evine dönerken Sally aradı ve "Dallaglio'daki adamlar onun gittiğini söylüyorlar. O da saklanmaya gidiyor. Kendilerini takip edebileceklerini söylüyor ama yola çıkana kadar nereye gittiğini kimseye söylemeyecekmiş."

"Bu biraz aptalca - nereye gittiğini bilseydik, onu önceden sterilize edebilirdik. Bunu ona söylediniz mi?"

"Evet ama denemenin bir anlamı olmadığını ve kimsenin bilmemesinin daha güvenli olduğunu söyledi. Çocuklar eve gelene kadar gitmiyorlar.

okuldan, onları toplayacaklar. Bu gece dışarı çıkacaklar."

"Etrafı ara. Ağırlık sende. Büyük havayollarını kontrol et, biletlerin nerede olduğuna bak. İtalya'ya ya da başka bir yere gidiyorlarsa, fazla seçenek yok."

"Bunu yapıyoruz, sadece bilmeni istedim."

"Mallard döndü mü?"

"Hayır. Otopsiyi bitirdiler ve cenazeyi bu öğleden sonra uçakla götürecekler. Washington'da bir anma töreni yapılacak, ve çoğumuz gidiyoruz."

"Burayı öylece kapatıyor musun?"

"Birkaç gün daha olmayacak ve burada hala bir ekip olacak. Artık Dallaglio ekibine ihtiyacımız olmayacak ve geri kalanımızın çoğu da zaten boş boş yürüyor."

Sally saat sekizde arayıp "Dallaglio başlamak üzere" dediğinde **LUCAS ATLANTA** maçını **izliyordu**. Ben, Carl ve Derik yola çıkıyor, eğer sen de gelmek istersen." "Ya öyle yaparım ya da kendimi asarım. Atlanta'yı izlemeye hazırım."

"İki dakikan var."

Lucas bir ceket aldı, kalçasına bir 45'lik taktı, yarım kalmış bir birayı yanına aldı, asansörde asil görünümlü bir satıcı kadından sakladı ve lobide federallere yetiştirdi. Çoktan kapıdan çıkmışlar, sıcaktan kavrulan gecenin içinde -Lucas bira şişesini bir çöp kutusuna atmıştı- Malone'un vurulduğu otoparkı geçip Suburban'a binmişlerdi.

Bir blok ötede Lucas, Mazda MPV marka bir minibüsün caddede durduğunu ve Rinker'ın tüfeği yerleştirdiği binaların arkasına baktığını görebiliyordu. Minibüsün içinde sıkılmış bir FBI gözetleme ekibi vardı ve umutsuzca onun geri dönmesini bekliyorlardı. Gelmemiştii ama kırk beş yaşlarında çekici bir ticari emlakçı bulmuşlardı ve daha sonra gözetim ekibinden biriyle bir şeyler içmeye gelmişti.

"İyi ki o minibüste değilim," dedi Sally, Lucas'ın düşüncesini anlayarak. "Bunu ben de yaptım. Baltimore'da, Jack Hand'le çalışırken mi?"

Kızıl saçlı ajan yine arabayı kullanıyordu. Başını salladı ve "Soğan" dedi.

"Buna inansen iyi edersin. Onları elma gibi yedi. Prostat kanserini önlediklerini söyledi. Babası bu yüzden ölmüş."

"Soğan mı, prostat mı?" Lucas sordu.

"Bir keresinde soğanlar yüzünden neredeyse ölüyordum," dedi kızıl saçlı adam. Onları batıya giden bir otoyola soktu ve Lucas kaşlarını çattı.

"Nereye gidiyoruz?"

Sally ona baktı ve sonra şöyle dedi, "Oh- biz gitmiyoruz Lambert. Batıda başka bir havaalanı daha var. Adı Spirit of St. Louis. Dallaglio özel bir jetle anlaşılmış, Executive Air diye bir yer. Oradan Newark'a uçacak, sonra da Newark'tan Roma'dan Napoli'ye ticari uçuşlar. Birinci sınıf tabii ki. Bütün aile."

"Napoli," dedi neredeyse sessiz kalan Derik. Derik'in saçları küt kesilmişti, elmacık kemikleri kuruydu ve Wehrmacht'ın bir üyesine benziyordu. "Roma."

Sally şimdi bir haritaya bakıyordu ve kızıl saçlı ajana, "Altmış dörtteyiz, değil mi? Çünkü eğer Kırk Dört'te olursak kendimizi Bumfuck, Missouri'de buluruz ve geri dönüş yolu da yok."

"Dil," dedi Lucas.

"Altmış dörtteyiz," dedi kızıl saçlı adam. "Bir tabela var." Sally tabelayı kontrol ettikten sonra Lucas'a döndü. "Malone'du, Ben işe girmeden önce on yıl kadar çalışmıştı. Bazı genç kadın ajanlara danışmanlık yapmakla görevlendirilmişti ve bir keresinde bana birkaç kelimeyi dikkatli kullanmam gerektiğini söyledi. Bilirsiniz, gerçekten kötü şeyler değil, jinekolojik şeyler değil, ama ara sıra sikişmek ya da Hanım evladı olmadığınızı anlamaları için. Hanımefendi muamelesi görmenin ya da hanımefendi olmanızın beklenmesinin sizin sonunuz olacağını söylerdi. Bir hanımefendi olmanız gerektiğini ama hanımefendi gibi olmamanız gerektiğini söylerdi."

"Bir nokta," dedi Lucas.

"O zamanlar öyleydi," dedi Sally. "On yıl önce. Artık o kadar önemli olduğunu sanmıyorum."

Kızıl saçlı adam, "Evet, artık her şeyi ele geçirdin," dedi.

"İnansan iyi olur," dedi Sally. Derik hiçbir şey söylemedi, sadece görünmeyen bir müziğin sarsıntılı ritmiyle deri kafasını salladı. Sally bir arabaya bindi ve Dallaglio ile birlikte ekiple konuştu. "Arabalara binmek üzereler," dedi. "Yaklaşık aynı zamanda orada olmalıyız."

RINKER'in omuzlarında alışık olmadığı **bir** ağırlık **vardı**, ölümün ağırlığı. Dichter'in, Levy'nin ya da Malone'un öldürülmesinin değil, hatta tüm

Honus Johnson'ın öldürölmesinden ziyade. O Johnson'ın donmuş bir Frankenstein gibi bodrumdan çıkıp gelmesini, kanepenin üzerinde durmasını beklerken bunu düşündü yarı uykudayken... dondurucunun kapağının açılma sesini bekledi, yarım düzine kez duyduğundan emindi.

Genç hayatındaki birkaç edebi deneyimden biri, Stephen King'in *Carrie* adlı romanıyla gelmişti ve bu roman, dairesinde tek başına yatağa yayılmışken onu çok korkutmuştu, okuyordum. Şimdiki his de aynıydı ama daha da yoğundu: Bodrumda gerçekten donmuş ölü bir adam *vardı* ve o gerçekten cehennemden kanlı bir palayla geri dönecek bir işkenceciydi....

Wichita'daki üniversite psikoloji derslerinde öğrendiği gibi analiz etti ve sorununun bodrumdaki ölü adamdan çok, onu terk etmemiş olması olduğuna karar verdi arkasında. Diğer tüm cinayetlerinde cesetlerden neredeyse anında uzaklaşmıştı. Birkaç vakada onları taşımak zorunda kalmıştı ama en fazla birkaç saat içinde işi bitmişti. Yaptığı şeyden kaçabilmiş, onu geride bırakmış ve aklından çıkarmıştı.

En azından birkaç gün daha bu adama bağlı kalacaktı. Batmakta olan güneşe doğru batıya doğru ilerlerken onun omuzlarına biniyordu.

Biraz modaya uygun dişi bir Johnny Cash'e benziyordu. ince siyah uzun kollu gömlek, siyah kot pantolon, yansıtıcı yamalarını dikkatlice yırttığı lacivert koşu ayakkabıları. Arka koltukta siyah ipek bir eşarp ve siyah bir beyzbol şapkası vardı. Tüm bunları giydiğinde karanlıkta görünmez olacağını düşündü.

Sally bir telsiz konuşması yaptıktan sonra haritasına baktığında on beş dakikadır arabadaydılar. "Yaklaşık üç mil önümüzdeleler," dedi bir dakika sonra. "Dört araç, ikisi bizim, ikisi onların. Hız sınırını aşmıyorlar, biraz hızlanırsak onları yakalayabiliriz."

Onları havaalanının birkaç mil doğusunda, otoyoldan çıkıp bir köy yoluna girerken yakalamışlar. "Dallaglio

Buradan çıkarsa her şey Ross'a geri dönecek, tabii Ferignetti'nin de peşinde değilse - ama Ferignetti öyle olmadığından o kadar emin ki, ben ona inanıyor gibiyim," dedi Sally. "Yani Ross."

"Eğer gerçekten Ross'un peşindeyse," dedi Lucas, takip eden federal Suburban'ın arkasına geldiklerinde.

Hepsi yavaşlıyordu ve çeyrek mil kadar ileride Lucas başka bir Suburban'ın otoyoldan sola dönerek Havaalanı. Siyah bir silindirin tepesinde, alacakaranlıkta ışıklı bir elmas gibi duran kontrol kulesini ve etrafındaki alçak tuğla ışıkları görebiliyordu. Sanayi, depo ve ofis binaları. Havaalanına doğru bir bulvar uzanıyordu, kule sağ taraftaydı ama Lucas'ın Phantom olabileceğini düşündüğü monte edilmiş bir askeri uçağın yanından geçip bulvarın sonundaki T kavşağına varıncaya kadar terminal olarak tanımlayabileceği hiçbir şey yoktu. Kızıl saçlı ajan şöyle dedi,

"Burası terminal," diyerek **T**'nin tepesindeki bir binayı işaret etti. farlar. Diğer tüm kamyonlar sola dönmüş, Executive Air tabelalarını takip ediyorlardı.

Yolun iki yüz metre yukarısında, sağ tarafta, içinde bir yönetici jeti bulunan, ıslık ıslık aydınlatılmış bir hangar duruyordu; açık bir kapıya a ç ı l a n katlanabilir bir merdiveni olan başka bir jet hangarın dışındaki pistte duruyordu. Yolculuk boyunca neredeyse hiçbir şey söylemeyen Derik mırıldandı: "Televizyon sahnesine benziyor, ses sahnesine. Işıkları kapatmalılar."

Lucas dedi ki, "Dostum... bu... bu kötü görünüyor."

Öncü kamyon çoktan jetin yanında durmuş ve birkaç ajan atlamıştı. Sonra ikinci araba, bir Lincoln yanaştı ve Lucas aceleyle Sally'ye, "Onlara Dallaglio'yu arabada tutmalarını söyle.

Onu arabada tut."

Araç kuyruğunun sonunda durduklarında telsizi ağzına götürdü ve Lucas kapısını açıp dışarı çıktı ve ajanlara, "Onu arabada tutun," diye bağırdı.

Onunla birlikte dışarı çıkmak için çabalayan Derik, "Ah, kahretsin...."

Dallaglio'ların hepsi dışarı çıkıyordu: baba, anne, kızlar, Parlak ışığın altında kaybolmuş fareler gibi dolanıyorlardı. Lucas Derik'e, "Hadi," dedi ve aceleyle ilerledi. Kızıl saçlı ajan onlarla birlikte gitmek için kamyonun ön tarafına doğru geliyordu.

Takip eden kamyondaki birkaç ajan.... dışarı çıkıyordu.

Ve birkaç saniyeliğine çok güzel bir Missouri akşamıydı, çok sıcak ve nemliydi, ama arka bahçede oturmak için fena bir gece değildi Arkadaşlarla yüzme havuzu ve küçük parlak renkli kağıt şemsiyelerle birkaç meyve-rum içeceği - böyle bir gece.

Sonra PAUL DALLAGLIO arabasıyla FBI kamyonu arasındaki boşluğa adım attı, ajanlar arkasından geliyordu.

Birkaç saniye orada durdu, sonra dönüp şöyle dedi Karısına bir şeyler söyledi, küçük bir dans yaptı ve yere düştü. Bir an sonra BANG sesini duydular ve ardından Rinker'ın AR-15 ile ateş açtı ve herkes yere düştü ve Mermiler camı, metali ve lastikleri kırarak hangarın ve jetin yanlarından sekti.

Yerde yatan Dallaglio bir kambur hareketi yaptı ve Lucas kendini bir tekerleğin arkasına itip silahını ararken zihninin küçük bir köşesinde onun neden kambur hareketi yaptığını merak etti ve sonra kurşunların Dallaglio'nun vücudunu delip geçtiğini fark etti.

LUCAS gaz, yağ ve toprak **kokusunu** alabiliyordu ve insanların çığlıklarını duyabiliyordu, bir çocuğun kız gibi çığlıklarını ve sonra ajanlardan biri ayağa kalktı ve Suburban'ın arkasına geçti ve 40'lık gibi görünen bir şeyle vurmaya başladı ve Lucas itti ve bir namlu aldı Flaş patladı ve ajan flaşın yaklaşık bir metre yukarısında durmuyorsa, o mesafede cephanesini boşa harcamış olacağını düşündü. Bu konuda başka bir şey düşünmedi, sadece 45'liğini kaldırdı ve çok yüksek tutarak vurmaya başladı. Rinker sol taraflarındaki tek katlı bir depo ya da ofis binasının yanından ateş ediyordu, küçük alev parıltılarının ardından kurşun sesleri geliyordu ve karanlıkta menzili hesaplamak zordu. Yüz metre, belki yüz elli, belki de iki yüz metre, diye düşündü. Kadını vurma umudu olmadan, sadece onu yerinden oynatmayı umarak, bir metre yüksekte durdu ve vurmaya başladı.

Sonra 45'liğin sürgüsü geriye çarpıp açıldı ve Lucas şarjörü düşürdü ve tek yedeği olan bir tane daha taktı ve park alanına bir mermi sağanağı daha sıçradı ve o da daha fazla insanın çığlıklarını duyabiliyordu ama ne dediklerini anlayamıyordu. Orada bir yerde, Suburban'ın diğer tarafındaki lastiklerin gittiğini hissetti ve Derik'e bağırdı, "Lastikleri çıkarıyor, bu yüzden onu takip edemeyiz. Arabayı o kullanıyor olmalı, yolu kapatmalıyız."

Derik koşarak geldikleri Suburban'a geri döndü ve Lucas'ın anlamadığı bir şey söyleyerek kızıl saçlıya bağırdı. Başka bir aracın arkasında duran ajan. Kızıl saçlı adam çılgınca arkasına baktı, bir şeyler bağırdı, sonra cebini karıştırıp birkaç anahtar buldu ve Derik'e fırlattı. Derik sürünerek Suburban'a girdi ve Lucas elleri ve ayak parmakları üzerinde araca doğru ilerledi. Derik Lucas motorun çalıştığını duyunca arka kapıdan tırmandı ve "Biz neyiz? ne yapıyorsun?"

"Geri döneceğim," diye homurdandı Derik. "Bir bok göremiyorum. Bekle."

Lucas arka koltuğun üstünden baktı. Rinker'dan artık namlu parıltısı göremiyordu ama ajanlar hâlâ karanlığa ateş yağırdırıyordu. Yolcu koltuğunda diz çökmüş olan Derik bir eliyle direksiyonu yerine kilitledi, diğer eliyle de kamyoneti geri vitese taktı, sonra uzanıp gaza bastı. Hızlı hızlı, yalpalayarak geri gitmeye başladılar ve Lucas bir kez daha bakma riskini alarak, "İyi gidiyorsun, iyi gidiyorsun, daha hızlı," dedi, Ama daha hızlı. Düz tut..."

İki düzlükte koşarak yüz metre geri gittiler, kaldırıma iki kez çarptılar ve sonra namlu flaşlarını gördükleri binayla bir açı yaptılar ve onun görüş alanından çıktılar. Lucas, "Oha, dur!" diye bağırdı ve Suburban hızla durdu,

Derik, "Ne?" diye bağırdı ama Lucas çoktan kamyonetten çıkmıştı. Şoför kapısını sarsarak açtı ve "Beni içeri alın," diye bağırdı.

Derik geri çekildi ve Lucas kamyonu bir daire çizecek şekilde sürdü, kaldırıma tırmandı, çimlerin üzerine çıktı, etrafta zıpladı, tekrar sokağa girdi ve giriş bulvarına doğru geri döndü, daireler açık yolcu kapısının dışında tokat-tokat-tokat-tokat, sonra Derik ayağa kalkmayı başardı ve kapıyı çekip kapattı ve Lucas

ve çıkışa doğru zıpladılar ve Lucas çıkışı kesti.

HIÇBİR ŞEY OLMADI.

Silah sesleri azalıyordu ve Lucas otomatik silahtan gelen teklemeli patlamaları duymadığını fark etti.

"Kaçıyor," dedi. "Nerede o? Başka bir çıkış yolu olmalı. Sen burada bekle, ben geri dönmeye çalışacağım."

"Bir dakika bekle, eğer sadece Koşarak yukarı gel," dedi Derik. Cebinden bir telsiz çıkardı ve Sally'yi aldı. "Davenport yola geri dönüyor, herkese yola çıktığını söyle." Sally onayladı ve Derik başıyla onu onayladı. "Git."

Lucas, elinde silah, terminale doğru koşmaya başladı, Sonra sola, Executive Air'e doğru. Kimse ışıklara dokunmamıştı ve her yer hala bir ses sahnesi gibi görünüyordu. Ve daha fazlası Müzik vardı: Bonnie Tyler'ın "Total Eclipse of the Heart" şarkısı açık hangardaki hoparlörlerden geceye yayılıyordu, diye düşündü Lucas ışık adasına doğru koşarken.

Ajanların ve Dallaglioların çoğu hâlâ ilk konvoydaki dört aracın arkasında toplanmıştı. Üç kişi düz yatıyordu. Yerde yatıyordu ve birisi Dallaglio'nun cesedini Suburbanlar'dan birinin arkasına sürüklemişti. Sally ve kızıl saçlı ajanın ikisi de kayıptı ve Lucas geldiğinde, "Sally nerede?" diye bağırdı.

Birisi "Peşinden gittiler" diye bağırdı ve karanlığı işaret etti.

Lucas, "Ah, dostum," dedi ve o tarafa doğru koştu. İlk binaya yaklaştığında, "Sally...." diye bağırdı.

"Bu taraftan, bu taraftan" diye seslendi.

O tarafa gitti ve Sally ile kızıl saçlı ajanı, her ikisi de uzun namlulu silahlarla binaların arasında ilerlerken buldu.

"Bir şey var mı?"

"Hayır. Sanırım... Sanırım... Kaçtı."

"Arabayla değil," dedi Lucas. "Yolu kapatmıştık ve önümüzden giden kimseyi görmedik. Yaya olmalı. Arabasını dışarıda bir yere bırakmış olmalı."

"Dallaglio öldü," dedi kızıl saçlı ajan. "Hadi canım," dedi Lucas. "Başka kimse var mı?"

"İki adam yaralı, bacak yaraları. Kadın lastikleri söküyordu." "Lanet olsun," dedi Lucas.

"Belki..."

"Ne?"

Kızıl saçlı ajan alaycı bir şekilde güldü ve "Belki köpek alabiliriz diyecektim" dedi. Karanlığa baktı ve "Siktir et. Köpekler."

SİRENLER. Ambulanslar ve polis arabaları. Binaların arasından yola doğru dönmeye başladılar, önce yürüdüler, sonra tırısı geçtiler. Yaralı iki ajan hâlâ yerdeydi ve her birinin yanında bir ajan oturuyordu. Başka bir ajan ve iki koruma oturuyordu.

Jesse Dallaglio birkaç metre ötede yere oturmuş, Lucas'ın ağlamaklı bir çığlık attığını düşünmüştü.

Okuması romantikti ama pratikte sesi bozuk bir diş matkabına benziyordu. Kızlar gözden kaybolmuştu ve Lucas muhtemelen Lincoln'e geri döndüklerini, babalarını göremeyeceklerini düşündü.

Ambulanslardan ilki geldi ve sağlık görevlileri Dallaglio'ya baktıktan sonra doğruca iki yaralı ajanın yanına gittiler, onlar da ilk ambulansa bindirilip yollarına devam ettiler. Başka bir ambulans geldi ve onlar da Dallaglio'ya baktı ve sonra sağlık görevlilerinden biri Jesse Dallaglio'yu ayağa kaldırdı ve Lincoln ile kızlara doğru götürdü.

Lucas'ın öylece durmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu. Olmazdı. Olay yeri inceleme ekipleriyle birlikte çalışıyordu, belki de 45'lik mermilerin onun silahından çıktığını tespit etmek dışında. Sally yürüyordu. Ajanların her birine birkaç kelime söyledikten sonra Lucas'a dönüp, "Makineli tüfeği vardı," dedi.

"Muhtemelen Baker'dan almıştır," dedi Lucas. "Bundan bahsetmeyi ihmal etti. Muhtemelen yasadışı bir dönüşüm."

"Ne yapmamız gerekiyordu? Ne yapabilirdik?"

"Hiçbir şey. Başına bir şeyler gelebilir ama Dallaglio'yu bodrumuna kilitlemekten başka yapabileceğin bir şey yoktu."

Masanın yanında duran Jesse Dallaglio'ya bakıyorlardı. Lincoln, şimdi açık olan arka kapıdan konuşuyordu. Sağlık görevlisi hâlâ ona destek oluyordu. "Zavallı çocuklar," dedi Sally.

Lucas kontrol kulesinin ışıklı elmasının ötesindeki karanlık gökyüzüne bakıyordu. Cevap vermedi ve bir dakika sonra Sally sordu, "Ne?"

"Huh. Bir şey... Sanırım Clara az önce çuvalladı." "Öyle mi? Anlat bana." "Şey," dedi Lucas, "az önce ne olduğunu düşün...."

RINKER'ın havaalanından arabayla çıkmaya hiç niyeti yoktu.

Televizyonda çok fazla araba kovalamacası görmüştü.

Adamın helikopterden asla kaçamadığı bir yer. İçeri girmiş, alçak bir beton drenaj duvarının arkasında silahı dayayabileceği bir yer bulmuştu. Dayanak olarak kullanmak için bir kare çimen kazmıştı ve mükemmel çalışıyordu.

Konvoy geldiğinde, Dallaglio açık alana çıkana kadar sabırla bekledi ve sonra onu tek bir atışla, .223'lük içi boş bir mermiyle vurdu.

Ardından, seçici düğmeyi çevirerek otuz mermilik şarjörün geri kalanını gövdeye ve araç sırasına gönderdi, lastiklere odaklandı. Ajanlar ve korumalar toz gibi dağıldı ve şarjör bittiğinde bir tane daha taktı ve kamyonların ve arabaların her birine dikkatlice aralıklarla ateş etti.

Yolun yarısında karşı ateşin farkına varmış ama yakınından geçen hiçbir şeyi duymamış ya da hissetmemiş. Alnı ve tüfeğinden başka bir şey göstermediği için kendini hiç tehdit altında hissetmedi. Sonra kamyonlardan biri geri geri gitmeye başladı ve gözden kayboldu. Gitme zamanı. Derginin geri kalanını aceleyle kamyon sırasına doğru hortumla doldurdu, sonra dönüp kaçtı.

Havaalanını boydan boya koşarak geçti.
Karanlık. Bir fasulye tarlasından geçti, boylu boyunca uzanan bitki sıralarından aşağı indi, sıraların onu arabasına doğru yönlendirmesine izin verdi, çocukken tarlalarda savaş oynarken hissettiği türden bir heyecan duydu

Tisdale evresinde. Son kısmı bir golf sahası boyunca olmak üzere toplamda neredeyse bir mil koştu ve bunu yapmasının yaklaşık yedi dakika sürdüğünü düşündü.

Arabaya vardığında, AR-15'i arka koltuğa fırlattı ve arabayı park yerinden çıkarıp dar bir şeritten ilerledi bir yerleşim bölgesinden geçiyordu. Havaalanını gözden kaybetmeden hemen önce, son bir kez bakmak için durdu - ambulanslar geliyordu ve ışık sıçramasında dans eden küçük karanlık figürler görebiliyordu.

"Paulo," dedi yüksek sesle. "Bu da senin için."

SALLY VE LUCAS gece yarısı **FBI** konferans salonuna **geri döndüler**.

"Washington yarın arayacak. Ekibi geri çekmek isteyecekler," dedi. "Bu işi duvara tosladık gibi bir algı var. Malone'dan önce bile."

"Birkaç gün oyalanabilir misin?" Lucas sordu, Derik gezinirken plastik şişelerde altılı diyet kola paketi taşıyordu. "Sanırım onu paketleyebiliriz."

Derik onları masanın üzerine bırakıp eliyle işaret etti ve Lucas bir tane aldı. Derik, "Sally bu gece çalışacağımızı söyledi. Ve sen de onu yakalayabileceğimizi düşünüyorsun."

"Evet... şu kızıl saçlı adam nerede?"

"Patrick'le birlikte, eski dostlar."

"Patrick iki bacağından da yaralanan adam. Kemikleri kırılmış," dedi Sally.

"Zor olacak," dedi Derik. Lucas'a: "Anlat bakalım. Onu nasıl yakalayacağız?"

"TAMAM," DEDI LUCAS. "Birincisi: Rinker tam olarak nerede olduğunu biliyordu

Dallagios'un ne zaman geleceğini biliyordu. Tam olarak hangi jet şirketinin geleceğini biliyordu ve bana öyle geliyor ki önceden güvenlik taraması yapılmayacağını da biliyordu."

"Demek ki biri onunla konuşuyor," dedi Sally düşünceli bir ifadeyle. "Bu doğru. Biri ona tüyo vermiş ve o kişi de

Dallagios. İkincisi: Bu adamları öldürme sırasının bir nedeni olması gerektiğini düşünmeye devam ediyorum. Önce Dichter'i öldürdü, Çünkü en zoru o olacaktı, belki Ross hariç. Bu yüzden onu kandırdı, neler olup bittiğini tam olarak anlamadan, hâlâ konuşarak kurtulabileceğini düşündüğü bir anda onu dışarı çekti.

Kendini güvende hissetmesi için ona tuzak kurdu ve bam! Sonra Levy'yi aldı, çünkü başka bir numara bulmuştu, cep telefonu. Sonra da Dallaglio, çünkü ona tuzak kurabilecek bir bilgi kaynağına sahipti ve bunu yapabileceğini haftalar öncesinden biliyordu. Her şey çok mantıklı. Dallaglio'nun üzerine gitme şansımız olmadı. hiçbirisi."

"Peki ya Ross?" Sally sordu.

"Ross'un peşinden gittiğini bile bilmiyoruz. Demek istediğim de bu zaten: Ross o kadar da endişeli görünmüyor. Ferignetti gibi - dikkatli ama belki de olması gerektiği kadar endişeli değil."

"Belki o da bu işin içindedir," dedi Sally. "Belki de tüm bu olanlar rekabeti ortadan kaldırmanın bir yoludur."

"Öyle *hissediyorum*," dedi Lucas. "Ama her şey Paulo Mejia'nın öldürülmesiyle başladı. Bu nasıl uyuyor? Diğer adamlar onun peşinden gitti ve Ross ona yardım etmeye çalıştı mı? Sorunumuz şu ki Rinker'ın ya da Paulo Mejia'nın hikayesini bilmiyoruz. Ne beklediklerini ya da ne hissettiklerini bilmiyoruz. Mejia'nın yanında lanet olası bir Mac-10 taşıyan bir adam vardı. Bunun sebebi neydi? Bir şey mi biliyorlardı?"

"Belki-"

"Bir dakika bekle," dedi Lucas. "Her seferinde bir şey. Yani bir şey biliyoruz: Rinker'a yakın biri tarafından Dallaglios. Yani Jesse Dallaglio'ya tekrar düşünebildiği anda ulaşırsak, havaalanına ne zaman gideceklerini tam olarak ne zaman bildiklerini bulabilir. Muhtemelen bu aralar. Sabah. Taşındıklarını ilk o zaman öğrendik. Bu yüzden Bu olaydan sonra birileri ihbarda bulunmuş ve o da bize bunu bilen herkesi gösterebilecek durumda. Hepsi içerideydi. ev."

"Evdeki herkesin telefon kayıtlarını ve tüm ev telefonlarını alabilmeliyiz. Nereye gittiklerini görebiliriz," dedi Sally. "Bu çok iyi. Bunların hepsini birkaç saat içinde elde edebiliriz."

"Elimizde birkaç isim olacak ve bunların çoğunu hemen eleyebileceğiz. Yani yarın sabaha kadar Rinker'la temasa geçebilecek birinin adını öğrenmiş oluruz. Ya da Rinker'ın temasa geçtiği kişinin. Ve onlar bizim bildiğimizi bilmeyecekler.

Eğer Rinker onu ihbar eden kişiyi ararsa, kaçmayacak, bir süre konuşacaktır."

"Beş dakika içinde harekete geçebiliriz," dedi Sally. "Helikopterler etrafa dağılsın."

Derik, "Bunların hepsini yapabiliriz," dedi.

"Jesse Dallaglio ile konuşmamız gerekiyor. Bu gece," dedi Lucas. Sonradan aklına gelmiş gibi: "Ross havaalanında ne olduğunu biliyor mu?"

"Evet. Ross'taki ekip liderini aradım ve içeri girip ona söylemesini istedim. Biliyorlar."

"Belki..." Lucas burnunu ovuşturarak düşündü. "Ben ne yapardım biliyor musunuz? Dallaglio'ların bir seyahat acentesi kullanıp kullanmadığını kontrol ederdim.

aile dışından birinin ayarlaması gerekiyordu. Neredeyse mecburlardı- bu jet servislerinden birini arayıp arabayla gidip gelemezsiniz. Parayı görmek istiyorlar ya da garanti istiyorlar."

"Sence bir seyahat acentesi mi?"

"Minnesota'da Rinker'a ilk ulaştığımızda, seyahat ederken onu asla takip edemiyorduk, sanki görünmez gibiydi. Bütün bu mafya adamları seyahatlerini gizli tutmayı seviyorsa hiç şaşırmam. Belki de Rinker'ın Minnesota'dan tanıdığı birisidir.

insanları öldürmek için seyahat ederken. Belki bir bağlantı vardır."

"Seyahat acentesi gibi bir şeye ve bunu çözebilirsek, Belki Ross'a bir seyahat rezervasyonu yaptırabiliriz," dedi Sally. "Bilirsin, bu konuda sinsi davranmasını sağlar, acenteye Springfield gibi bir yerden rezervasyon yaptırmasını söyler ve o gelmeden önce havaalanını içeri. Onun peşinde olduğumuzu anlamasına imkân yok." "Bu

işe yarayabilir," dedi Lucas.

Derik, "En azından biz... o kelime her neyse, öyle davranıyoruz," dedi. Lucas, "Ne kelimesi?" dedi.

"Biliyorsun..."

"Proaktif," dedi Sally.

"Öyleyse kığımızı kaldırıp Dallaglio'nun evine gidelim ve Jesse Dallaglio'yla konuşalım," dedi Lucas.

Onlar geldiklerinde Dallaglio'lardan **bir doktor** çıkıyordu; uzun boylu, ince yapılı bir kadındı ve dışarısı doksan sekiz derece olmasaydı tüvit bir elbise giymiş olacaktı; ama yine de tüvit gibi görünüyordu, Hafif düğümlü bir tür pamuk olsa bile. Sally kendini tanıttı ve "Onları uyuttun mu?" diye sordu.

"Çocuklar çok yorgundu. Onlara uyku ilacı verdim, annelerinin yanındalar," dedi doktor. "Bayan Dallaglio için biraz uyku ilacı bıraktım ama kullanıp kullanmayacağını bilmiyorum. Direnç gösterdi."

Evin **içinde**, üzerinde hâlâ kanlı bir pantolon olan korumalardan biri, "Bayan Dallaglio çocuklarla birlikte yatak odasına döndü," dedi.

"Bekleyeceğiz," dedi Lucas. Ve, "Etrafta on tane silah var. ev şimdi. İstersen temizlenmek için muhtemelen vaktin vardır."

Koruma pantolonuna baktı. "Bu orospu çocuklarını yakacağım," dedi. Etrafına bakındı. "Bunu yapacağım, temizleneceğim. On dakika içinde dönerim." Kapıdan çıkarken ekledi, "Ne geceydi ama."

Onlar oturma odasının etrafında dururken **İKİNCİ BİR VÜCUT**

KORUMASI koridordan hızla geldi, onları gördü ve "Çocuklar uyuyor. Jesse bir dakika içinde sizinle olacak."

Daha çok beş dakika gibi gelmişti ama Jesse Dallaglio arkadan çıktığında kendini toparlamayı başarmıştı. Gözleri hala Ağlamaktan şişmiş ve kızarmıştı ama şokun ilk dalgası geçmişti.

Lucas bunu daha önce de görmüştü: Kadınlar eşlerinin ölümünden sonra erkeklerden daha hızlı iyileşmiştir. Lucas hem erkeklerin hem de kadınların eşlerinin daha uzun yaşamasını beklediklerine inanıyordu, bu yüzden kadınlar

Bir koca, polis vakalarının çoğunda kesinlikle hazırlıksızken -tabii ki cinayeti kendisi işlememişse- bir kocanın gidişine biraz hazırlıklıydı.

Böyle bir ihtimal söz konusu olduğunda, çoğu cinayet masası polisi kocaya hızlı ve sert bir bakış atmayı severdi.

birlikte ya da çok gösterişli. Masum kocaların çoğu aptalca bir şoka girer ve bir süre orada kalırlardı. Bu kolay kolay taklit edilemeyecek bir tavidir.

"Ben daha iyiyim," diyordu Dallaglio Sally'ye. "Kızlar hasta ve çok korkmuş durumdalar. Ama iyileşecekler. Doktor onlara uyku hapi verdi. Sen ne yaptın...?"

"Şef Davenport'un araştırmamız gerektiğini düşündüğümüz bir fikri vardı," dedi Sally. "Executive Air ile gitmeye kesin olarak ne zaman karar verdiğinizi bize söyleyebilir misiniz? Ve ne zaman ayrılacağınıza ne zaman karar verdiniz?"

Elini ağzına götürürken Sally'den Lucas'a, Derik'e ve sonra tekrar Lucas'a baktı. "Aman Tanrım. Orada olacağımızı nereden biliyordu?"

Lucas başıyla onayladı. "Biz de bunu merak ediyorduk."

Dallaglio hepsinden uzaklaştı ve bir süre duvara baktı.

Bir an düşündü, sonra Lucas'a döndü. "Exec Air'in bir sorunu vardı. Onlarla bir anlaşmamız var, bir fiyat alıyoruz, ancak sadece üç jeti idare ediyorlar ve üçü de dışarıdaydı. İkisi geri dönecekti ama saat ikiye kadar ne zaman geleceklerini bilmiyorlardı.

onlardan birini geri çevirebilirdi. Paul'e saat ikide aramasını söylediler. -O da öyle yaptı. Bize saat dokuzda ya da biraz sonra orada olmamızı söylediler."

"Yani saat ikiye kadar ne zaman ayrılacağınızı bilmiyordunuz." "Bu doğru."

"Evin dışında kime söylediniz? Paul'ün arkadaşlarına mı, senin arkadaşlarına mı, kızlarının arkadaşlarına mı?"

Dallaglio yine başını çevirdi, düşündü ve geri döndü. "Paul en az iki kişiye söyledi, Karen'lere. Onlara Karenler diyoruz - Karen Slade ve Karen English, iki yardımcı yardımcısı.

Paul'un asistanları. Ama Clara buradayken ikisinin de burada olduğunu sanmıyorum. Belki Karen Slade, ama o ve kocası ikimizin de yakın arkadaşıdır. Karen olamaz."

Sally notlar alıyordu. "Kimseyle konuştun mu?"

"Kız kardeşim Janice'i aradım, Little Rock'ta yaşıyor ama o olamaz. Çocuklar... Yarına kadar beklememiz gerekecek ama kimseyi aradıklarını sanmıyorum. Birini arayacak kadar büyük değiller.

Henüz telefon arkadaşımız yok. Yani, Justy'nin bir şekilde var, ama o sokağın aşağısındaki kız ve ailesini neredeyse hiç tanımıyoruz. Clara Rinker onları tanısaydı çok şaşırdım."

Kanlı pantolonu giyen koruma geri geldi, saçları nemliydi, üzerinde yeni bir gömlek ve pantolon vardı. Jesse ona baktı ve "Sy, James'i alıp arkayı kontrol edebilir misin? Az önce bir ses duyduk.... Biz de gidip bakacaktık."

"Kontrol edeceğiz," dedi Sy ve odadan aile odasına doğru yürüdü, orada korumayla konuştuğunu duydular. James'i aradı ve bir dakika sonra bir kapının sürgüyle açıldığını duydular.

Jesse Dallaglio sesini alçalttı. "Evde gerçekten tanımadığımız insanlar güvenlik görevlileri. Onlardan sekiz tane var.

-Dördü bizimle birlikte havaalanına geldi, bunun bize çok faydası oldu ve her zaman buradaydılar. Her birinin bir hücresi var.

Paul öğleden sonra onlara havaalanına doğru yola çıkacağımızı söyledi. İkisi bizimle Newark'a geliyordu. Biz yarın uçağa binene kadar bizimle kalacaklardı.

sabah."

Lucas, "Patronlarıyla konuşabilir ve onların haberi olmadan cep telefonu numaralarını alabiliriz," diyen Sally'ye baktı.

"Patrona karşı oldukça sert bir dil kullanmanız gerekecek, böylece bahşış alamayacaklar."

"Bunu yapabiliriz," dedi Derik.

"Tamam," dedi Lucas. Dellaglio'ya döndü: "Şimdi, başka kimler var? Karenler, kız kardeşin, güvenlik görevlileri. Seyahat ayarlamalarını nasıl yaptınız? Seyahat acentesi mi?"

"American Express," dedi Dallaglio. "Platinum Kartımız var, ve bir yerlerde şu çağrı bürolarından biri var. Biliyorlardı ama Clara oraya nasıl girecekti? Demek istediğim, her seferinde aynı kişiyle konuşmuyoruz bile. Her zaman farklı biri oluyor."

Lucas Sally'ye, "Tamam, işte aptalca bir şey. Buradaki telefonları kontrol edin, bakalım dinleniyorlar mı? Rinker şu şeyi yaptı. cep telefonu, Levy ile -belki de onun için çalışan yüksek güçlü bir telefon teknisyeni vardır."

"Öyle," dedi Sally. "Bunu zaten biliyoruz." Bir not aldı ve "Burada konuşuyor olmak beni biraz geriyor" dedi.

Lucas, Dallaglio'ya, "Başka herkesi düşün. Yaptığın her telefon görüşmesini düşün. Paul'un yaptığı."

Bir dakika düşündü, sonra başını salladı. "Gerçekten koşturup hazırlanıyorduk. Belki bir ay, belki de daha uzun bir süre burada olmayacaktık... Ben... biliyorsunuz, Paul *Wall Street*'i aradı. *Gazeteci* adam, sanırım teslimatçı, ve gazeteyi iptal etti. Sanırım bu konuda bir şeyler söyledi."

"Arama kayıtlarını alıp üzerinden geçmeliyiz," dedi Sally. "Sadece emin olmak için."

"Karen'lerle konuşmam gerek," dedi Lucas. "Bunu bu gece yapmalıyım."

Karen'lerle ayrı ayrı **konuştular**, onları yataklarından kaldırıp Dallaglio'yla ilgili haberleri verdiler. İkisi de mışıl mışıl uyuyor gibi görünüyordu. Lucas yeterince cinayette çalışmıştı.

uykunun masum bir zihinle geldiğine inanıyordu. İkisinden biri Dallaglio'yu öldürmüş olsaydı, ne olduğunu öğrenmek için diken üstünde olurdu -ya da zaten biliyor olurdu ve Sally onlara haberi verdiğiinde yüzlerindeki şoku ancak usta aktrisler oynayabilirdi.

Her ikisi de Dallaglio'nun kendilerini yolculuktan kimseye bahsetmemeleri konusunda uyardığını söyledi. Her ikisi de emre itaat ettiklerini, hatta bu konuda birbirleriyle konuşmadıklarını söyledi.

Görüşmeler bittiğinde Lucas, "Dallaglio'nun telefon kayıtlarına bakmalıyız. Bu ikisinin olayla bir ilgisi yok."

"Aceleci bir sonuç," dedi Sally. Karen'lerin ön bahçelerinden birinde, yemyeşil, küçük yapraklı bir meşe ağacının altında duruyorlardı. "Yeterince bilgimiz yok-"

"Yeterince şey biliyorum," dedi Lucas. "İkisi de cinayetin yaklaştığından şüphelenmedi. Ya da şüphelendilerse bile bunu asla anlayamayacağımız kadar iyi oyuncular. Her iki durumda da, hayatımıza devam etmenin zamanı geldi."

"Derik şimdiye kadar telefon kayıtlarını almış olmalıydı," dedi Sally. Saatine baktı. "Saat sabahın ikisi. Koşmaya devam etmek ister misin?"

"Ben de tam yola çıkıyordum," dedi Lucas karanlıkta ona sırtarak. "Böyle şeylere bayılırım, gecenin bir yarısı etrafta dolanmaya. Belki de biraz kafein bulmalıyız."

FBI ofisine döndüklerinde Derik mutsuz bir sürprizle bekliyordu. "Tüm güvenlik görevlilerinin telefonlarını aldık.

Çok sayıda arama vardı ama Rinker Pizza Hut'ta çalışmadığı sürece numaralar doğru çıktı. Beklemediğimiz bir numara daha vardı."

Onlara bir kağıt parçası uzattı. Kâğıtta bir sayı listesi vardı ve sayılardan biri kırmızı daire içine alınmıştı. "Bu bir kayıtlı olmayan telefon. John Ross'a gidiyor. Arama saat 17:10'da Dallaglio'nun ev ofisinden yapılmış."

"Biri Ross'u mu aradı?"

"Evet. Muhtemelen Dallaglio. Ev ofis numarasından Dallaglio'nun annesinin evine yapılan bir telefon görüşmesi var ve bu görüşme on iki saat sürmüş.

dakikalar. Bir dakika sonra Executive Air'e bir telefon daha geldi, uçakta düzenlemeler olduğunu düşünüyoruz. Ve bir dakika sonra Ross'a yapılan ve iki dakika süren telefon görüşmesi. Dallaglio olduğunu düşünüyoruz, bir liste üzerinde çalışıyordu."

Lucas başını salladı: Bu muhtemel görünüyordu. Executive Air çağrısına dokundu. "Acaba Rinker bu adamları mı kullanıyordu? Kimse Executive Air'e baktı mı?"

Sally başını salladı. "Hayır. Yapabiliriz. Ama bu epeyce insan demek...."

"O halde kağıt uzmanlarınızdan birine bunu yaptırın-orada kimlerin çalıştığını bulun, onları Rinker'ın bilinen iş kayıtlarıyla karşılaştırın. Suç geçmişlerini kontrol edin, herhangi bir bağlantı olup olmadığına bakın Executive Air ve pislikler arasında. Mafyalar ya da her ne iseler."

Sally başını salladı. "Hâlâ Ross sorunu var. Bunu o ayarlamış olabilir."

"Bayan Dallaglio ile tekrar konuşmalıyız. Herhangi bir rekabet olup olmadığını öğrenmeliyiz."

"Sence bize söyler mi?"

"Neden olmasın? O bir çete üyesi değil, onu asamayız. Hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Artık çok geç," dedi Sally. Lucas dönüp duvar saatine baktı. Üçü on geçiyor.

"Yarın ilk iş," dedi.

Saat sekizde otelin lobisinde buluşmaya karar verdiler. Bu gece için yeterince içmişlerdi. Derik birkaç şeyi daha olduğunu söyledi.

on beş dakika sonra geleceğini söyledi ve Lucas ile Sally merdivenlere doğru yürüdüler. Aşağı inerken Lucas durdu ve şöyle dedi,

"Allah

kahretsin.

" "Ne?"

"Geri dönmem lazım. Derik'le konuşmam lazım. Onunla geri döneceğim."

"Önemli bir şey mi? Bir darbe mi?"

"Muhtemelen değil. Kontrol edilecek bir başka ayrıntı."

Üst katta Derik'e, Ross'un Meksika'daki silahlı saldırıdan bu yana geçen iki ay boyunca yaptığı tüm telefon görüşmelerini, hem giden hem de gelen aramaları, her telefonun kimliğiyle birlikte almanın ne kadar süreceğini sordu. "Neredeyse telefon şirketinin bilgisayarında yaşıyoruz," dedi. "Yapabilirim

Bir adam çağır, yarım saat içinde gelsinler."

"Adamı ara. Patricia Hill'in tüm telefonlarına aynı anda ihtiyacım olacak. Ben bir kola alacağım. Belki burada biraz vakit geçiririm..."

LUCAS kantinden **bir** kola **aldı** ve geri döndüğünde Derik, "Kişisel olarak kullandığı altı telefon biliyoruz. Altısı için de liste alıyoruz. Buraya gelecekler...." Ve Lucas'a grubun ana bilgisayarındaki mail özelliğini nasıl kullanacağını gösterdi.

"Ne kadar sürecek?"

"Onları hemen çalıştıracağını söyledi. Başımızın belada olduğuna dair söylentiler dolaşıyor, bu yüzden Washington'daki adamlarımız yapabilecekleri her şeyi."

"Yeterince iyi." Lucas oturdu ve gerindi. "İstersen çıkabilirsin."
"Eğer bunu halledebilirsen yapabilirim. Sorun yaşarsan beni otelden arayabilirsin."
"Sorun olmaz. Bilgisayarlarla iyi anlaşıyorum."
"Biri bana Davenport Simülasyonları'ndan olduğunuzu söyledi."
"Eskiden öyleydi. Şimdiki yönetim tarafından satın alındı," dedi Lucas.
"Umarım çok para kazanmışsındır."
Lucas başını salladı. "Evet, hemen hemen. Tam da dot-com olayının ortasında."
"Ama şirket hâlâ ayakta, değil mi? İşler yolunda mı?"
"Evet. Ben bu işin dışındayım, hiç hissem bile yok ama duyduğuma göre iyi gidiyorlarmış."

DERİK BİRAZ KIZARDI, sonra Lucas'ı sessizliğin içinde bırakarak gitti. konferans odası. Birkaç dakikada bir bilgisayarı kontrol etti, sonra evindeki İSS'de oturum açabildiğini ve e-postalarına ulaşabildiğini gördü. Bu yarım saatini aldı, hızlı para ve pornografi tekliflerini sildi, Porsche satış sonrası şirketlerinden birkaçını kontrol etti. Sonra aklına tekne şirketlerini kontrol etmek geldi, Çünkü FBI bilgisayarı çok hızlıydı ve Maverick'ten sığ su teknelerinin fotoğraflarını indirmeye başladı. Boston Whaler ve Hurricane sitelerine, C-Dory'ye ve birkaç tanesine daha bakmak için dışarı çıktı. Resmi postaya geri döndüğünde saat dördü geçmişti.

Postayı kontrol ettiğinde, Ross'un kullandığı bilinen altı telefonun listesini buldu. Biçimlendirmeyi anlamak için biraz zaman harcadı, sonra en uzun listeye başladı, bu listede bir telefondan daha fazlası vardı. Binlerce arama. Kayıtlı olmayan ofis telefonuna bağlı dördüncü listede şansı yaver gitti. Saat üçte Los Angeles'tan, bir BP istasyonundan Ross'un ofisine bir telefon geldi. Bir üç arama daha vardı. Sacramento'dan aradılar, sonra da başka bir yerden.

Wyoming, daha uzun bir tane, Kansas'tan bir tane, St. Louis'den üç tane daha. Hepsi öğleden sonra saat üçte, hepsi benzin istasyonlarından.

Rinker Ross'u arıyordu. Lucas buna bahse girerdi. Bir tane vardı. doğrulamak için iyi bir yol: Hill'in listesini çıkardı ve Ross'a yapılan bir aramayla aynı yer ve zamanda Hill'e yapılan bir arama gibi bir mükerrerlik bulup bulamayacağına baktı.

Ama hiç yoktu.

Ofisin etrafında bir tur attı. Yanlış iz üzerinde miydi? Ülkenin dört bir yanından gelen telefonlar çok iyiydi ve tam olarak

Doğru zamanda. Ama sonra, Ross kamyonculuk işindeydi ve aynı zamanda organize suç işindeydi. Eyaletler arası benzin istasyonlarındaki telefon kulübelerinden aranıyordu.

Odanın içinde birkaç kez dolaşarak aramaları doğrulamanın bir yolunu bulmaya çalıştı ve "kilitlendiğinden" endişelenmeye başladı.

"Diğer polislerde her zaman gördüğü bir sorun, bir şeyin öyle olmadığı halde öyle olduğuna dair kesin his. Bir şey o kadar iyi hissettiriyordu ki *öyle olması gerekiyordu*. Saf saçmalıklardan harika bir mantıksal dava oluşturabilirdiniz ve bu çok sık oluyordu.

Soruyu daire içine aldı ama bir türlü başaramadı. Ross ve Rinker tam olarak anlayamadığı bir şeyin içindeydi. Kendini aptal gibi hissediyordu ve bu onu sinirlendiriyordu.

"Siktir et," dedi ve odadan çıkıp koridora yürüdü, güvenlik görevlisine bir taksi çağırttı ve on dakika sonra -taksi doğal olmayan bir hızla FBI binasına geldi- otele girdi.

Şanslıysa üç saat uyuyabilirdi. Kızgın ve yorgun uyanmayı bekliyordu ve öyle de oldu. Yedi kırk beşte

Sally'i odasına çağırdı. Cevap verdiğinde, içinde bir şarkıyla

"Çok geç kalacağım," diye hırladı ve başı yastığa değdiğinde yeniden uykuya dalmıştı.

Ross & Rinker, Rinker & Ross.

Öyle olmalıydı.

LUCAS SAAT 1'E KADAR UYUDU. Geç saatlere, hatta öğleden sonraya kadar uyumakta hiç zorlanmamıştı.

gece yarısı uyumakta zorlanıyordu. Kalktığında kendini iyi hissediyordu.

Tıraş olmak için acele etmedi ve duşta

sandviç ve gazeteyi aldı ve saat ikide FBI konferans odasına girdi, *Rinker & Ross, Ross & Rinker* diye düşünüyordu.

Sally oradaydı ve "Mallard aradı, geri dönüyormuş.

Washington birkaç gün içinde bizi geri çekecek, diye düşünüyor, ama bir şeyler bulabilirsek sorun yok. Herhangi bir şey. Halka açık bir şey yapmayacaklar, özellikle de Malone düştükten sonra. Ama memleketin çocukları için durum iyi görünmüyor."

"Rinker ve Ross," dedi Lucas. "Size telefon görüşmelerinden bahsedeyim."

Ona söyledi, ama o kadar çok eksikliğe işaret etti ki

"Beni vazgeçirmeseydin Rinker olduğuna inanacaktım" dedi.

"Hâlâ öyle olduğunu düşünüyorum," diye homurdandı. "Çok iyi hissettiriyor."

"Eğer Ross'sa, o zaman gitti. Herkesin işini bitirdi." "Belki de Ross'u bu konuda desteklemeliyiz, bakalım ne olacak,"

Lucas söyledi.

"O akıllı bir adam. Bize gidip kendimizle cinsel ilişkiye girmemizi söyleyecek."

"Bu akşam botanik bahçelerindeki orkestra şeyine gidecek.

Akşam. Partiyeye katılacağım. Andreno'yu da götür, eğer gelirse. Onu izle. Bakalım onu sinirlendirebilecek miyiz?"

"Belki de yanımıza birkaç kişi almalıyız." "Geliyor musun?"

"Eğer zamanım olursa," dedi. "Her ihtimale karşı yanımda küçük, güzel bir kırmızı parti elbisesi getirdim." Sonra yüzü bulutlandı. "Keşke Malone burada olsaydı. "Keşke Malone burada olsaydı.

bu işte gerçekten iyiydi."

SALLY, kızıl saçlı adam, Derik ve diğer yarım düzine insanla **birlikte**, Lucas kıyıdan gelen telefonlar konusunu tartıştı.

Grup neredeyse yarı yarıya bölünmüştü ve tek kişilik çoğunluk Rinker'dan gelen çağrılarını destekliyordu. Hepsi gazeteye geri dönerek daha fazla bağ aramaya başladı.

Adamın biri aniden, "Bu gece orada birkaç kişi olmalı. Bilirsiniz, bir ekip gibi."

"Ross'a eşlik eden bir ekibimiz var," dedi Sally.

"Bundan daha fazlasına ihtiyacımız var," dedi adam, bir fikrin heyecanıyla. "Bunu bir düşünün. Eğer Ross'a bir şey olmazsa Şüpheli. Ama ya vurulur ve ıskalarsa? Ya güvenlik görevlileri tarafından öldürülmeden önce kurtarılsa?"

"Yani... sahte bir vuruş mu?"

"Evet..."

"Oh, *Tanrım*." Birinin kafası boş bir gümbürtüyle masaya çarptı ve ardından bir inilti duyuldu. Herkes kafasını masaya vuran adama bakıyordu.

"Ne?" diyen sahte bir vuruş önerdi.

Sonra biri gülmeye başladı ve kahkahalar dalga dalga yayıldı ve sonunda Sally şöyle dedi: "Bir şeyi doğru anladınız. Orada daha fazla insana ihtiyacımız var. Bunu halledeceğiz."

LUCAS ANDRENO'YU ARADI ve botanik bahçelerindeki partiye gitmek isteyip istemediğini sordu. "Bu bir *randevu* gibi bir şey *mi*?" Andreno sordu.

"Tabii ki hayır," dedi Lucas. "Evlenmek üzere nişanlandım."

"Pekâlâ, ama belden aşağısı yok o zaman."

Akşam yemeği için Brownies adında bir yerde **buluştular**, karides ve salata yediler ve Andreno Spirit of St. Louis'de silahlı çatışma.

Lucas sözlerini bitirdiğinde, "Çok kötü bir şey," dedi. "Polisken iki çatışmaya girdim ve bir bok hatırlamıyorum. ama toplamda dört el ateş edildi. Bu bir savaş gibiydi."

"Malone vurulduktan sonra ajanlardan biri bana bir şey söyledi," dedi Lucas. "Şöyle bir şey söyledi, 'Bu eskiden bir hobiydi. Şimdi ise bir savaş. Ama savaşı bizim yapacağımızı düşünmüştü.'"

Garson kız içkilerinin durumunu kontrol etmek için yanlarına geldi. İyiydiler ama Andreno'yla ciddi bir göz teması kurarak bir dakika boyunca sohbet etti. Kadın gittiğinde Lucas, "Onu tanıyor musun?" diye sordu.

"Henüz değil."

"Burada otururken kendimi guguklu saat gibi hissettim, siz de salataların üzerinde dudak dudağa kaldınız."

"Sende ilişki biti var," dedi Andreno. "Kadınlar bunu bir saniyede anlarlar - biriyle takıldığınızı bilirler. başka biri."

Lucas garsonun arkasından bakarak başını salladı. "Hoş görünümlü bir kadın,

Gerçi. Buraya alışabilirim. St. Louis. Çok sıcak olması dışında."

Andreno omuz silkti. "Havuzunuz var."

"Havuzunuz mu var?"

"Hayır. Ama alıştım. Sıcaklığı seviyorum. Altı ay süren buz fırtınalarından iyidir. Bir keresinde Ağustos ayında Minneapolis'teydim - o zamanki yaşlı hanımımın orada akrabaları vardı ve ziyaret etmek istedi ve eyalet fuarı için gelmemi söylediler. Eyalet fuarına gittik ve neredeyse donarak ölüyordum. Üzerimde bir golf tişörtüyle dolaşıyordum.

pantolon giymiştim ve hava 12 derece falandı."

"On iki Ağustos'ta beklediğimizden biraz daha serin," dedi Lucas. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Karı severim," dedi Lucas. "Kar fırtınalarını bile severim. Kışın kuzeye giderim. Birkaç kızığım var."

Ayrılma vakti gelene kadar şehirleri hakkında konuştular. Otoparktan Porsche'ye doğru yürürlerken Andreno şöyle dedi,

"Keşke bir silahım

olsaydı." "Bıçağın

var mı?"

"Evet, ama bu..."

"Onu *bıçaklayabileceğini* düşünmüyordum," dedi Lucas. "Ama orada bir sürü ağaç var. Büyük bir ağacı kesebileceğini düşünüyordum. sopa."

"Ah. Ona sopayla vurabilirim." "Doğru."

"Keşke bir silahım olsaydı."

Botanik bahçelerinin önündeki otoparka **park** ettiler ve etrafta dolaşıp baktılar. "Porsche'unu biliyor, değil mi?"

"Belki. Muhtemelen. Eğer hatırlarsa." Andreno sokağın diğer tarafındaki evlere bakmaya devam etti. "Ne düşünüyorsun?"

"Diyelim ki etrafı kolaçan etti ve içinde yaşlı bir kadının olduğu bir ev gördü. Susturuculu tabancası var, değil mi? Diyelim ki yüz elli metre ya da iki yüz metre ötedeki bir eve gidiyor, kapıyı açtığında yaşlı kadını vuruyor ve sonra makineli tüfekle orada oturup bekliyor. Ya da Malone'a karşı kullandığı keskin nişancı tüfeği. Belki arabasını arka tarafa park eder.

onu asla göremezsin. Ross buraya geliyor ve kız onu otoparkta yürürken yakalıyor. Tıpkı Dallaglio'da olduğu gibi."

Lucas bunu düşündü ve sonra, "Bak, bütün bunları çözmek için ayları vardı. Her zaman yaptığı bir şey vardı; plan yapmak, insanlara ulaşmak, onları tecrit etmek ve sonra öldürmek. Asla beklenmedik biri değildi. Dün gece onu gerçekten beklemiyorduk ama şimdi bunu yaptığına göre... ve Malone... tüfeklere hazır olduğumuzu düşünüyor olmalı."

"Belki tüfek kullanmayacak ama o lanet şeyler beni çok korkutuyor. Geldiğini asla göremezsin. *Bir vuruşta* ölürsün.

Sen farkına bile varmadan." Bir dakika boyunca yürüdüler ve adam ekledi, "Dostum, dün gece bir şeyler olmuş olmalı. Keşke ben de orada olabilseydim, yeter ki vurulmayayım. Şu FBI'daki adamın bacağını kaybedebileceğini söylüyorlar."

"Artık böyle bir şey söylenmiyor," dedi Lucas. "Söylenecek şey, onun iyi olacağı."

"Pekâlâ. Yine de bu lanet kadın CIA'de falan olmalı. Onu kullanabilirler."

Lucas bir aşağı bir yukarı sokağa baktı. "En uca bir ekip koyabiliriz diyeceğim ama o zaman da... bu onu korkutur, eğer geliyor. Onun gelmesini tercih ederim." "Ve bir grup Ross'u mu sikeyim?" "Neye bulaştığını biliyor.... Ve evet, siktir et onu." Andreno başını salladı. "Bu çok sert, dostum." Tekrar sokağa baktı. "Tıpkı pencerede çıplak durmak gibi."

Merdivenlerden çıkıp içeri girdiler, bir görevliye kimliklerini gösterdiler, iç merdivenlerden çıkıp arka tarafa geçtiler, ışıklı Çeşme. Solda, uzun, alçak, kırmızı tuğlalı bir binanın diğer tarafında, bir grup garson masaları hazırlıyor ve ışıklandırıyordu sivrisinek kovucu tiki meşaleleri. O tarafa döndüler, daha fazla merdivenden indiler, düğme büyüklüğünde kırmızı ve mavi çiçeklerle çevrili bir kaldırıma çıktılar.

Mavi elbisesi ve ona uygun ayakkabıları, incileri ve özenle taranmış sarı saçlarıyla bir kadın garsonları denetliyordu. Gördü ki garsona bir şeyler söyledi, sonra aceleyle geldi: "Özür dilerim, bu özel bir parti."

Mükemmel yontulmuş bir burnu vardı ve bir fare teriyerinininki gibi titriyordu.

"Biz polisiz," dedi Andreno alaycı bir tavırla. Sakızını çıtlattı. "Biz... bu gece bir sorun olmadığından emin olmaya çalışıyoruz."

"Sorun mu var?" Andreno'dan Lucas'a baktı. "Ne tür bir sorun?"

"FBI'dan Sally adında bir kadın birkaç dakika içinde burada olacak," dedi Lucas giriş binasına bakarak. "O da Her şeyi açıkla. Rutin bir güvenlik kontrolü yapıyoruz. Çellolardan birinin çılgınca bir şey yapabileceğini duyduk."

DAHA FAZLASINI İSTİYORDU, onu bırakıp kırmızı ve altın kasımpatılardan oluşan dikdörtgen bir yatağın yanından, bir havuzun yanından geçip çitlerin arasından gül bahçesine girdiklerinde burnu daha da şiddetle titriyordu.

Çiçekleri. "Rinker bir ağaca tırmanmayı düşünüyor olmalı," dedi Lucas sonunda, gül bahçesinin uzak tarafına doğru yürüyüp bir yengeç-elması ağacının altında durduklarında. Arazide çok fazla eğim yoktu ama biraz vardı ve daha yüksek olan yer sol taraftaydı ve ağaçlarla kaplıydı. "Ross'a bir şey olmaz.

Rose Garden'da. Federallerin orayı koruyan üç ekibi olacak. Hepsi smokin kiralamış, teker teker gelecekler ve karanlıkta dışarı çıktıklarında onları göremeyeceksiniz."

"Gerçekten bir şey olacağını mı düşünüyorsun?"

"Sanırım... Bilmiyorum. Bu şeylerin bir ritmi var. Ben Rinker olsaydım ve Ross'un peşinden gidiyor olsaydım, hemen peşinden giderdim. Hayır. Yapmak zorunda olduğum için değil, yapmadan duramadığım için. Bitirmek için. Bitirmek."

"Ama eğer onun peşinden gitmiyorsa..."

"Bir şeyler olacak. Bir süre koyacak bir şey. Eğer Ross buraya geldiğinde kuşlar gibi özgürce dolaşıyor, insanların sırtını sıvazlıyor ve mutlu oluyorsa, o zaman Clara'nın Paris'e doğru yola çıktığını düşünmeye meyilli olurum. Ama eğer başını öne eğmiş ve kürek kemiklerini birbirine kenetlemiş bir şekilde dolaşıyorsa... bunu görmek ilginç olacak."

SAĞDA, önünde daha fazla havuz bulunan cam ve çelik Climatron kubbesini görebiliyorlardı. O tarafa doğru ilerlediler.

"Buradan pek bir şey göremiyorum, çok fazla çalı var," dedi Andreno.

"Diğer taraf daha iyi olurdu," diye kabul etti Lucas. "Bir atıştan bakış açısı."

Bir havuzun yanında durdular. Köşeden birkaç metre ötede, çıplak dans eden kadınlardan oluşan iki bronz heykel suyun üzerinde asılı duruyordu. Andreno, "Şunun tokmaklarına bak," dedi.

Lucas gülmek zorunda kaldı çünkü aynı düşünce onun da aklından geçmişti. "İkisinin de göğüslerine baksana."

Yürüdüler. Yürüdüler. Elleri ceplerinde.

"Rinker burada olmayacak," dedi Andreno bir iki dakika sonra. "A: Bundan haberi yok. B: O çok korunuyor."

"Levy konusunda bizi kandırdı, Malone konusunda bizi kandırdı, Dallaglio konusunda bizi kandırdı - bunların hiçbirini yapamaması gerekirdi.

şeyler. Zeki olduğunu biliyorduk ama hazır olduğumuzdan çok daha zekiymiş," diyor Lucas. "Hiçbir şeyi kaçırmıyor."

Andreno onun arkasından baktı. "İşte Sally. Ve Tanrım, işte Mallard - kamyon çarpmış gibi görünüyor."

"Dostum, ben sadece... sanırım biri Weather'ı öldürse kafam patlar," dedi Lucas. "Hadi gidip onunla konuşalım."

"Federallerin söyleyip durduğu şey neydi? *Gösteri zamanı.*"

MALLARD FİZİKSEL OLARAK titriyordu, acımasızca mutsuzdu.

"Bugün ve yarın için buradayım. Cenaze yarından sonraki gün."

"Ne yaptığımızı anladın mı?" Lucas sordu.

"Evet. Sally... bir nevi yönetici oldu. Bunu daha önce görmemiştim."

Lucas ona küçük, solgun bir gülümsemeyle sırıttı. "Diğer herkes yaptı. Herhangi bir tartışma bile olmadı - o sadece işi devraldı."

"Aferin ona," dedi Mallard. Lucas'ın görebildiği diğer ajanlar ve ajan olmayan birkaç adam gibi o da smokin giymişti. O ve Andreno spor ceket ve pantolon giymişlerdi.

mokasen ayakkabılar. Lucas kendini laleler kongresindeki bir turp gibi hissetti. "Sence gelecek mi?"

"Bunu anlayamıyorum," dedi Lucas. "Şu ana kadar gördüğümüz kadarıyla, hamlelerini

Meksika'da vuruldu. Bunları düşünmek için birkaç ayı vardı ve ortaya çıkıp ortalığı yakıp yıkmaya başlaması karakterine aykırı."

"Dün gece de öyle yaptı," dedi Mallard.

"Ama dün gece bunun olacağını tahmin etmemiştik," dedi Lucas. "O şey

Dün geceyle ilgili olarak -bunu ancak daha sonra görebildik- Dallaglio'ları acele bir şekilde besleyebilecek bir bilgi kaynağına sahip olmasıydı,

Onu gerçekten arayabilecek ya da onun arayabileceği biri. I

Aslında Dallaglio'lar açısından koşturmak harika bir fikirdi.

görüş alanından. Görüş alanından çıktığında şansı kalmamıştı. Ama... nereye ve ne zaman gideceğini biliyordu. Kesinlikle."

"Sally bana telefon fikrinden, Ross'u aramaktan bahsetti."

"Ve işte geliyor," dedi Lucas. Sally onlara doğru yürüyordu, üzerinde dar, koyu bordo bir elbise vardı, yaka kemiklerinin altından başlayıp ayak bileklerine kadar iniyordu ve yanları yırtmaçlıydı. Elinde küçük, siyah bir çanta vardı ve Lucas bunun tabancası olduğuna karar verdi, çünkü elbisenin altından görünmeden kalem alamazdı. Kadın yaklaşırken Lucas şöyle dedi,

"Güzel çanta."

Ona gülümsedi. "Temizlenebileceğimi düşünmedin, değil mi?"

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Ross ve burada neler olup bittiği hakkında konuşuyorduk."

"Eğer gelirse, onu yakalayacağımızı düşünüyorum. Her yerde hareket eden ekiplerimiz var."

Lucas uzaklara baktı, pembe bir güle gözlerini dikmiş onu incelemeye çalışıyordu. Ona bakıp beklediler ve sonunda, "Bir türlü çivileyemiyorum," dedi.

Aşağı. Bir sonraki adımda ne yapacağını kestiremiyorum. Bilmem gerekenleri bilmediğim için daha önce de engellenmişim. Ama hiç aptal gibi hissetmemiştim. Kendimi moron gibi hissediyorum."

"Göreceğiz," dedi Mallard. Lucas'ın omzunu sıvazladı ve solgun bir gülümsemeyle, "Salak," dedi.

DAHA FAZLA İNSAN GELİYORDU, smokinli erkekler, parti elbiseleri giymiş kadınlar. Tuğla binanın önünde küçük bir pop orkestrası kurulmuştu.

Air Supply'ın "Making Love Out of Nothing at All" şarkısının sanki orijinali yeterince kötü değilmiş gibi daha da orkestrasyonlu bir versiyonuyla başlayan bir düzine uzun saçlı erkek ve kadın.

Lucas ilk birkaç ölçüden sonra uzaklaşmaya başladı ve Sally onun ardından, "Müzikten hoşlanmıyor musun?" diye sordu.

Lucas, "Ne zaman Air Supply çalarak başlasalar, Hooters'a geçme riskleri var," dedi.

Sally dedi ki, "Vay canına. Rock 'n' roll mu dinliyorsun?"

"Bu rock 'n' roll değil. Bu rock. Birlikte büyüdüğüm müzik. Tıpkı senin gibi."

Ona baktı, yeniden ayarlama yaptı ve şöyle dedi: "Sanırım her zaman senden daha ya lı insanların Big Band ya da bir şey. Caz."

"Tanrım, Sally, hatırlayabildiğim ilk müzik Stones'tu. Ben doğduğumda Mick Jagger muhtemelen lisedeydi." "Evet, ama..." Onun arkasından baktı. "Ross'lar."

Lucas daha hızlı bir şekilde uzaklaşarak g l bahçesinin kenarına kadar gitti ve Ross'ları izledi. John Ross siyah üzerine siyah, Avrupa tarzı çentiksiz bir smokin giyiyordu. Treena'nın üzerinde krem rengi, kenarları kabarık bir elbise vardı.

7-Eleven için Versace taklidi gibi hem pahalı hem de pejmürde görünüyordu. Ross birkaç kişiyle el sıkı tı ve kabul görmüş görünüyordu. Eğer onun bir serseri olduğunu biliyorlarsa, en azından sahne sanatlarına verdiği desteği takdir ediyorlardı.

Lucas orkestranın arkasındaki binanın çatısında bir hareket gördüğünde onu izliyordu. Bir kafa. Sonra bir kafa ve bir adam. Kızıl saçlı adam ve yanında başka bir adam. Lucas onlara doğru bir el kaldırdı ve kızıl saçlı adam bir tüfek taklidi yaptı. Güzel.

Andreno elinde parmak yiyeceklerle dolu plastik bir tabakla geldi. "Masaya ge seniz iyi olur. En iyisi çabuk bitiyor. Ezme küçük yuvarlak sarı krakerlerle birlikte tavsiye edilir."

"Seninkilerden birini ver," dedi Lucas. Küçük sarı bir kraker ve tavsiye edilen ezmeyi denedi. Ama pek i tahı yoktu. Gece serinlemekten ziyade ısınıyor gibiydi ve çok sayıda yakışıklı orta ya lı kadın ustaca ten gösterileri yapıyordu. Lucas ve Andreno onlarla birlikte g l bahçesinin etrafında saat yönünde ilerlemeye ba ladılar.

G   eden kazlar. Ross'lar saatin uzak tarafındaydı ve öyle de kalmaya devam ediyorlardı ama Ross, Lucas'la bir kez göz göze gelip ba ını salladığında yüzüne sığ, asık suratlı bir g l msemi yerle mi ti.

Saat mekanizması g l bahçesinin etrafında dönmeye devam etti, yelkovan kadar yava tı, insanlar toplanıyor ve konuşuyorlardı, ama her zaman

Birkaç dakika sonra hareket eder gibi oldu. Daha fazla insan ortaya çıktı ve kalabalık yoğunla tı a, daha fazla tiz ses duyuldu.

smokinli bir kalabalığa eşlik ediyor gibi görünen kadınsı kahkahalar ve parti elbiseleri, zengin insanlar ve kendini beğenmişler -Lucas, Rinker'ın boyuna ve yapısına yakın olan kadınları kontrol etti. Birkaç tane vardı ama hiçbiri o değildi.

Saat sekiz buçukta parti zirveye ulaşmış, gezinti devam ediyordu. Lucas bir süre sonra saat yüzünün tam ortasında orkestranın şefleri olduğunu fark etti: Şef, başkan, birkaç kemancı, hepsi de uzun tüylü ve Kültürlü tavırlar, ağır kapaklara ve yuvarlanmış gözlere yol açan bir tür bahçe neşesi.

Sonra Andreno dedi ki, "Sanırım aşık oldum."

Lucas baktı ve "Tanrım, kız on dört yaşında," dedi.

"Ama o kırk yaşında gibi düşünüyor. Mor balık yumurtası ister misin?" "Bu parti senin için fazla iyi."

"Bu mümkün. Sana hiç İngiltere Prensi'nin buraya geldiği ve benim de güvenlik görevlisi olmam gerektiği zamanı anlatmış mıydım? Bu smokini giyiyordum ama Jokey şortum kışımın çatlağına kadar giriyor ve taşaklarımı boğuyordu...."

Lucas hafif bir eğlenceyle dinledi ve sonra fark etti... "Ross nerede?"

Andreno cümlelerin ortasında durdu, etrafına bakındı ve "Üç dakika önce şu yengeç elması ağacının altındaydı" dedi. İkisi de bahçenin tepesine, tuğla binadan uzaktaki ucuna doğru baktılar. Ağacın altında iki adam durmuş konuşuyorlardı ama ikisi de Ross değildi. Treena Ross da gitmişti. "Belki teneke kutudadır."

"Çalıkların arasına işemedikleri sürece hayır," dedi Lucas. İkisi de ilerliyor, Sally ve Mallard'ın yanından geçiyorlardı. Yanlarından geçerlerken Lucas, "Ross gitmiş. Onu gördün mü?"

İkisi de bakıp Lucas ve Andreno'nun yanına düştüler ve Sally, "Kahretsin. Tam oradaydı." Dördü bahçenin tepesine, yengeç elmasının altındaki iki adama doğru ilerledi. Lucas

"John Ross ve karısını göreniniz var mı? Oldukça acil bir durum."

İçlerinden biri, "Evet, sanırım Climatron'daki orkidelere bakmaya gittiler. Treena'nın bir çeşit broşürü vardı, özel bir orkide sergisi."

Hepsi o tarafa baktı ve Treena Ross'un kapıdan geçerek Climatron'a girdiğini, John Ross'un da bir adım gerisinde olduğunu gördü. Lucas onlara bağırdı, "ROSS: BEKLE."

Ama Ross gitmişti, kapı kapanıyordu ve Lucas kaldırımdan aşağıya doğru koşmaya başladı, koşabildiği kadar hızlı koşuyordu, Andreno arkada kalıyordu, Sally Andreno'nun birkaç adım gerisindeydi, topuklu ayakkabılar onu engelliyordu, Mallard onun arkasındaydı, Sally bağırarak

Telsizden anlaşılmaz bir ses geldi ve Lucas kapıya yaklaştığında üç flaş, namlu flaşı gördü ve belli belirsiz bir ses duydu

"Onu yakaladı, içeride, dağılın, her yeri kapatın..." diye bağırdı. Ve kapıdan çıktı.

Climatron tam anlamıyla bir ormandı, bambular, palmiyeler, kurbağalar ve muhtemelen lanet olası bir kakadu, diye düşündü. İçeri girdiğinde Treena Ross'un çığlıkları tiz ve yakındı ama onu göremiyordu. Çakıllı bir kaldırımdaydı ve 45'liğini çekip koşmaya başladı.

kaldırımdan aşağı indi, sağa doğru bir kavisi takip etti ve sonra merkeze doğru geri döndü. Virajı döndüğünde Treena Ross'un alçak bir bambu duvara yaslanmış olduğunu gördü, ayaklarının dibinde bir ceset vardı, krem rengi elbisesi kanla lekelenmişti.

Lucas'ın geldiğini gördü ve çığlık attı, "Şu tarafa gitti, şu tarafa gitti, ağaçların arasında. Ağaçların arasında, John'u vurdu, ambulans çağırın."

Andreno hemen arkasındaydı, elinde bir telefon vardı ve ambulans çağırıyordu, Lucas, "Burada Treena'yla kal," dedi ama Andreno kolundan tutup, "Buradan çıkmalısınız dostum, dışarı çıkmalısınız. Burada seni öldürür, onu asla göremezsin ama onu içeride hapsedebiliriz."

Lucas etrafına bakındı ve sonra John Ross'un yanına diz çöküp onu yuvarladı. Ölmüştü, kafasının arkasına yakın mesafeden üç kurşun isabet etmişti.

Yüzünde ve alnında büyük çıkış yaraları vardı. "Gidelim," dedi Andreno'ya. "Silahınız yok, Bayan Ross'u buradan çıkarın." Kapıya doğru koşup dışarı çıktı ve bağırmaya başladı: "Binayı mühürleyin, binayı mühürleyin, dağılın ve binayı mühürleyin..."

Mallard, Sally ve Derik çoktan harekete geçmişlerdi, Derik Lucas, Mallard ve Sally sola doğru giderken, iki smokinli adam daha kalabalığın arasından koşuyor, daha fazla silah geliyordu. Rinker'ın

Lucas, hızlı bir kaçış için ayarlandıysa kaçmak için zamanı var, diye düşündü ama bundan daha fazla zamanı yoktu. Eğer yavaşlasaydı, eğer donup kalsaydı.

Binanın etrafında koşullar, başka bir çıkışı geçtiler ve Lucas omzunun üzerinden Derik'e bağırdı, "Bunu engelle, bunu engelle..." ve Derik arabayı durdurdu ve Lucas yoluna devam etti. Arka tarafta bir çıkış daha vardı ve oraya geldiğinde Sally'nin diğer yönden geldiğini gördü.

"Ne?" diye bağırdı.

"Onu içeri almış olabiliriz, kaçan kimseyi görmedik."

"Daha fazla insan getirin, herkesi buraya getirin. Ross vuruldu, Ross öldü..."

Sally telsizdeydi, Lucas'ın görebildiği herkes koşuyordu ve Climatron'un jiklesini sıkıyorlar.

Ve sonra bir ajan bağırdı, "Pencere! Kırık bir camımız var."

Lucas'ın kalbi sıkıştı ama o tarafa doğru koştu. kubbe, manzaranın üzerinde, beton bir istinat duvarının üzerinde duruyordu. Beton duvarın üzerinde, bir grup pencereden birinin kırılmış olduğu görülüyordu.

"Lanet olsun." Lucas etrafına bakındı. "Biri bana adım attırsın."

Ajanlardan biri silahını kılıfına soktu ve eliyle bir adım attı. parmaklarını birbirine geçirdi ve Lucas'ı duvardan yukarı kaldırdı. Lucas tepeye doğru bir hamle yaptıktan sonra pencereye doğru uzandı. Camda içeriden kadın büyüklüğünde bir delik açılmıştı. Bunu yaparken kendini kesmiş olmalı, diye düşündü. Camın üzerinde bir kan lekesi vardı.

"Sanırım bayıldı," diye bağırdı. "Kanaması var. İçeride olma ihtimaline karşı burayı kapatmalı ve sonra parka dağılarak onu itip itmeyeceğimize bakmalıyız. O yakın.... Gidelim, gidelim...."

Sally on beş saniye içinde onları organize etti ve Climatron'un arkasında geniş bir grup halinde ilerlemeye başladılar, karanlıkta yayılıyor, koşuyor, önlerine çıkan her şeyi arıyorlardı. Lucas orada kaldı. kubbenin içindeki ormana bakıyordu. Daha fazla cam kırmak istemedi ve sonunda duvardan aşağıya inip ön tarafa doğru koşmaya başladı.

Treena Ross yerde oturuyordu, Andreno da onun yanındaydı. "Onunla kal," dedi Lucas ve kubbenin içine girdi. Kapı arkasından tekrar hareket etti ve Derik elinde tabancasıyla oradaydı. "Bunu yapamayız Lucas. Zırhlı bir ekibe ihtiyacımız var. Eğer kız buradaysa en az birimizi, belki de ikimizi birden öldürecektir."

Lucas bunu on saniye, on beş saniye düşündü. Rinker'ın burada kapana kısılmasına izin vermesi çok ilginçti, eğer verdiyse... ama o zaman çok sayıda polis beklemiyordu.

"Haydi," dedi Lucas. Kubbeye doğru ilerlemeye başladı.

"Lanet olsun," dedi Derik.

"Ben seni korurum," dedi Lucas. Aceleyle patikadan aşağı indi, Ormanda ilerlerken sahte bir uçuşun ve şelalenin yanındaki patikada duran bir tabanca gördü, "Silah" diye seslendi ve yönünü bulmaya çalışarak yoluna devam etti. Sonunda bir bambu yığınının arasından tırmanarak Rinker'ın kaçtığı arka cama doğru ilerledi. Derik onu takip etti.

Silahını havaya doğrultmuş, ağaçların arasında bir hareket olup olmadığına bakıyordu. Lucas kırık pencerenin yanına çömeldi ve Derik "El fenerin yok mu?" dedi.

"Araba anahtarlarınız için şu şeylerden var... kilidi görmek için." "Ver bana."

Lucas küçük ışığı penceredeki kan lekesine tuttu ve sonra ışığı Derik'e geri verip, "Hadi," dedi ve tabancasını kılıfına soktu.

"Ne..."

"O burada değil. Ama öyleymiş gibi davranmanı istiyorum. Dışarı çıkıp Andreno'yu çağırmanı ve içeri girip benimle konuşmasını, onu avladığımızı, belki de köşeye sıkıştığını söylemeni istiyorum. bodrum, ama onu buraya getirin. Sen Bayan Ross'la kal. Tamam mı?"

"Tamam, ama-"

"Soru sorma. Andreno'yla konuşurken çok heyecanlı olmalısın. Onu buraya getirin."

"Sence-"

"Soru sorma."

DERİK DIŞARI ÇIKTI, Lucas ise kapının hemen içinde bekledi. A
Bir dakika sonra Andreno aceleyle içeri girdi. Lucas onun kolunu
yakaladı. "Ambulans geliyor mu?"

"Evet. Duyabiliyorum."

"Oraya gidip Treena Ross'u kucağına almanı ve ona doğru taşımanı
istiyorum. Ama onu çantasından ayırmalısın ve eğer bir şey söylerse bana
dön ve 'Çantasını getir' diye bağır.
sonra devam et. Tamam mı?"

"Ne..."

"Birkaç dakika içinde söylerim. Onu al ve gül bahçesine ya da çıkışa
götür. Sağlık görevlilerine şokta olduğunu söyle. Ama onu bir dakikalığına
çantasından ayırmalısın.

Ve bunu insanlar hala tavuk gibi koştururken yapmalıyız.

Haydi: Gidin."

Andreno başıyla onayladı ve dönüp kapıdan dışarı koştu. Lucas da
onunla birlikte dışarı çıktı ve siren seslerini duyup etrafındaki yüz kümesini
gördü.

yengeç-elma ağacı. Harika bir bağış kampanyası, diye düşündü. Bunun
için iyi bir para kazanmaları gerekiyor. Bir sürü reklam olacağı kesin.

Treena Ross hâlâ yerdeydi. Andreno onu kucağına aldı, bunu yaparken
çantasına bastı, doğruldu ve başladı
yüz metre ötedeki çıkışa doğru koşuyordu. Lucas, Treena'nın, "Çantam,
çantam..." dediğini duydu.

Andreno ağırlığıyla sendeledi, yarı döndü ve "Biri çantasını getirsin"
diye seslendi.

Lucas çantayı aldı ve Andreno koşmaya devam ederken çantayı açıp
içinde cep telefonunu buldu. Telefonu açtı, menüde gezindi, telefon
numarasını buldu ve telefon numarasını

Avucunun içinde. Sonra kapattı, çantasına geri koydu ve Andreno'nun
peşinden koştu. Onları çıkışa doğru yarı yolda yakaladı ve Treena'nın,
"Yürüyeblirim, yürüyeblirim," dediğini duydu. Lucas çantayı Treena'nın
kollarına bıraktı ve Andreno oflayıp puflayarak onu yere bırakıp, "Sen
Elbette. Sağlık görevlisine seni kontrol ettirmelisin...."

Bir grup kadın yengeç elmasından yola çıkmıştı ve Andreno
seslendi: "Biriniz Treena Ross'la ilgilenebilir mi? Onu bir ambulansa
götürün."

"Kocam," diye seslendi Treena. "Benim kocam."

Yardıml eden kadınlar etrafını sardı ve Lucas ile Andreno Climatron'a geri döndü. "Bu da neydi böyle? Onu taşımak beni öldürdü. O hafif değil."

"Hadi." Lucas onu koşarak kubbeye götürdü, Mallard ve Sally'yi birlikte buldular, ikisi de telefonla konuşuyordu. Lucas onlara el sallayınca ikisi de telefonu kapattı ve Mallard, "Daha fazla St. Louis polisi geliyor," dedi.

"Orada değil." Sonra tekrar düşündü. "Ama bırakın gelsinler ve burayı dağıtsınlar. Gerçekten ihtiyacımız olan şey..." O

Sally'ye döndü ve acilen, "Şu helikopterleri getirebilir misin? Şimdi mi?"

"On beş dakika," dedi. "Biz Lambert'e varana kadar dönmüş olurlar."

"O zaman gidelim."

"Bana neler olduğunu anlat," dedi Mallard. Yeterince hızlı hareket etmiyordu.

Lucas, "Bunu açıklamak için fazla zamanım yok çünkü havalanmamız gerekiyor. Ama bu gecenin en büyük sürprizi şuydu,

Rinker buradaydı, tamam, ama bizden *çok önce*. Belki bu gece ya da büyük ihtimalle öğleden sonra. O telefon konuşmalarını hatırla.

Saat üçte ülkenin öbür ucundan mı geliyor? Evliliği kötü giden Treena Ross içindi. Treena'nın

çünkü eski eşlerden biri bir vur-kaç olayında ölmüştü.

Kaçmak. Ross'un operasyonu hakkında öylece çekip gidemeyecek kadar çok şey biliyor olabilirdi. Ross onun çekip gitmesine *izin* vermeyebilirdi.

Rinker uzaklaş."

"Peki kim...?" Mallard başladı. Sonra: "Onu *Treena Ross* mu öldürdü?"

"Bu doğru," dedi Lucas. "Rinker'dan bir silah aldı ve içeri taşıdı ya da Rinker silahı onun için bir çalılığın içine falan bıraktı.

Kubbe. Sonra Rinker bir süre önce buraya geldi, pencereyi kırdı ve

arkasında biraz kan bıraktı. Kan üzerinde DNA testi yaptığınızda,

tişörttekiyle aynı çıkacaktır, size söz veriyorum.

Patsy Hill'in evinde üzerinde Meksika etiketi olan kanlı gömleği bulduk. Ve kubbenin içinde bir silah bulduk, Derik ve ben, ve ben

Dichter'i öldüren silahla Ross'u öldüren silahın aynı olacağına söz veriyorum. Yani Treena Ross'un mükemmel bir mazereti var.

ve Ross öldü, ve biz bunun geldiğini hiç görmedik çünkü Rinker'ın ortaya çıkmasını bekliyorduk. Ross da öyleydi. Herkes ...ama bunu uzun zamandır ayarlamışlardı."

"Ve Dallaglio'nun havaalanı pususundan önce Ross'a yaptığı arama..."

"Evet. Ya gerçekten Treena'yla konuştu ve mesaj bıraktı ya da Ross'la konuştu, Ross da Treena'ya söyledi... Treena da Rinker'a tüyo verdi. Treena muhtemelen şehir dışına çıkarken Executive Air'i kullandıklarını bile biliyordu, bu yüzden Rinker mekânı çok önceden keşfetmiş olabilir."

"Tanrım. Şimdi konuşacaklarını mı sanıyorsun? Treena ve Rinker."

"Bahse girerim, Treena'nın çantasındaki cep telefonunun numarasını aldım. Her şeye bahse girerim ki telefon çalındı ve Rinker her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için arayacaktır ya da Treena onu arayacaktır. Eğer helikopterdeysek..."

"Gidin," dedi Mallard. "Hadi gidelim."

Çıkışa doğru koşarlarken ve Sally helikopterleri aramak için telefonunu çalıştırmaya başladığında, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Ross kafasının arkasından vuruldu - eğer biliyorsanız Climatron'un içinde bir durum var, bu doğru değil, eğer içeri tersten girmediyse. Ama asıl önemli olan penceredeki kandı," dedi Lucas.

"Ne olmuş ona?"

"Kupkuruydu."

"Kuru."

"Bir süredir oradaydı - beş dakikadan çok daha uzun bir süredir. Rinker iki saattir burada değil."

SALLY'NİN DEDİĞİ GİBİ, flaşörlerle ve ara sıra inatçılara siren çalarak LAMBERT'E KOŞMAK on beş dakikadan biraz fazla sürdü, ayrıca aşağıya inmek için iki veya üç dakika daha Helikopter tesisine giden yol. Üç helikopterleri vardı ama hiçbiri henüz bir bıçak bile çevirmiyordu. Mallard öndeki kamyonundan inip helikopter kulübesinin içine koştu ve çığlıklarını duyabildiler. Pilotlar, yardımcı pilotlar ve teknisyenlerden oluşan dokuz adam, kasklarını takarak aceleyle yan taraftan uçaklarına doğru ilerlediler. "İki Helikopter başına bir kişi," diye bağırdı Mallard. "Kim kiminle gitmek ister?" Sally, "Ben Lucas'la gideceğim. O şanslı."

"Git, git..."

Botanik bahçelerinden ayrıldıktan yirmi beş dakika sonra St. Louis üzerinde havalandılar ve Mallard'ın talimatıyla I-64 boyunca yayıldılar. Mallard'ın kendisi de şehir merkezinin üzerinde geziniyordu. Lucas ve Sally Forest Park'ın batısında, iç kuşağın ışıklarını görebilecekleri 170. Otoyol'da beklerken, üçüncü helikopter de dış kuşağın ötesinde, batıda bekliyordu.

"Doğu-batı yönünde iyiyiz ama kuzey-güney yönünde giderse oraya varmamız biraz zaman alır," diye bağırdı Lucas Sally'ye.

"Uzun sürmez," dedi Sally başını sallayarak. "Ve eğer ana gövde boyunca ilerliyorsa, burada, bir dakika içinde onun üzerinde olacağız. Birimiz-" Onun

Telefon çaldı, kulağına götürdü, dinledi, birkaç kelime bağırdı, kapattı ve şöyle dedi: "Treene'nin telefonu Crestwood diye bir yerde bir adama kayıtlı. Telefon cevap vermiyor, sadece bir telesekreter ve polisler yolda. Eğer eve zorla girilmişse, sorun yok demektir."

"Biz iyiyiz," dedi Lucas. "Buna inan."

Pilotların arkasındaki teknisyen, yerel bir harita ile bir radyo alıcısını birleştirmiş gibi görünen bir bilgisayar ekranına bakıyordu. O

ara sıra telsizle konuşuyordu.

Otuz dakika boyunca böyle geçti. Gökyüzünde oturuyor, aşağıdaki arabaları izliyor, gürültü yüzünden pek konuşmuyorduk.

Sally bir keresinde şöyle demişti: "Missouri'den kemere kadar her şeyi görebildiğiniz zaman çok güzel oluyor."

"Missouri nerede?"

"Kuzeydeki ve batıdaki hat, eğriyi görebiliyorsunuz - gerçekten de Mississippi'den güneye doğru yola çıktık ama son dakikada büyük bir koşu yaptık."

"St. Louis'i neredeyse bir yarımada haline getiriyor."

"Evet... Uçaklardan nefret etmesiyle ünlü bir adam için oldukça sakın görünüyorsun."

Lucas, "Helikopterler nedense beni rahatsız etmiyor. Bunların hiçbirinin mantıkla ilgisi yok, bu..."

Sonra telefon çaldı, bilgisayar ekranı aydınlandı ve Teknisyen pilotlarla hızlı hızlı konuşmaya başladı ve helikopter hızlanarak doğruya doğru havalandı, Lucas, "Ne? Ne?" diye bağırdı.

"Birisi cep telefonundan cep telefonuna konuşuyor. Bayan Ross'un telefonu şehir merkezinde, ama ikincisi hemen doğumuzda, hareket ediyor,

Hücreyi bulduk, onu ayarlıyorum, onu ayarlıyorum... Onu buldum."

"Nerede o?"

"Hareket ediyor, hareket ediyor...." Sonra bir ağızlıkla pilotlarla konuşuyordu, pilotlar da cevap veriyordu ve helikopter sola doğru büyük bir dönüş yaptı, dönüyordu, dönüyordu, alçalıyordu, batıya dönüyordu, yavaşlıyordu...

"Bazı polisler geliyor.... Şuradaki araba grubunu görüyor musun? Kız orada, sanırım dört ya da beş araba, polisler bir mil ötede, onu yakaladık, onu yakaladık..."

RINKER benzin istasyonundaydı, ölen kocasının yasını tutarak ağlayan Treena Ross ile konuşuyordu ki Helikopter. Rinker gençlik yıllarında St. Louis'in kötü bölgelerinde yeterince uzun süre yaşamıştı ve bunun ne olduğunu biliyordu: bir tür garip

Sanki biri avuçlarını açmış göğsüne vuruyormuş gibi bir ses çıkardı.
"Polisler!" dedi ve telefonu kapattı.

Treena'nın telefondan kurtulacak kadar bilgili olduğunu umarak,
Davenport'u hızla düşünerek... ve sonra ileride bir alışveriş merkezinin
ışıklarını gördü, ince bir

Bir umut pırıltısı, sadece bir olasılık, ve aniden gaza bastı ve trafiği kesti ve
tükenmesine izin verdi, araba acımasız bir hızda neyin açık ağzına doğru
ivme kazanıyor

Rinker bir park rampası olduğunu umuyordu. Bir park rampası, bir
tünel ya da başka bir şey olmalıydı; yüksek sesle, "Park rampası,
lütfen Tanrım, park rampası," dedi.

Bir dakikadan fazla uzakta değildi....

LUCAS onun havalandığını **gördü**, trafikte kırık bir araba gibi ilerliyordu.
saha koşucusu bağırdı, "Peşimizde. Üstüne çıkın, üstüne çıkın."

Bir pilot ona baş parmağıyla işaret etti ve helikopteri çığlık çığlığa bir
sürüşe çıkardı, ancak sadece yavaşça yer kazandılar ve sonra
Lucas, Rinker'ın siyah arabayı yüzlercesinin içine doğru ittiğini fark etti;
siyah bir kuyruklu yıldız, uzun farlarının ölü beyaz ışığını yakalamak
istercesine cadde boyunca ilerliyordu.

Teknisyen mikrofona konuşuyor, arabayı tarif ediyor, aksiyonu
anlatıyor ve sonunda harita üzerinde güncellemeler yapıyordu.
kapanmaya başladı. Sonra ilerideki tüneli ya da her neyse onu gördüler ve
Lucas, "Şu tünel şeyine doğru gidiyor," dedi.

"Otopark binası," diye bağırdı yardımcı pilot. "Alışveriş merkezinin
otoparkı."

"Bizi aşağı indir, bizi aşağı indir, tam ağzında, bizi orada yenecek, beni
dışarı çıkar ve sonra geri dön ve onu ara
koşuyor."

Ve düşerken Sally'ye: "Annie, silahını al."

RINKER helikopteri son anda tam üzerinde **gördü**,

Neredeyse önünde, tünelin girişinde, ama yanından hızla geçti, frene bastı, direksiyona savruldu, hızını bir park yerine girebilecek kadar düşürdü ve en uçta üç kişinin birlikte yürüdüğünü gördü.

Alışveriş poşetleri, içlerinden biri arabasının anahtarlarını şingırdatan bir adam. Tekrar gaza basarak o tarafa doğru gitti.

Aile onun geldiğini görmüş ve çok hızlı gittiğini anlamış ve içgüdüsel olarak kendilerini bir minibüse yaslamışlardı ve kadın tekrar frene bastı ve arabadan atlayıp onlara doğru ilerlemeye başladı ve sonra kışına bir şey çarptı. Beyzbol topu gibi bir şey. ve o da yere düştü.

LUCAS DIŞARIDAYDI ve tünele doğru koşuyordu, Benz'in sağa döndüğünü gördü ve daha hızlı koştu, Sally arkasına düştü, bir sütunun etrafından park yerine geldi ve Benz'in sonunda aşağıda olduğunu gördü ve Rinker

dışarı tırmanıyordu. Hiç düşünmeden 45'likle onu takip etti ve tek el ateş etti ve kadın yere düştüğünde, yuvarlandığında ve sonra sürünerek ayağa kalktığında ve üç sivilin yanında dururken, iki yetişkin ve bir çocuk gibi görünen, belki on yaşında bir kız çocuğu ve Rinker ona bağıırıyordu, "Diğer tarafa git. Diğer tarafa koş."

Lucas bağıırdı, "Vazgeç, vazgeç."

Rinker bağıırdı, "Diğer tarafa kaç Davenport, tünelden geri kaç yoksa yemin ederim bu insanları öldürürüm, üçünü de gözlerinin önünde öldürürüm."

Lucas yavaşladı, hâlâ ilerliyordu ve "Clara, yaralısın, vazgeç Clara..." diye bağıırdı.

Sally kapandı ve "Rinker..." diye bağıırdı.

Sonra dehşet içinde Rinker'ın tabancasını yetişkinlerin en büyüğünün başına doğrulttuğunu ve tetiği çektiğini gördüler.

bir arabadan sekip yere düşerken, silah sesi yankılandı.

Rinker silahı kadına doğrulttu ve kadın

"Sırada annem var, Davenport, sonra da çocuk. Sırada annem var, şimdi kaç yoksa onu patlatırım."

Silahlı, kollarını havaya kaldıran anneye doğrulttu. Yüzünü buruşturdu ve çığlık atarak geri çekildi; geri geri gitti ve düşen kocasına takılıp yarı yarıya düştü ve Rinker çığlık attı, "İşte o gider...."

Lucas, "Gidiyoruz," diye bağırdı ve Sally'nin kolunu tuttu ve Rinker, "Kaç yoksa onu öldürürüm, onu öldürürüm, tünelden kaç, kaç..." diye bağırdı.

Koştular.

Adamı **vurduğunda**, adam anahtarlarını düşürmüştü ve Rinker silahı annesine doğrultarak, "Araba nerede? lanet olası araba?" Kadın Dodge minibüsü işaret etti ve Rinker bacağını minibüse doğru sürükledi, bacağı çalışmıyordu ama zıpladı, sürükledi ve minibüsün kapısını açtı ve çığlık attı. "Getir içeri gir, içeri gir yoksa seni öldürürüm. Gir içeri."

Anne ve çocuk arabaya bindiler ve Rinker onlara yolcu tarafındaki ayak boşluğuna uzanmaları için bağırdı, onlar da sürünerek arabaya bindiler ve Rinker motoru çalıştırdı ve park yerinden yavaşça çıktı ve hızlandı, sonra yavaşladı, bir köşeyi döndü, bir köşeyi daha döndü ve caddeye çıktı.

Tepesinde bir helikopter asılı kaldı, ama arkasında kaldı, sonra bir tane daha geldi ve sonra bir sonraki sokaktaydı ve arkasında koşan bir adam gördü ve Davenport olduğunu fark etti ve hızlandı, bir köşeyi döndü, tekrar hızlandı, iki blok, tekrar döndü ve tekrar, Davenport artık çoktan gitmişti, ayak bölmesindeki kadına, sesi bir testere gibi, olabildiğince çirkin ve gaddarca, "Lanet olası yerde kal yoksa beynini dağıtırım. Orada kal, duydun mu? Duracağım ve arabanın hemen dışında olacağım."

Kadın arabayı caddeden çekerken inledi. Muhtemelen alışveriş merkezinden en fazla on blok uzaktaydı ama

Davenport minibüsü görmüştü, diye düşündü ve minibüsten inmek zorunda kaldı.

Sol tarafta bir bar vardı ve bir adam dışarı çıkmış, turuncu bir kamyonete doğru yürüyordu.

El boyaması. Yanına yanaştı ve dedi ki, "Yerde kal, duydun mu? Yoksa seni öldürürüm."

Kendini kamyonundan dışarı çekti, ayaklarının ezildiğini hissetti. ayakkabısının tekinin kanla dolu olduğunu, poposunun da kanla ıslandığını fark etti ve bacağını kamyonun arkasından dolaştırarak adamın bulunduğu sürücü tarafındaki kapıya doğru sürükledi. Sadece içeri giriyorum.

Kadın geldi ve adam biraz irkilerek "Merhaba" dedi ve kadın silahı ona doğrultarak "Bin" dedi.

"Oh, kahretsin... Evet."

Adam bindi ve kadın dedi ki, "Sürünerek geç. Çabuk ol."

Adam sürünerek karşıya geçti ve kadın "Anahtarları sürücü koltuğuna bırak." dedi. Adam bırakmış, kadın da onu başından vurmuş ve adam cama çarparak ölmüş.

Minibüse doğru bağırды, "Sana aşağıda kalmanı söylemiştim." ve minibüsün camına susturuculu bir el daha ateş etti, cam kırıldı ama başka bir şey isabet etmedi ve anne haykırırken, Rinker sürünerek kamyonete bindi, aracı çalıştırdı, geri gitti ve uzaklaşmaya başladı.

Üç blok ötede aynaları izlerken Davenport'a dair hiçbir iz görememişti. Bir köşeyi döndü ve arka sokaklarda kalarak alışveriş merkezinden dama tahtası şeklinde uzaklaştı. Bir keresinde, daha büyük bir caddede, alışveriş merkezine doğru yanıp sönen bir ekip arabasının ışıklarını gördü ve sürünerek yoluna devam etti. Honus Johnson'a geri dönmeyi düşündü ama sonra fark etti ki Benz'i almışlardı ve orada olacaktı. Yapmak zorundaydı. bir şey.... Bir mide bulantısı dalgası onu önden süründürdü daha büyük bir acı dalgasının kenarındaydı ve *vurulduğumu* düşündü. *Tanrım, vuruldum.*

Silah sesi duyduğunu hatırlamıyordu ama yere düştüğünü ve sonra Davenport'u gördüğünü hatırlıyordu....

Bir dur işareti geldi ve frene biraz fazla sert bastı ve yanındaki ölü adam öne doğru arabanın içine yığıldı.

ayak boşluğu. Bir mide bulantısı dalgası daha. Johnson'a gitmek istese bile bunu başaramayacağını fark etti.

Bir yer bulmalıydım. *Düşünmek* zorundaydım.

LUCAS minibüs gözden kaybolana **kadar** koştu, sonra biraz daha koştu, koşarken cebinden telefonunu çıkardı, minibüsü haber vermek için Sally'yi aradı, ama Sally telefona cevap vermedi ve o da koştu biraz daha aradı ve Mallard'ı aradı, Mallard cevap verdi ve ona minibüsten bahsetti ve helikopterlerin yükseldiğini duydu ve sonra biri onun üzerinden geçti ve spot ışığıyla ona vurdu ve onu el salladı ve çığgınca el salladığı için onu on saniye daha tuttu ve sonra uzaklaştı....

Hiçbir şey çalışmıyordu. Döndükten sonra minibüsü hiç görmemiş ve sonunda bir polis arabası ona yetişmiş, arabayı durdurmuş ve polisin hiçbir şeyden haberi yokmuş ama telsizini açmış, Aradığı hiç kimse neler olup bittiğini bilmiyordu ama Lucas'ı alışveriş merkezine geri götürdüler, orada bir ambulans çığlıklar atarak gözden kayboluyordu ve Sally, üstü başı kan içinde, "Arabadaki adam Garaj kulağından vurulmuştu ve kan fışkırtıyordu ve ben, ve ben, ve ben..."

"Tamam, tamam," dedi Lucas. "Dodge marka bir minibüste, koyu renkli bir minibüste, belki de koyu mavi...."

Mallard geldi ve "Minibüste bir kadın... Barın oradaki minibüste kocasının vurulduğunu söyleyen bir kadın var" dedi.

"Gidelim," dedi Lucas. "Bu onun...."

Ve iki polis arabasına daha binerek uzaklaştılar, Lucas'a göre bu gece kükremek için uygun bir geceydi ve yolda Sally, "Vurdun Rinker sert. Yere düştüğünü gördüm ve her yer kan içindeydi, hastaneye gitmezse kan kaybından ölecek."

"Kanın rengi neydi?" "Ne?"

"Kan ne renkti? Koyu mu parlak kırmızı mı, yoksa içinde yeşil bir şey var mıydı?"

"Sadece... mor. Neden?"

"Gerçekten parlak kırmızı akciğerler, ama onu o kadar yükseğe vurduğumu sanmıyorum.

Yeşil bağırsaktır. Mordan başka bir şey yoksa, sadece et olabilir. Eğer sadece et, o dışarıda kalabilir. Ama vücut boşluğunun herhangi bir yerinden vurursam, hastaneye gitmesi gerekir. Speer Lawman JHP'lerle ateş ediyorum."

Barda, anne yere yığılmıştı ve genç kız trans haline doğru sürükleniyor gibiydi.

Lucas, "Bu insanları hastaneye götürmeliyiz," deyince barmen, "Ambulans yolda," dedi ve Sally kadına, "Kocanız ölmedi. Hastaneye götürülüyor ama kötü yaralanmamış, sadece kulağından vurulmuş ve iyileşecek."

Kadın başını salladı ve daha sıkı bir topun içine kıvrıldı.

Lucas bir adım uzaklaşıp sokağa baktı ve, "Onu kaybediyoruz. Ona sahiptik. Onu şu anda kaybediyoruz."

MALLARD TÜM YEREL POLİS GÜÇLERİNİ BİR ARAYA GETİRDİ ve alışveriş merkezinin etrafından başlayan bir arama yaptırdı, park halindeki arabaları, sıra dışı ya da yoldan çıkmış görünen herhangi bir arabayı kontrol etmek; kan aramak.

Kimlik Benz'de çıktı ve Honus Johnson'ın evine gittiler ve tam bir giriş ekibiyle oraya saldırdılar, ama evde kimse yoktu, kimse hayatta değildi. Sonunda Johnson'ı dondurucuda, Kaliforniya arabasını da garajda buldular.

Rinker'ın giysileri ve silahları. Ama ne para, ne pasaport, ne de kağıt var.

Mallard, çılgına dönmüş bir halde, "Nerede olduğumuzdan emin değilim. Her şey ona ne kadar sert vurduğuna bağlı."

"Bunu sana söyleyemem," dedi Lucas. "Onu yere düşürdüm ve hemen ayağa kalktı. Sol bacağına vurmuş olabilirim çünkü bir bacağını sürüklüyordu ama emin değilim."

"Çok kan var," dedi Sally tekrar. "Çok fazla kan."

Treena Ross'un **peşine** düştüler ama Rinker "Polisler!" diye bağırdığında Ross telefonu hemen atmamıştı. Telefonu avukatını aramak için kullandı ve avukatı hastaneye geldi.

Mallard'ın ajanları onu almıştı. Mallard, Lucas ve Sally hastaneye geldiklerinde, avukat Mallard'a "Doğru mu? müvekkilim ve benim aramdaki konuşmaları gizlice dinlediğinizi biliyor muydunuz?"

Öyleydiler elbette. Rinker'ın telefonundan avukatı arayana kadar telefonda kalmışlardı. Mallard başını salladı ve "Evet" dedi.

"Bu bir ihlal-"

"Saçmalık. Benim hukuk diplomam var, efendim, ve bu bir hukuk ihlali değildi.

Hiçbir şey. Eğer müvekkiliniz bu gece o kubbenin içinde gerçekte neler olduğunu bize anlatmak istemezse kasıtlı cinayet ve eyaletin idam cezası talep etmesini önereceğiz. Peki ne yapmak istiyorsunuz?"

Avukat, "Onu suçlayın," dedi, "ya da şimdi gidelim. Her iki durumda da hiçbir şey söylemeyecek."

"O zaman onu suçlayacağız."

"Bu kesinlikle sizin ayrıcalığınız."

Birbirlerine gülümsediler, başlarını salladılar ve Mallard, "Ben gidip telefon edeyim," dedi.

● GECE Lucas'a dedi ki, "Sanırım

Treena. Rinker'a odaklanmıştık ve onu doğru değerlendiremedik. Onu kontrol altında tutamadık."

"Ne oldu?"

"Telefonu bulduk ve telefonun kocasına ait olduğunu, smokin giydiği için yanında taşıdığını ve koyacak yeri olmadığını söyledi. Ellerinden ve kollarından nitrit aramak için bant örnekleri aldık ve hiçbir şey bulamadık. Sanırım elini ve kolunu örtmek için plastik bir torba ya da bir bez parçası kullanıyordu.

Silahı o ateşledi. Biz onu tutmadan önce hastanede dolaşıyordu; kadınlar tuvaletindeydi ve sifonu çekmiş olabilir. Yüzünde nitrit vardı. Rinker tabancayı tam yanından ateşlemiş, o yüzden orada olmalılar. Silahın kabzasında lekeli izler, namluda açık izler ve en azından iyi izlerden biri Rinker'a ait."

"İyi düşünülmüş."

"Uzun bir süre boyunca," diye kabul etti Mallard. "Haftalarca. Ve bunu başardılar. Eğer onu mahkemeye çıkarırsak, Rinker'ın silahı ellerinde olacak.

Rinker'ın kanı camda, tüm soruşturmamızı ve Rinker'la olan takibimizi alacaklar ve Ross telefon görüşmelerinin ona gittiğini söyleyecek Kocası. Elimizdeki tek şey son telefon görüşmesi ve ne yazık ki Rinker onu aradı ve ben de kaydı dinledim. Hepsi ikili konuşma. Demek istediğim.

bana iyi geliyor ama yeterli olmayacak. Özellikle de Ross'un karakterini işin içine kattıklarında ve üçüncü eşin faili meçhul bir vur-kaç olayında öldüğünü gösterdiklerinde yeterli olmayacak."

Lucas ikna olmuştu. "Yani Treena bu işin dışında." Başını salladı. "Evet. Ve o da bunu biliyor."

"Rinker hakkında en ufak bir şey bilseydi, belki onunla başa çıkabilirdik... özellikle de onu nasıl olsa yakalayamayacağımıza göre."

Mallard başını salladı. "Anlaşmayacak. Her şey... Kendimi aptal gibi hissediyorum. Ben de öyle hissediyorum, Lucas. Burayı temizler temizlemez Malone'un cenazesine gideceğim, sonra da bir süreliğine eve gidip oturup düşüneceğim."

"Peki ya Rinker?"

"Siktir et onu. Umarım kan zehirlenmesinden ölür."

RINKER I-44'e girdi ve güneybatıya yöneldi, ağrı onu otoyoldan sürüklemekten önce on beş dakika sürdü. Kendini baygın hissederek rastgele bir çıkışa saptı, bir otel gördü, otoparkına girdi ve kamyonu park etti. Ölü adamı arabanın içine bastırdı.

Ayak bölmesine gitti, koltuğun arkasında bir battaniye buldu ve üzerine örttü. Sonra çok yavaş hareket ederek mal varlığını gözden geçirdi.

Parası, kimliği, ikisi de sağlam iki pasaportu, siyah bir peruğu ve poposunda kanamaya devam eden bir deliği vardı. Ayrıca küçük bir alet çantası, hırpalanmış deri bir evrak çantası ve kahverengi bir çuval vardı. Bir öğle yemeği içerebilecek bir yağ lekesi. Elinde bir günlük gazete vardı.

Ölü adam yolcu koltuğundan yuvarlandığında, *Post-Dispatch*'in bir nüshasını ortaya çıkarmıştı. Haber bölümü okunmamış görünüyordu ve Rinker okunmamış gazete sayfalarının neredeyse steril olduğunu duymuştu. Orta kısmı çıkardı, yırttı, pantolonunun kemerini çözdü, yaraya birkaç kez dokundu, temel acıdan başka bir şey hissetmediği için sevinmesi mi yoksa korkması mı gerektiğinden emin değildi, Daha sonra kamyonun tepe lambasının ışığında sekiz inçlik gazete kâğıtları hazırladı ve bunları yaranın üzerine bastırdı.

Alet çantasını karıştırıp bir rulo koli bandı buldu, bacağını ve kalçasını bandın yarısıyla sardı, garip, profesyonelce olmayan bir karmaşaydı ama tuttu.

Uykulu hissediyordu ve bu onu endişelendiriyordu. Poposundaki ağrı başlamasına rağmen uykulu hissediyordu. Ayakta kalmak için mücadele etti. Çantayı karıştırdım ve bir cep telefonu buldum. Herkesin bir cep telefonu vardı.

Telefon.

Adamın cüzdanını çıkardı ve kimliğine ve içindeki kartlara baktı, birkaç not vardı, resim yoktu. Sol elini kontrol etti: alyans yoktu. Bekâr, diye düşündü. Belki de kimse hemen aramaya gelmemiştir.

Uykuyla savaştı, sürekli cep telefonuna geri döndü. Sonunda başka seçeneği olmadığına karar verdi: Kaçması gereken bir risk daha vardı.

Aradı, yarıda kesildi ve doğru numarayı bulana kadar bir operatörle konuşmak zorunda kaldı. Sonra tekrar aradı ve çaldığını duydu, ardından bir erkek sesi "Sı?" dedi.

İspanyolca'ya geçti: "Ben Cassie McLain. Babamla konuşabilir miyim?"

Bir dakikadan kısa bir süre konuştular ve sonra Rinker telefonu kapattı ve daha sonra yeniden yapılandığı gibi birkaç dakika sonra bayıldı. Daha sonra tekrar uyandı, çok susamıştı ama kamyonda su yoktu ve hareket ettiğinde bir acı dalgası onu parçaladı.

Lanet olası Davenport. Kaçarken onu sırtından vurmuştu. Bunu yapması için bir neden yoktu. ona bakmak....

Tekrar bayıldı ve ancak gözlerine parlak bir ışık vurduğunda uyandı. Bir adam İspanyolca "Yaşıyor musun?" dedi.

"Evet."

"Arabam var."

Onu kamyondan çıkarıp ön tarafa yerleştirmek zorunda kalmıştı. Cadillac'ının koltuğuna oturdu. Etrafı kirletmesin diye ön koltuk plastik çöp torbalarıyla kaplıydı. Adam onu transfer ettiğinde, kadın bir anlığına tekrar bayılmıştı ve kendine geldiğinde adam ellerini kağıt havlulara silmişti.

"Hâlâ hayatta mısın?"

"Evet." Ama şimdi çok zayıf. "Nereye gidiyoruz?"

"Carbondale, Illinois. Belki iki saat, oraya hiç gitmedim."

"Saat kaç?"

"Saat beş.... Güneş yeni doğuyor." Ve tekrar bayıldı.

Bir süre sonra adam Carbondale'de tek arabalık bir garaja geri geri girmiş, bunun sadece belli belirsiz farkında olan Rinker'ı uyandırmış ve onu bir eve taşıdı ve sert bir yatağa yüzüstü yatırdı. Bir erkek sesi, "Sana bir iğne yapacağım." dedi.

Eğer otel bir gözleme eviyle kavgalı **olmasaydı, federaller** turuncu pikabı bir hafta boyunca bulamayacaklardı. Gözleme evinin otoparkı çok küçüktü, bu yüzden insanlar otelin otoparkına park ediyordu ve otel çalışanları sinirlenip misafirlerden arabalarının ön camlarının arkasına park bileti koymalarını istiyordu. Eğer bir araba çok uzun süre bir ceza olmadan, çekildi.

Turuncu kamyonun bileti yoktu ve otelin güvenlik görevlisi o sabah geldiğinde kamyonu park halinde görmüştü, bu yüzden öğleden sonra nihayet kontrol etti....

LUCAS, Mallard ile birlikte **dışarı çıktı** ve ölü adama baktılar. ayak boşluğuna ve kana bulanmış ön koltuğa baktı ve olayla ilgili olabileceğine karar veren polisle konuştu. "Arabayı kullanan her kimse kıcından, sol yanağından vurulmuş ve bu ölen adam değil, Bu sabah bolo'nuzu gördüm ve adamlarımın sizi aramasının iyi olacağını düşündüm."

"İyi işti," dedi Lucas. Etrafına bakındı. "Asıl soru, buradan nereye gitti?"

"Yerde kan yok," dedi polis. Yerel olay yeri inceleme ekibi bölgeyi bantlamıştı ve olay yerinde kan izi arıyorlardı. ilgili bir şey. "Muhtemelen yürümedi, çünkü gerçekten pompalıyordu. Koltuk kanla ıslanmış."

"Başka biri o zaman? Başka bir araba mı kaptı?" Mallard sordu.

Lucas başını salladı. "Hayır. Yardım aldı. Neden başka bir araba alsın ki? Bu yeterince iyiydi ve başka bir araba kapmak

özellikle de yaralıysa, tahmin edilebilir bir sonucu olmayan başka bir sorun olacaktır."

"Demek saklanıyor."

"Düşündüğümüzden daha fazla arkadaşı varmış," dedi Lucas.
"Raporunuzda hiç arkadaşı olmadığı söyleniyordu ama şimdi iki tane arkadaşı olduğunu biliyoruz.
onun için hayatlarını riske atarlar."

"Evet, şey... Bir not yazacağım."

Bir süre etrafta dolaşıp olay yerindeki insanları izlediler ama Mallard'ın dikkati dağılmıştı ve sonunda "Şehirden ayrılıyor musun?" diye sordu.

Lucas başını salladı. "Başka bir fikrim yok. Yani var ama şu anda hiçbiri konuyla ilgili değil."

"Malone'un cenazesine geliyor musun?"

"Hayır. Ona bir faydası olmaz ve beni zaten olduğumdan daha fazla üzmüş olur. Ondan hoşlanmıştım."

"Ben de öyle," dedi Mallard. Lucas'ın sırtına bir tokat attı. "Hadi gidelim."

RINKER UYANDIĞINDA, beyaz bir masanın üzerinde yüzüstü yatıyordu. çarşaf. Kolları gibi bacakları da biraz açılmıştı. Ve yanağı ıslaktı. Salya olduğunu fark etti. Hareket etmeye çalıştı ama kollarının ve bacaklarının bağlı olduğunu gördü. Paniğe kapılmak üzereyken başını kaldırdı ve gözlerinden birkaç santim ötede bir kâğıt parçası gördü. Büyük harflerle şöyle yazıyordu
harfler, "Seslen."

"Hey," diye seslendi, sesi zayıftı. "Hey!"

Ve başka bir yerden gelen bir kadın sesi, "Geliyorum..." dedi ve bir saniye sonra, alnının ortasında kırmızı bir nokta olan kahverengi yüzlü bir kadın yatağın yanına çömeldi, yüzü Rinker'inkinden birkaç santim uzaktaydı.

Kadın, "Yuvarlanıp serumu çıkaramayasınız diye bantlanmışsınız," dedi. "Elimizde daha iyi bir şey yoktu. Bandı getireyim." Bir striptiz bandı sesi duyuldu ve bir eli serbest kaldı, sonra sol ayağı, sonra sağ ayağı ve sağ eli. Kadın

Dönmeye başladı, başının üzerindeki kancada salin şişesini gördü ve kadın bir elini omzuna koydu. "Çok fazla hareket etme," dedi. "Her tarafın bantlanmış ve ağrı kesici almışsın ama acıtacak. İdrar yapman gerekiyor mu?"

Rinker bunu düşündü ve başını salladı. "Hayır, ama bir bardak su içebilirim. Ne zamandır buradayım?"

"Buraya bu sabah geldiniz. Bugün öğleden sonra, saat dört civarı. Kocam üniversitede doktor ve burası da bizim evimiz."

"Ne kadar kötü?"

Kadın sempatik bir şekilde gülümsedi. "Bu asla iyi bir şey değil ama yara kalçanızla sınırlı kalmış." *Kalçayı* telaffuz etti mükemmel, biraz da İngiliz aksanıyla konuşuyordu ve Rinker neredeyse gülümsüyordu: Bu ona en sevdiği *Monty Python* oyununu hatırlatmıştı. "Yani canın yanacak ve iyileştiğinde bile eskisi kadar hızlı koşamayabilir ya da eskisi kadar hızlı tırmanamayabilirsin. Ve tabii ki kozmetik bir hasar olacak, bir yara izi kalacak... ama tehlikede değilsin. Şimdi."

"Çok teşekkür ederim," dedi Rinker. Kadın başını salladı ama başka bir şey söylemedi ve bir dakika sonra Rinker sordu: "Peki ne yapacağım?"

İyileşene kadar burada kırım havada mı yatayım?"

"Bir süre orada yatmanız gerekecek, kesinlikle. Eğer isterseniz bir televizyon seti ve birkaç video oyunu satın almamız söylendi."

"Bir televizyon iyi olurdu," dedi Rinker. "Oyunlara ihtiyacım yok. Kendimi destekleyebilir miyim?"

"Yapabilirsin, ama sana söz veriyorum, düz yatmak daha iyi," dedi kadın.

dedi. Sonra dedi ki, "Benim adım Rayla. Kocam Geoffrey. Birazdan dönecek ve televizyon almak için Best Buy'a gideceğiz."

"Su alabilir miyim?"

"Aman Tanrım, evet, unutmuşum," dedi Rayla ayağa fırlayarak.

"Meyve suyu ister misiniz? Papaya, mango var... Balık ister misiniz? sandviç?"

"İnternet bağlantınız var mı?" "Evet, var."

GEOFFREY büyüleyici **bir** adamdı ama kaç yaşında olduğunu bir türlü kestiremiyordu: Yirmi beş ile kırk beş arasında bir şey, diye düşündü. Pürüzsüz kahverengi oval bir yüzü ve yumuşak bir tavrı vardı. Bu bir doktora yakışırdı ama büyük bir suçun ortağı olmak için o kadar da uygun değildi. Onun kim olduğunu bilmesine rağmen suç hakkında hiç konuşmadılar. ve ona Cassie yerine "Clara" diyordu. Bakım masraflarının "tamamen finanse edildiğini" söyledi.

DVD oynatıcılı bir televizyon getirdi ve üç gün boyunca televizyon izledi ve bir şeyler düşündü. Dördüncü gün, ilk kez lazımlıktan uzaklaşıp tuvalete gitti ve orada

Bir kadının bir kalçasının üzerine oturup diğerini dikkatlice açık tutarak işemesinin ne kadar zor olduğunu öğrendim. Her şey birbirine karışıyordu.

Altıncı gün, Geoffrey'nin hastaneden getirdiği beş renk kauçuk hortumu içeren bir rehabilitasyon programına başladı.

Hastane. Lastik tüplere karşı gerinmek zorunda kaldı ve en ince boyutu zar zor hareket ettirebildi. Bir hafta sonra, kendini daha güçlü hissettiğinde ve en ince tüp yeterince sert olmadığında, onu bir sonraki boyuta taşıdı ve yine bacağını zar zor hareket ettirebildi....

İyileşmeyi beklerken ve yürüme alıştırmaları yaparken, televizyon izledi, internette dolaştı ve bir şeyler hakkında biraz daha düşündü.

Paulo'yu ve bebeği düşündü. İyileşme süreci Meksika'dakinden daha hızlı, daha kolaydı ama kokular ve Acı Paulo'yu ve bebeği geri getirdi.

Her zaman unutmaya çalıştığı o kötü yılları, ağabeyi ve üvey babasının onu taciz ettiği yılları düşündü. Onu taciz ediyor ve ne kadar iyi yaptığına dair notlarını karşılaştırıyorlardı.

Kaçmış, çıplak dans etmeyi denemiş, şişman bir adam tarafından tecavüze uğramış ve o adamı T-ball sopasıyla öldürmüş, sonra ona para için öldürmeyi öğreten John Ross tarafından alınmış, parasını biriktirmiş, bir bar satın almış, başarılı olmuş ve anlamaya çalışmak için üniversiteye gitmişti. kendisi....

Okulda kendisi hakkında bir şeyler öğrenmişti. Öldürmek bu kadar kolay ve kârlı olmasaydı, tüm bunlardan kaçınabilirdi. O asla ölü insanları düşündü, sadece parayı düşündü.

Başına gelen onca şeyden sonra öldürmek onun *hakkı* gibi görünüyordu.

O zaman Davenport.

Federal halktan korkuyordu, teorik olarak, tıpkı bir uçak kazasında ölmekten korktuğunuz gibi. Ross ve arkadaşları bu konuda söylentiler duymuşlardı.

hakkında bir dosya olduğunu, ancak dosyanın neredeyse boş olduğunu söyledi.

Sonra Davenport ortaya çıktı ve bir şekilde Her şeyi. Barını kaybetmişti, bir arkadaşını kaybetmişti, neredeyse hayatını kaybediyordu. Meksika'ya ve ardından gelen felakete sürüklenmişti. Hiçbir şey Davenport hakkında teorik.

Bunun için ağlamadı. Ağlayabilirdi ama ağlamadı. Çenesini tuttu ve Davenport'u düşündü.

Onun hakkında *bir şeyler biliyordu*. Kesin bir gerçek.

Bir şey yapmadan önce iyileşmesi gerekiyordu. Ama tam olarak beş buçuk hafta zamanı vardı. Ekim ayında bir cumartesi.

Davenport şeytandı ve icabına bakılması gerekiyordu.

GELİN BEYAZLAR İÇİNDE KIZARIYORDU VE BİR EV KADAR

BÜYÜKTÜ,

ve sonunda tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi.

Lanet olası bacak askısı. Lucas'ın polis teşkilatındaki en eski arkadaşı olan Sloan ona bakarak, "Demek biraz bacak gösteriyorsun. Arkadaşların arasındasın."

"Nefesini tutma, sapık çocuk," dedi ve omzunun üzerinden "Ve bensiz başlama," diye bağırarak arkaya doğru gitti.

Kilisenin arka tarafında bekleyen Lucas gömleğinin yakasını çekiştirdi, kravatını karıştırdı. Del, o gece ne dersiniz? Nef mi? Kilisenin ana bölümü. Lucas kremalı soda olduğunu umduğu bir şey içiyordu. Şimdi geldi ve sordu, "Gergin misin?"

"Tabii ki gerginim, ne sandın?" Lucas tersledi. Sonra hızlıca, "Üzgünüm. Bunun işe yarayacağından emin değilim. Bütün gece bunu düşündüm. Tüm randevuyu iptal etmeme ramak kalmıştı.

şey." Saatine baktı ve "Bir dakika. Marcy'deki o lanet şey nerede?"

Sloan, "Az önce tuvalete gitti," dedi ve Lucas, Del'e, "St. Louis'de bir adamla tanıştım, bana bir keresinde smokin giymek zorunda kaldığını ve smokinin Jockey şortunu kışının çatlağına kadar sürüklediğini anlattı ve yemin ederim ki şu anda..." dedi.

Polis şefi Rose Marie Roux yanımıza geldi ve "Sanırım ben sizden daha gerginim" dedi.

Lucas ona sırtıttı, gergin bir sırıttı. "Gelecek hafta işimi kaybediyor olsaydım ben de gergin olurum. Ya bir şey olur ve devletle olan anlaşmamı bozarsa?"

"Büyük bir dava, olacak olan budur."

Del ona, "Adamın şortu kışına sürtünüp duruyordu...." diye sordu.

Lucas toparlamaya çalıştı ve "Evet, ve dedi ki..."

Eski bir cinayet masası çalışanı olan Swanson geldi ve "Bu şimdiye kadar katıldığım en berbat düğün ve karımın ailesi bir grup Polonyalı" dedi.

"Tanrı'ya şükür karın değil," dedi Sloan.

"Gelin hangi cehennemde?" Lucas hırladı.

Yarı kapalı bir eşcinsel cinayet masası dedektifi olan Tom Black içeriden çıktı ve "Şuradaki kadınlara bakın. Harika vakit geçiriyorlar. Yumruk yumruğa kavga edecekler."

Del, "Bu düğünde sevişemediysen, hiç sevişemezsin," dedi. Sonra yan gözle Rose Marie'ye baktı ve "Alınmayın" dedi.

"Sorun değil," dedi şef, taze Marlboro'sundan bir nefes çekerek. "Her iki şekilde de keser."

"Nerede bu lanet olası Sherrill?" Lucas havladı. "Tanrım... ne?"

"Kulaklığın boynundan aşağı sarkıyor," dedi Sloan.

Lucas kulaklığa bakarak, "Bu şey başka birinin kulak kırıyla kaplı," dedi. Kulaklığı taktı ve Marcy Sherrill'in geldiğini gördü.

"Hangi cehennemde...?"

"Silah işe yaramıyordu. Onu böyle tutmayı düşündüm, küçük siyah bir clutch çanta gibi," dedi tabancasını iki elinde tutarak.

"Sanki buna ihtiyacın olacak da," dedi Lucas. Sonra döndü ve avluya doğru bağırdı. "Pekâlâ millet, bunu yapacağız. Sundurma grubunun bir parçası değilseniz, herkes yerinde otursun."

Sonra, etrafında toplanan insanlara: "Herkes hazır mı, sundurma insanları? Sundurma insanları? Hadi yapalım şu işi. Peder, önden buyurun."

Del, Lucas'ın kremalı soda olduğunu umduğu şişeyi yere bıraktı, koro cüppesini düzeltti, herkesin İncil'e çok benzediği konusunda hemfikir olduğu bir puro kutusu aldı -dua kitapları bir yanlışlık sonucu kilitlenmişti- ve kilisenin çift kapısına doğru ilerledi. Marcy, bembeyaz gelinliğiyle, tabancasını bir çanta gibi kavrayarak kolunu Lucas'ın koluna doladı, sıkıca çekti ve "Hep bugünün hayalini kurmuştum," dedi. Dostum, Moby Dick'e benziyorsun."

"Sen de biraz katil balina Shamu'ya benziyorsun," dedi. "Sanırım bunu yapan siyah ve beyaz olması."

Louis'**deki sorun** neredeyse bir rüya gibi görünüyordu. Treena Ross kocasını öldürmekle suçlanmıştı ve yerel polisler yaralı bir kadınla ilgili bulabildikleri her hikâyenin peşine düşmüşlerdi. Bul. Ross'un ölümünden üç gün sonra Lucas İkiz Şehirlere döndü ve tüm olay geçmişte kaldı. karmaşık hafıza, çoğunlukla kötü.

Hava onu geri aldığı için mutluydu. Düğün planlaması tamamlanmış, davetiyeler sipariş edilmiş ve ev tamamlamaya doğru büyük bir adım attı. Günlük hayatın üstesinden gelmek

Clara Rinker'la ilgili spekülasyonları bir kenara itmiş olsa da Lucas kendini örnek göstermemeye dikkat ediyordu.

Clara'nın er ya da geç geleceğini düşündü. Yarı yarıya Son çarpışmalarından sonra olduğu gibi aramasını bekliyordu ama aramamıştı. Sessizlik endişesini daha da arttırdı.

RINKER kırmızı Jeep Cherokee'nin direksiyonuna oturdu ve Vadinin karşı tarafına, yarım mil ötedeki kilisenin önüne baktı. Parlak güneş ışığında, soluk mavi gökyüzünde güzel bir manzara diye düşündü: New England tarzı beyaz köy kilisesi vadinin kenarında, turuncu sonbahar yapraklarıyla parlayan akçaağaçlarla çevrili, kilisenin etrafındaki akçaağaç kümesinin üstünde ve altında sarı titrek kavak şeritleri var.

Evlenmek için bir yer, diye düşündü. Bir süredir oradaydılar. Saatine baktı. Kırk dakika olmuştu. Ne yapıyorlardı ki? Belki uzun yeminler falan yazmışlardır.

O bunları düşünürken kilisenin kapısı açıldı ve bir adam güneş ışığına çıktı, ardından iki kişi daha, beyazlar içinde bir kadın...

"Git," diye homurdandı. Cherokee'yi ağaçların arasındaki çentikten çıkardı ve dar, siyah asfaltlı sokağa saptı. Kilisenin önünden yüz elli metre ötede başka bir çentik daha vardı ama daha işlek bir cadde üzerindeydi. Beklemesi mümkün olmazdı. Zaten risk alıyordu. Tüfeği bir kılıfa sarmıştı.

Battaniyesini giyer, sanki bir sorunu varmış gibi yolun kenarına çeker, sonra çalıların arasına geri döner, atışını yapar ve tüfeğini bırakıp giderdi.

YEDEK ARABASI yarım mil uzaktaydı. Ateş ettikten bir dakika sonra ikinci arabaya binmiş ve birkaç saniye içinde yola çıkmış olacaktı. Zamanını ayarlamıştı. *Tüm* araştırmasını yapmıştı. Tüm araştırmalarını yapmıştı.

Star-Tribune'u internetten takip ederken Davenport'un Yerel dedikodu sütunlarında birkaç yazıyla birlikte düğün duyurusu. Bunu kiliseyle teyit etmiş ve sonra da kiliseyi keşfe çıkmıştı. Ve kilisenin üzerinde, bir keskin nişancının yuva, sanki bu özel amaç için yaratılmış gibi.

Tek küçük uyumsuzluk Davenport'un düğünün bir Episkopal kilisesinde olacağını söylediğini hatırlamasıydı ve bu kilise bir Lutheran'dı. Ama belki de yanlış hatırlıyordu. Ayrıca, her şey onaylanmıştı.

Şimdi her şey bir araya geliyordu. Atış noktası hemen ileride, vadinin üzerindeki korkuluğun yanındaki meşe ağaçlarının arasındaydı. O arabayı kaldırırma çekti, dışarı fırladı, battaniyeyi kaptı ve bir çalıyı geçerek dereye bakan çelik bariyere taşıdı. yokuşun dibinde. Yoldan hâlâ görülebiliyordu ama yine de şanssız olması gerekiyordu....

Şimdi hızla ilerliyor, verandanın basamağındaki penguenlere, ortadaki beyazlı kadının yanında kaskatı duran siyah beyazlı adamlara ve rahibe bakıyordu.

Tüfeği kaldırdı, emniyetini açtı ve verandaya doğru çekti.

RINKER ölümün onun için geldiğini **ASLA HİSSETMEDİ**.

Hiç acı hissetmedi, onu uzaklara götüren parlayan bir ışık görmedi. Ölüm bir fısıltı olmadan geldi ve o gitti.

MARCY UZANIP KULAKLIĞINA DOKUNDU ve Lucas sinirli bir şekilde ona bakarak, "Bu..." dedi ve sonra diğer radyo insanlar garip bir dil karmaşası içinde bağırmaya başladı. Kulaklığı olan herkes vadi duvarından çentiğe doğru baktı ve yeşil bir palto gördü ve sonra silah sesini duydu, sert, keskin bir *VURUŞ*.

Sonra sessizlik ve ardından kulaklıktan sert ama kararlı bir erkek sesi: "Düştü. Rinker düştü."

LUCAS buna inanmakta **güçlük çekiyordu**. Ağaçların arasındaki deliğe, keskin nişancı yuvasına dikkatle baktı ve insanları gördü. Silahları olan insanlar ona doğru koşuyordu. Sonra Siyah bağırmaya başladı.

ve hepsi arabalarına doğru koşmaya başladılar -ya da Lucas, Sherrill ve Del'in durumunda olduğu gibi, vücut zırhına sarınmışlardı.

Sloan, Lucas'ın Tahoe'sunu sürerken Lucas arka koltukta ceketini ve gömleğini çıkarıp zırhın içinden çıkmaya çalıştı. Marcy "Lanet olsun, çöz beni, çöz beni."

Elbisesi arkadan cırt cırtla tutturulmuştu ve Lucas onu aşağı çekip zırh kayışlarından kurtulmasına yardım etti. Elbisenin altında bir tişört ve şort vardı; daha fazlası onu çok büyük gösteriyordu. "Bana eşyalarımı at," dedi ve Lucas ona bir kot pantolonla uzun kollu bir gömlek fırlatıp kendi gömleğini giydirdi.

Marcy, Sloan'a "Bakma" dedi ama Sloan yine de baktı ve "Lanet olsun, donun var, bir dondan farkları yok" dedi.

"Evet, öyle." dedi. Çok samimiler ve sen baktın, bunun için seni yakalayacağım" deyince Sloan, "Evet ama bakmasaydım hakarete uğrardın" dedi.

"Herkes sussun," diye homurdandı Lucas. Marcy gelmek üzereydi. Ama gözlerine bakıp sustu ve giyinmeyi bitirdi, Sloan da arabayı sürdü.

Vadiyi ve dereyi geçmek için neredeyse yarım mil gitmeleri, sonra da yüz kırk sekiz kilometrelik yolu kat etmek için yarım mil geri dönmeleri **gerekiyordu**.

En iyi çekim noktası ile düğündekilerin poz verdiği kilisenin verandası arasında birkaç metre vardı. Lucas hem heyecanlı hem de hasta bir halde çalkalanıyordu, kilisenin merdivenlerinden ilk çıktığında içine garip bir korku çökmüştü.

Derenin yukarısındaki yola vardıklarında, yarım düzine St. Paul polisleri bariyer boyunca kümelenmişlerdi, iki Minneapolis polisi ile birlikte, aralarında polis departmanının atanmış vurucu. Omzunda bir tüfek taşıyordu. Remington 7mm Magnum. Iowa'lı çocuk tam bir silah manyağıydı. Kendisi de biraz öyle olmasaydı Lucas bu tuhaf ilgi hakkında endişelenebilirdi.

Tahoe'dan çıktılar, hâlâ düğmelerini ilikliyorlardı ve Lucas yerde yatan kızıl saçlı kadına doğru yürüdü; Patagonia ceket ve kot pantolonuyla küçük bir bedendi.

Kesinlikle hareketsizdi, ceketinin kürek kemikleri arasında mor bir leke vardı. Çok küçük ve çok sessiz görünüyordu, diye düşündü. zehirli sincap. Iowa'lı çocuk, "Onu almak zorundaydım. Çok hızlı hareket ediyordu. Bir saniye daha bekleseydim, sizden birini vurabilirdi."

"Tamam," dedi Lucas. Rinker'ın yüzünün yanına çömeldi ve iyice baktı.

"Bu o," dedi. Ayağa kalktı. "Bu o."

Bakmak için **daha fazla insan** geliyordu. Black elini uzattı ama Lucas görmemiş gibi yapıp uzaklaştı. Rose Marie onun üst kolunu kavradı, sonra bıraktı. Del dedi ki, "Lanet olsun. *Lanet olsun.*"

Vurulduktan **birkaç dakika** sonra Lucas'ın cep telefonu çaldı ve cebinden çıkarıp Mallard'ın sesini duydu: "Gelmedi, değil mi?"

"Evet, öyle," dedi Lucas, cesedin etrafında büyüyen kümeye bakarak. "O öldü."

Diğer uçta uzun bir sessizlik oldu. Sonra Mallard, sesi kısık bir şekilde, "Şaka yapmıyorsun değil mi?" diye sordu.

"Hayır. Tam yuvasında ortaya çıktı. Onu yakalamak için zamanımız yoktu. Keskin nişancımız onu tepeden vurdu. Tek atış, tam ortasından, omurgasına ve kalbine isabet etmiş gibi görünüyor."

Sonra biraz daha sessizlik: "Oh, siktir." Sessizlik, sonra: "İyi misin?" "İyiyim. Hiç ateş etmedi."

"Kastettiğim bu değildi."

"Evet, evet. Dinle, sana geri döneyim. Hâlâ burada duruyoruz, eşyalarımız var."

Marcy geldiğinde **LUCAS** olay yeri ekibini **izliyordu**. Marcy dövüşmeyi severdi ama bir cesedin yanında hiç mutlu görünmezdi. Başını sallıyordu ama sonra başını kaldırıp baktı, yüzünde sorgulayan bir ifade vardı ve sonra, "Tanrım, Lucas, gözlerin dolmuş. İyi misin?"

"Ah, sadece lanet alerjiler ya da onun gibi bir şey," dedi. Ellerinin topuklarıyla gözlerini sildi. "Dostum. Clara Rinker, ha? Clara Rinker."

RINKER ST. LOUIS'DE GÖMÜLDÜ. Kefaletle serbest bırakılan ve muhtemelen hiçbir zaman mahkemeye çıkmayacak olan Treena Ross cenaze töreninin sorumluluğunu üstlendi. Bir telefon görüşmesinde Lucas'a, "Flyspeck'e ya da adı her neyse oraya gömülmesine imkân yok," demişti. "Oradan nefret ederdi. Oradan nefret ederdi. Onu buraya gömün ve depodaki insanlar gelip veda etsinler."

Lucas gitme konusunda kararsızdı ama sonunda cenaze sabahı Lambert'e uçtu ve Lucas'ın çantasını arabaya kadar taşımakta ısrar eden Andreno tarafından alındı ve "Bu şimdiye kadar duyduğum en inanılmaz şey Davenport. Bunu yapamazdım. Aradığında buna inandım."

Tören, cenaze evinin şapelinde, Treena Ross'un Unitarian papazının başkanlığında yapıldı. Mallard cenaze evinin önünden geçiyordu. Park yerine girdiklerinde onları bekledi.

"Hayatımın bir bölümünün sonu," dedi Mallard. "On yıl boyunca onu aradım. Bu onu ilk kez gördüğüm, o olduğunu bildiğim an olacak. Wichita'da o zaman bilmiyordum."

O ve Andreno şapele doğru adım attılar ama Lucas Geri. "Sizi burada bekleyeceğim. Onu görmek istemiyorum ve bakanın ne dediğini duymak istemiyorum."

"Burada öylece duracak mısın?" Andreno sordu.

"Mezarlığa gideceğim," dedi Lucas.

"İçeri girmem gerek," dedi Mallard. Sesi asıktı. "Böylece kendi gözlerimle görebilirim."

"İyi misin?" Andreno sordu.

"Evet. Ama farklı. Öldürülmeyecek insanlar için Malone'u takas etmeye değer diye düşünmeye devam ediyorum. Kim olmayabilir

öldürüldü. Ama ben öyle hissetmiyorum."

Lucas, "Malone Malone'du - diğer tüm isimsiz kişiler sadece polis raporlarıydı," dedi.

LUCAS, Andreno'nun arabasında camlar açık bir şekilde **bekledi**. Ekim ayıydı ve St. Louis için hâlâ çok sıcaktı ama St.

Paul da. Bir gün önce neredeyse yetmiş. Yirmi kişi geldi.

Rinker'ın gömüldüğünü gören Lucas, St. Louis FBI ajanlarının kenarda köşede bir yerlerde film çektiklerinden şüpheleniyordu. Bu onun umurunda değildi. Sadece bu işi bitirmek istiyordu.

Mallard ve Andreno nihayet cenaze evinin şapelinden çıktıklarında Andreno, "Fena değildi," dedi. Üçü birlikte Mallard Lucas'a "Neden geldin?" diye sordu.

"Ondan hoşlandım sayılır," dedi Lucas. "Polislik yaptığım süre boyunca pislikleri iki gruba ayırdım: Pislik olan insanlar çünkü olmak istediler - kendilerini Pislikler ve hayat tarafından bu hale getirilmiş insanlar. Rinker'ın hiç şansı olmadı. Ama denemeye devam etti."

"Ulusal Halk Radyosu gibi konuşuyorsun," dedi Mallard. Mezarlığa giden kısa araba kuyruğuna girdiler.

"Bir avuç halk radyosunu sikeyim," dedi Lucas. "Rinker ondan çok daha kötü insanlar tarafından çarpıtıldı ve işkence gördü. Kimse bu konuda bir şey yapmadı. Ve muhtemelen biz geldiğimizde o da bu işi bırakıyordu. Sanırım Minneapolis'e hiç gelmemiş olsaydı, muhtemelen şu anda bu işin dışında olurdu."

Andreno başını salladı. "Ross onun dışarı çıkmasına asla izin vermezdi. Eğer kaçmaya çalışsaydı, eline geçen ilk fırsatta onu öldürtürdü."

Bir süre **yol aldılar**, sonra Mallard, "Gerçekten canın sıkkın, Lucas," dedi.

"Kendime kızıyorum. Kadında kötü olan her şeye karşılık iyi şeyler olduğunu düşünmeye devam ediyorum. Ve bir tanesi

iyi olan şey, onun romantik olmasıydı. Aşka inanırdı ve Evlilik, bebekler, çok çalışmak ve kendi başına ayakta durmak. Onu neden yakaladık biliyor musunuz? Çünkü birisinin sırf onu öldürtmek amacıyla kendi düşününü taklit edecek kadar alaycı olabileceğini asla tahmin edemezdi."

"Sen tam olarak..."

"Evet, öyle düşündüm. Eğer ortaya çıkarsa, onu canlı ele geçirme şansımızın yüzde iki olabileceğini düşündüm. Onu öldürmek için tuzak kurdum ve öldürüldü."

Biraz daha sessizlik, sonra Mallard dedi ki, "Güzel. Siktir et onu. Malone'u o öldürdü."

"Ve bu senin son sözün." "Öyle.

Siktir et onu."

"Sen zor bir adamsın," dedi Andreno ve gülümsemişiyordu.

Yas tutanlar tabutun üzerine toprak atarken Lucas, Mallard ve Andreno geride duruyordu. Treena Ross burnunu büyük beyaz bir mendille silerek ağladı. O sırada hâlâ ağlıyordu.

Tören sona erdi ve insanlar dağılmaya başladı. Arabalarına doğru giden Lucas ve Mallard'ın yanından geçerken, "Hey, FBI," diye seslendi.

Ona baktılar ve o da "Ben asla o kadar aptal olmadım, biliyor musun?" dedi.

Lucas başını salladı ve onaylayan bir gülümsemeyi bastıramadı. "Biliyoruz."

HERKES gittikten **sonra** Lucas ve Andreno mezarın dibindeki Rinker'ın tabutunun üzerine bir avuç toprak bıraktılar. Mallard izledi. Lucas'ın Rinker hakkındaki açıklamalarından sonra söyleyecek pek bir şeyi kalmamıştı. Lucas ve Andreno mezarın yanından ayrıldıklarında, "Sizi burada bırakayım. Şehir merkezine bırakacağım." "Tamam."

El sıkıştılar ve Mallard, "İyi iş çıkardın Lucas. Bir işe ihtiyacın olursa..."

"Ben ararım," dedi Lucas.

Andreno onu havaalanına geri bıraktı ve dedi ki, "Şey. Muhtemelen senin kadar üzgün değilim, çünkü onu hiç tanımadım.

Ama lanet golf sahasına geri dönmekte zorlanacağım."

"Hiç gizli görev yaptın mı?" Lucas sordu.

Andreno'nun kaşları kalktı. "Zaman zaman. Bazı nedenlerden dolayı gerçekten iyi bir gezici satıcı oluyorum."

"Yeni işimi biliyorsun. Seni arayabilirler."

Andreno başını salladı ve, "Lucas, sana anlatamayacağım kadar çok şey borçluyum," dedi.

O gece **ST. Paul'e döndüğünde** Weather ona kendini daha iyi hissedip hissetmediğini sordu. Elleri cebinde, asık suratlı ve huysuz bir şekilde etrafta dolanıyordu. Kadın piyanoda hafif bir şeyler çalıyordu, belki Chopin, o ise anlamsız bir futbol maçının sonunu izliyordu.

"Ben iyiyim, gerçekten," dedi.

"Gerçek düşün için iyi misin?"

"Elbette. İki hafta. Ben hazırım ve ev de. Ev

"Lanet olası parkecilere döşemeyi yaptırabilirsek iyi görünecek."

"Sakin ol."

"Evet." Derin bir nefes alıp verdi ve koltuğun koluna tünemiş olan kadına baktı. "Bunu tekrar yapmak istemezdim. Başka bir Rinker'la karşılaşmak."

"Başka bir Rinker olabileceğini sanmıyorum," dedi Weather. Zıpladı, gülümsedi ve "Ah," dedi.

"Ne?"

"Çocuk beni tekmeledi."

Lucas bir elini karnının üzerine koydu. "Matt, ya da belki Sam. Yeni Ahit ya da Eski. Emilie, Fransızların yaptığı gibi i-e ile ya da Annie, İngilizlerin yaptığı gibi i-e ile yazılır."

"Ama Clara asla."

"Clara asla," dedi Lucas. "Clara gitti."

- - -

[Bu yazarın kitaplarının tam listesi için buraya tıklayın veya adresini ziyaret edinwww.penguin.com/sandfordchecklist](http://www.penguin.com/sandfordchecklist)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

